

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

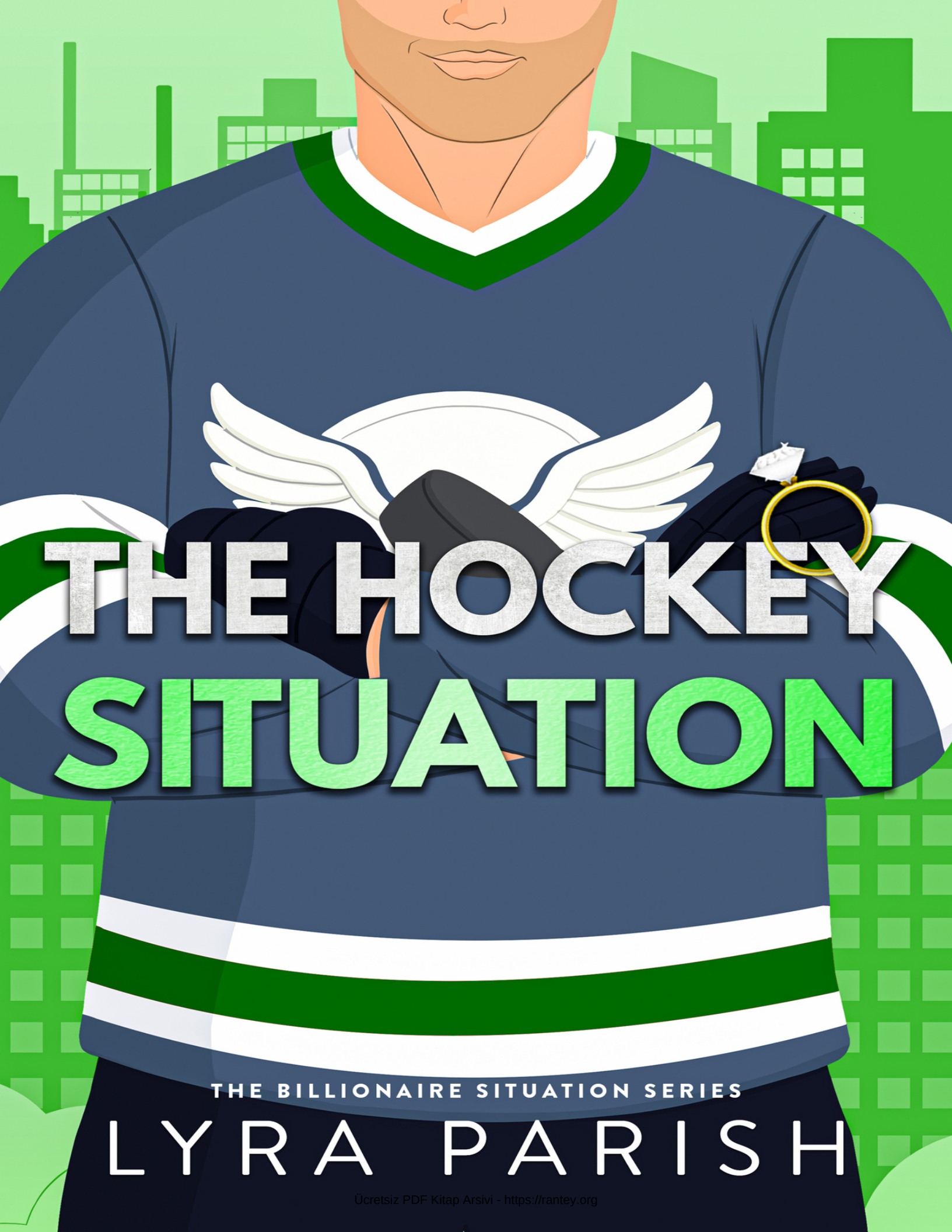
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HOCKEY SITUATION

THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES

LYRA PARISH

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

THE HOCKEY SITUATION

THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES

LYRA PARISH

Telif hakkı © 2026 Lyra Parish
www.lyraparish.com

Hokey Durumu
Milyarder Durumları Serisi, #6

Editör: Jovana Shirley
Beklenmedik Düzenleme
beklenmedikduzenleme.com

Düzeltilen: Marla Esposito
proofingstyle.com

Kapak Tasarımı: Bookinit! Designs
bookinitdesigns.com

Tüm hakları saklıdır. Kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bir incelemede kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap, yapay zeka modellerini eğitmek için kullanılamaz. İsimler, karakterler, kurumlar, kuruluşlar ve olaylar yazarın hayal ürünüdür veya gerçeklik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, yetişkinlere yönelik içerik, alkol kullanımı ve küçükler için uygun olmayan bir dil içeren, ateşli bir romantik komedidir.

Bu kitap, spor temalı bir aşk romanı isteyen eski okurlarım için...

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	
Bölüm 36	
Bölüm 37	
Bölüm 38	
Bölüm 39	
Epilog	

Daha fazla Lyra mı istiyorsunuz?

İletişimi koparmamak
Teşekkürler
Lyra Kilisesi Hakkında

New York Angels'ın antrenman tesisinde ter ve hırs kokuyor. Sabahın erken saatlerindeki ışık pencerelerden süzülerek buz pistinin yüzeyindeki kırııntıyı aydınlatırken, soğuk da ekipmanlarımı donduruyor. Hızla ilerlerken bacaklarımda yanma hissiyle kendimi itiyorum. Bacaklarım güçlü ve şutlarım mükemmel. Kalenin etrafında keskin bir dönüş yapıp, bana yetişmek için çok fazla çaba sarf eden çaylak kanat oyuncumuz Wyatt King'e buz püskürtüyorum. Burası kendimi dokunulmaz hissettiğim tek yer.

“Çapraz!” diye bağıyor Wyatt. “Bu da neyin nesi?”

"Sana paten kaymayı öğretmeye çalışıyorum evlat," diye seslendim arkamdan, buz pistinin ortasına doğru dönerken.

Zeki ve ukala sol kanat oyuncumuz Hunter Matthews, savunma hattından gülerek, "Patty, çaylak oyuncuyu rahat bırak. Dün gece tanıştırdığın o barmen kızın etkisinden hâlâ kurtulamadı." dedi.

"Hayır, bir tuzak değildi. Sadece o adamdan hoşlandığı için tanıştırdım."

"Teşekkürler," diyor Wyatt alaycı bir gülümsemeyle. "Sana bir borcum var."

Smiley, diğer adıyla Ryan Brady, milyon dolarlık gülümsemesiyle yanımdan süzülerek geçti ve lakabının hakkını verdi. "Tanışmalardan bahsetmişken, geçen hafta sonu o influencer kızla bir kulüpten çıkarken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm."

“Üç hafta önceydi,” diyorum ona. “Artık eski haber.”

"Koç bundan haberdar oldu mu?" diye soruyor Hunter.

"Evet. Sanki siz pisliklerden biri ona gümüş tepside hikayeler sunuyor gibi," diye mırıldanıyorum, aslında hiçbir endişe duymadan.

Saha dışındaki taşkınlıklarım oyunumu asla etkilemedi çünkü her zaman sahaya çıkıyorum, performans sergiliyorum ve kazanıyorum. Kibirli olmak, ne kadar iyi davranırsanız o kadar önemli değil. Hakkımda ne kadar çok konuşulursa, insanlar bana o kadar çok çekiliyor ve bu sezon, tüm ligde en çok ürün satan benim. Sahiplerin bugünlerde tam olarak istediği kişiyim. Viral bir popülerliğe sahibim. Bir hayran kulübüm var. Marka anlaşmalarım var. Kimse benim gibi yapamaz. Kendime ait bir kategorideyim, kendi yarattığım bir yoldayım.

Takım kaptanı Callan Riddick yaklaşıyor ve herkes susuyor. Bizden daha yaşlı, ligde daha uzun süredir oynuyor ve bu takımı dağılmaktan koruyan, lafı dolandırmayan bir enerjisi var. Nick Banks sakatlık nedeniyle emekli olduktan sonra, Callan onun yerini aldı. Banks kadar iyi değil ama harika bir kaptan ve hiçbir şey onun gözünden kaçmıyor.

"Gösteriş yapmayı bitirdin mi?" diye soruyor Callan.

"Ben mi? Asla." Gülümsedim. "Moral yükseltiyorum, Kaptan. Yüksek bir standart belirliyorum."

"Yoksa benim başıma bela olmaktan mı hoşlanıyorsun?" Bıçağını benimkine vurdu. "Hadi tatbikatı bir kez daha yapalım. Antrenör tekrar görmek istiyor."

Damarlarımda dolaşan adrenalinle birlikte, vücudum düşünmeden ne yapacağını tam olarak bildiği için, kendimi tamamen oyuna kaptırıyorum. Callan bana pas veriyor ve hızlı bir manevradan sonra, tereddüt etmeden topu üst köşeye gönderiyorum. Topun ağlara çarpma sesi inanılmaz derecede tatmin edici.

"Harika," diyor Hunter. "Bunu nasıl sürekli başarıyorsunuz anlamıyorum."

"Antrenman ve sporu özel hayatımın önüne koyuyorum." Sahte tevazu benim tarzım değil.

Benim için önemli olan tek şey hokey, ama bu oyunu oynamak bile, hayatımdaki her şey gibi geçici. Bu yüzden buzda olduğumda, sanki burada son kez oynuyormuşum gibi performans sergiliyorum. En azından ömrümün sonuna geldiğimde, hiçbir pişmanlığım olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebileceğim.

Wyatt yanıma yanaştı. "Sence koç sezon bitmeden bana daha fazla buzda oynama şansı verecek mi?"

"Duruma bağlı. Birisi sana nefes aldığında her seferinde poponun üstüne düşmeyi bırakabilir misin?" Ona şakayla karışık bir itme verdim. "Potansiyelin var evlat. Fazla düşünmeyi bırak. İlk yılımda istatistiklerim seninkiyle aynıydı."

"Senin rekorlarını kıracağım, Cross."

"Öyle mi? Senin ağzını burnunu dağıtacağım," diye karşılık verdim ona.

Wyatt'ı seviyorum.

O bana, ilk imza attığım zamanki halimi hatırlatıyor; efsaneleşmiş oyuncular arasında yerimi kanıtlamak için aç ve çaresizdim. Sadece ben güvensizliklerimi daha iyi gizliyordum ve diğerleriyle dalga geçiyordum. Daha büyük oyuncular beni sürekli zorlayarak daha iyi bir oyuncu olmamı sağladılar. Ben de genç nesle aynı iyiliği yapmaya çalışıyorum.

"Cross!" diye sesleniyor Smiley. "Yirmi dolar bahse girerim, aynı şutu orta sahadan atamazsın."

"Yirmi dolar mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Daha ilgi çekici olsun. Yüz dolar."

"Beş yüz," diye şakayla karışık cevap veriyor.

Takım arkadaşlarımız hep bir ağızdan "Ooo" diye ses çıkardılar.

"Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda şişe servisi yapalım," diye karşılık veriyorum, bunun binlerce dolara mal olabileceğini biliyorum. Ama o ödeyecek söz veriyor.

"Anlaştık," diyor Smiley. "Umarım ıskalarsın."

Buz pistinin ortasına yerleşiyorum ve şut için nişan alıyorum.

Şimdi herkes izliyor ve sanırım bazıları da kendi bahislerini oynuyor. İşte ben de bu tür şeylere bayılıyorum.

"Gözlerimi kapatmalı mıyım?" diye soruyorum, sırf ukalalık olsun diye.

Körlemesine diske vuruyorum, sonra gözlerimi açıp diskin havada mükemmel bir yay çizerek kalenin üst köşesine girmesini izliyorum.

"İnanılmaz," diye içini çekti Wyatt.

Smiley inliyor.

"Bana bahse girmeyi bırak," diye uyardım yanına gidip omzuna hafifçe vurarak. "Biliyorsun ki pahalı şeyleri sipariş edeceğim."

"Bundan daha azını beklemezdim."

"Topu içeri getirin." Antrenör Hart düdüğü çalıyor ve biz de ona doğru ilerliyoruz.

Kollarını kavuşturmuş, gür gri bıyıklarının altında kendine özgü somurtkan ifadesiyle duruyor. Sert ve sinirli bir adam ama adil. Bu adam, takımımızın vasat bir seviyeden zirveye yükselmesinin sebebi.

Koç, "Harika iş çıkardınız," diyor, bu da onun ayakta alkışlama şekli. "Güç oyunu harikaydı. Bu enerjiyi bir sonraki maçımız için de koruyun. Herkesin odaklanması gerekiyor. Bunu yapmaya devam ederseniz, playofflara gideceğiz. Odaklanın. Zihninizi hazırlayın."

Ekibin geri kalanıyla birlikte başımı sallıyorum, aklım bu geceye kayıyor. Belki Tribeca'daki o yeni bara giderim, ya da belki eve gidip çatı katındaki dairemde yalnız başıma çürürüm.

Bu düşünce yaklaşık üç saniye sürüyor.

Koçun tek kızı Kendall Hart'ın sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri girdiğini görünce kendi kendime "Kahretsin" diye fısıldadım.

Çenemi kilitledim, engelleyemedim ve tüm ruh halim değişti. Kahverengi gözleri buz pistini taradı, iki saniyeliğine bana baktı, sonra sanki zahmete değmezmişim gibi başka yere baktı.

Ondan nefret ediyorum ve bunun kardeşimle hiçbir ilgisi yok.

Yılbaşı gecesi, en büyük rakibim Damien Blackwell'in koluna girmiş, benimle aynı partideydi. Bu görüntü beynime kazındı ve keşke tekrar ortadan kaybolursa. O aşağılık kadının en iyi yaptığı şey bu. Aramızda okyanus varken Avrupa'da olması hoşuma gidiyordu çünkü bu, ona rastlamanın imkansız olduğu anlamına geliyordu. Yaptıkları affedilemez.

Bugün koyu renk kot pantolon ve krem rengi, ince bir kazak giymiş; altındaki siyah sütyen görünüyor. Kahverengi saçları arkaya toplanmış, boynunun kıvrımını ortaya çıkarıyor.

İçeri giriyor, bu odadaki herhangi bir erkekle çıkabileceğini biliyor. Vücudumun ona karşı herhangi bir şekilde tepki vermesi, yumruklarımı tahtaların arasından geçirme isteği uyandırıyor bende.

"Kahretsin," diyor Smiley.

Takım arkadaşlarımın çoğu Kendall Hart'tan ne kadar nefret ettiğini biliyor. Bu bir sır değil.

Yedi yıl önce onu ilk kez bu tesise girerken gördüğümde aramızda bir kıvılcım oluştu. Koçun kızı olduğu için ve Angels'taki kariyerimi riske atacak kadar korkak olduğum için hiçbir şey yapmadım. İkiz kardeşim Jameson onu gördüğünde hiç tereddüt etmedi, ama o da başka bir takımda oynuyordu. Nasıl hissettiğimi asla itiraf etmedim. Bir yıl boyunca

kardeşimin istediğim kadınla çıktığını izledim ve koca ağzımı kapalı tuttum. Sonra ona evlenme teklif etti.

Aradaki ilişki bittikten sonra bile hiçbir şey söylemedim ve yapmadım. Şimdi artık çok geç gibi geliyor.

Kendall babasının yanında oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmışken, ben burada göğsümde yükselen öfkeyle ayakta duruyorum. Onun bana hâlâ bunu yapmasından, aynı odada olduğunda kontrolümü kaybetmemden nefret ediyorum.

Antrenörün konuşmasının ortasında sopamı düşürdüm ve buzun üzerine çarparak ses çıkardı.

Wyatt eğilip onu yerden aldı. "İyi misin?"

Dirseğiyle bana vururken sesi sisin arasından duyuluyor.

Gözlerimi kırıştıtırıp kendimi zorlayarak cevap veriyorum: "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Şimdi herkes beni izliyor, hatta Koç Hart bile. Onun bile çocuğundan nefret ettiğimi bildiğini biliyorum.

"Sınıfla paylaşmak ister misin?" diye soruyor koç, başını yana eğerek.

"Hayır." Tribünlere doğru bir kez daha bakışımı attım ve o da bana dik dik bakıyordu, ifadesi okunamazdı.

"Neyse, iyi manevra yaptın Cross. Maçta hırslıymış gibi oyna. Anladın mı?"

"Evet efendim. Her zaman öyle yapın." Bu noktada artık kalıcı olarak yapışmış durumda.

"Şimdi, sizi serbest bırakmadan önce son bir duyurum var. Bildiğiniz gibi, bu yıl serinin ellinci yıl dönümü."

Kış ışığı Kendall'ı tam da olması gerektiği gibi aydınlatıp parıldamasını sağlarken, onun sözlerini zar zor idrak edebiliyorum. Bu sefer bakışlarını başka yöne çeviriyor, bu da umursamamam gereken küçük bir zafer gibi geliyor.

"Sahibi bu özel günü anmak için bir şeyler yapmak istedi," diye devam ediyor Koç. "Bir sanatçıya arenada sergilenecek bir dizi portre yaptırdı ve birkaç özel eser de hayır kurumları için açık artırmaya çıkarılacak."

"Saçma," diye mırıldandım.

"Ne dediniz?" diye sordu antrenör, gruba göz gezdirerek. "Birinin söyleyecek bir şeyi mi var?"

Herkes sessiz kalıyor. Bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

"İşe aldığımız sanatçı son derece yetenekli," diyor Koç ve sesinde sadece bir babanın sahip olabileceği belirgin bir gurur var. "Avrupa'daki galerilerde eserleri sergilendi ve bu proje için New York'a geri döndü, ama umarım kalıcı olarak burada kalır." Ona doğru işaret ediyor. "Kızım Kendall'ın portrelerinizi çizeceğini duyurmaktan heyecan duyuyorum."

Kusursuz bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve el salladı. "Merhaba, Meleklerim."

Kendall, kendinden emin ve profesyonel, insanları kendisine güven duymaya iten bir nezaket yayıyor. Koyun postuna bürünmüş bir kurt gibi. Takım arkadaşlarının birçoğu şimdiden onunla bir şans yakalayabileceklerini hayal ederek duruşlarını düzeltiyorlar. Ama defolup gitsinler çünkü Koç, daha düşük seviyedeki oyuncular için takas yapma tehdidinde bulundu. Kızına gelince, acımasız.

Koç, "Sezon sonuna kadar her birinizle ayrı ayrı görüşmeler planlayacak," diyor. "Bu proje için hiçbir bahane üretmeden zaman ayıracaksınız. Adınız programda varsa, mutlaka geleceksiniz."

Onunla aynı odada bulunamam. Aklımı kaybetmeden veya kariyerimi mahvetmeden bunu yapamam.

"Bu tamamen torpil saçmalığı," diye mırıldandım, yanımda duran adamların duyabileceği kadar yüksek sesle.

Hunter homurdanır. Smiley kahkahasına engel olmaya çalışır. Wyatt'ın ağzı bile seğirir, ama kendini zor tutar.

Antrenörün kafası burun delikleri genişlemiş bir şekilde bize doğru döndü. "Ne bu kadar komik?"

Buz pistine sessizlik çöker ve kahkahalar kesilir.

Kendall bana dik dik bakıyor ve belki de düşündüğüm kadar alçak sesle söylemedim. Yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinde bir anlık hayal kırıklığı yakaladım.

Beni duydu. Güzel. Onun bu şekilde tekrar benim alanıma girmesi hakkında ne düşündüğümü tam olarak bilmesini istiyorum. Bu işi kendisi seçti. Hayır deyip başka bir şey yapabilirdi. Bunun yerine, muhtemelen beni kızdırmak için bunu seçti. Bu onun tarzı.

"Bir şeyi çok netleştireyim." Koçun sesi hırıltılı bir tona büründü. "Bu profesyonel bir görev. Kendall burada bir iş yapmak için bulunuyor ve ona bana gösterdiğiniz aynı saygıyı göstereceksiniz." Sözlerinin ağırlığının kemiklerime işlemesine izin vererek duraksadı. "Ve madem öyle, kızım dokunulmaz. Anlaştık mı?"

Kendall fısıldayarak "Baba," der, ama babası onu duymaz.

Birkaç kişi başını salladı.

Callan boğazını temizledi. "Evet, Koç."

Ben hiçbir şey söylemiyorum.

Sorularınız mı var?

Sessizlik.

"Pekala o zaman. Görevden alındınız."

Bıçaklarım yüzeyi sertçe keserken kapıya doğru hızla ilerliyorum. Callan adımı bağılıyor ve Koç da duymaya tenezzül etmediğim bir şeyler söylüyor. Soyunma odasına girdiğimde kaskımı çıkarıp dolaplara fırlatıyorum. Çarpıyor ve yere düşüp şangırtı yapıyor. Eşyalarımı kapıp kimse gelip konuşmadan ya da Kendall'la karşılaşmadan önce sessizce çıkıyorum. şu anda yalnız kalmaya, pişman olacağım bir şey yapmadan önce kafamı toplamaya ihtiyacım var.

Sanırım artık resmiyet kazandı. Kendall geri döndü ve sezon sonuna kadar kalacak. Yapabileceğim tek şey ondan uzak durmak.

Çünkü eğer bunu yapmazsam, onu hak ettiğı gibi yerle bir edeceğim.

Buz pistinden ayrılalı sekiz saat oldu ve Patterson'ın bana dik dik bakan mavi-yeşil gözlerini düşünmeden edemiyorum. Sanki yok etmek istediği bir şeymişim gibi bana dik dik baktı ve vücudumun hala buna tepki vermesinden nefret ediyorum. Antrenman formasıyla omuzlarının ne kadar geniş olduğunu fark etmem beni sinir ediyor. Şu anda düşünmem gereken son pislik o olmalı.

Mayıs sonuna kadar kiraladığım dairenin yemek masasına resim malzemelerimi yerleştirdim. Mobilyalı yer, sıradan IKEA mobilyaları ve beni renklendirmeye heveslendiren bej duvarlarla geldi, ancak ışık iyi ve Manhattan için kira makul. Fırçalar ve kömür kalemler meşe yüzeye dağılmış durumda, bu yüzden zihnim bir türlü sakinleşmediğinde her zaman yaptığım gibi onları düzenliyorum. Birkaç şövale kapının yanındaki duvara yaslanmış, boş tuvailler ise dönüştürülmeyi bekleyen anıtlar gibi sehpanın üzerinde üst üste yığılmış durumda.

Deri ciltli defterim masanın kenarında duruyor, kapağı yıllarca çantalara tıklılıp dünyanın dört bir yanındaki galerilerde ve kafelerde çıkarılmaktan yumuşamış. Bütün hayatım orada; galerilerin iletişim bilgileri, rastgele seyahatlerden eskizler, yarım kalmış fikirler, kişisel düşüncelerim ve alışveriş listeleri. Her şeyi içine attığım, rastgele not defterim.

Penceremin dışında, Ocak ayı gökyüzü, nedense olduğundan daha soğuk hissettiren o gri tonuna bürünmüş. Aşağıda sirenler çığlık atıyor ve sokaklarda sesler yankılanıyor. Aslında bu şehri tahmin ettiğimden daha çok

özledim ve beş yıl sonra artık özlemimin geçtiğini sanıyordum. Sanırım burası her zaman evim olacak.

Kendime bir kadeh şarap doldurduktan sonra, önümdeki işe odaklanıyorum, ama Patterson'ın sanki dünyasını ateşe vermişim gibi buz pistinden nasıl öfkeyle ayrıldığını hatırlıyorum. New York'a geri dönmemin sebebi o değil. Buraya bir iş için geldim, hepsi bu. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

Babamın bana verdiği listeyi alıyorum ve 1 Mayıs'tan önce resmini çizmem gereken yirmi oyuncunun isimlerini gözden geçiriyorum. Haftada iki veya üç tane tamamlarsam, işi zamanından önce bitiririm ve sonra da yardım amaçlı resimler üzerinde çalışabilirim. Yoğun bir program ama şu anda başka hiçbir işim olmadığı düşünüldüğünde imkansız değil.

Bu proje bana ABD pazarında kapılar açabilir. Elimden gelenin en iyisini yapıp bu fırsatı neden hak ettiğimi herkese göstermek benim için çok önemli.

Her oyuncu hakkında aldığım notlara şöyle bir göz atıyorum. Callan Riddick kolay olacak çünkü kaptan ve doğal bir otoritesi var, bu da tuvalde iyi yansıyor. Hunter Matthews ve Ryan Brady eğlenceli olacak, hepsi özgüven ve enerji dolu. Çaylak Wyatt King ise muhtemelen gergin ve tutuk olacak.

Sonra bir de Patterson var. Zihnimde izinsiz yer işgal eden o sinir bozucu herif.

Altı yıl önce yaşanan ve aramızda ne kadar mesafe ve yıl olursa olsun unutamadığım o ana geri dönüyorum. Belki de suçlu olan benim? Belki de ikimiz de suçluyuz.

Telefonum titriyor.

BABA

Bugün harika bir iş çıkardın, canım. Ekip seninle çalışmak için çok heyecanlı. Eğer biri sana sorun çıkarırsa bana haber ver.

KENDALL

Teşekkürler baba! Yarın patenlerimi getirip pistte birkaç tur atmayı düşünüyorum.

BABA

Hâlâ hatırlıyor musun?

KENDALL

Elbette. Tıpkı bisiklet sürmek gibi.

Yastığa yaslanıp tavana bakıyorum. Patterson bana torpilci çocuk dediğinde canım yanmıştı. Bu tür yorumlar acımasızca. Avrupa'daki galerilerde kendimi kanıtlamak için beş yıl harcamış olmama rağmen, başarılarımın hiçbir anlam ifade etmediğini düşünebiliyor. Kimin kızı olduğum kimsenin umurunda değil.

Kapıma gelen bir tıkırtı neredeyse yerimden sıçratıyordu. Kimseyi beklemediğim için sessiz kaldım, ama sonra kapının diğer tarafından en iyi arkadaşım Addison'ın sesini duydum.

"Keke! İçeride olduğunu biliyorum çünkü seni konum uygulamamızdan takip ettim. Kapıyı aç," diyor.

"Geliyorum." Ayağa kalktım ve kapıyı açarken başımın dönmesinden anladığım kadarıyla şarabı çok hızlı içmiştim.

Addison bir elinde pizza kutusu, diğer elinde ise şarap şişesi tutuyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diyorum ona.

"Çok kötü görünüyorsun," dedi neşeli bir şekilde yanımdan geçip daireye girerken.

"En iyi arkadaş olma içgüdülerin mi devreye girdi yoksa?"

"Sayılır." Her şeyi tezgâhın üzerine koydu ve dolapları açıp tabak aramaya başladı. Bana bir tane uzattı. "Uğrayıp en iyilerini aldım."

"Zinfandel şarabımı zaten açtım."

"Evet, ama bu senin en sevdiğin." Tatlı kırmızı şarabın kapağını açıp sormadan boş bardağımı doldurdu. "Şey, bugün kardeşimi gördüm."

"Öyle mi? Hangisi?" diye soruyorum.

"Aptal numarası yapma. Patterson'ın söyleyecek çok şeyi vardı. Çok öfkeli."

"Ee, peki. Bana tüm takımın önünde 'torpilci çocuk' dediğini anlattı mı?"

"Aslında o kısmı atlamış." Yüz ifadesi değişti ve bana daha önce kardeşinin yüzünde gördüğüm aynı öfkeli ifadeyi verdi. "Kahrolsun o."

"Zamanın ve mekanın bunu değiştireceğini, en azından aynı odada birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm, ama yanılmışım. Ondan gerçekten nefret ediyorum, Addy." Sözlerim sert çıkıyor ama geri almıyorum. "Onunla ilgili her şey beni çılgın atmaya itiyor."

Pizzadan bir ısırık alırken beni inceliyor. "Hâlâ nedenini anlamıyorum."

"Gerçekten mi? İnsanlarla nasıl konuştuğunu ve ne kadar ukala davrandığını duydun mu? Bana ayakkabısının üzerindeki köpek pisliği gibi

davranıyor. Ve ne zaman yakınlaştık, sorun bendeymiş gibi davranıyor, oysa sorun olan kendisi—” Çok fazla şey söylemeden kendimi durduruyorum. “Eğer bu kadar kibirli, sinir bozucu bir pislik olmasaydı, ona katlanabilirdim.”

Addison homurdandı. "Evet, ama böyle davranmasaydı, Jameson olurdu. Bay Büyüleyici."

Bu gerçek, itiraf etmek istediğimden daha çok canımı yakıyor. Düşmanlığı, sertliği, beni sürekli uzaklaştırma ihtiyacını bir kenara bırakırsak, Patterson neredeyse evlendiğim adamla tamamen aynı olurdu. Elbette, aynı yüze sahipler, ama kişilikleri farklı. Ama bilin ki, ikiz kardeşiyle nişanlı olması, onu düşünmeyi bırakamamamın sebebi değil. Buzun altındaki ateş ve kalabalık ortamlarda beni bulma şekli. Bunu fark ettiğimden nefret ediyorum.

Omuz silkerek, “Patterson’ın kişiliğinin özü, lafı dolandırmadan dürüstlük ve bu tavırdan ibaret. İkinizin birbirinizden nefret etmekle saplantılı olduğunuzdan eminim.” dedi.

"Takıntılı mı?" Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Keşke var olmasaydı."

Ellerini kaldırarak, "Ama o öyle yapıyor," dedi.

Addison, Patterson ile aramda ne yaşandığını bilmiyor. Bu, çok uzun zamandır dolabımda saklı duran bir sır.

“Gerçekten anlamıyorum.” Başka bir dilim daha alıyor. “Sen ve Jameson yıllar önce ayrıldınız. İkizlere olan sadakat çok saçma.”

Yüz ifademi nötr tutuyorum çünkü Jameson benimle olan ilişkisini bitirdi. Beni seviyordu ama bana aşık değildi. Bazen bu gerçeği kabullenmek benim için hala zor.

"Onun portresi için nasıl çalışacağımı gerçekten bilmiyorum." Bir yudum şarap içiyorum.

"İnternette referanslar bulabilirsiniz," diye öneriyor.

"Elbette, ama kendimi kanıtlamam gerektiği için yeni bir şey yapmayı tercih ederim."

"Anlıyorum. Ama unutmayın, yaz çok yakında gelecek."

Omuzlarım gevşedi çünkü haklıydı. Genel olarak bakıldığında, birkaç ay beni öldürmez.

"Bana metro projenizden bahsedin. Bu konuda daha fazla bilgi edinmeyi çok istiyorum," diyorum.

Addison, resim konusunda dahi bir yetenek ve Avrupa'daki işi almamın tek sebebi o. Beni tavsiye etti ve Addison Cross'tan bir tavsiye almak, Papa

tarafından kutsanmak gibi bir şey. Sanat dünyasında çok büyük bir olay. Bunu ben istememiştim ve bunu yapmasına şaşırdım.

Gözleri parlıyor. "Peki, biliyorsun ki ben her zaman insanları gözlemlemeye takıntılıydım, değil mi?"

"Evet, tıpkı kahve buluşmalarımızda peçetelere tanımadığın kişilerin resimlerini çizmen gibi."

"Aynen öyle. Bu yüzden metro yolcularının büyük ölçekli portrelerini yapmaya başladım. Poz verilmiş portreler değiller. Gerçekliğin bir koleksiyonu. Mesela, pencereye yaslanmış uyuyan, iş rozeti hâlâ önlüğüne takılı bir kadın var. Kapağı yırtılmış bir kitap okuyan bir genç. Elinde doğum günü balonu tutan, yalnız başına, hiçbir şeye bakmayan yaşlı bir adam." Şarap kadehiyle işaret ediyor. "Her biri 1,5 metre boyunda ve onları soyut renk patlamalarıyla hiper gerçekçi bir tarzda boyuyorum. Sanki duygularının tuvale sızdığını görebiliyorum."

Onları hayal ettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

"Vay canına. Kulağa inanılmaz geliyor, Addy."

"Stüdyoya uğrayıp eserlere bir göz atmalısınız. Bence bugüne kadar yaptığım en kişisel çalışmalar bunlar. Ama yaz galası için bahara kadar bitirmem gereken üç eser daha var ve zamanımın yetmemesinden çok korkuyorum."

"Bunu başaracaksın."

Kadın alaycı bir şekilde sırttı ve şöyle dedi: "Resim yapmaya senin kadar alışkın değilim. Sen bir atlet gibi antrenman yapıyorsun, iki üç günde bir bütün portreler çiziyorsun. Ben ayda bir tane bitirebilirim şanslıyım."

"Sevgilim, beş ayaklık tuvallere resim yapıyorsun. Metrekare olarak aynı alan."

Gözleri yumuşadı. "Sanırım haklısın. O halde, bana Avrupa hakkında daha fazla şey anlat. Reddetmiş olsaydım pişman olur muydum sence?"

"Bence hoşuna gitmezdi. Bazı günler, Olimpiyatlara hazırlanmaktan bile daha kötüydü."

Ağzından bir hırıltı çıktı. "Hayır."

"Ah, evet. Çalışma saatleri çok zordu; sadece iş, hiç eğlence yoktu. Yıllarca günde on saat resim yapıyordum. Bütün hayatım buydu."

"Özür dilemeli miyim? Kulağa işkence gibi geliyor."

"Hayır. Gittiğime çok sevindim. Çok şey öğrendim ve harcadığım saatlerin beni on yıl öne taşıdığını hissediyorum. Ancak, sizin yerinize geçtiğim için kimse bana saygı duymadı. Tabii ki, beni artık görmezden

gelemeyecekleri zamana kadar onlardan daha çok çalışmak zorunda kaldım. Ama para harikaydı. Sayenizde yıllarca biriktirdiğim param oldu. Her iki taraf için de kazançlı bir durumdu ve çok minnettarım.”

"Senin adına çok sevindim Keke. Flört nasıl gidiyordu? Seksi Fransız sanatçılarla tutkulu ilişkilerin oldu mu?"

"Keşke öyle olsaydı. Hiçbir şeye zaman yoktu."

"Ciddi misin? Tek bir ilişki bile yaşamadın mı? İş ve seks asla birbirini dışlamaz." Kaşlarını oynattı. "Bekle. Bu, en son çıktığın kişinin Jameson olduğu anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi devirdim. "Hatırlattığın için teşekkürler."

"Madem konu açıldı, Damien Blackwell ile aranızdaki durum ne? Billie'nin yılbaşı partisinde birlikte olduğunuzu duydum."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Patterson. Bugün çok sinirliydi. Bunu açıklayamam."

Gülmem kaçıyor. "Blackwell ile aramda hiçbir şey yok. Birkaç kez buluştuk ve gece yarısı öpüştük."

Öpücük benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama Patterson bunu bilmiyor. Gördüğü tek şey Damien'in belime dolanmış kolu, Damien'in boynundaki ellerim ve tüm süre boyunca Patterson'a kilitlenmiş gözlerimdi. Yıllarca bana sadece sessizlik ve buz gibi bakışlar verdikten sonra, onun izlemesini, bir şeyler hissetmesini, herhangi bir şey hissetmesini istedim. İşe yaradı. Tıpkı bugün olduğu gibi, onun da kırıldığını izledim.

Geri sayım bittikten sonra, manken sevgilisi kolunu çekştirirken doğruca yanına gittim. Parfümünün kokusunu alacak kadar, çenesinin kasıldığını görecektim kadar yaklaştım. Ona hiçbir şey vermedim. Hiçbir kelime. Hiçbir hakaret. Sadece varlığım ve aramızda söylenmemiş her şeyin ağırlığı.

Addison başını yana eğdi. "Patterson'ın sinirini bozmak için mi Blackwell ile çıktın?"

"Hayır." Dudaklarımı ağzımın içine kıvrıyorum.

"Keke."

"Patterson'ı kızdırmak bir bonusdu." Omuz silktim, bundan pişman değilim. Eğer Patterson benim yokmuşum gibi davranmak istiyorsa, gözlerini benden ayıramayacağından emin olacağım. "Dürüst olmak gerekirse, onu sinirlendirmek çok kolay."

"Kardeşimi dikkate alma."

“Ah, evet. Ve Damien'e projem üzerinde yoğunlaşmam gerektiğini zaten söyledim. Eğlendirmem gereken başka biri olmadığında konsantre olmam daha kolay oluyor. Ayrıca, oynayacak bir sürü oyunları daha var, biliyorsun.”

“Hayır, ama sözüne inanıyorum. Seks bana ilham veriyor,” diyor omuz silkerek. “Eğlenmek ve aşık olmak kısmı en sevdiğim kısım. Dürüst olmak gerekirse, bunu çok özledim.”

“Evet,” diyorum, bunu ondan daha iyi anladığımı belirterek. “Ama bağımsız bir kadın olmayı seviyorum.”

“Ben de,” diyor ve yemeye devam ederken şarap kadehlerimizi tokuşturuyoruz. “İstediğin gibi davranabilmenin ve istediğin zaman seks yapabilmenin bir güzelliği var. Bazen hem pastayı yiyip hem de pastanın sahibi olabiliyorsun.”

“Sözüne inanıyorum,” diyorum. “Bu yöntem bende hiç işe yaramadı.”

Aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, her zaman sahip olduğumuz o dostluğa kolayca geri döneriz.

Birkaç saat sonra Addison kalkıp gitmek üzereyken beni sıkıca kucakladı. “Geri döndüğüne çok sevindim.”

“Ben de.”

“Patterson bir daha böyle bir saçmalık yaparsa, bana haber ver.”

“Yani onu öldürebilirsin?”

“Hayır, ellerimi kirletmeyeceğim. Babama sana saygısızlık ettiğini söylerim. Yirmi dört saat içinde halledilir.” Dışarı çıkmadan önce sırtıttı. “Şimdi, şehirdeyken biraz eğlenmeye ne dersin? Hayatın tadını çıkar.”

“Artık nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim,” diyorum ona.

“Dene,” diye teşvik ediyor.

O gittikten sonra, defterimi alıp oyuncular hakkında daha fazla not alıyorum. Sonra, farkında olmadan kenara yüzünü çiziyorum. Önce kaba çizgiler, ardından çenesinin açısı ve gözlerinin şekli. Burnunun mükemmel eğimini ve ağzının yukarı doğru kıvrımını ekliyorum. Kaşının kavisini doğru yapana kadar üç kez silip yeniden çiziyorum.

O ve Jameson tıpatıp aynı olabilirler, ama kalemim onun gözlerinin etrafındaki sıcaklığı çizmiyor. Patterson'ın azmini, acımasız bir şey söylemeden önce çenesinin kilitlenmesini yakalıyorum. Bana sakladığı özel bir soğukluk bu. Bunca yıl sonra bile, Patterson'ın yüzü beni rahat bırakmayı reddediyor.

Defteri sertçe kapatıp masanın üzerine itiyorum.

Beş yıl ondan uzaklaşmak, onu aklımdan çıkarmam için yeterli olmadı, ama bunu onunla yapamam. Asla işe yaramazdı.

Özetle, buraya bir iş yapmak için geldim, babamın benden yapmamı rica ettiği bir iş. Onu gururlandırmak istiyorum.

Patterson Cross benden sonsuza kadar nefret edebilir, ama onun beni kovmasına izin vermeyeceğim.

Kendini becerebilir.

Beynim susmadığı için sabah beşte tesise geliyorum ve bazen buzda olmak tek çözüm oluyor. Binanın çoğu hala karanlık ama Koç bir yerlerde burada çünkü yemin ederim o adam hiç dinlenmiyor. Soyunma odasına doğru gidip antrenman kıyafetlerimi giydikten sonra patenlerimi alıyorum ve buz pistine giden koridorda ilerlerken Coldplay'i duyuyorum. Koç'un bunu dinleyeceğine imkan yok ama bu kadar erken saatte burada kimin olduğunu merak ediyorum.

Sesi takip edip girişte duruyorum.

Tabii ki Kendall burada.

Bu kadın benim sinirlerimi bozmaktan, beni tarif edemeyeceğim şekillerde işkence etmekten zevk alıyor. Dün kız kardeşimle konuştuğumda, en yakın arkadaşına duyduğum nefreti anlayamadı. Bazı günler ben de anlamıyorum. Ondan nefret etmek benim alışkanlığım.

Arkamı dönüp eşyalarımı alıp gitmeliyim ama kendimi hareket ettiremiyorum. Şu anda benden tamamen habersiz ve bu durum hoşuma gidiyor.

Kendall siyah tayt ve dar bir spor tişörtü giymiş, koyu renk saçlarını yüksek bir topuz yapmış. Kenarda taşınabilir bir hoparlör duruyor ve müzik çalarken gözleri kapalı bir şekilde geriye doğru paten kayıyor, ritmi hissediyor. O, patenleriyle adeta ısırın bir balerin.

Ayaklarım yere sağlam basıyor ve içten içe ona kırgınım. Bunca zamandan sonra bile, hiç çaba göstermeden beni kontrol etmeye devam

ediyor.

Bazen, ayak bileği sakatlığı kariyerini sonlandırmadan önce Olimpiyat sporcusu olma yolunda olduğunu unutuyorum. Kaza olduğunda, antrenör bir ay boyunca antrenmanlara katılamadı ve bu, hayatında hiç antrenmanlara katılamadığı tek zamandı.

Sanki büyük bir şeye hazırlanıyormuş gibi hızlanıyor ve saniyeler sonra havaya fırlayıp üç buçuk dönüşlü üçlü axel hareketi yapıyor. Bıçağı buza çarpıyor ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi onu kesiyor. Memnuniyet dolu bir gülümseme dudaklarında beliriyor ve hareketine devam ediyor.

Elim yumruk oldu. Onu şimdi izlemek, dün düşündüklerimden çok daha kötü şeyler söylemek istememe neden oluyor.

Yavaşça dönmeye başlıyor ve şarkı bittiğinde gülümsüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümseme kayboluyor. Nefes nefese kalmışken, buzun üzerinde birbirimize bakakalıyoruz.

Ondan bir şey vermesini, bana küfür etmesini bekliyorum ama yapmıyor. Kaykayına doğru gidip havlu alıyor ve şişesinden su içiyor. Müzik duruyor. Birkaç saniye sonra patenlerini çıkarıp spor ayakkabılarını giyiyor, bana doğru yürürken varlığımı tamamen görmezden geliyor. Yaklaştığında, nefret ettiği takma adını kullanıyorum.

"Ken Bebek."

Yürümeyi durdurdu ve bana dik dik baktı. "O takma adı bir daha asla kullanma."

"Ya da ne?"

Bakışlar öldürebilseydi, beni yere sererdim.

Beni atlatmaya çalışıyor ama ben onu engelliyorum.

"Çekil yolumdan, Patty."

Bana sadece takım arkadaşlarım böyle seslenebilir. Başka hiç kimse. Özellikle de o.

"Şirin," diyorum. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Ah, özür dilerim. Buz pistine çıkmadan önce sizinle görüşmem gerektiğini fark etmedim."

Dudaklarıma bakıp sonra tekrar gözlerime dönerken inanılmaz derecede arsız bir tavır sergiliyor. Onca şeyden sonra kalbimin ona tepki vermesinin hiçbir anlamı yok.

"Harekete geç," diyor. "Şimdi."

"Görgü kuralları hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı, değil mi? Kurallara uymak da öyle."

Yüzünde bir rahatsızlık ifadesi beliriyor, bir adım öne atıyor ve benim alanıma giriyor. Tüylerim diken diken olsa da yerimde duruyorum.

"Varlığımın seni bu kadar rahatsız etmesine bayılıyorum," diye mırıldanıyor. "Ne kadar zaman geçti, tatlım? Beş yıl mı? Bunca zamandan sonra hala kırgın mısın?"

"Kinimi ömür boyu tutabilirim. Bunu öğreneceksin."

"Umarım öyledir," diyor bana, ama rahatsız olduğunu görebiliyorum. Vücudu gergin ve parmakları çantasının askısını biraz daha sıkı kavıyor.

"Yapacağım. Ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi." Ellerimi birbirine vurup gözlerimi kapattım. "Tanrım, lütfen, eğer beni duyabiliyorsan, bu kaltaktan kurtul."

Bana alaycı bir şekilde, "Evet efendim, onun adı Patty. Onu hemen ortadan kaldırım," dedi.

"Şimdi gitmeni istiyorum. Var olduğunu unutmak istiyorum. Önce beni programına al ki bu saçmalığı bir an önce bitireyim."

Gülüyor ama gülüşünde hiçbir sıcaklık yok. "Resim yapma programımı sen belirleyemezsin."

Kendall geçerken omzunu benimkine çarptı ve bu iyi, güçlü ve etkili bir darbeydi. "Senin o kaba halinle başa çıkmaya hazır olduğumda dersini alacaksın."

Arkamı döndüğümde onun köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu gördüm.

Ablama verdiğim, iyi davranmaya çalışacağım sözüm de böylece suya düştü. Başaramıyorum.

Patenlerimi giyip bacaklarım ağrıyana kadar turlar atıyorum. Takım arkadaşlarım saat altı civarında geliyor ve Callan ısınma sırasında bana bir bakıp yanıma geliyor; bu da neden kaptan olmak için en uygun kişi olduğunu kanıtıyor. Detaylara dikkat ediyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Pekala," diye nefesimi verdim.

Bana inanmıyor ama daha fazla da ısrar etmiyor.

Antrenman tam bir felaket.

Antrenman maçında Hunter bana mükemmel bir çapraz pas verdi. Bin kere gol attığım, beni draft ettiren, sözleşme imzalattıran ve para kazandıran şut buydu. Şutumu hazırladım, ama disk sanki temel bilgileri unutmuş on dört yaşında bir gençmişim gibi sopamdan kayıp gitti. Koç ilk yılımda bu antrenmanı beş yüz kere yaptırmıştı, ta ki kas hafızası haline gelene kadar.

Bazı sezonlarda denesem bile şut kaçıramazdım, ama bugün hiçbir şeye vuramıyorum.

Buz pistindeki sessizlik bağırmaktan daha kötü. Kimse tek kelime etmiyor. Gözleri yere bakarak kayıyorlar.

"Cross!" diye bağıyor antrenör. "Kafanı kışından çıkar! Bugün sorunun ne?"

Cevap vermiyorum ya da özür dilemiyorum. Bunun yerine, ciğerlerim patlayana ve kaslarım titreyene kadar daha da sertçe kayıyorum. Hiçbir şey kafamı temizlemiyor.

O üçlü axel hareketini ve sonrasındaki ifadesini sürekli gözümde canlandırıyorum. Sonra aklıma yılbaşı gecesi, gece yarısı Kendall'ın Damien Blackwell'e sarıldığı an geliyor. Damien'in elleri Kendall'ın belindeydi ve ağzı kulağına bir şeyler fısıldıyordu; bu da Kendall'ın başını geriye atıp kahkaha atmasına neden olmuştu. Odanın karşısından ona baktığımı fark ettiğinde beni görmezden gelmedi. Acı bir gülümsemeyle bakışlarımı yakaladıktan sonra Damien'ı öptü. Konfetiler yere düştükten sonra oradan ayrıldım.

Damien istediğini gördü ve aldı, tıpkı Jameson'ın yıllar önce yaptığı gibi. Belki de sorunum bu. Belki de herkes hamle yaparken ben hep donakalmış olan kişi oldum.

Duşumu alıp giyindiğimde, erkeklerin çoğu gitmişti. Çıkışa doğru yürürken, soyunma odasının dışındaki ilan panosuna bir kağıt astığını gördüm. Şimdi dar kot pantolon giymişti ve saçları açıktı. Beni görünce Kendall gözlerini devirdi ve ters yöne doğru gitti.

Panoya doğru ilerleyip orada asılı olan bilgileri inceliyorum.

Portre Çekim Takvimi—Şubat

Tyler Reed—3 Şubat, 12:00

Hunter Matthews—4 Şubat, saat 14:00.

Callan Riddick—5 Şubat, 12:00

Ryan Brady—6 Şubat, 14:00

Wyatt King—9 Şubat, 12:00

Jacob Davidsen—10 Şubat, 14:00.

Liam Coopers—11 Şubat, 12:00

Mason Reyes—12 Şubat, saat 14:00

BENİ İLK PORTRİ ÇEKİMLERİNDEN BİLEREK ÇIKARDI. HAFTALARCA aklımda kalmasını sağlamak için beni en sona koymuş olsa da şaşırmam. Çok yoğun bir programım var, antrenmanlar, maçlar ve yardım etkinlikleri arasında mekik dokuyorum. Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok.

Diğer koridora açılan kapı gürültüyle kapanıyor ve ben ona doğru koşuyorum. Floresan lambalar tepede vızıldıyor ve ben ona doğru yavaşça ilerliyorum.

"Ne halt ediyorsun Kendall?!" Yetişirken sesim duvarlarda yankılandı.

"Tahmin edeyim," diyor soğukkanlılıkla arkasını dönmeden önce. "Programı gördünüz ve onaylamadınız."

"Neden ben listede yokum?"

"Seansınızı alacaksınız."

"Ne zaman? En son mu?"

"Bunu sana zaten açıkladım. Canım ne zaman istersem," diye homurdanır.

Ona doğru yaklaşıyorum. "Sen inanılmazsın, inanılmazsın."

"Bu gerçekten de senin sorunun gibi görünüyor."

"Bu oyunları oynamaya devam ederseniz, bu bizim sorunumuz olacak. Beni rahat bırakın."

Gözlerini kısarak bana kahkaha atmaya başladı. "Tehdit altında hissetmem mi gerekiyor?"

"Beni bu hafta programıma al, yoksa bunu antrenöre bildireceğim."

Başını yana eğip beni inceledi. "Cesaretin varsa yap."

O yaklaştıkça dişlerimi sıkıyorum. Şimdi çenesi kalkık, benim alanımda olan o ve kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve ellerim yanlarımda seğiriyor çünkü onu itmek mi yoksa kendime doğru çekmek mi istediğimi bilmiyorum. Bu belirsizlik beni öfkeliendiriyor.

"Şımarık küçük Pattycakes istediğini elde edemiyor. Ağlıyor."

Nefesimi tutuyorum çünkü tekrar nefes alırsam onun kokusunu alacağım ve o zaman doğru düzgün düşünemiyorum.

"Defol git. Ciddi söylüyorum," diye zar zor söyleyebiliyorum.

"Bunun senin de hoşuna gideceğini sanmıyorum." Gözlerimi kilitlerken ifadesi sertleşti. "Özetle, benden hiçbir şey talep edemezsin. Rahatsız olduğun için koridorlarda beni köşeye sıkıştırıp emirler yağdırmayı bırak. Büyü artık."

"Bu tamamen saçmalık."

“Bu benim projem. Benim zaman çizelgem. Benim kurallarım. Bir kereye mahsus istediğimi yapacaksın. Durumları kontrol edememekten hoşlanmadığın için çok üzgünüm.” O kadar yakın ki gözlerindeki altın pırıltıları görebiliyorum. “Üstesinden geleceksin.”

"Seni başarmak imkansız," diyorum sert bir şekilde.

“Hım.” Sırıttı. “Belki de senin kıvrınmanı izlemekten zevk alıyorum. Tıpkı yılbaşı gecesi gibi.”

“Seni Damien'la görmek beni rahatsız etmedi. Onun hiç dürüstlüğü yok. Bu durum onun hakkında değil, senin hakkında daha çok şey söylüyor. Sen bir hokey hayranı mısın, Ken?”

Bir anlığına yüzünde bir şey belirdi. Adını koyamadan kayboldu ve yerini o zırh gibi sırtış aldı, ama o çatlağı gördüm.

“Eğer öyle olsaydım, bil ki listemdeki son erkek sen olurdun.” Kasıklarına bakıp sonra tekrar gözlerime döndü. “Mikro penislerden hoşlanmıyorum.”

Kahkahalarla gülmeye başladım. "Elindeki en iyi şey bu mu? Kardeşimin sikiyle bile seninle yatmazdım."

Yanakları kızardı. "Sen tam bir alçaksın."

"Sen de tam bir cadısın," dedim o öfkeyle uzaklaşırken.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı, dişlerim ağrıyarak boş koridorda duruyorum.

Aylar boyunca onun beni sinirlendirmediğini görmezden gelmek zorundayım. Yıllar önce aramızda ne yaşandıysa artık geçmişte kalmış olmalıydı, ama değil ve o sürekli bunu tekrar gündeme getirdiği için nasıl unutacağımı bilmiyorum.

Onu aklımdan çıkarmam gerek, ne pahasına olursa olsun, çünkü artık buna katlanamam.

Başımı öne eğerek ve programıma sadık kalarak Patterson'dan başarıyla uzak durdum. Salı sabahı, Tyler Reed'in seansından tam on beş dakika önce tesise vardım ve tam otuz dakika sonra ayrıldım. Hiç oyalanmadım ve Patterson'a beni tekrar köşeye sıkıştırma şansı vermedim.

Tyler ile çalışmak kolaydı. Yirmi iki yaşında, benden beş yaş küçük. Adamın yüzü fotoğraflarda güzel çıkıyor ama sessiz ve açık uçlu sorulara bile pek açılmıyor. Doğduğu yeri sorduğumda iki genel cümle söyledi. Ailesi hakkında sorduğumda biraz daha bilgi verdi ama çok fazla değil. Seansın sonunda, üzerinde çalışabileceğim sağlam referans fotoğrafları ve yeterli eskiz elde etmiştim.

Umarım geri kalanlar da aynı derecede kolay olur, ama bu sadece bir dilek. Bu adamlardan bazıları beni buz pateni günlerimden beri tanıyor. Bazıları ise tüm kariyerleri boyunca babamın takımında oynadı.

Tahmin ettiğim gibi, Hunter Matthews tam tersiydi. Bu adam bir saat boyunca istatistiklerinden, antrenman rutininden, favori restoranlarından ve yüzü olduğu protein tozu hakkındaki görüşlerinden bahsetti. Her defasında hareketsiz durmasını istediğimde, sanki bir dergi için fotoğraf çekimi yapıyormuş gibi yeni bir poz veriyordu, resim için poz vermiyordu. Hunter'ın flörtözlüğü, durumu hafife almak olurdu. O ayrıldığında, yüzün üzerinde fotoğrafını çekmişim ve bunların yarısı bulanıktı. En azından ilginç bir portre için malzeme olacak.

Bugün Perşembe ve ben konferans odalarından birinde, takım kaptanı Callan Riddick'i bekliyorum.

Malzemelerimi masaya yerleştiriyorum: birkaç kömür kalem, bir silgi, çizim kağıdı ve referans fotoğrafları için kameram. Konferans salonu, yerden tavana pencerelerden gelen yeterli doğal ışığa sahip ve ben de onun keskin çenesinin açılarını ve gölgelerini kolayca yakalayabileceğim bir yere sandalye yerleştirdim.

Callan on dakika erken geldi, ki bunu onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum.

"Kendall." Nazik bir gülümsemeyle bana başıyla onay verdi. "Beni güzelleştirmeye hazır mısın?"

"Hedef bu."

Ona söylenmesine gerek kalmadan sandalyeye yerleşiyor ve anında doğal bir pozisyon buluyor. Kıpırdanmak yerine, omuzlarını geriye atarak rahatça oturuyor. Bu, metanetli bir duruş.

"Peki, bu nasıl işliyor?" diye soruyor.

"Önce birkaç referans fotoğrafı çekeceğim, sonra da kabaca bir eskiz yapacağım. Fotoğraflar daha sonra resmi tamamlamama yardımcı olacak, ancak eskizler anı gerçek zamanlı olarak yakalayacak."

"Bu kulağa ilginç geliyor."

O gülüyor ve ben ilk fotoğrafı çekiyorum. Yüzünün tamamı, tuvale harika bir şekilde yansıyacak olan neşeye dolu. Amacım, sayfadan yansıyan kişiliği yakalamak.

"Duyduğuma göre sen hokey oyuncularının sırdaşıymışsın," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Ha, buz üzerinde son zamanlarda kullanılan kelime bu mu? Eskiden bana 'Yok Edici' derlerdi."

"Şey, sanırım hala sana öyle diyorlar," diyor bana. "Kusura bakma."

"Sorun değil," diyorum.

Benim bir tipim var. Ve bunlar hep hokey oyuncuları. Belki de bir hokey hayranıyım, ama öte yandan, oyunu gerçekten takdir ediyorum. Oyuncular bir bonus.

Odanın farklı yerlerinden fotoğraflar çekerken etrafında dolaşırken sohbetimiz neşeli bir hal alıyor. Poz vermeye ya da yüz ifadesini kontrol etmeye çalışmıyor. Hunter'ın sürekli ayarlamalar yapmasından ve her sessizliği kendi sesiyle doldurma ihtiyacından sonra bu durum oldukça ferahlatıcı.

"Şimdiye kadar işler nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Proje açısından yani."

"Güzel. İki tanesi tamam, on sekiz tane kaldı."

"Hunter uslu durdu mu?"

Ben homurdandım, Callan ise sırttı.

"O kadar mı kötü?"

"Birlikte geçirdiğimiz bir saat içinde bana dört kez çıkma teklifi etti, babamın kabul edersem onu öldüreceğini biliyordu."

"Sadece dört kez mi? Bu gerçekten de ölçülülük." Callan başını sallıyor. "Bir keresinde maç sonrası röportajda, canlı yayında bir muhabirden numarasını istemişti."

"Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Keşke öyle olsa. Koç bu yüzden onu bir sonraki maçta neredeyse yedek kulübesine oturtacaktı. Halkla ilişkiler sorumlusu da, menajeri de çıldırmıştı. Hunter Matthews paketinde filtre yok. Güzel kızlar onun zayıf noktası."

Gülüyorum ve gerçekten rahatlıyorum. Callan'la sohbet etmek her zaman kolay olmuştur. Bu yıllar içinde değişmedi.

Callan, "Koç ve onun öfkesinden bahsetmişken," diyor, "takımdaki hiç kimseyle çıkmaman konusunda ciddi olduğunu düşünüyor musun?"

"Çok ciddi. Neden? İlgileniyor musunuz?"

Gülüyor. "Hayır. Sen benim tipim değilsin."

"Ah."

"Yani, bir meleğe aşık olsaydınız ne olurdu diye soruyorum. Ne yaşanırdı?"

Bunu daha önce de düşündüm. "Bence oyuncuyu takas ederdi. Belki de damadı olabilecek birine koçluk yapmaz."

"Bu çok büyük bir risk," diyor Callan. "Nick Banks ile hiç çıktınız mı?"

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. "Nick mi? Hayır."

"Birkaç yıl önce, seni saf dışı bırakmak istediği için Nick Banks'in takas edilmesine neredeyse izin vereceğine dair bir söylenti vardı."

Elim kamerada donup kaldı. "Nick bana hiç çıkma teklifi etmedi."

"Soyunma odasında bu fikri ortaya attı, sadece bir fikirdi. Koç bir saat içinde bunu duydu." Callan başını sallıyor. "Mesaj açıktı."

"Bu akıl almaz bir şey."

"O senin baban." Callan beni inceliyor. "Durumun nasıl olduğunu bilmeni istiyorum."

"Bu konuşmayı sana o mu yaptırdı? Beni korkutup uzaklaştırmak için mi?" diye soruyorum.

"Hayır, anlamanız için söylüyorum. Bu bilgiyi bir kenara not edin, işinize yarayabilir."

Babamın, geçici bir yorum yüzünden Nick Banks'i neredeyse takas ettiğini fark ettiğimde, bu sözler içime işliyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Babamın, nefret ettiğim biri bile olsa, kimsenin kariyerini mahvetmesinin sebebi ben olamam.

İçimden bir iç çekiş çıktı. "İstedğim kişiyle çıkarım. Bana güvenin."

"Sana inanıyorum." Ellerini havaya kaldırıyor. "Birçok şeye karşı çalışıyorsun. Bu, ilgili herkes için riskli. Bunu dostane bir kamu hizmeti duyurusu olarak kabul et."

"Teşekkür ederim, sanırım. Belki bileğime bir uyarı etiketi yapıştırırım." Kamerayı bıraktım ve eskiz defterimi alıp karşısındaki sandalyeye oturdum. "Tamam, babamın aşırı koruyucu saçmalıklarından yeterince bahsettik. Başka bir şeyden bahsedelim. Amacımız seni kendi doğal ortamında yakalamak."

"Harika."

"Bunu yaparken insanlarla ne kadar çok sohbet edersem, portrede o kadar çok kişilik ortaya çıkıyor. Bu da portreye anlam katıyor."

Sözlerimi düşünüyor. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Aklından geçen her neyse," diyorum.

"Şimdi tam terapistim gibi konuşuyorsun." diye sırttı.

"Bana çok iyi bir dinleyici olduğum söylendi. Şunu bilin ki, bu duvarlar içinde paylaştığınız şeyler burada kalacak. Bu, sanatçının sözüdür. Ama küçük adımlarla başlayabiliriz. Söyleyin bakalım, her zaman profesyonel olarak hokey oynamak istediğinizi biliyor muydunuz?"

"Anlaşılan bu bir iş görüşmesi mi?"

"Olabilir."

Minnesota'da büyüdüğünü ve donmuş göllerde paten kaymayı öğrendiğini anlatıyor. Küçük kız kardeşi Chicago'da çocuk hemşiresi ve ondan bahsettiğinde yüz ifadesi değişiyor. Anne ve babasının hâlâ arabayla gidebildikleri her maça gitmeleri, her zaman yaptıkları bir şey olduğu için çok sevimli bence.

Bu takımdan bahsettiğinde, gurur ve sevgiyle konuşuyor. Buzda herkesin en iyi performansını sergilemesi için alan yaratması takdire şayan. Bu, emir vermekten çok teşvik etmeye dayalı bir kaptanlık özelliği. Yıllar

içinde yetiştirdiği çaylaklardan gururla bahsediyor ve babamın onu takıma liderlik etmesi için neden seçtiğini anlıyorum. Callan, yeşil bir bayrak, büyüleyici, güvenli bir alan.

"Bu gece çok önemli bir maç var," diyorum. "Hazır mısınız?"

"Her zaman hazırız. Geliyor musun?"

"Hayır," diyorum ona.

"Çok yazık. Baban senin bizim uğurlu tılsımımız olduğunu düşünüyor."

Gülümsüyorum. "İnanın bana, değilim. Bunların hepsi sizin eseriniz."

"Evet, bir yenilgi daha kaldıramayız." Omuzlarını silkerek, "Herkesin odaklanması gerekiyor. Hiçbir dikkat dağıtıcı unsur olmamalı." dedi.

"Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Duruma bağlı." Bir an duraksıyor. "Cross bu hafta oynamadı. Sebebini anlayamıyorum."

Cevap vermek için ağzımı açtığım anda, kapı kolu tıkırdadı ve açıldı. Patterson içeri girdi ve odadaki hava anında değişti.

"Şeytanı anınca ortaya çıktı," diye mırıldandım, daha dik oturarak.

Geniş omuzları kapı aralığını dolduruyor ve girdiği her odanın sahibiymiş gibi kibirli bir şekilde kapı çerçevesine yaslanıyor. Mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni olduğum yerde tutuyor. Soğuk ve suçlayıcı bakışları, sanki onun alanında var olmakla bile bir yanlış yapmışım gibi.

Bu adamın bu kadar güzel kokup bu kadar iyi görünmesine ne cüret! Siyah tişört sanki üzerine boyanmış gibi. Gözlerim vücudunda kayarak kalın ön kollarındaki dövmelere iniyor. Çoğu yeni, hatta seksi. Yutkunuyorum, vücudumun ona karşı herhangi bir tepki vermesinden nefret ediyorum.

Patterson, Callan'a "Koç seni istiyor, Kaptan," diyor.

"Şu anda mı?" diye soruyor Callan.

Patterson kıpırdamıyor. "Görünüşe göre."

Bakışlarını üzerimden atmıyorum çünkü ilk önce yüz çeviren ben olmak istemiyorum. Gömleğinin altında omuzları gerilirken kalbim hızla atmaya başlıyor. Patterson benim ilgimi hak etmiyor, yine de işte burada, ilgimi talep ediyor.

"Yeterince iğne oldunuz mu?" Callan, ikimize de bakarken sesi titremeden devam etti.

"Evet," dedim nazikçe. "Gitmeniz gerekiyorsa, başka bir şeye ihtiyacım olursa sizi tekrar programa alabilirim."

"Harika." Callan ayağa kalkıp Patterson'ın yanından geçti.

"Sohbetimizden keyif aldım," dedim ona.

"Çok ufuk açıcıydı." Kapıda durup Patterson'a ve bana kısa bir bakış attıktan sonra ayrıldı.

Yalnızız.

Konuşmuyor. Orada öylece duruyor, sanki yok etmek istediği bir şeymişim gibi beni izliyor. Bu beni olabilecek en kötü şekilde mahvediyor.

"Kayboldun mu?" diye soruyorum arkamdan, resim malzemelerimi çantama yerleştirirken.

"Hayır."

"Öyleyse defol git. Sanki yokmuşum gibi davran."

"İmkansız."

Sırtımda gözlerini hissedebiliyorum ve tüm tenimde bir rahatsızlık hissi belirliyor. Bir dakika sonra çantamı omzuma atıp tuvalimi alıyorum ve ona doğru dönüyorum.

Callan'ın sözleri kafamda yankılanıyor.

"Bu gece buzda berbat oynamayı bırakıp şu lanet maçı kazanmaya ne dersin?" diye soruyorum, sesimden tüm zehri akıtarak. "Takımının sana ihtiyacı var, odaklanmış olmana."

Çenesi o kadar sıkı kasıldı ki kas seğirmesini görebiliyordum. "Affedersiniz lütfen?"

"Beni duydun, Pattycakes."

Yanından geçiyorum, kokusunu alacak kadar yakınım ve hareket etmeye devam ettikçe midemin alt üst olmasından nefret ediyorum. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve ses koridorda yankılanıyor. Tesisin dışına çıkana kadar yavaşlamıyorum, Şubat ayının soğuğu tenimi ısırırken kaldırımda duruyorum.

Derin bir nefes alırken gülümsüyorum, Patterson'ın o toplantı odasının içinde muhtemelen öfkeden köpürdüğünü biliyorum.

Güzel. Bırakın kontrolden çıksın.

Metroya doğru giderken Addison'a mesaj atıyorum.

KENDALL

Sonra içki içelim mi? Günün yorgunluğunu atmaya ihtiyacım var.

ADDISON

Evet, lütfen. Portrelerin nasıl gittiği konusunda bir güncellemeye ihtiyacım var!

KENDALL

Mükemmel. Nerede?

ADDİSON

Elmas mı? Biraz mahremiyet istiyorum.

KENDALL

Harika. Ben de varım.

Burası ünlülerin ve tanınmış kişilerin gittiği seçkin barlardan biri ve bana babamın Koç Hart olduğunu hatırlatıyor.

ADDİSON

Yaşasın! Saat 8:30'da buluşalım mı?

KENDALL

Harika. Bu bana daha fazla iş yapma fırsatı verecek.

ADDİSON

Ben de! O zaman görüşürüz! Sabırsızlıkla bekliyorum!

Bir yanım bütün gece brownie yapıp resim çizmek istiyor ama beş yıl daha geçmeden önce biraz eğlenmem lazım. Kim bilir? Belki de odaya her girdiğinde kanımı kaynatmayan biriyle tanışırım.

Telefonumu cebime koyup, Addison'ın arkadaşlığına minnettar bir şekilde merdivenlerden aşağı inerek metroya doğru ilerledim.

Bu gece en yakın arkadaşım ile içki içip, en azından birkaç saatliğine, erkek kardeşinin varlığını unutmaya çalışacağım.

Kendall'ın sözleri son dört saattir kafamda dönüp duruyor ve onları silmek için her şeyi denedim. Gerçekten ihtiyacım olan bir şekerleme, bir saat boyunca tavana bakmama dönüştü ve planladığım maç öncesi yemeğin tadı karton gibiydi. Şu anda, kulaklığımdan gelen müzik bile kendi düşüncelerimi bastırmaya yetmiyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. Onunla asla işe yaramıyor.

Çok sinirlendiğim ve hayal kırıklığına uğradığım için müziği kapattım.

“Takımınızın sizin odaklanmanıza ihtiyacı var.”

Yanımdan geçti, koluma hafifçe dokundu, yüzünde o kendini beğenmiş ifade vardı. Onu kendime geri çekme isteğiyle ellerim seğirdi. Bu, bunca emekle kurduğum her şeyi mahvedecekti.

Şu an soyunma odasındayım, patenlerimi bağlıyorum, çocuklar da etrafımda zıplayıp, her zaman yaptığımız gibi maç öncesi birbirlerini motive ediyorlar. Hoparlörlerden müzik yankılanıyor ve Smiley herkesi güldüren o saçma maç öncesi dansını yapıyor. Wyatt kusacak gibi görünüyor, ki bu onun için normal bir durum.

Mason yanıma, banka oturdu ve benim duruşumu taklit ederek patenlerinin üzerine eğildi. "Bağcıklarını boğmayı mı yoksa bağlamayı mı planlıyorsun?"

"Kendi işine bak."

"Ah, bu gece birileri keyifsizmiş galiba." Omzuma hafifçe vurdu. "Bunu maça yansıt, tamam mı? Philadelphia'nın kalecisi son zamanlarda

adeta bir duvar gibiydi. Sana ihtiyacımız var, Cross. Seni rahatsız eden neyse, unut gitsin.”

Başka bir şey söylemeye cesaret edemediğim için homurdanarak karşılık veriyorum. Ağzımı açarsam, Kendall Hart yüzünden sinirlendiğimi itiraf edebilirim. Bunu kimseye itiraf etmektense Times Meydanı'nda çıplak kaykay yapmayı tercih ederim.

Philadelphia Falcons iyi bir takım. Sıralamanın ortalarında yer alıyorlar, playoff'a kalma arzusundalar ve galibiyetlere çok ihtiyaçları var. Savunmaları fiziksel olarak güçlü ve yeni kalecileri de formda. Bu kolay olmayacak, ama biz daha güçlü oyuncularız. Şimdi bunu kanıtlamamız gerekiyor.

Isınma hareketleri için buz pistine çıktığımızda kalabalığın kükremesi beni vurdu. Madison Square Garden, kan isteyen on sekiz bin taraftarla dolup taşmıştı ve ben de esneme hareketlerimi yaptıktan sonra ciğerlerimi soğuk havayla doldurmak için birkaç tur attım. Burası her şeyin unutulması gereken yerd, ama aklım sürekli onun gözlerinin vücudumda sanki her santimimi inceliyormuş gibi kaymasına geri dönüyordu.

Pattycakes.

Kaleye şut çekerken sopam buzda çatırdıyor. Top auta gidiyor.

"Patty, o agresifliğinin bir kısmını maça sakla," diyor Jacob yanımdan geçerken ve ben de adımlarımı bozmadan gözlerimi deviriyorum.

Maça başlamak için buz pistine çıktığımızda kanım kaynamaya başlamıştı. Açılış yüzleşmesini kazandık ve Callan topu Mason'a geri gönderdi, o da topu kenarlara doğru fırlattı. Kaslarım yanarken Mason'ın etrafından dolaşarak topun peşinden koştum. Hunter solumda boşta kaldığında, yarım saniye fazla tereddüt ettim ve pas kesildi. Rakip takımın merkez oyuncusu topu diğer tarafa taşıdı ve biz de savunmaya geri dönmek zorunda kaldık.

İlk periyot tam bir felaket. Takım için değil, benim için. Öfkeyle oynuyorum, bu genellikle işime yarar ama bu gece çok fazla dikkatsizim. Paslarda yarım saniye geç kalıyorum, atmamam gereken şutları çekiyorum, adamlara gereğinden sert müdahale ediyorum ve hakemlerden uyarı alıyorum.

Wyatt'ın golüyle 1-0 öndeyiz, ama ben hiçbir katkıda bulunamadım.

Her topa dokunduğumda, kafamda onun sesini duyuyorum: "Bu gece buzda berbat oynamayı bırakıp şu lanet maçı kazanmaya ne dersin?"

Eğer bu takımın ihtiyaçlarını gerçekten umursasaydı, şehirden defolup giderdi.

Televizyon molası sırasında Callan tek kelime etmeden yanıma geldi. İyi olup olmadığımı sormadı ya da kendime gelmemi söylemedi. Orada durdu, dev ekranda Wyatt'ın golünün tekrarını izlerken aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdi.

"İyiyim," dedim, o sormamış olsa bile.

"Senin öyle olmadığını hiç söylemedim."

"Bunu düşünüyordunuz."

Omuz silkerek, "Tek düşündüğüm şey, Wyatt'ın o şuttaki tekniğinin berbat olmasıydı ve yine de gol attı. Nasıl?" dedi.

Burnumdan ses çıkarıyorum.

Callan, "İçinizi kemiren ne varsa, onu kullanın. Onun sizi kullanmasına izin vermeyin. Bunun kontrolü sizde," diyor.

Ben cevap veremedim buz pateniyle uzaklaştı.

İkinci periyot başlıyor ve ben yedek kulübesindeyim, Falcons'ın skoru 1-1'e eşitlediğini izliyorum. Koç hayal kırıklığı içinde, ama bu hayal kırıklığı beklentiyle karışık. Bunu tersine çevirebiliriz. Bu binadaki herkes benim neler yapabileceğimi biliyor ve şu anda onlara bunun yarısını veriyorum.

Kalabalığı gözlemliyorum; bu, arenanın enerjisini kontrol etmek için yıllar içinde geliştirdiğim bir alışkanlık. Gözlerim, genellikle ailemin ve arkadaşlarımın oturduğu bölüme kayıyor.

Ve onu görüyorum. Kahverengi saçlı, tribünde oturmuş, gözleri buz pistine dikilmiş.

Öfke kaybolmuyor, ama kullanabileceğim bir duyguya dönüşüyor. Eğer beni başarısız olurken izlemek için buradaysa, yanlış bir şekilde ayrılmasını sağlayacağım. Eğer bir gösteri istiyorsa, ona asla unutamayacağı bir gösteri sunacağım.

Antrenör beni tekrar sahaya gönderdi ve ben de farklı bir enerjiyle buzun üzerine çıktım. Dikkatsizlik ve umutsuzluk gitmişti. Savunmayı okuyor, pasları daha gerçekleşmeden tahmin ediyor ve açık koridorları buluyordum.

Coopers bana buzun karşı tarafına bir pas verdi ve ben hiç tereddüt etmedim. Hazırlanıp topu kalenin üst köşesine o kadar hızlı gönderdim ki kaleci bile gözünü kırpmadı. Kırmızı ışık yanıp söndü ve takım arkadaşlarım bana doğru gelirken kalabalık coştı.

"İşte orada!" diye bağırdı Smiley, kaskıma vurarak. "Nerede saklanıyordu bu?"

Sevinçten kendimi toparlayıp tribünlere doğru bakarak Kendall'ı aradım. Golümü izleyip izlemediğini öğrenmek istiyordum. Ama oturduğu yeri bulduğumda, onun yerine Falcons forması giymiş sarışın bir kadın vardı.

Bu Kendall değil. Yakından bile alakası yok.

Etrafıma bakındım ve onu hayal ettiğimi fark ettim. Bu beni şaşırtmalıydı ama daha da sinirlendirdi. Muhtemelen evinde resim yapıyor, bu oyunu ya da beni hiç düşünmüyor, yine de onun sayesinde en iyi performansı sergiledim.

Mahvoldum resmen.

Hayal kırıklığımı oyunun geri kalanına yansıttım. Hunter ikinci periyodun ortasında gol atarak bizi 3-1 öne geçirdi ve Jacob, Callan'ın güzel asistinin ardından üçüncü periyodun başlarında bir gol daha ekledi. Falcons bir gol daha attı, ancak bunun bir önemi yoktu çünkü son on dakikada iki gol daha atarak sezonun ilk hat-trick'ini tamamladım.

Seyirciler çılgına dönüyor, takım arkadaşlarım etrafımı sararken buzun üzerine şapkalar fırlatıyorlar. Maçı 5-2 kazanıyoruz ve son ana kadar skor çok açık.

Maçtan sonra soyunma odasında enerji inanılmaz derecede yüksek. Oyuncular bağıyor, müzik son ses çalıyor ve Coopers, normalde bunu sadece playoff zaferleri için saklasak da, çoktan bir şişe şampanya patlatmış bile.

Callan, "Onu bir kenara bırakın," diyor ama gülümsüyor. "Daha yapacak çok işimiz var."

"Patty hat trick yaptı!" Coopers, Wyatt'ın üzerine şampanya püskürtüyor ve çaylak oyuncu sanki öldürülüyormuş gibi tepki veriyor.

Antrenör soyunma odasına girer girmez ses biraz kısılır. Gözleri odanın karşısındaki gözlerimle buluşur ve bana tek bir baş sallaması verir. "İşte imzaladığımız oyuncu bu. Daha çok böyle oyuncularla oynayacağız."

Ben cevap veremedim ortadan kayboldu, ama sözleri aklımda kaldı. Harika bir iş çıkardın ya da seninle gurur duyuyorum demedi, sadece beklentilerin bir hatırlatıcısıydı. Acaba Kendall'ı da aynı şekilde mi yetiştirdi? Muhtemelen. Bu, onun benden veya başka kimseden korkmamasının nedenini açıklayabilir.

Mason kolunu omzuma attı. "Üç gol, Cross. Orada düğmeyi ne çevirdi?"

"Kendi ritmimi buldum."

Hunter dolabından kahkaha atarak, "İlk derste uyurgezer gibiydin, sonra da suikastçıya dönüştün. Ciddi söylüyorum." dedi.

Cap odanın diğer ucundan göz göze geldik ve diğerlerinin anlamadığı bir şeyi anlıyormuş gibi hafifçe başını salladı. Ben de karşılık olarak başımı salladım.

"Bu gece şişe servisi var," diye duyuruyor Jacob. "Birinin yerine getirmesi gereken bir bahsi var."

"Kahretsin." Smiley başını geriye attı. "Gerçekten o şutu kaçıracağını düşünmüştüm."

"Gözlerin kapalıyken bana karşı bahis oynadın. Bu senin sorumluluğun."

"Evet, evet."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Mason. "Smiley'nin aşkı bulabileceği bir yere mi?"

"Hardy'nin elinde var."

Hunter homurdandı. "Geçen hafta, beş dakika konuştuğun kadının ruh eşin olduğunu sandın."

"Gerçekten çok güzel gözleri vardı! Büyleyiciydi."

"Abi, renkli lens takıyordu."

"Aşk aşktır."

"Diamond'a gitmeliyiz," diye öneriyor Jacob. "Özel bölüm, sert içkiler."

Hunter, "Kokteyl menüsü için barları siz mi seçiyorsunuz?" diye soruyor.

"Ben zevk sahibi, rafine bir insanım."

"Geçen hafta benzin istasyonunda suşi yedin."

"O an dibe vurmuştum ve o zamandan beri çok geliştim."

Hiçbir şeye karar vermeden duşlara yöneliyorum. Sıcak su ağrıyan kaslarıma çarpıyor ve bu gece aldığım hasara bakıyorum. İkinci periyotta aldığım darbeden omzum ağrıyor; sol uyluğumda morluk oluşmaya başlıyor ve Falcon defans oyuncusunun dirseğiyle vurduğu kaburgalarım hassas. Ciddi bir şey yok ama yarın acısını hissedeceğim.

Kurulandıktan sonra aynadaki yansıma bakıyorum. Yorgun görünüyorum, ki bu da mantıklı çünkü 1 Ocak'tan beri doğru dürüst

uyuyamadım. Islak saçlarımı elimle düzeltip dolabımdan kıyafetlerimi alıyorum.

Önce koyu renk gömleği giyiyorum, sonra pantolon. Üzerine bir de ceket geçiriyorum çünkü Şubat ayı New York'ta çok sıcak geçiyor.

Yarın dinlenme günü ve buna ihtiyacım var çünkü omzum zaten tutuldu ve bacaklarım ağırlaştı. Ama bu gece yalnız olmak düşünmek anlamına geliyor ve ben zaten yeterince düşündüm.

"Geliyor musun yoksa ne?" diye bağırdı Hunter soyunma odasının öbür ucundan.

"Evet, orada olacağım," diyorum, arkadaşlarımla yanımda olması gerektiğini bilerek.

Arabaya bindiğimizde araç sıcaktı ve Jacob hemen telefonunu Bluetooth'a bağlayıp Hunter'ı homurdanmaya iten berbat bir müzik çalmaya başladı.

"Bu tam bir çöp," diyor Hunter.

"Bu bir sanat," diye karşılık veriyor Jacob.

Gidip geliyorlar.

"İşte bu yüzden bekarsın."

"Bekarlığımı kendi tercihimle yaşıyorum."

"Bütün bekar insanlar böyle der."

Mason arka koltuktan öne doğru eğildi. "Peki, Cross, bize orada gerçekten ne olduğunu anlatacak mısın? Bir dakika önce sanki daha önce hiç disk görmemiş gibi oynuyordun, bir dakika sonra ise durdurulamaz oldun."

"Callan'ın moral konuşması."

"İnanmıyorum. O kadar iyi değiller," diyor Smiley ve herkes gülüyor.

"Tek bahanem bu." Pencereden şehrin ışıklarının hızla geçişini izlerken kahverengi saçları ve altın rengi benekli gözleri düşünüyorum. Onun beni izlediğini hayal ettiğim için üç gol attım.

Diamond'a vardık ve güvenlik görevlileri bizi içeriye davet etti. Mekan karanlık ve şık, her yer kristal avizeler ve siyah mermerle kaplı. Burası mankenlerin, oyuncuların ve sporcuların görülmeye geldiği bir bar. Normalde bu tarz yerlerden nefret ederim ama bu gece umurumda değil çünkü boş çatı katımda değilim.

Jacob doğrudan oraya yönelirken biz de onu takip ediyoruz. Müzik belirgin ama kulakları sağır edecek kadar yüksek değil ve biz odanın içinde

ilerlerken kalabalık kenara çekiliyor. Özellikle bu geceki gibi bir zaferden sonra, New York Angel olmanın avantajları var.

Etrafı incelerken gözlerim barda tanıdık bir figüre takıldı.

Bu sefer onu hayal etmiyorum.

Kendall Hart elinde bir içki tutuyor ve kız kardeşimle birlikte gülüyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Yürümeyi bıraktım ve Callan arkamdan bana çarptı.

"Ne yani—" Bakışlarımı takip ediyor ve ifadesi değişiyor. "Şey, bu ilginç."

"Gitmem gerekiyor."

"Üç gol attıktan sonra mı? Asla!" Arkamı dönmeden kolumu yakaladı.

"Otur, bir içki sipariş et ve sanki o yokmuş gibi davran."

Haklı ve bundan nefret ediyorum.

Onun beni kabine doğru yönlendirmesine izin verdim ve Hunter'ın yanına oturdum.

Smiley garsona, "Başlangıç olarak üç şişe Dom," diyor. "Aslında, beş şişe olsun. Bu gece hakkıyla kutlama yapıyoruz."

Jacob bana doğru yaklaşırken viskiyi kapıyorum. Uzun bir yudum alıyorum, barda beni rahatsız eden kadına değil, içkinin yakıcı etkisine odaklanmaya çalışıyorum. Onu görmezden gelmeyi reddediyorum. Takım arkadaşlarıma ve kutlamaya odaklanıyorum çünkü sezonun en iyi maçlarından birini oynamıştım. Başlangıcını düşününce komik geliyor.

Ama daha çok içtikçe gözlerim bara kayıyor. Addison'a doğru eğilip bir şeyler söylemeye çalışırken kız kardeşimin başını geriye attığını görüyorum. Her hareketinde saçları omuzlarına dökülüyor. Belki bu geceyi başka bir tartışma yaşamadan atlatabilirim. Umarım içkilerimi bitirip, ekibimle kutlama yapıp, o burada olduğumu hiç fark etmeden buradan ayrılabilirim.

Smiley bakışlarımı takip etti ve sırıttı. "Eyvah."

"Kapa çeneni."

Gülerek kadehini kaldırır. "Cross'a ve hat trick'ine!"

Arkadaşlar kadeh kaldırıyorlar, ben de içiyorum ama tadını neredeyse hiç alamıyorum.

Gözlerim Kendall'ı buldu ve bu sefer, bakışlarımız kesişecek kadar başını çevirdi. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve bardağını daha sıkı kavradı.

Artık burada olduğumu biliyor.

Davranışındaki değişiklikten anlaşıldığı kadarıyla, o da bu durumdan benim kadar memnun değil.

Patterson Cross, sanki gecesini mahvetmişim gibi barın öbür ucundan bana bakıyor.

İyi.

Gözlerine bakıyorum ve yanağımın içini ısııyorum. Bunun olma ihtimali ne kadar düşük? Diamond'ın loş ışığında bile, üzerine çok yakışan o koyu renk gömleğin altında omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum.

Evrenin gerçekten de sapıkça bir mizah anlayışı var.

Gözleri gözlerime kilitlenmiş, mavi-yeşil ve öfkeli. Bileğimdeki ince altın bileziği çeviriyorum—kaygıdan kaynaklı, asla bırakmadığım bir alışkanlık, bu yüzden nadiren takı takarım. Bir an sonra, Callan'a bir şey söylemek için bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Bas sesleri mermer bar tezgahından parmak uçlarıma kadar ulaşıyor. Kristal avizeler siyah duvarlara ışık saçıyor ve havada pahalı parfümler ve kötü kararlar kokusu var. Buradaki herkes çok şık giyinmiş, ben ise siyah bir elbiseyle ortama uyum sağlamaya çalışıyorum.

"Kendall." Addison parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Beni tamamen unuttun."

"Özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

Bakışlarımı takip etti ve iç çekti. "Ah. Harika. Yemin ederim burada olacaklarını bilmiyordum."

"Geçmiş hayatımda ne kadar kötü iş yaptıysam da, eminim ki kardeşin benim karmamdır," diyorum.

Addison barmene işaret ederek, "İki shot tekila, tuz ve limon lütfen," dedi.

Önümüze içkiler kondu. Onları alıp sertçe masaya bıraktık. Yaktı ve boş bardağı bara biraz fazla sertçe bıraktım. Tekila, zaten kan dolaşımda yüzen evrene karıştı ve oda sallanmaya başladı.

"Onun geceni mahvetmesine izin verme," diyor Addison. "Yüzünden anlıyorum."

"Onun yanında rahatlayamıyorum. Sürekli savunmadayım. Çok yorucu."

"Onun yokmuş gibi davranın," diyor.

"Haklısın." diye nefesimi verdim. "Bana fırındaki o adam hakkında daha fazla şey anlat."

Kruvasan paketine numarasını yazan o sevimli çocuk hakkındaki hikayesine tekrar başlıyor. Dinliyorum, ama bir cosmo daha içtikten sonra, odanın karşısından gelen bir hareket dikkatimi çekiyor.

Genç, sarışın bir kadın VIP locasına yaklaşıyor ve sanırım içki içmek için henüz yeterince yaşlı değil. Uzun bacakları ve kusursuz vücudunu zar zor örten bir elbisesi var. Smiley ayağa kalkıp kadının Patterson'ın yanına oturmasına izin veriyor. Kolunu kadının etrafına doluyor ve ona gülümsüyor.

Bu da neyin nesi?

"Sevgilisi var mı?"

"Tanrı aşkına, hayır. Uzun zamandır kimseye söz vermedi..." diye düşünüyor. "Uzun zamandır."

Bu kadın, onun magazin fotoğraflarında gördüğüm tipin aynısı. Kendine güvenli ve doğal güzelliğiyle, odadaki herkesin kendini yetersiz hissetmesine neden oluyor. Onun mankenler ve aktrislerle sürekli birlikte olmasını izledim ve kendi kendime "umurumda değil" dedim.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Patterson bir şeyler fısıldamak için yaklaşıyor ve kadın başını geriye doğru eğerek gülüyor. Adamın ağzı kadının kulağına yaklaşıyor ve içimde yanan kıskançlık beni şok ediyor.

Bunu daha fazla izleyemeyeceğim için başka bir içki sipariş ediyorum. Barmen mermer tezgahın üzerinden taze bir cosmo kokteyli uzatıyor ve ben de uzun bir yudum alıyorum. Saniyeler sonra, birlikte masadan kalkıp barın arka tarafına doğru ilerliyorlar. Yürürlerken, Patterson'ın eli onun belinin alt kısmını buluyor.

Bardağımı yere bıraktım. "Hemen geri döneceğim."

"Kendall."

"Ne? Tuvalete gitmem gerek."

Addison'ın gözleri kısılıyor ama beni durdurmuyor. Ayağa kalktığımda, oda olması gerekenden daha fazla sallanıyor. Sandığımdan daha sarhoşum. Kalabalığın arasından sıyrılıp kendime tuvalete gitmem gerektiğini söylüyorum.

Koridora girdiğimde müzik yavaş yavaş azalıyor. Duvarlarda loş aplikler sıralanmış, köşelerde gölgeler birikiyor. Buradaki hava daha serin ve kızarmış tenime iyi geliyor. Köşeyi dönüyorum ve koridorun sonuna doğru geliyorlar. Neredeyse samimi bir an, ama duruşu çok kaskatı. Boşta kalan eli ona dokunmak yerine yanında sarkıyor.

Sarışın kadın parmaklarını adamın göğsünde gezdirirken, adam da nazıkçe bileğini kavradı. Yaklaştı ve duyamadığım bir şeyler söyledi. Kadının ifadesi cilveli halden şaşkınlığa, sonra da öfkeye dönüştü. Duvardan uzaklaştı, elbisesini düzeltti ve topuklu ayakkabılarıyla bana doğru yürüdü.

Yanımdan geçerken ona bir an bile bakmıyorum.

Patterson başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. Addison'a dönüp bunu hiç görmemiş gibi davranmalıyım ama alkol beni çok cesur yapıyor.

Patterson hiçbir iyiliği hak etmiyor. Benim için bunu yapmazdı.

Ona doğru yürürken topuklarımın mermer zeminde çıkardığı tıkırtı sesleri duyuluyor.

Gözlerini açar açmaz çenesi kilitlenir. "Harika. Bu gece gittikçe kötüleşiyor."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Şimdi beni takip ediyor musun?"

"Kendini fazla beğenme. Tuvalete gitmem gerekiyordu."

Kapıya doğru başıyla işaret etti. "Sizi durdurmana izin vermeyin."

Kımıldamıyorum. "Sarışın kıza ne oldu? Seninle uğraşmaya değmeyeceğini mi anladı?"

Gülüştü sert. "Kıskanıyor musun?"

Başımı salladım. "Gazabınızdan kurtulduğu için onu tebrik etmeliyim."

"Ve yine de"—bana doğru bir adım atıyor—"işte buradasın. Kız kardeşimin yanına koşmak yerine, benimle birlikte karanlık bir koridorda duruyorsun."

"Sana söylemiştim, ihtiyacım vardı—"

“Sen berbat bir yalancısın.” Bir adım daha ileri. “Buraya geldiğimden beri beni izliyorsun.”

"Her neyse."

“Seni gördüm.” Sesi alçalıyor. “Ayrıca, bana dokunduğunda, sanki yumruğunu demir parmaklığın arasından geçirmek istiyormuşsun gibi görünüyordun. Neden böyle düşünüyorsun, Ken Bebek? Hala beni mi hayal ediyorsun?”

"Lütfen."

O kadar yaklaşıyor ki nefesindeki viski kokusunu ve tenindeki taze sabun kokusunu alabiliyorum. Nefesim kesik kesik gelmeye başlıyor.

“Kıskandın. Kabul et.” Sesi hırıltılı. “Vücut dilin seni ele veriyor.”

"Egonuz inanılmaz."

Gözlerini devirdi. "Her şeyi mahveden benim egom değil. Sensin. Sorun sensin."

"Öyleyse benden uzak dur."

“Beni bu koridora kadar takip eden kadın böyle diyor.” Adamın yüz ifadesi değişiyor.

Bilekliğimi canım acıyacak kadar sertçe çeviriyorum. "Bu senin sorunun gibi görünüyor."

“Ah, kesinlikle öyle.” Gülüyor ama arkasında hiçbir şey yok. “Kanımda zehir gibisin.”

"Bana müstehcen şeyler söylemeyi bırak." Bunu hissettiğimden daha sakın bir şekilde söylüyorum.

Aramızda sadece birkaç santim mesafe var ve hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Nefesi yüzümde sıcak, gözleri ise koyu, mavisi yeşilin içinde kaybolmuş.

"Uzaklaşmalısın," diye uyarıyor.

"HAYIR."

Bakışları dudaklarıma indi.

“Patterson, ben—”

Elleri yüzümde, dudakları ise dudaklarıma yapışıyor.

Öpücük bir silahtır, beni yok eden bir silah.

Onu itip uzaklaştırmalıydım ama bunun yerine gömleğinden avuç dolusu tutup kendime doğru çekiyorum. Viski, kötü kararlar ve altı yıldır sahip olamayacağım bir şeyi istemenin kokusunu taşıyor. Alt dudağını ısıırıyorum çünkü ona acı çektirmem, bunu hissetmesini sağlamam gerekiyor.

Ağzından sert bir ses çıktı ve beni duvara doğru itti. Bir eliyle saçlarımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti, diğer eliyle de kalçamı morartacak kadar sertçe sıktı.

Tırnaklarım omuzlarına saplanıyor ve ona doğru kıvrılıyorum. Uyluğu benimkilerin arasına sıkışıyor ve sonradan kendimden nefret edeceğim bir ses boğazımdan çıkıyor. Onun için kendimi kaybediyorum. Ve bunu istiyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, dudaklarını benimkilerden ayırıyor. Kayıp anında gerçekleşiyor. Nefes nefese orada kalıyoruz, alnı neredeyse alnıma değiyor, sonra uzaklaşıyor.

"Kahretsin." Elini saçlarının arasından geçirdi. Alt dudağında ısırıldığım yerden kırmızı bir iz vardı.

Duvara yaslanıp elbisemi düzeltiyorum, onun yıktığı her duvarı yeniden inşa etmeye çalışıyorum. Bacaklarım titriyor ve zihnim karmakarışık.

"Bu bir daha asla olamaz," diyorum, şişmiş dudaklarıma parmaklarımı bastırarak.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de perişan haldeyiz ve bunu itiraf edemiyoruz. Tadı hâlâ damağımda ve aradaki mesafeyi aşarak tekrar birlikte olmak istememin ne kadar çok olduğunu kendimden nefret ediyorum.

"Bu konuda kesinlikle haklısın. Benden uzak dur," diye emrediyor.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

"Beni rahat bırak, Kendall." Başını salladı, sonra uzaklaştı.

Banyoya sendeledim ve kendimi bir kabine kilitledim, sırtımı kapıya dayadım. Oda hafifçe sallandı ve denge sağlanana kadar gözlerimi kapattım. Dudaklarım hala onun dudaklarına değdiği için karıncalanıyordu.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

Birkaç derin nefes aldıktan sonra dışarı çıktım ve aynanın karşısına geçtim. Rujum dağılmış, saçlarım da karmakarışık. Parmaklarımı karışık saçlarımın arasından geçirip alt dudağımın altındaki ruju silerek kendimi olabildiğince toparladım.

Bara geri döndüğümde Addison, Callan'la sohbet ediyordu. Bana baktı ve kaşları çatıldı.

"İşte buradasınız," diyor Addison. "Uzun bir kuyruk mu?"

"Evet," dedim gergin bir kahkahayla.

Callan viskisinden bir yudum alıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Geç oluyor. Sanırım artık yatmalıyım," dedim ona. "Çok yorgunum."

“İyi fikir.” El çantasını kaptı ve tabureden kalktı. “İyi geceler, Kaptan.”
"Hanımlar."

VIP bölümüne göz atmadan önce üç adım atıyorum.

Patterson, elinde yeni bir içecek masada yayılmış bir şekilde oturuyor ve Hunter'ın söylediği bir şeye gülüyor. Vücudu gevşek ve rahat, gülümsemesi samimi, sanki son on dakika hiç yaşanmamış gibi. Sanki koridorda beni öpmemiş gibi.

Hiç de rahatsız görünmüyor.

Belki de gerçekten beni yalnız bırakmamı istiyordur. Belki de o öpücük sadece öfke ve alkolün bir ürünüydü, başka bir şey değildi. Ama yüzüme dokunduğunda ellerinin nasıl titrediğini hissettim. Boğazından gelen derin inlemeleri duydum. Bu hiç de önemsiz bir şey değildi.

Yoksa öyle miydi?

"İyi misin?" diye soruyor Addison.

Zoraki bir gülümseme takındım. "Pijamalarımı giyebildiğim zaman geleceğim."

Dışarı çıktık ve derin bir nefes aldım. Addison'ın şoförü geldi ve arka koltuğa oturduk.

Loş ışıktaki beni inceliyor. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Koridorda kardeşinle karşılaştım. Birbirimize hakaret ettik. Her zamanki gibi."

"Dudaklarınızın şişmesinin sebebi bu mu?"

Pencereye doğru döndüm. Tabii ki bunu fark etti. "Tartışıyorduk, sonra o beni öptü. Ya da ben onu öptüm. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bana 'beni rahat bırak' dedi."

"Anlamıyorum," diyor.

"Ben de anlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Gerçekten kafam karışık."

"Karmaşık sinyallerden bahsediyoruz."

Ve işte böylece, benim ve Patterson'ın tüm ilişkisini açıklamış oldu.

Sonunda şoförü apartmanımın önünde yavaşladı ve ben ona döndüm. "Aslında ortada hiçbir şey yok."

"Bu mantıklı değil."

"Biliyorum," diyorum ona. "Ama Kandy ortaya çıktığında nasıl davrandığımı biliyorsun."

Bu onu güldürüyor. Ben sanat okulundayken, Addison'la hafta sonları parti yapardık. Sarhoş halime Kandy adını vermişti. İkimiz de o halimizin

hiçbir korkusu olmadığını biliyoruz.

“Ah, Kandy bu gece mi geldi? Kahretsin. Açıklamaya gerek yok. Sarhoşken en kötü kararları veriyorsun.” Dişlerinin arasından nefes aldı. “Ama biliyorsun ki, bunu sana asla unutturmayacak.”

"Bundan hiç şüphem yok. Eğlenceli bir gece için teşekkürler. Yakında tekrar görüşebilir miyiz?"

"Biliyorsun," diyor. "Kesinlikle olacak."

Birbirimize sarılıyoruz. İçeri girince kapıyı kilitliyorum ve derin bir iç çekiyorum.

Patterson sanki yıllardır kendini tutuyormuş gibi beni öptü. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi takım arkadaşlarıyla birlikte uzaklaştı ve kahkaha attı.

Onu gerçekten anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Ancak, sanırım beni bu kadar çok nefret etmesinin sebebi bu. Çünkü aramızda eskiden var olan o kıvılcım hala duruyor ve o buna tahammül edemiyor.

Bu yüzden ben de ondan nefret ediyorum.

Banyoya giderken üzerimdeki kıyafetleri çıkarıyorum ve musluğu açıp yüzüme soğuk su serpiyorum.

O sınır bir daha asla, asla aşılmamalı. Ne olursa olsun.

Yorganın altına girip tavana bakıyorum. Saatlerce uyuyamıyorum. Koyunları, sezonun bitimine kalan günleri ve yapılacaklar listemdeki işlerin sayısını sayıyorum.

Uykuya daldığımda, viski, mavi-yeşil gözler ve her şeyin sonu gibi bir öpücüğün tadını hayal ediyorum.

Neredeyse hiç uyuyamadım çünkü gözlerimi her kapattığımda Kendall'ın dudaklarının benimkilerde olduğunu ve parmaklarının tişörtümün içinde kıvrıldığını hayal ediyorum. Bacaklarımın arasına sıkıştığı anda çıkardığı o ses beni sabah saat üçte uyandırdı, tahrik olmuş ve öfkeliydim. Alarmım çalana kadar tavana baktım, sonra kendimi yataktan sürükleyerek çıktım.

Bugün, Kendall Hart'ın beni öpmesi yüzünden kafein ve inatla ayaktayım ve vücudum bunu unutmama, hatta dinlenmeme bile izin vermiyor.

Hafta sonu trafiği yüzünden Bronx'a gitmek istediğimden daha uzun sürüyor ama bu bana nefes alma fırsatı veriyor. İki haftada bir cumartesi günleri Kingsbridge Buz Merkezi'ne gidip sekiz ila on iki yaş arası bir grup çocuğa nasıl paten kayılacağını, şut atılacağını ve darbelere ağlamadan nasıl dayanılacağını öğretiyorum.

Cross Ice Vakfı, yedi yıl önce, ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok param olduğunu fark ettiğimde kuruldu. Ayrıca şehirdeki birçok çocuğun, birisi onlara önce bir hokey sopası vermeden asla hokey sopasına dokunmayacağını da biliyordum. Şimdi ise bu spora olan sevgimi paylaşmaya adadım kendimi.

Yardımcı antrenörüm Marcus, ben geldiğimde çoktan ısınma hareketlerini yaptırıyordu. Tommy adında bir çocuk beni ilk fark etti ve el sallamaya çalışırken neredeyse düşüyordu.

“Koç P! Geç kaldınız!”

"Beş dakika erken geldim. Belki de sabırsızlanıyorsunuzdur?"

"Annem sabrın bir erdem olduğunu söyler. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum!" diye sırttı ve diğerlerinin yanına gitmek için patenle uzaklaştı.

Buz pistine çıkıyorum ve sonraki bir saat boyunca onlarla çeşitli antrenmanlar yapıyorum. Hokey çoğu çocuk için ilgi çekici bir şey değil ve buz pisti sadece filmlerde görülen bir şey. Onlara enerjilerini yönlendirebilecekleri bir yer sağlamak, bu programı başlatmamın tam da nedeni. Birisi bunu benim ve kardeşimin yaşındayken yapmıştı ve ben de maddi olarak durumum düzelince bunu başkalarına da aktaracağıma yemin etmiştim. Bunu yapamayacak hale gelene kadar yapacağım.

Burada bile, bir grup çocuğun birbirleriyle alay etmesini izlerken, Kendall düşüncelerime zorla giriyor. Yüzü zihnimde beliriyor. O gece, beni yakalamadan önce kahverengi gözleri karardı. Buzda daha sertçe itiyorum, onu hafızamdan silmeye çalışıyorum.

Marcus mola istedi ve çocuklar atıştırma masasına doğru hücum etti. Başımı çevirdiğimde, kaşmir bir palto ve tasarımcı botlarıyla, suratı asık bir şekilde bana doğru yürüyen küçük kız kardeşimi gördüm.

Yaklaştığında, "Seninle konuşmam gerekiyor. Şimdi," diyor.

Odadaki çocuklara şöyle bir göz attım ve sonra Marcus'la göz teması kurdum. Kız kardeşimi koridora götürdüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ne?"

Ekranını kaldırıp bana Perşembe gecesine ait bir magazin fotoğrafını gösterdi. Diamond'dan çıkarken kolumu bir esmer kadının omzuna atmış olduğum bir fotoğraftı; kadının adını tam olarak hatırlayamıyorum bile. Caroline miydi acaba?

"Bunu açıklayabilir misiniz?" diye soruyor.

Bu kadın çok fazla içki içmişti, bu yüzden arabasına kadar gitmesine yardım ettim. Hiçbir şey olmadı, ama bana yukarıdan bakışı, beni tutarkenki hali, çok şey anlatıyor gibiydi.

"Açıklanacak ne var ki?"

"Perşembe gecesi en yakın arkadaşımı öptün ve hemen ardından başka bir kadınla mı gittin?"

"Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle yapmadım. Kendall beni öptü."

"Sen de ona karşılık öpmedin mi?"

Gözlerimi kırptırdım, bunu yaptığımı, kontrolümü kaybettiğimi biliyordum. Kendall ona bunu söyledi mi?

“Ona beni rahat bırakmasını söyledim. Ve sana da aynısını söylemek üzereyim. Buraya kaçmak için geldim, Addison. Bu saçmalığı buraya getirme.” Başımı sallıyorum. “Bu konuşmayı yapmayacağım.”

“En yakın arkadaşımın Diamond'da olanlardan dolayı neden bu kadar kafası karışık olduğunu anlamaya çalışıyorum. O gecedan beri aynı değil. Neden?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki bunu bana değil, ona sormalısın. Onun nasıl hissettiğini ben kontrol edemem.” Sert çıktı ama geri adım atmadım. “Hiçbir şey değişmedi, Addison. Onunla birlikte olmak istemediğimi sana birkaç kez söyledim. Ve onu bir insan olarak neden sevmediğimin her bir nedenini sıralayacak vaktim yok. Şimdi, izninizle, bugün yapmam gereken işlerim var. Bu oyunları seninle ya da Kendall'la oynamayacağım. Meşgulüm.”

Addison başını salladı. “Kendall'ın kim olduğunu bilmiyorsun çünkü ona asla bir şans vermedin. Tanıdığım en dürüst insan o. Nazik, ilgili ve kocaman bir kalbi var. Sen bir pisliksin.”

“Bitirdin mi?” diye soruyorum.

“İtibarını zedelemeyi bırak.” Arkasını dönüp uzaklaştı, topuklu ayakkabılarının beton zemindeki tıkırtıları eşliğinde kapılardan içeri girdi ve gözden kayboldu.

Antrenmanlar çok hızlı geçiyor ve Manhattan'a dönüş yolculuğu adeta bir rüya gibi.

DYSON

Küçük bir buluşma düzenliyoruz. Siz de gelin.

Dyson, milyarderlerin paralarıyla ne yapacaklarına karar vermelerine yardımcı olan bir finans şirketini yönetiyor. Nick Banks'in ağabeyi olmasına rağmen, hayatımda hokeyi umursamayan birkaç kişiden biri. Büyük şirketler ve diğer milyarderler için yatırım yapan en büyük finans şirketlerinden birinin CEO'su. Stresini hayal bile edemiyorum.

PATTERSON

Belki.

DYSON

Louis şehre geldi. Bourbon içip bilardo oynayacağız.

Louis, Avrupa'da küçük bir ülke olan Montclair'in veliaht prensidir. Gittiği her yerde manşetlere çıkan, çekici ama bir o kadar da beceriksiz bir tiptir. Louis krallığından kaçıp New York'u ziyaret ettiğinde genellikle Dyson'ın yanında kalır. Artık onun ortaya çıkmasına şaşırıyorum.

PATTERSON

Saat kaçta?

DYSON

Şimdi.

PATTERSON

Duş almam gerekiyor, sonra geliyorum.

Eve geldiğimde, antrenman yorgunluğunu üzerimden atıyorum ve giyiniyorum. Dyson da benim birkaç kat üstümde, The Park'ta yaşıyor. Burası, lüks daireler ve çatı katlarıyla dolu, Milyarderler Sokağı'nda bulunan yüksek katlı bir bina. Giriş holüne adımımı attığım anda iki güvenlik görevlisi beni karşılıyor. Dyson'ın evine girmeme izin vermeden önce beni baştan aşağı süzüyorlar.

İçeri girer girmez elime pahalı bir burbon viskisi dolu bir bardak uzatıldı.

"Berbat görünüyorsun," diyor.

Yorgunluğunu ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ederek, "Sen de ne konuşuyorsun be," dedim.

Lüks iki katlı evi, modern sanat eserleri ve hiç kullanılmamış gibi görünen mobilyalarla dolu. Onu bılardo masasına kadar takip ediyorum; Louis, büyük pencerelerden New York silüetine bakıyor. 1.90 boyunda ve yıllarca polo oynayarak ve skandallara karışarak zayıflamış, gözleri o kadar mavi ki neredeyse gerçeküstü.

"Patterson Cross." Hem çekici hem de sorunlu bir gülümsemeye, "Uzun zamandır zor zamanlar geçiren bir adama benziyorsunuz," dedi.

Dyson sopasını alıp oyuna geri döner.

"Prens Louis Adrian," diyorum, onu rahatsız ettiği için tam adını kullanarak.

"Hayat nasıl gidiyor?" diye soruyor Louis, tam olarak ne İngiliz ne de Fransız aksanı olduğunu çözemediğim bir Avrupa aksanıyla. Belki ikisinin karışımıdır?

"Şikayet edemem," diyorum ona, çizgili top köşe cebine girerken.

Dyson, "İnternette paylaşılan birkaç fotoğrafınızı gördüm," diyor. "Ne dediklerini duydunuz mu?"

Perşembe günkü fotoğrafların sandığımdan daha önemli olabileceğini fark edince içimden bir ah çektim. "Hayır. Hiç vaktim olmadı."

Dyson, barda duran telefonuna doğru başını salladı. "TMZ, Page Six, Deadspin. Her yerdesiniz. 'Angels Yıldızı, Gizemli Esmer Bir Kadınla Lüks Bir Kulüpten Çıkarken Görüldü.' Bunu manşetlere taşıdılar."

"Onunla ilgili hiçbir şey olmadı. Sarhoştı ve onu arabasına kadar götürdüm."

"Ne olduğu önemli değil." Louis atışını yapar ve iki isabetli atış gerçekleştirir. "Önemli olan nasıl görüldüğü. Ve sen onu eve götürüp beynini dağıtana kadar onunla sevişmişsin gibi görünüyor."

Dyson sözlerine şöyle devam ediyor: "Nick bu sabah beni aradı. 'Görüntünüz olduğu gibi kalacak. Playboy Patterson, hayatının tadını çıkarıyor.' dedi."

"Beni doğrudan arayabilirdi," diyorum.

Nick hokeyden emekli olduktan sonra kız kardeşinin pazarlama şirketinde başkan yardımcısı olarak çalışmaya başladı. Şimdi Colorado'da küçük bir kasabada hayatının aşkıyla yaşıyor, ama benim itibarım söz konusu olduğunda her zaman tetikte. Neredeyse benim büyük abim gibi. Bu ikisi de öyle.

Louis sekiz numaralı topu deliğe sokarak oyunu bitirdi.

Uzun bir yudum burbon alıp boğazımda yakmasına izin veriyorum. "Bu anlatı ilk kez ortaya çıkmıyor."

"Sinirli görünüyorsun." Dyson bana bir ipucu veriyor. "Sanki biri kahvaltılık gevreğine işemiş gibi."

Bilardo sopasını alıp masaya doğru ilerliyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Topları diziyoruz ve ilk atışı bana bırakıyor. Düz toplar.

Köşe cebe doğru üç numaralı topa kolay bir atış için hazırlanıyorum. Bunu binlerce kez yaptım. Sopa değişiyor, top iki santimle ıskalıyor.

Louis kısık bir sesle ıslık çaldı. "Bu çok trajikti."

"Kapa çeneni."

"Hayır, gerçekten. İzlemesi çok acı vericiydi." Duvara yaslanıp viskisini çevirdikten sonra bilardo sopasını kapladı. Üç topu deliğe soktukten sonra ıskaladı. "Seni yarı sarhoşken bile masayı yönetirken gördüm. Ne oluyor?"

"Hiçbir şey." Masanın etrafında dolaşıp başka bir açığı arıyorum ama aklım başka yerde. Odaklanmaya çalıştığım her seferinde kahverengi gözler

görüyorum, tişörtümün içinde parmakların kıvrıldığını hissediyorum ve onu duvara yasladığımda çıkardığı sesi duyuyorum.

Sonraki atışımı da kaçırdım.

Dyson ve Louis'in birbirlerine bakışmaları, bilardo sopasını dizimin üzerinde kırmak istememe neden oluyor.

"Pekala." Dyson bardağını yeniden dolduruyor. "O kim?"

"Kim kimdir?"

"Bize bahsetmediğiniz kadın. Hani bir çocuğun bile yapabileceği atışları kaçırmınıza neden olan kadın. Fotoğraflardaki esmer kadın?"

Aslında onlara gülüyorum. "Yanılıyorsunuz."

"Saçmalık." Louis doğrulmadan önce iki top daha soktu. "O bakışı biliyorum. Bir erkeğin sahip olamayacağı biri için aklını kaybettiğinde takındığı bakış bu. İnan bana, onu tanıyabilirim."

"Yoksa etrafı dalkavuklarla çevrili, kendini beğenmiş bir pislik misin?"

"Ah, ben de öyleyim," diye ekliyor.

Dyson sırtıttı. "Sanırım Louis haklı. Seni uzun zamandır böyle görmemiştim."

Duruşumu düzeltiyorum. "Bırak şunu."

Dyson'ın sesindeki alaycı ton kayboluyor. "İyiymiş gibi yaparak bizi aşağılama."

Bilardo masasının yeşil keçesine bakıyorum, ne kadar konuşmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Bu ikisi, takım dışında sahip olduğum en yakın arkadaşlarım; istatistiklerimle, sözleşmemle veya marka anlaşmalarım ile ilgilenmeyen insanlar. Sadece beni tanıyorlar.

"Durum karmaşık," diyorum.

"Her zaman öyledir." Louis bardağıyla işaret ediyor. "Dök."

Bir yudum daha alıyorum, viskinin sinirlerimi yatıştırmasına izin veriyorum. "Birisi var. Uzun zamandır istediğim biri. Sahip olamayacağım biri."

"Neden onu siz alamıyorsunuz?" Dyson şişeyi alıp mükemmel bir ev sahibi gibi bardaklarımızı yeniden dolduruyor.

"Çünkü o benim için yasak bölge. Kariyerimi mahvedebilir," diyorum, durumun ciddiyetini anlamaları için yeterli bilgiyi vererek.

Louis kısık bir ıslık çaldı. "Bu karmaşık bir durum."

Dyson soruyor: "Biliyor mu? Senin nasıl hissettiğini?"

"Hayır. Ama Perşembe gecesi, Diamond'da beni köşeye sıkıştırdı ve öptü." İkisinden birine de bakamadığım için bilardo masasına bakıyorum.

“Ben de onu öptüm. O zamandan beri aklımı kaybediyorum çünkü bunu düşünmeyi bırakamıyorum ve hiçbir şey yapamıyorum, ve o önümüzdeki üç ay boyunca bu projede çalışmak için burada olacak ve onunla aynı odada nasıl olacağımı bilmiyorum—” Çok fazla şey söylemeden kendimi durduruyorum.

"Neyden yoksun?" diye soruyor Louis öne eğilerek. "Onu en yakın duvara yaslayıp becermeden mi?"

"Her şeyi mahvetmeden."

Sözler havada asılı kalıyor ve ne kadar doğru olduklarından nefret ediyorum. Kendall Hart, pimi çekilmiş bir el bombası gibi ve ben, hangi yöne kaçarsam kaçayım, şarapnel parçalarını yakalayacak kadar yakınındayım.

Louis, sanki yeni bir restoran denememi öneriyormuş gibi, "Onu aklından çıkarmak için onunla birlikte olmalısın," diyor. "Genellikle işe yarıyor."

"Söylediklerimi duydun mu?"

"Tabii. Hepsini duydum. Bla bla bla." Elini savurarak geçiştirdi. "Şöyle bir şey var dostum: İster harekete geç ister geçme, zaten işin bitti. Bu duyguları hissetmek neredeyse daha kötü. Yani, gerçekten harekete geçmenin ne farkı var ki?"

"Aradaki fark şu ki, benim tüm hayatım çok açık bir şekilde altüst olabilir."

"O halde bunu sır olarak sakla." Yaklaştı ve omzuma elini koydu. "Bazen tek çıkış yolu, sonuna kadar gitmektir. Gizli bir anlaşma yap. Zaten açıkça kaybettiğin bir şeye karşı koyacak kadar güçlüymüş gibi davranmayı bırak."

"Bu berbat bir tavsiye," diyorum ona. "Korkunç."

"Öyle mi?" Omuz silkti. "Daha önce bu durumda bulunmadığımı mı sanıyorsun? Sahip olmaman gereken birini istemenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi düşünüyorsun? İstek, onu görmezden geldiğin için kaybolmaz. İçten dışa doğru her yerini çürütür ve kangrenleşir. Seni bilardo bile oynayamayan sefil bir herife dönüştürür."

Dyson homurdanıyor.

"İkiniz de tam birer ahmaksınız."

Dyson, "Biz sizin dostlarınızız," diye düzeltiyor. "Bu da demek oluyor ki, istemeseniz bile size gerçeği söyleyeceğiz. Şu anda yaptığınız şey işe yaramıyor. Belki de farklı bir şey denemelisiniz? Riski göze alın."

Bilardo masasına, çoktan sokmam gereken ama artık sokmadığım dağınık toplara, Kendall Hart'ı aklımdan çıkaramadığım için kaybettiğim oyuna bakıyorum, ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Bu fikir pervasızca ve tam da benim "evet" diyeceğim türden bir şey.

Louis, bu isteğin geçmeyeceği konusunda haklı. Hatta her geçen gün daha da kötüleşiyor. Ve bu durumu kontrol altında tuttuğumu daha ne kadar süre iddia edebileceğimi bilmiyorum.

Louis beni atışlarıyla alt ettikten sonra Dyson çoktan şişeye uzanırken, "Bir tur daha mı?" diye sordu.

"Evet." Bardağımı boşaltıp yeniden doldurulması için uzatıyorum. "Devam edin lütfen."

Üç maç daha oynadık ve hepsini kaybettim. Dyson'ın evinden ayrıldığımda, Louis'nin sözleri kafamda bir lanet gibi yankılanırken sarhoştum.

Bu düşünce beni yatağa kadar takip ediyor ve Kendall'ı düşünmek beni huzursuz rüyalara sürüklüyor. Uyandığımda canım acıyor, adı boğazımda düğümleniyor.

Sezon sonuna kadar burada olacak ve onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Güneş doğduğundan beri resim yapıyorum, kupamdaki kahve soğurken Tyler'ın portresine son fırça darbelerini ekliyorum. İşler iyi gidiyor ve programın önündeyim, bu da yıllarca galeri teslim tarihlerine yetişmenin ardından iyi bir kondisyona sahip olduğumu kanıtlıyor. Hunter'ın portresi pencerenin yanındaki şövalede kuruyor ve Cap'in portresi masada neredeyse bitti. Üç tanesi bitti, on yedi tane daha kaldı.

Ama her durakladığımda, aklım Patterson ve o kadının fotoğraflarına geri dönüyor; bu fotoğraflar cuma günü bilinen tüm magazin sitelerinde internete yüklenmişti.

Patterson'ın Diamond'ın belinde koluyla onu terk ettiği sahneyi en az yüz kere izledim. Öpüştük ve saatler sonra başka biriyle gitti. Bu, hiç var olmayan bir şeyi romantize ettiğimin kanıtı.

Hafta sonu Addison beni arayıp halimi sordu ve kardeşinin davranışları için bahaneler uydurmaya başladı. Sözünü bitirmeden önce, aramızda hiçbir şey olmadığını ve istediğiyle birlikte olabileceğini söyledim. Barda yaşanan aptalca bir öpücüğün hiçbir anlamı yok. Sonra hafta sonunun geri kalanını öfkeli fırça darbeleriyle resim yaparak ve kendi sözlerime inanıyormuş gibi yaparak geçirdim.

Fırçamı bıraktım ve kahvemini son yudumunu içtim çünkü o herif zihinsel enerjimin bir saniyesini bile hak etmiyor.

Bugün Wyatt'ın portre çekimi var, ama hayır amaçlı açık artırma için bazı referans fotoğrafları bulmak üzere tesise erken gideceğim. Her gün

önemli ve Patterson Cross aklımda yer kapladığı için son teslim tarihlerimin gerisinde kalmayı reddediyorum.

Duş alıp kumaş pantolon ve siyah bir kazak giyiyorum, sonra da topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçiriyorum. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıyorum, umarım dikkat çekmem. İşte benim işe giderken giydiğim kıyafetim.

Ben vardığımda tesis hareketlilikle doluydu. Oyuncular lobiden geçiyor, yardımcı antrenör ise elinde bir not defteriyle buz pistinin yanında duruyordu. Babam beni görür görmez gururlu bir gülümsemeyle yanıma çağırdı.

“Erkenden geldin.” Beni yana doğru çekerek sarıldı. “Büyük bir haftaya hazır mısın?”

“Elbette. Wyatt’ın bu öğleden sonraki seansından önce birkaç fotoğraf daha çekmeyi deneyeyim dedim.” Fotoğraf makinesi çantamı kaldırıyorum. Buz pistine bakıyorum ve buzda kalecilerin olduğunu fark ediyorum. “Herkes nerede?”

“İşte benim kızım, her zaman üç adım önde.” Omzumu sıktı. “Çoğu erkek ağırlık odasında. Pazartesi günleri ağır kaldırma günü.”

“Harika. Bir göz atmamda sakınca var mı?”

“Elbette. Tamamen serbestsin.” Saatine bakıp kaşlarını çatı. “Tatlım, keşke daha uzun süre sohbet edebilseydim. Beş dakika sonra personel toplantım var.”

“Tamamen anlıyorum. Herkese karşı nazik olun.”

Babam gülüyor. "Ben her zaman nazikim."

"Evet, elbette öylesin."

Yönetim kanadına doğru ilerlerken genişçe sırtıyor ve ben de ağırlık odasına gitmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Kapıyı açmadan önce demir ve kauçuk kokusu burnuma çarpıyor. İçeride, homurdanmalar ve tabakların şıkırtıları birbirini takip ediyor. Her duvarı kaplayan aynalar, bedenlerini konfor alanlarının dışına iten profesyonel sporcuların görüntüsünü çoğaltıyor.

Cap, omuzlarında yüklü bir halterle squat sehpasına yaslanmış durumda. Harekete dalıp yukarı doğru kalkarken gözleri donuk ve odaklanmış. Arkasında bir antrenör hazırda bekliyor, elleri tetikte ama Callan hiç tereddüt etmiyor. Kameramı kaldırıp üç hızlı kare yakalıyorum: çenesindeki gerginlik, uyluk kaslarının kasılması, yüzündeki kararlılık.

Hunter, bench press yaparken kollarının titremesiyle son tekrarını yapıyor olmalı. Barı yerine oturtuyor ve memnun bir homurtuyla ağırlığı kaldırıyor, hemen aynadaki yansımasına bakıyor. Tam o sırada kaslarını sergilerken fotoğrafını çekiyorum, bir kopyasını isteyeceğini biliyorum.

Smiley köşedeki bir minderin üzerinde, bir sağlık topuyla plank ve Rus bükme hareketlerini dönüşümlü olarak yaparak karın kaslarını çalıştırıyor. Karın kasları yanarken bile, o meşhur sırtışı yüzüne yayılmış durumda. Onun neşesinin tuvale çok güzel yansıyacağı için, bu anı yakalamak için eğiliyorum.

Fotoğraf makinemin ekranında çektiğim kareleri incelerken birden bire farkındalık beni sardı. Bakmadan bile Patterson'ın yakınlarda olduğunu biliyordum. Arkamı döndüğümde, dövmeli omuzlarının kasıldığı kürek çekme hareketleri yaptığını gördüm. Kolsuz tişörtü sırtındaki kaslara yapışmış, terden kararmıştı. Gözlerim, kollarından yukarı doğru kıvrılan ve kumaşın altında kaybolan dövmelere takıldı.

Gözlerimi kaçırmalıyım ama onun göğsüne her ağırlık bindiğinde kaslarının genişlemesini izlerken gözlerim işbirliği yapmayı reddediyor.

Setini bitirip kabloyu bıraktı, omuzlarını silkerek su şişesine uzandı. Doğrulup döndüğünde, bakışları tereddüt etmeden benimkilerle buluştu.

Yüzüme öyle hızlı bir sıcaklık yayılıyor ki başım dönüyor. Ağzı yavaş ama şeytani bir sırtışla kıvrılıyor. Ve biliyorum ki bu anı daha sonra bana karşı kullanmak için aklında tutuyor. Keşke yer yarılrsa da beni yutsa, çünkü kendi kişisel cehennemimde yaşıyorum.

Önce gözlerimi kaçıyorum, sanki ayarları yapmak yoğun konsantrasyon gerektiriyormuş gibi kameramla beceriksizce oynuyorum, sanki onun her santimini ezberlememişim gibi. Parmaklarım beceriksiz ve yemin ederim kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyorum.

En son isteyeceğim şey ona üzerimde daha fazla nüfuz kazandırmak.

Hunter'ın yanına gidip bir sonraki setini soruyorum, Patterson'ın görüş alanından kaybolması için kendimi konumlandırıyorum. Ellerim artık daha titrek değil ama yanaklarım yanıyor.

“Nereye gidiyorsun?” Patterson'ın sesi tam arkamdan, terinin ve sabunun kokusunu alabileceğim kadar yakından geldi. Koridorda ona bu kadar yakın olduktan sonra kıyafetlerime sinmiş olan kokuyla aynıydı.

"Senden uzakta," diyorum arkamı dönmeden.

“Neden?” Sözlerinin arasına bir kahkaha karıştı. “Beni oldukça dikkatlice inceliyordunuz gibi geldi. Beni çizmek için bir referansa

ihtiyacınız yok mu?"

Çenem kasıldı. "Sessiz ol."

"Bana yalan söylediğimi söyle."

Şimdi arkamı dönüyorum çünkü onun keyiflenmesine izin vermeyeceğim ve beklediğimden çok daha yakın. Şakaklarında ter damlaları birikmiş ve gözlerinde meydan okuma var. Gömleği, her kasına yapışmış, sanki üzerine boyanmış gibi. Vücudum beni ele verirken bakışlarımı yüzünden ayırmıyorum.

"Beni yalnız bırakın."

"İnanılmazsın." Nefesini veriyor, eğlencesi yerini hayal kırıklığına bırakıyor.

"Öyle mi? Ve beni rahatsız ediyorsun."

Biz gidip geliyoruz ve antrenörlerden biri, diğer bazı oyuncularla birlikte bana bakıyor.

"Seninle bunu yapamam," diye fısıldıyorum dişlerimi sıkarak, çok fazla dikkat çektiğimizi fark ederek.

"Harika," diyor. "Aynı fikirde olmamıza sevindim."

Birbirimize bakıyoruz ve o daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ama ben onu dinlemek için beklemiyorum. Patterson'ın varlığını bile görmezden gelerek Hunter'a geri dönüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Hunter.

"Pekala. Sinirlendim," diyorum ona, vizörü gözlerime dayayıp birkaç fotoğraf çekerken. Ama zihnim orada değil. Az önce yaptığımız konuşmanın her parçasını tekrar tekrar gözden geçiriyor ve inceliyor.

Hunter gülüyor. "Evet. Patty'nin bazen insanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyor."

"Bazen mi?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"Evet," diyor sesini alçaltarak. "Oyunu oyna, Kendall. Kazanıyorsun."

Başımı yana eğerek ona baktım. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Elbette. Ama hadi ama. Sandığınızdan daha fazla gücünüz var. Kullanın onu," diyor ve daha fazla açıklama yapmıyor. Yapmasına da gerek yok.

Hunter'a bakarken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Belki yaparım."

Kendinden emin bir tavırla bir sonraki makineye geçti. "Eğer o tarihte fikrinizi değiştirirseniz, bana haber verin. Takas edilmekten korkmuyorum," dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Dudaklarımdan kakhaha dökülüyor. "Dur. Bununla ilgili şaka yapmak bile tehlikeli, aptal."

"Korkmuyorum bebeğim. Bana bir şans ver," diyor şakacı bir şekilde.

Ağırlık salonunda geçirdiğim zamanın geri kalanında, referans görüntüler oluşturmak için müsait olan her oyuncunun fotoğrafını çekiyorum. Tyler, deadlift hareketini mükemmel bir formda yapıyor. Mason, setler arasında gülüyor çünkü hiçbir şey o adamın enerjisini azaltamıyor.

Patterson'la bir daha karşılaşmıyorum. Her an nerede olduğunu son derece iyi bilmeme rağmen, gözlerimi onun yönüne de çevirmiyorum. Bu tetikte olma halim beni yoruyor. Kimileri buna inatçılık diyebilir, ama bundan çok daha fazlası.

Öğle yemeğinden sonra Wyatt'ın sunumu için konferans salonuna gittim, ama boynum tutulmuştu ve sırtım gergindi. Çok fazla gerginlik taşıyordum.

Wyatt, on beş dakika erken geldi, gergin bir enerji saçıyordu ve gülümsemesi mi, ciddi görünmesi mi yoksa başını belirli bir şekilde eğmesi mi gerektiğini soruyordu. Ona süreci nazikçe anlattım ve yapmacık bir poz yerine gerçekte kim olduğunu yakalamak istediğimi açıkladım. Hokey ve buz pateni hakkında konuşurken rahatladı. Bir saatin sonunda, ihtiyacım olanı elde etmiştim ve bunun profesyonel sporcunun altındaki samimi çocuğu tam olarak yansıttığını düşünüyordum. Gülümseyerek ayrıldı.

"Diğerlerine bunun herkesin sandığı kadar korkutucu olmadığını anlatmam gerekecek."

"Pfft. Bunun anlamı ne ki?"

"Sana 'Yıkıcı' diyorlar, Kendall. Bunun bir sebebi var," diyor, beni baştan aşağı süzerek. Bu lakabı yıllardır duymamıştım. "Ama cazibesini anlıyorum."

"Beyefendi, saygıyla belirtmek isterim ki, çok gençsiniz."

"Öyle tahmin etmiştim," diyor. "Teşekkürler."

Kapı kapandıktan sonra yalnız başıma oturuyorum ve sessizliğin beni sarmasına izin veriyorum.

Gelecek haftanın portre çekimi programını bugün kesinleştirmemiz gerekiyor çünkü babama, birilerinin program değişikliği yapması gerekirse diye herkese en az bir hafta önceden haber vereceğime söz vermiştim.

Dizüstü bilgisayarımı omuz çantamdan çıkarıp elektronik tabloyu açıyorum. Çoğu oyuncu için bir seans yeterli, belki de daha zorlu olanlar

için iki seans. Açık artırma parçaları daha fazla zaman gerektiriyor. Ne yaratacağıma henüz tam olarak karar vermedim. Takım portreleri yapmayı çok isterdim ama bunun için maçlara gitmem gerekecek.

Parmaklarım klavyenin üzerinde gezinirken, Hunter ile daha önce yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

"Oyunu oyna, Kendall. Kazanıyorsun."

Henüz resmini çizmediğim kişilerin listesini tarıyorum. Profesyonel olarak, Patterson, ateşli bir hayran kitlesine sahip, ekibin en ilgi çekici üyesi. Göz ardı edilmesi imkansız bir yoğunluğa sahip olsa da, onu atlamayı tercih ederim. Gözlerimi kapatıp, bir sonraki hamlemi düşünüyorum.

Şu anda onun benim üzerimde gücü var. Bu projenin kontrolü bende ve o hiçbir şey yapamaz.

Patterson Cross—16 Şubat, saat 14:00.

Patterson Cross—18 Şubat, saat 14:00.

Patterson Cross—21 Şubat, saat 14:00.

Bu, onun çıldırması için fazlasıyla yeterli. Başka hiç kimse üç seans geçirmemişti. Programı yazdırıp soyunma odasının dışındaki ilan panosuna götürüyorum. Koridor bomboşken, programı yavaşça yerine asıyorum. Her raptiye küçük bir intikam eylemi gibi geliyor.

Geri çekilip, siyah mürekkeple yazılmış ismine, bir veya iki değil, tam üç kez bakıyorum. Yüzümde yavaşça bir gülümseme beliriyor.

Sanki zamanı ayarlamışım gibi, çocuklar perşembe günü oynanacak maç hakkında sohbet ederek soyunma odasından çıktılar. Ben de hemen koridorun karşı ucundaki kapılara doğru yürümeye başladım.

Yüksek sesle bir "Siktir!" sesi duyuyorum, ardından diğerlerinden kıkırdamalar geliyor.

Bir sonraki koridora ulaştığımda adımlarımı hızlandırıyorum.

"Kendall!" diye bağılıyor Patterson. Sesindeki öfkeyi zar zor gizleyebiliyor.

Onu duymamış gibi yaparak yürümeye devam ediyorum.

Adımları hızlandı ve bana yetişti. "Bu saçmalık hakkında konuşmamız gerek."

"Konusacak bir şey yok," diyorum, çantamın askısını sıkıca tutarak.

"Bu hafta üç seans mı?" Sesi duvarlarda yankılanırken aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Neden bunu yapıyorsun?"

Kalp atışlarım hızlanmış olsa da, ne kadar umursamaz olduğumu görmesi için yavaşça döndüm. "Ligin en çok ürün satan takımının yüzüsün ve kendi hayran kulübün var, bu yüzden daha fazla zamana ihtiyacın olması gayet doğal."

"Bu bir intikam ve ikimiz de bunun farkındayız."

"Tam olarak ne için?" diye soruyor, gözlerimi kırıştıtararak saf numarası yapıyorum. "O hata için mi?"

Çenesi kasılıyor çünkü ikimiz de öpüşmeden bahsetmemesi gerektiğini biliyoruz.

"Programı değiştirin," diye talep ediyor.

"HAYIR."

"Ben ciddiylim!"

"Ben de öyleyim." Ona tepeden bakmamak için bir adım daha yaklaştım. "Benim programımı dikte edemezsin, koridorlarda köşeye sıkıştırıp rahatsız olduğun için emirler yağdıramazsın. Bu benim projem ve benim lanet olası zaman çizelgem, yani kuralları ben koyarım. İster beğen ister beğenme, sen de bu kurallara uymak zorundasın."

"Bu konuyu antrenörle konuşacağım."

"Ah." Yüzümü buruştururken bir yandan da gülüyorum. Portre çekimleri yüzünden babama koşup şikayet etme fikri gerçekten acınası. "Babamın kızının kötü davrandığını mı söyleyeceksin? Gerçekten yapmak istediğin bu mu? Gerçekçi ol bakalım, tatlım."

Burun delikleri genişliyor ama geri adım atmıyor. "Eğer seninle bu kadar çok uğraşmamak için bu gerekiyorsa, evet."

"Öyleyse buyurun. Buyurun, buyurun. Sonuçları bana bildirin." Koridorun sonunda babamın ofisinin bulunduğu idari kanadı işaret ediyorum. "Eminim endişelerinize karşı çok anlayışlı olacaktır."

Birbirimize bakıyoruz ve aramızdaki hava elektriklerle çatırdıyor. Kıvılcımları hissediyorum ve onun da hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"İnsanların senden geri adım atmasına çok alışmışsın. Ben senin takım arkadaşın ya da hokey hayranın değilim. Patterson Cross olman umurumda değil. Anladın mı?"

"Çok büyük bir hata yapıyorsunuz," diyor sesi zehir saçarak.

"Yaptığım tek hata aramızda bir şey olduğunu düşünmekti." Gözlerime bakıyorum. "Şimdi, izninizle, yapmam gereken gerçek işlerim var."

Arkamı dönüp uzaklaştım. Adımı söylediğinde durmadım. Karşıdaki kapı gürültüyle kapandı ve çıkmak yerine, idari kanada bağlanan yan koridordan geri döndüm. Babamın ofisi koridorun sonunda ve kapı yarı açık.

Oraya doğru yürüyorum ve Patterson'ın sesini duyuyorum.

"Koç, bir saniyeniz var mı?" Sesi her zamankinden daha gergin.

Babamın sandalyesinde kıpırdanırken çıkardığı gıcirtıyı duyuyorum.

"Aklınızdan ne geçiyor?"

"Kızınızın paylaştığı portre çekim takvimiyle ilgili."

"Ve?"

"Bana gelecek hafta için üç seans planladı ve benim de antrenmanlarım, maçlarım ve medya yükümlülüklerim var. Hem antrenman yaparken hem de üç seans için zaman ayırmak çok fazla."

Sırtımı duvara yasladım ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Patterson." Sandalyesi tekrar gıcırdadı, sanki onu incelemek için geriye yaslanıyormuş gibi. "Kızım Avrupa'daki galeriler ve dünyadaki etkili kişiler için resim yaptı. Eğer sizinle üç seansa ihtiyacı olduğuna inanıyorsa, ona bu seansları vereceksiniz."

"Ancak-"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Şimdi sizinle konuşma zamanım geldi. Oturun."

Birkaç ayak sesi duyuyorum.

"İkiniz arasındaki bu rekabetin sona ermesi gerekiyor."

Bir şey söylememek için elimi ağzıma bastırmak zorundayım.

"Efendim, tüm saygımla söylüyorum, o kadın kardeşimin kalbini kırdı," diye belirtti Patterson.

"Peki, kardeşinin seninle ne ilgisi var? Onun dışında özgürce düşünemiyor musun ya da kendi fikirlerine sahip olamıyor musun?" diye soruyor babam.

Sanırım Patterson'a bunu daha önce kimse sormadı. Sessizlik uzayıp gidiyor.

"İyi geçinemiyoruz," diyor Patterson.

"Dene," diyor babam ona.

"Evet, yaptım."

"Öyleyse daha çok çalış," diyor babam. "Takım bunu konuşuyor. Onun yanındayken ne kadar gerginleştğini fark ettim. Bu durum hemen şimdi sona erecek."

"Evet efendim," diyor.

"Seanslara gelince, gelip onun istediği her şeyi şikayet etmeden yapacaksın. Eğer Kendall bana senin ona sorun çıkardığını söyleyse, sorun benim olacağım." Babamın sesi sertleşti. "Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Şimdi ofisimden çık çünkü yapmam gereken asıl işim var."

Kapıya doğru ayak sesleri yaklaşıyor ve ben açık bir konferans salonuna dalıyorum. Patterson ise zorlukla bastırđıđı öfkesiyle, kendi kendine mırıldanarak yanımdan geçiyor. Beni görmüyor ama ben onu görüyorum ve onun öfkesini izlemenin her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

Kalbim sakinleşene ve o ortadan kaybolana kadar bekliyorum, sonra küçük bir zafer dansı yapıyorum. Patterson benimle seanslar yapacak ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Babam bunun için gerekli önlemleri aldı.

Kapılardan dışarı, kaldırıma çıktığımda gülümsüyorum.

Oyunu oynuyorum. Ve kazanacağım.

BİR HAFTA SONRA

Yedi dakika geç kalmamın sebebi bilerek oldu.

Koç beni bu seanslara katılmaya zorlayabilir, ama zamanında gelmeye zorlayamaz. Yedi dakika, aşırıya kaçmadan bir mesaj göndermek için yeterli. Bu, Kendall'ın gelip gelmeyeceğimi merak etmesine neden olacak. Şu anda, o şüphe kıvılcımını hissetmeyi, o toplantı odasında rahatsız bir şekilde oturup kapıyı izlemeyi, gelmemi beklemeyi hak ediyor. Sahip olduğunu düşündüğü kadar kontrol sahibi olup olmadığını sorgulamayı hak ediyor.

Antrenmandan sonra duş aldım ve giyinmek için acele etmedim. Telefonumu kontrol ettim ve bu gece daha sonra cevaplayabileceğim mesajlara baktım. Yaptığı şeyden sonra Kendall'ın biraz terlemesi gerekiyor.

Konferans salonunun dışındaki koridora yaklaştığımda, tüm tesis bomboştu. Kendimi toparlamak için elimi kapıya dayayarak durakladım. Bütün hafta boyunca bundan korkuyordum, ki bu normal değil. Genellikle sorunlarla yüzleşir ve onları kontrol altına alırım. Ama Kendall'la bir saat boyunca yalnız kalıp onun beni alt etmeye çalışması düşüncesi huzursuzluk yaratıyor.

Geçen hafta koridorda yaşadığımız tartışmadan beri ondan uzak duruyorum. Onu gelirken görsem arkamı dönüp uzun yoldan gidiyordum. Bazen de telefonumla meşgulmüş gibi yapıyordum. Geçen hafta

maçlarımıza geldiğinde, sanki yokmuş gibi dümdüz geçip gittim. Zamanla daha kolaylaşacağı söyleniyor. Ama ağzımdaki dilinin tadını ya da gömleğimi sıkan ellerini düşünmeden edemiyorum.

Kapıyı iterek açıyorum.

Öğleden sonra güneşi, antrenman pistine bakan pencerelerden içeri süzülüyor. Işığın en iyi olduğu köşeye yerleşmiş, deri bir sandalyeyi sıcaklığı yakalayacak şekilde açılı olarak yerleştirmiş. Malzemeler masanın üzerine yayılmış durumda.

"Geç kaldın," diyor ses tonunu sakın tutarak, ama gözlerinde bir rahatsızlık seziyorum.

İyi.

"Bir şeylerle meşgul oldum." Yönerge beklemeden deri koltuğa çöktüm, kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım.

"Bu saçmalığa inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Dönüp kamerasını alıyor. Gözlerim vücudunda geziniyor. Üzerinde vücuduna mükemmel oturan ipek bir gömlek ve kalçalarını vurgulayan kot pantolon var. Omuzlarında gerginlik olmasına rağmen ifadesi özenle nötr.

"Önce birkaç referans fotoğrafı çekmem gerek. Doğal görünmeliyim," diyor masaya yaslanarak ve aramızda yeterli mesafeyi koruyarak.

Kamerayı kaldırıyor ve deklanşöre basıyor, ama ben ona hiçbir şey vermiyorum.

"Gülümseyip keyifli vakit geçiriyormuş gibi yapabilir misin?"

"Bundan keyif alacağınızdan eminim."

"Patterson."

"Aşırı aktif hayal gücünüzü kullanın ve bana bir tane çizin. Emirle gülümsemem."

Kamerayı kafama fırlatma dürtüsüne direndiğini hissedebiliyorum, bu da bana ufak bir tatmin duygusu veriyor. Üç seans istiyor ve ben de onları kolaylaştırmayacağım.

"En azından kollarınızı açabilir misiniz?"

"Lütfen biraz terbiyeli olabilir misiniz?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Lütfen?" dedi.

Ellerimi çaprazlamayı bırakıyorum ama onun yerine kolçakları sıkıca kavrayarak darbenin etkisine hazırlanıyorum.

"Harika. Sanki rehin alınmış gibi görünüyorsunuz. Tam olarak da bunu hedefliyorum."

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor ve sanırım bunu fark ediyor, ama gülümsememi bastırıp hayatını zorlaştırmaya devam ediyorum.

Beş dakika geçiyor ve ben fikrimi değiştirmiyorum. Neredeyse tamamen kopuyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve sonra önümde diz çöküyor. Kahverengi gözleri gözlerimle buluşuyor ve bu yakınlık beni yerimde kıpırdanmaya itiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bak, tam bir bebek gibi davranıyorsun. Şimdi, bu işi bitirebilmemiz için gerçekten, gerçekten iş birliği yapman gerekiyor."

Ona olabildiğince iğrenç bir bakış atıyorum. "Beni kışkırtıyorsun."

"Karşılığını veriyorum." Ayağa kalkıyor ve kamera askısını omzuna takıyor.

"Sana ne yaptım ben?"

"Var olmak yeterli," diyor hızla.

"Ah, bu duygu karşılıklı olmaktan da öte."

"Sonunda bir konuda anlaşabildik," diyor, benden iki adım uzaklaşarak. Hala yeterince uzak değil, ama bir başlangıç. Gözlerinde meydana okuyan bir ifadeyle bakışlarımı yakalıyor. Sonra kamerayı kaldırıp birkaç fotoğraf çekiyor, ama ifadesi bana istediğini alamadığını söylüyor. İç çekerek kamerayı indirip masaya koyuyor ve bana doğru yürüyor. Attığı her adımda vücudum geriliyor ve sandalyemin önünde durduğunda, Diamond'dan beri özlediğim vanilya parfümünün kokusunu alabiliyorum.

Aşağıya uzanıp omuzlarımdan yakaladı ve beni öne doğru çekti, böylece sırtım sandalyeden kalktı. Bu kuvvet beni hazırlıksız yakaladı ve ellerim içgüdüsel olarak yukarı fırlayıp kendimi dengelemek için kalçalarına yerleşti.

İkimiz de donup kaldık.

Parmakları tişörtümün üzerinden omuzlarıma saplanmış, avuçlarım ise belinin kıvrımına bastırılmıştı. Yüzü benimkinden birkaç santim ötede, üzerime eğilmişti; kahverengi gözlerindeki altın rengi benekleri ve boğazındaki hızlı nabzını görebilecek kadar yakındı.

"Zorluk çıkarıyorsun." Sesi nefes nefese çıkıyor.

Parmaklarım, ona dokunduğu anda mantığı dinlemeyi bıraktığı için, bırakmak yerine kalçalarına doğru kasılıyor. Vücudunun sıcaklığı ipek tişörtünden sızıyor ve onu kucağıma çekip Diamond'da başladığımız şeyi bitirmenin ne kadar kolay olacağını birden farkına varıyorum.

Elini çenemin altına koyup hafifçe yana yatırdıktan sonra benden bir adım uzaklaştı.

“Sakın kıpırdama.” Sesi sakın, ama nasıl bu kadar sakın kalabildiğini anlamıyorum.

Tam olarak onun istediği gibi kalıyorum. Deklanşör tıkırdıyor ve vücudum yanarken objektife bakıyorum.

"Vücudunuzu hafifçe pencereye doğru eğin."

Onu odanın öbür ucunda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Öğleden sonra ışığı yüzümü ısıtırken o odanın içinde dolaşüyor, beni farklı açılardan görüntülüyor. Aramızdaki sessizlik boğucu. Söylemediğimiz her şeyle dolu ve ben onu takip etmek yerine aşağıdaki boş buz pistine odaklanıyorum.

"Bana bakın," diyor.

En çok korktuğum kısım burasıydı çünkü gözlerine bakmak tehlikeli. Gerçek her zaman bakışlarında gizlidir.

Başımı çevirip objektife bakıyorum, sanki o karşı tarafta durup bana doğru bakmıyormuş gibi davranıyorum.

Dudakları aralık, kaşları çatık bir şekilde kamerayı aşağı indiriyor. "Yüzünde neden o ifade var?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bana bakıyorsun—" Sözüünü yarıda kesip başını salladı. "Boş ver."

Gergin görünüyor ve içimden bir ses bunun üzerine kafamı yormamam gerektiğini söylüyor, ama onu bu kadar sarsan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

"Söyle bana."

"Hayır," diyor. Profesyonel maskesini tekrar takıyor. "Sanırım ihtiyacım olanı aldım. İşimiz bitti."

Masadaki telefonu titriyor ve ona doğru gidiyor. Ekranı baktığında yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum. İçimde çirkin bir şey burkuluyor... kıskançlık.

"Aa, bakın kim gelmiş," diyor bana ekranı göstererek.

Kardeşimin yüzünü görüyorum.

"Vay canına. Bu ilginç. İkinizin konuştuğunu fark etmemiştim." Çenem sıkıca kenetlenmiş olsa da omuz silkiyorum. "Gerçek olana sahip olamadın, bu yüzden ona geri döndün."

Benden çıkan kahkaha çok sert. Ayakta durup geriniyorum.

"Bunun anlamı ne?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona doğru birkaç adım attım. "Hiçbir önemi yok, değil mi? Hadi git."

"Şu an gerçekten kıskanıyor musun? Beni öptükten sonra..."

"Ah, seni öpmedim tatlım. Bunu yanlış anlama. Sen beni hırpaladın," diye çıktım ona.

"Farkındayım. Ama sen de beni öptün. Neden?" diye soruyor. "Ve eve kiminle gittin lan?"

Nefes nefese kalmış ve fotoğrafları gördüğünü biliyorum. Küçük dikkat dağıtma taktiğimin işe yaradığı için zafer kazanmış gibi hissetmeliyim, ama bunun yerine hiçbir işe yaramıyor. Özellikle de kardeşim onu ararken.

"Bunu sen cevaplamalısın," dedim ona göz kırparak.

Gülüştü yapmacık geliyor. "Bana takındığın bu tavır hiç de sevimli değil, tatlım. Bu sefil hayatında bir kerecik olsun, kötü bir tavrın ve değersiz hakaretlerin arkasına saklanmak yerine ne demek istediğini söylemelisin."

Bir adım ileri atıyorum ve artık çok yakınız—fazla yakın. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Gözleri alev alev yanıyor ve göğsü hızla inip kalkıyor. Şu anda ondan daha çok istediğim kimse olmadı, işte tam da bu yüzden ona istediğini veremiyorum.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Sesim alçalıyor.

"Evet."

"Sanırım bu projeyi bana işkence etmek için kullanıyorsun, çünkü hayatındaki herkes gibi ayaklarının dibine kapanıp sana tapmadığım için tahammül edemiyorsun, Ken Bebek. Üç seans planladın çünkü benim üzerimde güç sahibi olmaktan zevk alıyorsun. Ve—"

Cebimdeki telefonum titriyor, çıkarıyorum ve arayanın Jameson olduğunu görüyorum.

Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bunu almak zorundayım," dedim kapıya doğru ilerlerken.

"Bu konuşmadan kaçıyorum," diye mırıldanıyor.

"Evet, tıpkı senin Avrupa'ya gittiğinde yaptığın gibi," diyorum ona.

Bana çok iğrenç bir bakış atıyor.

Kapıyı açıp arkama bakmadan koridora doğru yürürken hızla kapatıyorum.

"Merhaba?" diye cevap veriyorum, kanım vücudumda hızla akıyor.

"Vay canına, biri keyifsizmiş." Jameson'ın kahkahası, benimkinden çok daha kolay. "Kötü bir zaman mı?"

"Tam zamanı. Tesisten ayrılıyorum," diyorum. "Ne oldu?"

“Birkaç hafta sonra Angels ile Cobras arasındaki maça gelmeyi düşünüyorum. Akşam yemeği yiyebilir, biraz sohbet edebiliriz; bana hayatından bahset çünkü magazin basını sana hiç de iyi davranmıyor.” Bir an duraksıyor.

"Kulağa hoş geliyor. Benim formamı tekrar giymeyi düşünüyor musun?" diye sordum, herkes onu ben sandığı için neredeyse bir isyan çıkardığını biliyordum.

"Her zaman," diyor bana. "Kendall'la portre resim işi nasıl gidiyor? Addison ikinizin iyi geçinmediğini söyledi."

Alaycı bir şekilde, "Addison'ın o koca ağzını kapatması gerek," dedim.

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Şehirde olursam onu dışarıya davet etmeyi düşünüyordum. Sadece haber vermek istedim," diyor.

"Neden umrumda olsun ki?" diye soruyorum.

"Şey, yani, eğer aranızda bir kıvılcım varsa ve tekrar bir araya gelirsek, ikinizin de iyi geçinmesi güzel olurdu, biliyor musun?" diyerek yaraya tuz döküyor.

"Onu geri alır mıydın?" diye soruyorum.

Gülerek, "Kendall iyi bir insan. Birlikte inanılmaz zamanlar geçirdik. Ne kadar güzel zamanlar geçirdiğimizin farkında değildim sanırım." dedi.

Gözlerimi kapatıp alnımı soğuk duvara yaslıyorum.

"Kahretsin, gitmem gerek," diyor Jameson. "Sonra seni ararım."

"Yakında görüşürüz Jamie," diyorum, onun takma adını kullanarak.

Boş koridorda duruyorum, vicdan azabı neredeyse beni boğuyor.

Jameson aralarında bir şeyler olabileceğini düşünüyorsa, bu düşünce beni alt üst etse de, bunu kabullenmem gerekiyor. Jameson sakatlandıktan ve artık hokey oynayamadıktan sonra değişti. Belki şimdi işler yolunda gidebilir.

Duvara yaslanıp dışarı çıktım, her şeyi unutmak istiyordum. Kendall'ı öpmem hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Onunla bir daha böyle birlikte olamam, ama gerçekten bir seçeneğim yok, değil mi?

Çarşamba günü yine o sandalyeye oturacağım ve ona hiçbir şey vermeyeceğim. Sonra kardeşimin şehre gelip onu kazanmaya çalışmasını izleyeceğim. Her zamanki gibi ağzımı kapalı tutacağım ve kıskançlığımı yutacağım.

Bu konuda iyiyim. Şu an profesyonel seviyedeyim.

Patterson'ın seansımızdan sanki kıcı yanıyormuş gibi kaçıp gitmesinin üzerinden iki gün geçti ve Avrupa'ya gittiğimde bazı şeylerden kaçtığım ile ilgili son sözlerini tekrar tekrar düşünmeden edemiyorum. Sözlerinin incitici olmasını amaçlamıştı ve incitici oldu çünkü doğruydı.

Bu adamın hâlâ beni nasıl bu kadar etkileyebildiğini anlamıyorum. Bağımlısı olsam bile, aynı numarayı yapmasından bıktım. Bu, çarpık ve riskli bir kedi fare oyunu. Bazen avcıyım, bazen de av.

Babam, onun yıldız oyuncusuyla çıkarsam bana olan saygısını kesinlikle kaybederdi. Patterson'ı hemen başka bir takım kapardı. Ayrıca, Jameson'ın da Patterson'la kirli oyunlar oynamamı onaylayacağını sanmıyorum. Birbirlerine karşı çok koruyucular ve aralarına girmek istemiyorum. Asla.

Ama Pattycakes'in artık her şeyin tamamen kendi elinde olmadığını bilmesini istiyorum.

Tesisin cam kapılarındaki yansımama bakarken, koyu kırmızı dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor.

Kırmızı ipek bluzum, profesyonel bir ortam için biraz kısa olan siyah bir eteğin içine sokulmuş. Seçtiğim topuklu ayakkabılar boyuma üç santim daha ekleyerek beni Patterson'ın dudaklarına daha da yaklaştırıyor. Bacaklarım sonsuz gibi görünüyor ve kalçam harika. Eğer alçakça vuruşlara devam etmek istiyorsa, dilinin boğazına düğümlenmesini sağlayacağım.

Bugün, ben o büyük kötü kurt olacağım.

Vardığımda konferans salonu boştu. Geç öğleden sonranın ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Malzemelerimi yerleştirdim ve midemdeki kelebeklerin heyecandan değil, gerginlikten kaynaklandığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Bugün, Patterson'ın tahmin edilemez olmasına rağmen, durumu kontrol altında tutmak önemli.

Tam saat ikide içeri girdi, o kadar güzel kokuyordu ki neredeyse nefesim kesilecekti.

Arkamı dönüp ona iyice göz kırptım, sonra da alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Gözleri vücudumda yavaşça geziniyor, onu her yerimde hissediyorum. İfadesinde bir değişiklik oluyor ve çenesi kasılıyor.

"Neden böyle giyinmişsin?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım." Çizim defterimi kaptım, sonra odanın karşısına geçip oturdum.

"Birini etkilemeye çalışıyorsun."

"Öyle mi? Yani bu kıyafet uygun mu? Randevum var. Uygun giyindiğimi onayladığın için teşekkürler." Ses tonumu rahat tutuyorum, sanki önemli değilmiş gibi, ama ondan yayılan sahiplenme duygusunu hissedebiliyorum. "Bununla birlikte, bugün programımıza sadık kalırsak memnun olurum."

Bana döndü. "Randevu mu? Gerçekten mi? Yine Damien'la mı?"

"Yeni biri."

"DSÖ?"

"Bu seni ilgilendirmez." Başımı kaldırıp gözlerinin ardındaki fırtınayı yakaladım.

"Yine mi o oyuncu? Bu senin tipine benziyor," diyor.

"Otur da başlayalım." Alt dudağımı ısırdım, onu düşündüğümünden çok daha hızlı bir şekilde alt ettiğim için gurur duyuyordum.

Kalemi bıraktım ve bacaklarımı çaprazladım, gözlerinin hareketlerimi takip etmesini ve ardından tekrar yüzüme dönmesini izledim.

"Haftada beş randevuya çıkıyorsun. Bunun ne önemi var ki?"

Yüzüme karşı gülüyor. "Çevrimiçi olarak neler yaptığımı izliyorsun."

"Pfft."

Gülüşü neredeyse bulaşıcı. Onu yılbaşı gecesı Billie Calloway'in partisinde gördüğümünden beri aklımda ama bunu asla itiraf edemedim.

"En yakın arkadaşımın kim olduğunu unuttun mu? Ablan bana senin ne yaptığını ve kiminle görüşüğünü anlatmayı çok seviyor. Biliyor musun,

geçen gün ona yıllar önce beni öptüğünü söylemeye çok yakındım.”

“İkiz kardeşimle çıkarken beni öptün. Bu çok saçma,” diyor gözlerini devirip ellerini ceplerine sokarak. “Ama daha da saçma olan şu ki, evlenme teklif ettiğinde evet dedin. Oysa onun yerine benimle birlikte olmayı çok istiyordun.”

"Bu doğru değil," diyorum ona, kendi kendime sorgulayarak. Gerçekten doğru muydu?

Sessizlik dayanılmaz hale geliyor.

“Bugün nefretin işe yaramıyor. Bana gözleriyle sataşmayı bırakmaya çalış, tamam mı? Ağzın bir şey söylüyor, ama vücudun başka bir şey,” diyorum ona, içim titriyor olsa da hiç etkilenmemiş gibi davranarak. “Şimdi otur, güzelim, lütfen?” diye soruyorum, gözlerimi kırıştıtararak, duvarlarım yıkılıyor olsa da tamamen sakin kalmaya çalışarak.

Patterson'la ilgili sorun da bu; ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını asla tahmin edemiyorum.

Neyse ki, içini çekiyor, sonra sandalyeye oturup bacaklarını iyice açarak geriye yaslanıyor, ama rahatlamış gibi görünmüyor. Vücudu gergin, sanki her an patlayacakmış gibi.

Çizim defterimi açıp çalışmaya başlıyorum, kalemin ucunun kağıda sürtünme sesini dinliyorum. Birkaç dakika geçiyor, sonra tekrar konuşuyor.

"Jameson'ı geri aradın mı henüz?"

Bu soru beni bu kadar etkilememeliydi, çünkü cevabı hayır ve sebebi tam karşımda oturuyor, bana ya beni öpmek ya da boğmak ister gibi bakıyor.

"İşime odaklanarak oldukça meşguldüm."

“Ama randevuya çıkabilirsin, değil mi?”

Başımı kaldırmadım. "Aynen öyle. Bu sefer yeni bir şey arıyorum. Geçmişe bakmak beni cezbetmiyor." Ona gözlerimi kısarak baktım, umarım ima ettiğimi anlar.

Jameson ile ilişkimiz bitti. Patterson ile ben mi? Eh, o ilişki asla başlamamalı.

Sanki rahatlıyor gibi, sonra yüzünde bir anlık bir ifade belirdiğini fark ediyorum.

Şimdi başımı ona doğru eğiyorum. "Beni bir kitap gibi okuyabildiğimi biliyorsun, değil mi? İkiz kardeşinle neredeyse evlenmenin bazı avantajları vardı. Davranışlarınız aynı. Duygularını saklamaya çalışsan bile, yine de duygularını gözlerinde ve yüzünde görebiliyorum." Ağzını işaret ediyorum.

"Bazen dudağının kenarı yukarı kalkıyor. Ve göz bebeklerin odaklanıp odaklanmıyor. Seni görüyorum, Pattycakes, ve bundan nefret ediyorsun."

"Sus be. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Burun delikleri genişliyor ve ben gülümsüyorum çünkü onun beni anlayabildiğini biliyor.

"Ne dersen de," diyorum, o giderek daha da sinirlenirken.

"Neden bu kadar sinirlisin? Pazartesi günü Jameson'la konuştuğunda, bana tekrar çıkma teklifi etmek istediğini mi söyledi?"

Omuz silkiyor ve o alaycı sırıtışı geri geliyor. Benden bir şeyler saklıyor, rol yapıyor. "Belki de bundan bahsetmiştir."

"Bekle, ne?" Bu bilgi beni hazırlıksız yakaladı çünkü şaka yapıyordum. "Benim hakkımda mı konuştun?"

Bu düşünce beni şaşırtıyor.

"Belki onu geri arayıp kendiniz konuşmalısınız. Ben sizin aracınız değilim." Elini savurarak beni kovma hareketi yaptı, her zamanki kaba tavrını sergiledi.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

Bana dik dik bakıyor. "Bana biraz açıklık getir, bebeğim."

"Beni bırakın." Kalp atışım hızlanıyor.

Oda birdenbire sıcak hissettiriyor, ya da belki de doğru bir şey söylediğim içindir.

Gülüyor. "Ah, lütfen kendini fazla beğenme. Seni isteseydim, alırdım. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Göz temasımız hiç kesilmiyor.

"Bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum," diyorum ona, beni incitmeye çalıştığını biliyorum ama işe yaramıyor. Oyunun içini görüyorum. Ona bakmaktan daha kolay olduğu için mutlu bir şekilde çizime geri dönüyorum. "Odaklanmamız gerekiyor."

"Benim."

"Hayır. Beni sorguluyorsunuz."

"Sohbet başlatıyorum." Sandalyede kıpırdanıyor, ağırlığı altında deri gıcırıyor. "Bu portreler için poz veren herkese bunu söylemiyorsunuz mu? Neden sanatçının gizlilik sözünü almadım?"

Ona şöyle bir baktım. "Çünkü zaten tüm etkileşimlerimizi kendime saklıyorum."

Gözleri tekrar bacaklarıma indi. "Ah, bu bana senin kirli küçük sırrın gibi hissettiriyor, Ken Bebek."

Bu sözler mideme bir yumruk gibi saplandı ve tepki vermemek için kendimi zorladım. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve işe yaramayacak."

"Sadece kendim olmak," diyor. "Ve bu da sizin zayıf noktanız oluyor."

"Şimdi kim kendini pohpohluyor?" diye soruyorum kayıtsızca, oysa haklı.

Aslında ben kendini beğenmişleri terbiye etmeyi çok seviyorum. Eskiden uzmanlık alanım buydu. Bu yüzden bana "Yıkıcı" diyorlar.

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine koyuyor ve bu pozisyon onu beklediğimden daha çok bana yaklaştırıyor.

"Gözlerimin içine bak ve bana zihninin koridorlarında dolaşmadığımı söyle."

Kalp atışım giderek artıyor. "Çok şiirsel. Ve hayır, değilsin. Keşke öyle olsaydın."

"Yalancı."

"Genellikle suçlamalarınız gerçeğin itirafı niteliğindedir. Benim size nasıl davrandığıma dair fanteziniz nasıl?" diye soruyorum.

"Üzgünüm ama, yukarıda senin hayali bir versiyonun yok. Üzgünüm." Alaycı bir şekilde elini kalbinin üzerine koydu. "Sen benim tipim değilsin."

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadım ve odanın karşısına doğru ona doğru ilerledim. Sandalyesinin önünde durdum. "Bana yüzüme karşı 'ben senin tipin değilim' de."

O kadar yakınımda ki, mavi-yeşil gözlerini çerçeveleyen kirpiklerini tek tek görebiliyorum ve kolonyanın altından tenindeki sabun kokusunu alabiliyorum. Kalbim çok hızlı atıyor ve çizim defterini bembeyaz kesmiş durumdayım. Ona bu kadar yaklaşmak çok kötü bir fikirdi.

"Söyle." Elimi uzatıp çenesini kavradım, parmaklarım yanağındaki sakallara bastırırken başını nazikçe kendime doğru eğdim. Daha geri çekilemeden eli yukarı fırladı ve bileğimi kavrayarak beni yerimde tuttu.

"Tam senin tipinim ve sen buna katlanamıyorsun." Bu cümlenin bu kadar sakın bir şekilde çıkmasına şaşırdım.

Elini daha da sıkılaştırıyor. "Neden bunu yapıyorsun?"

İkimiz de kıpırdamadık.

"Çünkü senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, uzaklaşma ihtiyacı duyarak.

Avucumun altında nabzı hızla çarpıyor ve benimki de ona ayak uydurmak için hızlanıyor. Aramızdaki gerilim, kaçınılmaz gibi görünen bir ana dönüştü. Yüzünden uzaklaşmalıyım ama başparmağım yavaşça

yanagını okşamaya devam ediyor. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce aramıza mesafe koymalıyım.

Bunun yerine, gözlerine bakıp bekliyorum.

“Kendall...” Adımı kaba bir şekilde söylüyorum. “Ben de senden nefret ediyorum.”

Diğer eliyle kalçamı kavrayıp beni öne doğru çekti ve nefes nefese kucağına düştüm. Dizlerim uyluklarının iki yanına geldi ve dengemi bulmaya çalışırken eteğim yukarı kalktı. Elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni dengeledi ve aniden, göğsüm onun göğsüne yapışmış, yüzüm ağzına birkaç santim kala, onun üzerinde oturuyordum.

"Bu kötü bir fikir," diyor ama parmakları kalçalarımın sertçe saplanıyor.

"En kötüsü," diyorum nefes nefese.

"Bunu bırakmalısın," diye uyarıyor.

"Yapamam."

Gözleri dudaklarıma indi ve altımda sertleştiğini hissettim. Sözleri beni geri itmeye çalışırken, vücudu her zerresini bana teslim etti. Onun sıcaklığı eteğimden sızdı ve ben de kıpırdanarak, nefeslerimiz kesilecek kadar aşağı doğru sürtündüm.

Dudaklarımız birleşmeden önce "Kahretsin," diye fısıldadı.

Verebildiğim tek tepki bir inilti. Bu kontrollü, kasıtlı, sanki beni nasıl alt edeceğini tam olarak planlamış gibi. Dillerimiz birbirine değiyor ve ben ona sürtünürken ağzıma hırlıyor. Elleri uyluklarımda yukarı doğru kayarken eteğim daha da yukarı kalkıyor.

Kalçalarımı yuvarlıyorum ve bunu yapmaya devam edersem boşalacağımı biliyorum. Karnımda şimdiden bir sıcaklık birikiyor ve buna ihtiyacım var. Ağzı benimkinden ayrılıp boynuma doğru inerken, ben de onun kalınlığına karşı hareket etmeye devam ediyorum. Patterson'ın dişleri nabzımı sıyrıyor ve nefes nefese kalıyorum, parmaklarım saçlarını sıkıca kavıyor, iz bırakacak kadar sertçe emiyor. Altımda ne kadar büyük olduğunu hissettikçe vücudumdaki her sinir yanıyor. Bizi ayıran tek şey ince tanga kumaşım ve kot pantolonu. Ona daha çok ihtiyacım var.

“Patterson...” Adı yalvarır gibi ağzından dökülüyor. “Gelmem gerekiyor.”

“Yap şunu.”

Ağzı aşağı doğru hareket ediyor, dişleri ipek bluzumun üzerinden köprücük kemiğime değiyor. Parmakları meme ucumu gıdıklıyor ve beni kendine daha da sıkıca çekiyor, ben bastırdıkça yukarı doğru sürtünüyor.

Sürtünme o kadar güzel ki gözlerim geriye doğru dönüyor. Başım geriye düşüyor ve ağzı boğazımı bulup emiyor ve ısıyor.

"Benim için gel."

Vücudum titriyor ve kucağında kendimi kaybederken vajinam kasılıyor. Dalgaların etkisi altında omzuna yaslanarak inliyorum ve en son ne zaman bu kadar şiddetli bir orgazm yaşadığımı hatırlamıyorum. Belki de hiç yaşamadım. O beni tutarken nefes nefese kalıyorum.

Sonunda konuşuyor ve sesi beni altüst ediyor. "Sen çok lanet olasıca seksisin—"

Kapı çalınca ikimiz de donup kaldık.

"Tak tak." Babamın sesi tahtaların arasından geliyor.

Panik buz gibi içime doldu ve Patterson'ın kucağından aceleyle kalktım, topuklu ayakkabılarımla neredeyse düşüyordum. Eteğim belimde toplanmış, bluzum ise dışarı sarkmıştı. Bu tam bir kâbus, çünkü boynumda oluşan izi şimdiden hissedebiliyordum.

"Bir saniye!" diye seslenerek eteğimi hızla aşağı çektim.

Ellerim titreyerek masadan fotoğraf makinemi alıyorum.

Patterson ayağa kalkıp pencereye doğru döndü ve ellerini ceplerine soktu. Pantolonunun altından belirginleşen yılan büyüklüğündeki şişkinliği gizlemeye çalışırken omuzları kaskatı kesilmişti.

Derin bir nefes aldım, saçlarımı düzelttim ve kapıya doğru ilerledim. Babamın görüş alanını engellemek için kapıyı sonuna kadar açık tuttum.

"Merhaba baba." Neredeyse normal bir ses tonuyla konuşuyorum. "Ne haber?"

Bana bakmadan odaya doğru bakmaya çalıştı. "Kahretsin. Yanlış toplantı odasıydım. Özür dilerim canım." Sesi alçaldı. "Nasıl gidiyor? Patty sana iyi davranıyor mu?"

"Harika. Gerçekten verimli geçti. Patterson kibardı ve en iyi davranışlarını sergiledi." Yalan dilimde yanıyor, ama az önce olanlardan sonra bu bir yalan mı? "İşime geri dönmeliyim. Programa uymam gerek."

"Doğru. Tabii ki. Toplantım saat iki buçuktaydı, yani şimdi geç kaldım." Gözleri kısılıyor ve bir şeylerin ters gittiğini anladığını hissediyorum ama ısrar etmiyor. "Pazar akşam yemeğini unutma. Annen dört gözle bekliyor."

"Yapmayacağım."

Başını sallayıp geri çekildi. "Sürecin tadını çıkarın."

"Teşekkürler baba. Öyle yapmayı planlıyorum."

Kapıyı kapatıp ona yaslandım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kulaklarımda bile hissedebiliyordum. Patterson pencereden döndü ve olanların gerçekliği üzerime çökerken odanın karşısından birbirimize baktık. Onun yüzünden onunla birlikte oldum. Her şey çok hızlı gelişti.

Elini saçlarının arasından geçirdi, parmaklarımın arasından geçen saç tellerini dağıttı. "Bu bir daha olamaz."

"Bunu sürekli söylüyorsun."

"Bu sefer ciddiylim."

Odayı üç adımda geçti ve tekrar beni öpeceğini sandım, ama bunun yerine elleri eteğimin altına kayd. Parmakları ince tanga külotumun bel kısmına takılınca nefesim kesildi. Sertçe çekti ve narin kumaş vücudumdan koptu. Yırılma sesi sessiz odada çok yüksek çıktı.

Çığlık attım. "Ne yapıyorsun—"

Yıpranmış dantel parçasını kaldırıyor ve ne kadar ıslak olduklarını görebiliyorum. Olanların izleri kumaşın üzerinde parıldıyor.

"Onlarla ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye nefes nefese soruyorum.

Onları cebine koyarken gözlerini benden ayırmadı. "Kanıt olarak sakla." Neyin?

"Beni istediğini biliyorum." Yaklaştı, dudakları kulağıma değdi. "Bu gece, saat dokuzda, çatı katındaki daireme gel."

Vücudumdaki her sinir, evet demem, beni eve götürmesine ve başladığımız şeyi bitirmemize izin vermem için çığlık atıyor. Ama bir dakika önce ne kadar ateşli olduğunu, bir dakika sonra nasıl soğuk davrandığını düşünüyorum. Başka biri de beni istediğinde o da beni istiyor.

"Benim cevabım hayır, Pattycakes."

Geri çekildi ve ben de duruşumu düzelterip hırıltılı bir nefes verdim.

"Yapacağım en son şey, bir hokey oyuncusu gibi senin çatı katındaki dairene gelmek olacak. Buna kanmayacağım. İsteddiğimi aldım." Eteğimi ve bluzumu düzelterip kendimi toparlamaya çalıştım. "Sen benim kirli küçük sırrım olabilirsin Patterson, ama ben senin olmak istemiyorum."

"Vay canına," diyor ve yavaşça alkışlamaya başlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim, ama çok yanılmışım. Bravo, Ken Bebek. Kucağıma gelen ilk kadın değilsin ve eminim ki sonuncusu da olmayacaksın," diyor, ama neredeyse sonuncusu olmamı istiyormuş gibi geliyor.

"Yüzünde yine o ifade var," dedim ona. "Sürekli kendini ele veriyorsun."

Patterson homurdanarak, "Beni çok sinirlendiriyorsun." dedi.

"Ve azgın," diyorum, kot pantolonunun içine sıkışmış şişmiş penisini işaret ederek. "Bunu da unutamam."

Eşyalarımı toplarken kendimden memnun bir şekilde gülümsüyorum. "Ah, Pattycakes, cumartesi günü, son antrenmanımızda, antrenman kıyafetlerini giy ve buzda benimle buluş."

Gözlerini kırptırdı. "Benimle bir daha asla böyle bir fırsat yakalayamayacaksın."

"O sözlerini sana yedireceğim," dedim ona doğru eğilerek. "Amımdan."

Kapıya doğru ilerleyip elimi kapı koluna koyduğumda alaycı bir şekilde güldü.

"Cumartesi görüşürüz."

"Randevunuzun tadını çıkarın!" diye bağıyor.

"Zaten yaptım," dedim ona göz kırparak ve heyecandan uçarak uzaklaştım.

Bacaklarım titriyor ve vücudum zonkluyor. Şişmiş dudaklarımda nane aromalı diş macununun tadını çıkarırken saçımı ve kıyafetlerimi düzeltiyorum. Artık ne yaptığımı bilmiyorum ama kontrolü kazanmak ve kaybetmek gibi bir his veriyor.

Vardığımda buz pisti bomboştu, tam da beklediğim gibiydi. Dün gece maçımız vardı, yani Cumartesi günü maç yoktu. Önce çocuklarla gönüllü olarak çalıştım, sonra da Kendall ile buluşmak için doğrudan tesise gittim.

Bu hafta onun stratejik olarak tasarladığı bir tuzaktı. Pazartesi ile şimdi arasındaki tek fark, Kendall'ın beni istediğini doğrulamış olması. Kucağıma geldiğinde tüm kozlarını ortaya koydu. Onun nefes nefese inlemelerini ve vücudunun bana karşı nasıl titrediğini düşünmek bile beni çok azdırıyor.

Beni çıldırtmadan önce onu aklımdan silmeliyim. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce Kendall Hart'tan olabildiğince uzak durmalıyım.

Şimdi bunu kardeşime nasıl açıklayacağımı ya da açıklamalı mıyım diye düşünüyorum. Ona geçmişten hala bahsetmedim. Ve şimdi o kızıdan tekrar bahsetmeye başlayınca, bunun hakkında konuşabileceğim bir konu olduğunu sanmıyorum. Eğer aralarında hala bir şey olduğuna inanıyorsa, uzaklaşmalıyım. Koçtan azar işitip bu seansı atlamalıyım. Ama bencilce bunu yapmıyorum.

Kaskımı bir kolumun altına, eldivenlerimi de diğer koluma sıkıştırarak tam teçhizatımla dışarı çıkıyorum. Paten koruyucularım kauçuk paspasa tıkırdıyor. Kendall, Angels'ın renklerinden biriyle uyumlu açık mavi bir kazakla buz seviyesinde duruyor. Onun bizim mavimizi giymesi içimde sahiplenici bir duygu uyandırıyor. Dar kot pantolon kalçalarını sarıyor ve deri çizmeleri dizlerine kadar uzanıyor. Üzerindeki her katmanı soyup

tenini ağızımla işaretlemek istememden nefret ediyorum. Onu dilimle sahiplenmeliyim.

Kendall'ın kamerası bir tripoda yerleştirilmiş ve soğuktan yanakları pembeleşmiş.

"Erken geldin," diyor kadın, eğlenerek.

"Biraz değişiklik yapayım dedim. Sizi tetikte tutayım."

"Şok edici." Buzlara doğru işaret ediyor. "Bunu bir an önce bitirelim mi?"

"Sanırım bu benim repliğim."

Eldivenlerimi kapıyorum, koruyucularımı çıkarıyorum ve buzun üzerine doğru itiyorum. Vücudum kontrolü ele alıyor, kas hafızası beni uzun adımlarla taşıyor, ta ki uyluklarım yanana kadar. Dün gece oynadığım için yorgunum, ama işte her şey burada anlam kazanıyor. Etrafımdaki dünya kayboluyor ve Kendall'ı, Jameson'ı ya da beni içten içe yiyip bitirmekle tehdit eden suçluluk duygusunu düşünmüyorum.

Orta buzda sert bir fren yapıyorum ve buz kristallerini havaya saçıyorum. Kamerası deklanşöre basıyor.

"Şimdi de hava atıyorsun," diyor.

Geriye doğru kayarak, gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş halde geri döndüm. "Her zaman senin için."

Gözlerini deviriyor ama kamerayı çalıştırmaya devam ediyor.

Sonraki yirmi dakika bir gösteri. Ben çeşitli hareketler ve numaralar yaparken o da beni vizöründen takip ediyor. Ona her baktığımda, aramızdaki mesafe gerilimi azaltmak bir yana, hiçbir işe yaramıyor.

"Bana sadece hokey oyuncusu şovlarından daha fazlasını göster," diyor. "Tüm o saçmalıkların altında kim olduğunu gösteren bir şey."

Ona doğru kayarak yaklaştım ve bariyerlere kadar geldim. "Gerçek bir şey mi istiyorsun?"

Kaskımı çıkarıp formamın etek ucunu kaldırarak alnımı siliyorum.

Göğsümdeki dövmeyle bakıyor. Sol göğüs kasımın altında, yıllarca gizli kaldığı için biraz solmuş siyah harflerle "MAHVOLMUŞ" yazıyor. Bu dövme hakkında bana hiç kimse soru sormadı. Ne takım arkadaşlarım, ne de Jameson. Gördüler ve kelime insanları rahatsız ettiği için bakışlarını kaçırdılar, ama Kendall sanki onu çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyor.

Göğsüm sıkışıyor çünkü o, herkesten daha çok gerçeğe yakın. Tek bir kelime yeterli. Tek bir kelime yaralarımı açığa çıkarıyor ve berbat bir

kardeş olduğumun, asla sahip olamayacağım şeyleri istediğimin kanıtı oluyor.

"Bu yeni bir şey," diyor, sanki vücudumun her santimini ezberlemiş gibi. Belki de gerçekten ezberlemiştir.

Daha iyi bilmeseydim, hayranım derdim.

"Beş yıldır yoksun, Ken Bebek," diye mırıldanıyorum. "Birçok şey değişti."

"Yapmadın," diyor.

"Evet, söyledim," dedim ve bu istediğimden daha kaba çıktı.

Söylemek istiyorum ki, senin yüzünden değiştim. Çünkü bu tesise girdiğin an beni mahvettin ve o günden beri asla aynı kişi olmadım. Çünkü kardeşimin seninle çıktığını, sana evlenme teklif ettiğini, seninle gelecek planladığını izledim, oysa bu benim olmalıydı. Çünkü sen Avrupa'ya gittiğinde, sarhoş oldum ve bir yabancıнын, daha önce asla dile getiremediğim tek gerçeği tenime kazımasına izin verdim. MAHV OLDUM.

"Bu ne anlama geliyor?" diye ısrar ediyor.

"Bu, yoruma açık bir durum."

"Bu bir cevap değil."

"Bu, sahip olacağın tek şey olacak." Formamı aşağı çekiyorum ve benden yayılan gergin enerjiyi hissediyorum. "İşimiz bitti mi?"

Sanki inşa ettiğim her duvarın ardını görebiliyormuş gibi bana bakıyor.

"Patterson," dedi, kamerasının yanından geçip bana doğru yürürken, "Çarşamba gününden beri hiçbir şeye odaklanamıyorum ve biliyorum ki senin için de durum aynı."

"Olanları unutun."

"Nasıl?" diye soruyor bana. "Bana seni nasıl unutacağımı öğret."

Buzdan inip patenlerimle ona doğru yürüdüm, aramızda birkaç santimlik mesafe kalana kadar. "Benden ne istiyorsun lan?"

Formamın ön kısmından tuttu ve ağzımı kendi ağzına doğru çekti.

Öpücük beni hazırlıksız yakaladı ve bir anlığına, boş arenanın yankıları arasında, onun dilinin benimkine değmesine izin verdim. Ama sonra gerçeklik yüzüme çarptı çünkü açık alandaydık, herkes içeri girebilirdi, kameralar kayıt yapıyor olabilirdi, tüm kariyerim tek bir fotoğrafla sona erebilirdi.

Omuzlarından tutup onu geriye doğru ittim. "Bunu yapamam."

"Anlamıyorum."

“Eve git, Kendall.”

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. Tekrar formamı yakaladı ve tek kelime etmeden beni soyunma odasına giden tünele doğru çekti.

Dyson'ın çatı katındaki o gece Louis'nin sesi hâlâ kafamda yankılanıyor.

“...onu aklından tamamen çıkar.”

“Gizli bir anlaşma yapın.”

O zamanlar bunun berbat bir tavsiye olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi onunla başa çıkmanın tek yolu bu gibi geliyor.

Depo koridorun sonunda, kapıyı hızla açıp beni içeri çekti.

Kapı tık diye kapanıyor ve karanlık bizi sarıyor.

Mekan küçük, belki 1,8 metreye 2,4 metre boyutlarında ve temizlik malzemeleri ile eski ekipman kokuyor. Köşedeki şarj istasyonundan hafif yeşil bir ışık geliyor, pil paketleri takılı duruyor ve yüzünün şeklini görebilecek kadar ışık yayıyor.

Elleri göğsüme dokundu ve gözlerimin içine baktı. "Sana bir anlaşma teklif etmek istiyorum." Bunu kendinden emin bir şekilde söyledi.

Ona doğru başımı yana eğdim.

"Cinsel ilişki arkadaşlığı."

Kaşlarım yukarı kalkıyor ve tüm dikkatim ona odaklanıyor.

“Peki, bu tarz bir anlaşma yaptığınız kaç erkek oldu?”

“İlk sen olacaksın,” diye itiraf ediyor. “Ama gerçek şu ki, senden hoşlanmıyorum. Aslında senin yanında olmaktan nefret ediyorum. Tavırların sinirlerimi bozuyor...”

“Ama?” diye soruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Ama fiziksel çekicilik şu ki—”

"Tehlikeli," diye tamamlıyorum onun sözünü.

“Sadece fiziksel. Duygu yok, bağ yok. Birbirimize yardımcı olabiliriz.”

Ona bakıyorum ve şaka yaptığını söylemesini bekliyorum, ama kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyor.

Derin bir nefes veriyorum. "Baban beni asla affetmez. Ve kardeşim..." Başımı sallıyorum.

"Kimseye söylemiyoruz," diyor.

Omuzlarından koyu renk saçlarını nazikçe yana ittim ve dudaklarındaki büzülmeyi fark ettim.

Antrenör Hart, başka hiç kimsenin vermediği bir şansı bana verdi. Seçmeler sırasında diğer antrenörlerin göremediği bir şeyi bende gördü ve beni bugün olduğum oyuncu haline getirmek için yıllarını harcadı. Bu

kariyere, bu hayata, Park'taki bu güzel eve sahip olmamın sebebi o. Ve tek kuralı, benden istediği tek şey, kızından uzak durmam.

"Öyle düşünmüyorum," diyorum ona.

"Neden?"

"Çünkü senden hoşlanmıyorum. Ve berbat bir yalancısın."

"Ben de senden hoşlanmıyorum," diyor. "İşte bu da her şeyi mükemmel kılıyor."

"Yani, benden nefret ederek benimle sevişmek mi istiyorsun?"

"Aynen öyle. Bence..." Alt dudağını ağzına doğru kıvrıyor. "Birlikte çok eğlenirdik."

Rüya gördüğüme ikna olmuş bir şekilde ona bakakaldım. "Ciddi misin?"

"Biliyor musun? Unut gitsin."

Kapıya doğru hareket etti, ben de bileğinden yakalayıp onu kendime doğru çektim.

Koç bana güveniyor. Medya adımı lekelediğinde beni savundu. Sayamayacağım kadar çok kez benim için mücadele etti. Ve şimdi, kızına dokunmaktan kendimi alamadığım için bu güvenin her zerresini ihanete uğratmak üzereyim.

Ama konu ona gelince hiçbir zaman iyi bir adam olamadım.

"Kurallar," dediğimi duyuyorum. "Onları koymalıyız."

"Buluşmak istediğimizde birbirimize mesaj atıyoruz. Bu bir sır olarak kalmalı. Addison'a söylemeyeceğim, sen de takım arkadaşlarına söyleyemezsin, kimseye." Pazarlık yapmaya başladığımızdan beri sesi daha sakın. "Hiçbir şey kamuoyunda değişmez."

"Açıkçası," diyorum ona. "Sanki bir ilişki yaşıyormuşuz gibi buluşmaya devam etmeliyiz. Bu, insanların soru sormasını engeller. Paparazziler beni çok seviyor, Kendall. Benimle asla birlikte görünmemelisin," diyorum ona. "Asla."

"Çok kolay."

"Şimdi, bir şeyi anlamamı istiyorum." Sırtı duvara değene kadar yaklaştım. Parmağımın tersiyle yanağını okşadım. "İstediğin kişiyle çıkabilirsin, istediğin kişiyi öpebilirsin, ama senden başka kimse sana dokunamaz. Vajinan benim, Kendall. Başkasının değil. Senin bile değil. Yaşadığın her orgazm bana ait."

"O halde bu karşılıklı geçerli." Sesi titriyor ama gözleri benimkine kilitlenmiş durumda.

“Eğer birimiz birlikte olmak istediğimiz ya da daha ciddi bir ilişki kurmak istediğimiz birini bulursa, bu iş biter. Bunu asla konuşmayız. Eğer birine söylersen, seni herkesin önünde yalancı ilan edip rezil ederim.”

"Ben de aynı fikirdeyim. Ama şunu bilin ki, hokey sezonunun sonunda taşınmayı düşünüyorum," diyor. "Şehirden uzaklaşmayı."

"Demek ki yetişkin olmadan önceki son eğlencen benim?" diye soruyorum, ses tonumdan küstahlık akıyor. Ayrılmayı düşündüğünü bilmek, kaburgalarım yediğim bir yumruk gibi geliyor.

Bu da demek oluyor ki iki aydan biraz fazla zamanımız var. Zihnimde bir saat tik tak ediyor ve onun tekrar ortadan kaybolacağı ana doğru geri sayıyor. Rahatlamak yerine, kalbimde umutsuzca bir acı hissediyorum.

"Daha da iyisi," diye yalan söylüyorum. "Sanırım Nisan sonuna kadar beynini sikeceğim."

Kendall beni karşı duvara doğru itti ve omuz pedlerim beton zemine çarptı. "Yani, anlaştık mı?"

Elimi uzattım ve tokalaştık. "Anlaştık. Şimdi telefonunu ver."

Telefonu arka cebinden çıkarıp kilidini açtı ve bana uzattı. Ben de numaramı telefonuna "Şef" olarak kaydettim.

"Metin yok. Sadece emojiler. Telefonlarımızı kurcalayan herkes kafası karışacak."

Onu ona geri veriyorum.

"Neden Şef?"

"Çünkü eti ben getiriyorum, pastayı da ben yiyorum."

Dudaklarından kahkaha dökülüyor ve bu sesi çok seviyorum.

"Bu ne zaman başlayacak?" diye soruyorum.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonuma uzandı. "Şimdi."

Loş ışıktaki kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, bana bakıyor. Dizlerinin üzerinde, hâlâ takımımın renklerinden birini giyiyor. Kucağımda dağılıp, sanki kazanmış gibi uzaklaştıktan sonra, o gücü elinde tutmasını bekliyordum. Ama o, benden istemediğim bir şeyi bana vererek bu gücü bırakıyor.

"Yapabilir miyim?"

Bu benim için bir dönüm noktası, asla geçmemem gereken bir çizgiye bakıyorum. O benden izin, onay istiyor.

"Evet," diye tısladım.

Onun neden böyle davrandığını anlıyorum. Benim onu kırdığım gibi o da beni kırmak istiyor.

"Teşekkür ederim." Parmakları kemerimi bulup açıyor; metalin sessizliğin içinde şıkırtısı duyuluyor.

"Kendall." Adı boğazımdan zorlukla döküldü.

Pantolonumu çekiştiriyor ve ekipmanımın ağırlığıyla boğuşuyor. Ben de ona yardım ediyorum, altındaki kompresyon şortlarıyla uğraşıyorum. Serin hava tenime yarım saniye değişiyor, sonra sıcak elini etrafıma sarıyor.

Aklımdaki her düşünce kayboluyor.

Mükemmel dudakları aralandı ve ağzı bana değdiğinde dizlerim titredi. Ardından sıcak dili yavaşça penisimin ucunda gezindi ve beni daha derine aldı. Gözlerimi açık tutmaya zorladım çünkü bunu görmem, yüzünü izlemem gerekiyordu; çünkü bu, benimle birlikteyken hiç olmadığı kadar savunmasız olduğu an.

Elim saçlarını buluyor. Hafifçe avuçluyorum ve o beni işlerken sıkıca tutuyorum. Kendall etrafımda inliyor ve titreşim neredeyse beni alt üst ediyor. Beni daha derine alıyor, bir eli ağzının ulaşamadığı yerleri işlerken diğer eli de uyluğumu kavlıyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Onun benim cinsel organıma taptığını, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla hayal ettim.

"Tadın çok güzel," diyor, beni okşarken, neredeyse penisimin ucundan meni öncesi sıvıyı emerek.

Ama Kendall durmuyor ve biliyorum ki eğer böyle devam ederse, kendimi kaybedeceğim.

"Benim için kendine dokun," diyorum ona.

Yanaklarını içeri çekerek, kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açarken bana sürtünüyor. Saniyeler sonra, bir eli iç çamaşırında, diğer eli ise tekrar bana sarılı.

"Islaksın, değil mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Hımm."

Külotunu ve pantolonunu dizlerine kadar indiriyor, bacaklarını biraz daha açıyor. Keşke daha fazlasını görebilseydim, ama inlemeleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Boğazına daha derine girmek istiyorum ama onu buna yavaş yavaş alıştıracağım.

"Söyle bakalım, Ken Bebek, yatak odasında herhangi bir sınırın var mı?" diye homurdanıyorum.

Başını salladı ve gözlerini kırıştırarak bana baktı.

Başımı duvara yasladım ve sııttım. "Çok eğleneceğiz."

Gözlerimiz kenetleniyor ve sanki tüm geleceğimiz zihnimde bir anda canlanıyor. Orgazm giderek artıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. Gözlerim kararıyor ve o kadar şiddetli bir orgazm yaşıyorum ki neredeyse yere yığılıyorum.

O beni emmeye devam ediyor, ben boğazının derinliklerine doğru boşalırken her sıcak sıvıyı yutuyor. Bir elim duvara dayalı kendimi desteklemek için, diğer elim ise saçlarının arasında.

Geri çekildiğinde dudakları şişmiş, rimeli dağılmıştı ama beni asıl etkileyen yumuşak bakışlarıydı. Gözlerinde ham bir şey vardı ve sanki beni büyüsünün altına almış gibi hissettim. Bir uçurumun kenarından aşağı düştük ve bir daha asla geri çıkamayacağız.

Onu ayağa kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, dilinde kendi tadımı hissettim. Öpüşme, söylemememiz gereken her şeyi söylüyor.

Parçalandığımızda nefes nefese kalıyoruz.

"Nasıl geçti?" diye soruyor dudaklarımın arasından.

"Harika. Oral seks dersinden A aldın," diye onaylıyorum.

"A+ notu değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım, parmaklarımı içine doğru kaydırırken. "Boşalmadın."

Parmaklarımı şişmiş klitorisine sürüyorum ve gözleri aniden kapanıyor. Bir dakika içinde vajinası parmaklarımı sıkıyor ve adımı fısıldıyor.

"Sanki çok uzun zamandır bir erkekle birlikte olmamışsın gibi, Ken Bebek." Parmaklarımı ağızma götürüp tadına bakıyorum. "Bu senin için bir rekor mu?"

"Evet," diye itiraf ediyor. "Jameson'dan beri kimseyle birlikte olmadım."

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve çenem kasılıyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Hâlâ onu unutamamışsın."

"Öyleyim," diyor ve ben de ona inanmak istiyorum.

"Zaten fark etmez."

"Evet. Sadece seks arkadaşınız."

"Biz kanka değiliz. Arkadaş da değiliz," diye hatırlatıyorum ona.

"Sağ."

Geri çekildi, kazağını düzeltti, saçlarını düzeltti ve gözlerinin altındaki rimeli sildi. Ben de kendimi toparlayıp kıyafetlerimle boğuşurken parmaklarındaki hafif titremeyi fark ettim.

Binanın bir yerinde bir kapı gürültüyle kapanıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Tünelde ayak sesleri yankılanıyor, sesler beton duvarlardan sekip duruyor. Ekip binayı kilitlemek için gelmiş olmalı. Bu sırada biz, seks ve kötü kararlar kokan bir dolapta saklanıyoruz.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım ve o başını salladı. Karanlıkta, nefes nefese, ayak sesleri giderek yükselirken ayakta durduk. Biri güldü. Dolap kapısının yanından geçip yürümeye devam ettiler.

Konuşmaları yavaş yavaş kesilene kadar bekleriz.

"Git," dedim ona. "Git buz pistinden kameranı al, ben de arkadan çıkacağım."

Kapıya doğru ilerledi ve elini kapı koluna koyarak durakladı. "Yani, seni istediğim zaman sana mesaj mı atacağım?"

"Evet. Şimdi git," diyorum ona. "Ha, bir de Kendall?"

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Bil ki senden gerçekten, gerçekten nefret ediyorum."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılarak gülümsedi. "Ben de senden nefret ediyorum, tatlım."

O sessizce dışarı çıktı ve ben karanlıkta yalnız kaldım. Derin bir nefes verdim ama bu, vücudumdaki uğultuyu dindirmedi.

Şeytanla bir anlaşma yaptım ve artık geri dönüş yok.

Son nefesime kadar onu aklımdan çıkaracağım ve sezon bittiğinde, sanki hiçbir şey olmamış gibi çekip gideceğim. Hem pastamı yiyeceğim hem de pastamın sahibi olacağım. Belki o zaman doğru düzgün yoluma devam edebilirim.

"Mahvoldu" kelimesi, formamın altında bir damga gibi yanıyor. Bu kelime, her zamankinden daha doğru.

Kahretsin.

Patterson'ı ve dün depoda olanları düşünmeyi bırakamadım. Özellikle bana her zaman nasıl davrandığını düşününce, hâlâ kabul ettiğine inanamıyorum.

“Senin amın benim” derken sesinin alçalması, hayatımın geri kalanında beni rahatsız edebilir. Çok yoğundu, sanki kendi bölgesini sahipleniyordu. O anı o kadar çok kez tekrar tekrar yaşadım ki, neredeyse hiç uyuyamadım, vücudum unutmaya çalışmam gereken bir şeyin her detayını hatırlarken yatakta dönüp durdum.

Daha önce hiç böyle bir kontrol kaybı yaşamadım. Cinsel hayatım en iyi ihtimalle sıradandı. Dikkatli olun. Bu sefer bunu istemiyorum.

Şimdi Westchester'daki anne babamın evinin önündeyim, bir elimde şarap şişesi, diğer elimde ise aklımı kaybetmek üzereyim. Taşınmadan önce pazar akşam yemekleri, Avrupa'da geçirdiğim yıllarda görüntülü görüşmeler ve hediye paketleri aracılığıyla devam eden bir Hart ailesi geleneği idi. Annemin yemeklerini yerken babamın gerçekten kötü şakalarını dinlemeyi dört gözle bekliyordum. Bu ev bana dünyanın başka hiçbir yerinde olmayan bir rahatlık veriyor.

Merdivenin en üst basamağına doğru ilerlerken, babamın neredeyse hiç kullanmadığı, yerden yüksek kamyonetinin diğer tarafında siyah bir Range Rover'ın durduğunu fark ettim. Komşulardan biri olduğunu düşündüm. Amoretti ailesi hemen yanımızda oturuyor ve akrabaları şehre geldiğinde anne babamın garaj yolunu kullanıyorlar.

Daha ön kapıya varmadan kapı kendiliğinden açıldı.

“İşte orada!” Annem kollarını genişçe açarak dışarı çıktı, on iki yaşından beri kullandığı çiçekli önlüğü giymişti. Koyu renk saçlarında, hatırladığımdan daha fazla gri tel vardı ve gevşek bir topuz yapmıştı. Annemin tıpatıp aynısıydım, gerçek bir mini-me'siydim. “Kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım.”

"Özür dilerim. Hutch'ta trafik var."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve onun beni kucaklamasına izin veriyorum. Lavanta ve ev gibi kokuyor ve bunu özlediğim için normalden biraz daha uzun süre sarılıyorum. Beş yıllık görüntülü görüşmeler asla gerçek bir buluşmanın yerini tutamaz. Tek çocuk olduğumu düşünürsek, anne babamın sahip olduğu tek şey benim.

"Çok zayıfsın," diyor, beni incelemek için geri çekilerek. "Yeterince yemek yiyor musun? O dairede tek başına olman beni endişelendiriyor. Şehirdeki babanın evinde kalmalısın."

"Anne, gayet iyiyim. Ve biraz da özel hayatıma ihtiyacım var. Artık yirmi yedi yaşındayım ve babam çok meraklı."

"Evet, öyle." Elini nazikçe sırtıma koyarak beni içeriye davet etti. "Baban oturma odasında. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Ev, çocukluğumdan beri hiç değişmedi. Koridordaki aynı parke zeminler gıcırıyor ve ergenlik çağında gizlice dışarı çıkmamı imkansız hale getirmişti. Merdiven duvarında, ergenliğimin her garip evresini belgeleyen aile fotoğrafları ve babama verilen şampiyonluk plaketleri asılı. Hatta annemin atmayı reddettiği, on yaşındayken yaptığım çirkin seramik vazunun yanından bile geçiyorum.

Oturma odasında babamın sesinin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Sesi yüksek ve canlı, hokey hakkında konuşuyor. Her zamanki gibi yardımcı antrenörlerinden biriyle telefonda konuşuyor, maç videolarını inceliyor ya da kadro kombinasyonları hakkında tartışıyor olmalı.

Kapı eşiğinde donakaldım.

Patterson Cross'u annemle babamın koltuğunda oturmuş, babamla birlikte gülerken görünce ağzım açık kaldı.

Gözlerinin yeşilden çok mavi görünmesini sağlayan lacivert bir kazak giymiş ve saçları da özenle yapılmış gibi duruyor. Elinde bir kadeh içki, belki de viski var. Etkilemek istediği insanlara veya televizyona çıktığında takındığı o büyüleyici gülümsemeyi yüzünde taşıyor.

Sonra bakışları bana kaydı. Bu bir savaş.

Şarap şişesini daha sıkı kavradım. Onu burada görmek içimde büyük bir öfkeye neden oldu. Gözlerindeki düşmanlığın ardında başka bir şey yakaladım. Dudaklarının kenarı seğirdi, ardından gülümsemesi meydan okumaya dönüştü.

Bundan zevk alıyor, beni anne babamın önünde rezil etmekten zevk alıyor. Onun sapık bir yanı bunu komik buluyor. Şarap şişesini kafasına fırlatmak istiyorum.

Yaptıklarımızı ve vücudumun ona olan özlemini bilmek her şeyi daha da kötüleştiriyor. Şimdi onu ailemin önünde kesinlikle nefret etmek zorundayım.

“İşte benim kızım.” Babam ayağa kalktı ve odanın karşısına geçip alnımı öptü, az önce başlayan zekâ savaşına aldırış etmeden. “Senin için endişelenmeye başlamıştım.”

“Baba, o burada ne yapıyor?” Sözler ifadesiz ve sert bir şekilde çıkıyor ağzından.

Babamın gülümsemesi soluyor. "Patterson, maç filmlerini bırakmak için uğradı. Onu akşam yemeğine davet ettim."

“O zaman ben gidiyorum.” Bir adım geri çekildim. “Bunun için sözleşme imzalamadım.”

“Kendall.” Babasının sesinde bir uyarı vardı.

“Hayır. Buraya sizi ve annemi görmeye geldim, onunla uğraşmaya değil”—Patterson'a doğru işaret ediyorum, o da bana o sinir bozucu derecede seksi ama ifadesiz bakışıyla bakıyor—“onunla.”

Patterson viskisini bir dikişte içti ve bardağını kasıtlı bir şekilde şıkırdatarak masaya bıraktı. “İnanın bana, bunu ben de planlamamıştım.”

“Öyleyse gidin.”

“Yeter.” Babamın koçluk sesi odayı yırtarcasına yankılanır. Bu ses, yetişkin erkeklerin bile ağızlarını kapatıp daha çok çalışmasını sağlayan sestir. “İkiniz de oturun.”

"Baba-"

"Şu anda, Kendall."

Ayaklarımı zorla hareket ettirerek kendimi kanepeden uzaklaştırıp koltuğa bıraktım. Şarap şişesini sehpanın üzerine sertçe fırlattım ve tıpkı cezalandırılmış bir genç gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Patterson kanepeye geri yaslandı ve gözlerindeki o parıltıyı tekrar yakaladım. Alçak herif.

Annem kapı aralığında belirdi, ellerini önlüğüne sildi. "Akşam yemeği neredeyse..." Odadaki gerginliği fark edince durdu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyor babam. "Sadece ailece bir sohbet ediyorduk."

"Gitmeliyim." Patterson ayağa kalkmaya başlar. "Rahatsız etmek istemiyorum—"

"Oturun." Babam önce ona, sonra bana işaret etti. "İkiniz de. Bunu konuşmadan kimse bir yere gitmeyecek."

"Tartışılacak bir şey yok."

Annemin bakışları aramızda gidip geldi, sonra sessizce mutfığa çekildi. Akıllı kadın.

Babam, sanki playoff maçından önce takıma hitap ediyormuş gibi odanın ortasında duruyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bu duruşu tanıyorum. Hayatım boyunca hep gördüm, oyuncuların yıllarca hatırlayacağı ve alıntı yapacağı bir konuşma yapmadan hemen önce.

"Haftalardır birbirinizin etrafında kuduz köpekler gibi dönüp durduğunuzu izliyorum," diye başlıyor sözlerine. "Tüm tesis bunu fark etti. Antrenörlerim de fark etti. Hatta ekipman müdürü bile koridorlarda birbirinizi terörize ettiğinizden şikayet etti."

Yüzüm yanıyor. "Baba—"

"Henüz işim bitmedi." Elini kaldırıyor. "İkiniz arasında ne olduğunu bilmiyorum ve açıkçası kimin kiminle çıktığı, kimin birbirini sevmediği umurumda değil. Bunlar geçmişte kaldı. Benim umrumda olan takımım, kızım ve bunun"—aramızdaki mesafeyi işaret ediyor—"dikkat dağıtıcı bir unsur haline gelmesi."

Patterson hiçbir şey söylemiyor. Yüz ifadesi özenle nötrleşmiş; küstahlığının tüm izleri kaybolmuş.

"Kendall, daha çok maçta, antrenmanda ve takım etkinliğinde olacağını biliyorsun." Baba, Patterson'a dönerek, "Ve buna alışacaksın. O hiçbir yere gitmiyor, sen de gitmiyorsun." dedi.

"Saygılarımla, Koç—" diye başlıyor Patterson.

"Saygı istemiyorum. Temel profesyonellik istiyorum." Babamın sesi alçalıyor, bu da bağırmasından daha korkutucu bir etki yaratıyor. "Sen bu takımın yüzüsün, ligin en iyi oyuncularından birisin. O benim kızım. Aranızda ne gibi kişisel sorunlar varsa, onları çözün ve öyle derine gömün ki kimse bir daha görmesin. Herkese karşı birbirinizi seviyormuş gibi davranın. Kimseden bu konuda bir şey duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Sessizlik sonsuza dek sürüyor.

Patterson'ın gözleri odanın diğer ucunda benimkilerle buluşuyor ve bu sefer, bacaklarımın istemsizce birbirine yapışmasına neden olan daha karanlık bir şey var.

"Anladım," diyor Patterson sessizce. "Söz veriyorum."

Babam bana baktı. "Kendall?"

"Pekala." Bu kelime kül gibi bir tat bırakıyor. "Profesyonel davranacağım."

"Güzel." Babamın omuzları gevşedi. "Şimdi, annen harika bir yemek hazırlamış, biz de o masada medeni yetişkinler gibi oturup güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Bakışma yok. Alaycı yorum yok. Sadece yemek ve sohbet. İkiniz de bunu başarabilir misiniz?"

"Evet efendim," diyor Patterson.

Sesime güvenmediğim için başımı sallıyorum.

"Güzel." Babam yemek odasına doğru yöneldi. "Hadi yiyelim."

Patterson kanepeden kalkıp sandalyemin yanına, kokusunu alabileceğim kadar yakına geldi.

Eğildi, ağzı kulağıma neredeyse bir santim mesafedeydi. "Ödüüllü performans," diye fısıldadı, öyle alçak sesle ki sadece ben duyabiliyordum.

"Gösteri yapmıyordum," diye gayet doğal bir şekilde söylüyorum ona.

Sırıttı. "Daha da iyi."

Sonra babamın peşinden gidiyor, beni neredeyse nefessiz bırakıyor. Beni çok etkiliyor, keşke bu kontrolü olmasaydı.

Onunla akşam yemeğinde karşılıklı oturmak, işkence konusunda bir ustalık dersi niteliğinde.

Yemekler mükemmel, ama her lokma midemde bir çapa gibi oturuyor. Patterson'a karşı aşırı duyarlıyım, bıçağını nasıl tuttuğu ve yutkunurken boğazının hareketi gibi küçük ayrıntıları bile fark ediyorum.

"Bu inanılmaz, Bayan Hart." Patterson'ın sesi samimiydi ve annem övgüler karşısında adeta ışıldıyordu. "Böyle ev yapımı bir yemeği en son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum. Ailemi de gerektiği kadar sık göremiyorum."

Bir lokma daha alıyor ve daha önce bambaşka bir bağlamda duyduğum bir takdir sesi çıkarıyor. Çatalım tabağıma sürtünüyor.

"Sezon ve antrenmanlar arasında aile yemeklerine pek zaman kalmıyor."

"Çok üzücü," diyor annem. "Aile her şeydir."

"Kesinlikle katılıyorum," diyor.

Bu adamın ne kadar sahte davrandığına midem bulanıyor. Mükemmel bir akşam yemeği konuğu rolünü o kadar inandırıcı bir şekilde oynuyor ki, annem onun avucundan yiyor. Babam da başını sallıyor ve odadaki tek gerçek Patterson Cross'u tanıyan benim. O kusursuzca cilalanmış yüzeyin altında saklamaya çalıştığı adamı.

O, manipülatif, kibirli, sinir bozucu bir pislik ve beni başkaları için de mahvedebilir.

"Kendall, çok sessizsin." Babam sanki bir şey saklıyormuşum gibi beni izliyor.

"Sadece yemeğin tadını çıkarıyorum."

"Ona neredeyse hiç dokunmadınız."

Ağızma kocaman bir lokma atıp hırsıyla çiğniyorum, babam başını sallayıp Patterson'la konuşmasına dönene kadar göz temasını koruyorum.

Masanın altında bir şey ayak bileğime değiyor ve kaskatı kesiliyorum. Patterson'ın yüz ifadesi, yaklaşan maçla ilgili bir soruya cevap verirken değişmiyor, ancak ayağı bacağımı okşuyor. Dokunuş hafif, neredeyse sıradan ve bacağымda kıvılcımlar uçuşmasına neden oluyor.

İşte o zaman onu tekmelemeye karar verdim. Hem de sertçe. Babamın önünde sanki bir oyun oynuyormuş gibi çizgide yürüyor. Ama oyun değil.

Patterson hiç tepki vermedi ama çenesinin kasıldığını gördüm. Gözleri masanın karşısında gözlerimle buluştuğunda, bakışları uyarı dolu bir karanlıkla doluydu.

Yüz ifadesi, "Bu oyunu iki kişi de oynayabilir" diyor.

"Dene bakalım," diye karşılık veriyorum kaşımı kaldırarak.

"Peki, Patterson," diyor annem, yemek masasının karşısında sessizce süren tartışmadan habersiz, "biriyle çıkıyor musun? Senin gibi yakışıklı bir gencin etrafında mutlaka kadınlar sıraya girer."

Şarap boğazıma takıldı.

Öksürükler arasında zar zor, "Anne," dedim, "Patterson her hafta farklı bir kadınla birlikte oluyor. Onu rahat bırak."

Beni geçiştirircesine elini salladı.

Patterson bana baktığında yüzünde keskin bir gülümseme beliriyor. "Şu an ciddi bir ilişkim yok. Flört ediyorum ve seçeneklerimi açık tutuyorum. Ama asıl odak noktam sezon."

"Akıllıca," diyor babam onaylayarak. "İlişkiler dikkat dağıtıcıdır. Oyuncularıma her zaman oyuna odaklanmalarını söylerim."

“Biliyorsun, katıldığım her maçı kazanmak için oynarım.” Patterson yavaşça bir yudum su içiyor ve yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını izliyorum. Bu bana bir uyarı gibi geliyor. “İlişkiler de farklı değil. Bağlılık göstermeye değer birini hiç tanımadım. Herkesle ilişkim sadece kısa süreli oldu,” diyor, sanki bana da birlikte olduğu diğer tüm kadınlarla aynı olduğumu söylüyormuş gibi.

Kalbim neden sıkışıyor bilmiyorum ama garip bir şekilde sıkışıyor.

“Ya sen, tatlım?” Annem dikkatini bana çevirdi.

Gözlerimi kapatıyorum, yerin yarılarak beni yutmasını diliyorum.

"Hayır, kimseyle görüşmüyorum."

"Damien bile mi değil? O ki—"

"Hayır anne," diye sözünü kestim, beni daha fazla utandırmadan önce. "Takım için komisyonlara odaklanmış durumdayım. Hepsi bu. Erkeklerle vakit geçirecek zamanım yok, o yüzden de geçirmiyorum. Addison'a bu yıl eğlenmeye çalışacağım diye söz verdim. Yeni yıl, yeni ben. Bu benim yeni yıl kararlarımın bir parçası. Beni korkutan şeyler yapacağım."

Ona doğrudan isabet etti.

"Çok fazla çalışıyorsun." diye iç çekti.

Keşke bilseydi.

Patterson'ın ayağı daha yukarı, bileğimi geçip baldırıma doğru kayd ve ben de dizimi masanın alt tarafına çarptım. Tabaklar şangırdadı. Herkes bana sanki üçüncü bir kafa çıkmış gibi baktı.

"Özür dilerim." Zoraki bir gülümseme takındım. "Bacağım kramp girdi."

Baba kaşlarını çattı. "Daha çok esneme hareketleri yapmalısın tatlım. Hareketliliğin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Bunu aklımda tutacağım."

Yemeğin geri kalanı, ufak tefek sohbetler ve zar zor gizlenen düşmanlık içinde geçti. Patterson her ağzını açıp anne babamı etkilemeye çalıştığında, çılgılık atmak istedim. Her ayağı masanın altında bana değdiğinde, ellerimi boğazına doladığımı hayal ettim. Şiddet için mi yoksa başka bir şey için mi, artık tam olarak emin değilim.

Annem tatlı olarak elmalı turta ikram ediyor ve Patterson minnetle bir dilim alıyor. Onu yerken izliyorum, dudaklarının çatalı kavrama şeklinden nefret ediyorum, vücudumun her küçük ayrıntıya sanki özellikle onun için programlanmış gibi tepki vermesinden nefret ediyorum.

"İnanılmaz," diyor anneme. "Kendinizi aştınız, Bayan Hart."

“Lütfen bana Diana deyin.” Yüzü tıpkı bir okul kızı gibi kızarıyor. “Ve teşekkür ederim. Bu büyükannemin tarifi.”

“Aile tarifleri en iyileridir.”

Annem başını yana eğerek, Patterson'ı midemi bulandıran yumuşak bir ifadeyle inceledi. "Biliyor musun, sen ve Jameson birbirinize çok benziyorsunuz. Tavırlarınız, çekiciliğiniz... Sizi ayırt etmekte zorlanıyorum. Eğer yer değiştirdiğinizi söyleseydiniz, inanırdım."

Bu gece ikinci kez şarabımı içerken neredeyse boğuluyordum. "Hiçbir şeye benzemiyorlar."

"Kendall," diye uyarıyor.

“Ciddi söylüyorum anne. Tamamen farklılar.”

“İkisi de kibar. Terbiyeli. Tabii ki yakışıklı ve çekici.” Patterson'ı adeta kanıt niteliğinde bir örnekmiş gibi işaret ediyor. “Ben aralarında hiçbir fark göremiyorum.”

“Evet, fark şu ki, Jamie beni seviyordu.” Sözler sert bir şekilde çıktı ve masa sessizleşti. Sanki önemli değilmiş gibi omuz silkmeye zorladım kendimi, ama belki de sorun baştan beri buydu. Sevilmesi kolay biri değilim. Boğazımı temizledim, durumun ne kadar garip olduğunu fark ettim. “Patterson tam anlamıyla kötü ikizim.”

Patterson'ın ifadesi değişmiyor, ancak gözleri kısılıyor. "Çocukken herkes Jameson'ın kötü ikiz olduğunu söylerdi, bu komik. Belki de tam tersini düşünen sensindir," diyor umursamaz bir tavırla. "Tabii sen de kötü adam değilsen."

Anlamaya çalışarak başımı ona doğru eğdim.

Anne kıkırdadı.

Çatalımı gürültüyle yere bıraktım. "Gitmem gerek. Yarın çok erken kalkmam gerekiyor ve yapacak çok işim var."

"Şimdiden mi gidiyorsun?" Annem hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

“İki saattir buradayım.”

"En azından bir kahve içmek için kalın."

“Gerçekten yapamam—”

“Aslında,” diye araya giriyor Patterson ve ses tonundaki bir şey beni duraksatıyor, “gitmeden önce evin daha fazlasını görmek istiyordum. Mimarisi olağanüstü. Artık böyle bir işçiliğe rastlamıyorsunuz.”

Babamın yüzü aydınlandı. "1920'de yapılmış. Hala her yerinde orijinal ahşap döşeme, tavan pervazları, her şey vardı. Yıllarca restorasyonla uğraştık."

“Bu belli oluyor.” Patterson, yemek odasındaki sandalye korkuluğuna elini gezdirerek, gerçek bir takdir ifadesiyle, “Detaylara gösterilen özen inanılmaz.” dedi.

“Kendall, ona bir tur yaptırmalısın.” Babam bunu rica eder gibi değil, emreder gibi söylüyor. “Üst katı ve orijinal yerleşik kitaplıkları olan çalışma odasını ona göster. Bence hoşuna gidecektir.”

Vücudumdaki her kas kasıldı. "Patterson'ın şehre geri dönmesi gerektiğine eminim."

“Zamanım var.” Gülümsemesi hoş, ama gözleri bir meydan okuma. “Daha fazlasını görmek isterim.”

“Buyurun.” Baba ayağa kalkıp tabakları topladı. “Annenle ben temizliği yapacağız. Git ona etrafı gezdir. Belki bu saçmalığı özel olarak konuşup halletmelisin.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama annem çoktan yemek odasından bizi kovdu ve artıkları paketleyeceğine söz verdi. Patterson yanıma geldi, kolu benimkine değecek kadar yaklaştı ve bu temas sanki bir damga gibi hissettirdi.

"Senden sonra," diye mırıldandı.

Tek kelime etmeden onu merdivenlere doğru yönlendirdim, yukarı çıkarken arkamdaki varlığının acı verici bir şekilde farkındaydım. Merdivenler ağırlığımız altında gıcırdadı ve çığlık gibi bir ses çıkardı. Çok geçmeden, anne babamdan uzaklaştık ve geriye kalan tek şey, her adımda beni neredeyse boğacak olan gerilim oldu.

"Bu ilginçti," diyor.

“Benimle konuşma.” Merdivenlerin tepesine ulaştım ve koridora doğru işaret ettim. “Çalışma odası solda. Orijinal kitaplıklar. Çok etkileyici. Tur bitti.”

Patterson çalışma odasına doğru ilerlemedi. Bunun yerine bana yaklaştı ve sırtım, on iki yaşındaki halimin paten kıyafetiyle çekilmiş çerçeveli fotoğrafının yanındaki duvara çarptı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye fısıldadım.

“Nasıl görünüyor?”

“Annemle babam alt katta.”

"O zaman çok sessiz olsan iyi olur."

Eli kalçamı buluyor ve kısa süre sonra bileğimi başımın yanındaki duvara yaslıyor. Nefes nefese, loş koridorda birbirimize dik dik bakıyoruz ve aramızdaki nefret canlı bir şey gibi hissediliyor.

"Bunu burada yapmayacağım," diye fısıldadım.

"O zaman bana hem beni öldürmek hem de benimle birlikte olmak istiyormuş gibi bakmayı bırak."

"Seni öldürmek istiyorum."

"Peki ya diğer kısım?"

Cevap vermiyorum ama sessizliğim her şeyi anlatıyor.

Bileğimi bıraktı ve geri çekildi, temasın kesilmesi beni ürpertti. "Evin geri kalanını da göster bana."

"İnanılmazsın."

"Öyle duydum." Koridorun sonundaki bir kapıyı işaret ederek, "O oda ne?" diye sordu.

"Misafir odası."

Benim bir hamle yapmamı beklerken yüz ifadesi kararıyor.

Hayır demeliydim. Aşağıya inip, anne babama veda etmeli, eve arabayla gitmeli ve bu gecenin hiç yaşanmamış gibi davranmalıydım. Ama Patterson çoktan kapıya doğru yürüyordu ve beynim onları devre dışı bırakmadan önce ayaklarım onu takip etti.

Oda, burada yaşadığım zamanki gibi görünmüyor artık. Duvarlar soluk pembe yerine adaçayı yeşili. Odanın ortasında, kelebek desenli çarşafli ranza yataklarımın yerini gri yorganlı bir çift kişilik yatak almış. Ama yine de benden izler kalmış.

Pencerenin yanındaki rafta buz pateni kupalarım sıralanmış, altın ve gümüş figürler adeta dönüşlerinin ortasında donmuş gibi duruyor. Yarışmalardan fotoğraflar bir duvarı kaplıyor ve burası, çok erken sona eren kariyerime adanmış bir türbe gibi düzenlenmiş. Coney Island'da kazandığım bir oyuncak ayı, yıllarca sevmekten neredeyse yıpranmış halde komodinin üzerinde duruyor.

Patterson odanın içinde dolaşıyor, sanki daha sonra kullanmak üzere katalogluyormuş gibi geçmişime dair her parçayı inceliyor. Kupa rafının önünde duruyor ve ben de onun eskiden kim olduğuma dair anıları nasıl özümsediğini izliyorum.

"Eyalet şampiyonu," diye okuyor plaketterden birinde. "Üst üste üç yıl."

"Antik tarih."

"İyi olmalısın."

"Yeterince iyiydim."

Bana doğru döndü ve aramızdaki mesafe kayboldu. "Olimpiyatlara gidecektin."

“Ama ben öyle yapmadım.” Gözlerimi kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. “İşler değişir, Patterson. Bazen hayatta bazı şeyleri istediğimizi düşünürüz, ama onlara sahip olmaya yaklaştığımızda, yanlış yolda olduğumuz açıkça ortaya çıkar.”

“Evet.” Bir adım daha atıyor ve şimdi o kadar yaklaştı ki, mavi gözlerindeki yeşil benekleri tek tek görebiliyorum. “Jamie ile neredeyse evlenecekmişsin gibi mi?”

"Evet," diye fısıldadım, gözlerim hafifçe kapandı.

Geri çekilmeliyim. Kapı ardına kadar açık. Burası bir şey yapmak için olabilecek en aptal yer, yine de bedenim direniyor. Yıllardır peşinde olduğu av benim ve teslim olmak istiyorum.

Dudakları benimkine sertçe yapışıyor ve bunda yumuşak hiçbir şey yok. Bu öpüşme bir savaş, dişler ve dil. Yakıcı bir öfke bu. Kazakını tutup onu kendime daha da yaklaştırıyorum, daha fazla sürtünmeye, daha fazla temasa, ondan daha fazlasına ihtiyacım var, umarım bu özlemi dindirir.

Beni geriye doğru itiyor, sırtım eski kupalarımın yanındaki duvara çarpıyor ve kupalardan birinin rafta sallandığını duyuyorum. Elleri kalçalarımı morartacak kadar sertçe kavıyor ve umarım morarırlar çünkü bunun gerçek olduğuna dair kanıt istiyorum.

"Bana yaptıklarından nefret ediyorum." diye fısıldıyorum ağzına doğru.

"Güzel." Alt dudağımı ısırtıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Benden daha çok nefret et."

Bacaklarım arasına sıkışmış bacağıyla, sürtünmenin tadını çıkararak utanmadan ona sürtünüyorum. Durumun absürtlüğü havayı bozmalıydı ama tam tersine her şeyi daha da yoğunlaştırıyor. Annem ve babam aşağıda akşam yemeğinden sonra ortalığı toplarken, eski yatak odamda Patterson Cross ile öpüşüyorum ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ağzı boynumdan aşağı doğru kayıyor ve başımı geriye doğru eğerek, iz bırakacağını bilmeme rağmen ona erişim izni veriyorum. Dişleri nabız noktama sürtünüyor ve ben de tırnaklarımı kaşmir kumaşın üzerinden bile acıtacak kadar sert bir şekilde omuzlarına saplıyorum.

"İkiniz birbirinizi mahvetmiyor musunuz?" Babamın sesi aşağıdan yankılandı.

Donuyoruz.

Patterson'ın göğsü benimkine yaslanmış, nefesi boynumda sıcak bir şekilde inip kalkıyor. Bacağıma ne kadar sert bastırdığını hissedebiliyorum ve içgüdülerim bana babamı görmezden gelip devam etmemi söylüyor.

"İyiym!" diye karşılık verdim. "Sadece konuşuyorduk!"

"Koridordaki tavan pervazlarını unutmayın! Evin orijinal parçası!"

"Yapmayacağım!"

Sessizlik.

Patterson yavaşça geri çekildi, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı. Dudakları şişmişti ve saçları parmaklarımın dokunuşlarıyla dağılmıştı. Tam olarak olduğu gibi görünüyordu—duvara yaslayıp benimle nefret dolu bir şekilde sevişmeye otuz saniye kala kalmış bir adam.

"Benimle sevişmek istiyorsun." Bunu gayet doğal bir şekilde, sanki hiçbir şüphe yokmuş gibi söylüyor.

"Elbette," diye içimi çekiyorum—çünkü haklı.

İkimiz de kıpırdamadık.

"İşimiz bitti," diyor.

"Hayır, değiliz."

Bana doğru yaklaştı ve dudaklarımı öptü. "Sonunda seni ele geçirdiğimde, sıırıslıklam ıslak olmanı istiyorum, Ken Bebek. Bunu kabul ettim, ama yine de benim şartlarımla yapacaksın."

"Adil oynamıyorsun," diye fısıldıyorum.

Elini bacaklarımın arasına koyuyor ve baskıyı artırdıkça tüm vücudum titriyor. "Unutma, bu bana ait. Sen de dokunamazsın."

"Ne?" diye nefes nefese sordum.

"Her orgazm benim, bebeğim. Her biri benim."

"Öyleyse bu akşam buluşalım."

"Yapamam." Başını salladı, sonra sıırttı. "Çok heveslisin."

"Cinsel olarak tatmin olmamış." Gözlerimi ondan ayırmadan söylüyorum: "Aralarında fark var."

Ağzından karanlık bir kıkırdama döküldü. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Öne uzanıp pantolonunun içindeki sertleşmiş penisini avuçladım. "İkimiz de öyle düşünüyoruz."

Nefesi kesildi ve gözleri karardı. Bileğimi kavradı ve gerçek bir zarar veremeden elimi çekti.

"Hım," diyor, beni baştan aşağı süzerek. "Kendine bir çeki düzen versen iyi olur. Azgın görünüyorsun."

Kapıya doğru ilerliyor.

"Pattycakes, bana bir şey söyle," dedim ve gözlerime bakmak için döndü. "Jameson gerçekten de kötü ikiz miydi?"

Beni inceliyor. "Evet. Ve hâlâ da inceliyor. Şimdi gitmem gerek. Randevum var."

Bu sözler beni hazırlıksız yakaladı. Yüzümdeki gülümseme donup kaldı.

"Gerçekten mi?"

Ne üzerinde anlaştığımızı biliyorum. Kim olursa olsun, onunla birlikte olmayacak. Ama ayrıca, ikimizden biri peşinden koşmaya değer birini bulursa, bunun biteceğine de karar verdik. Aramızdaki bu şeyin daha başlamadan bitebileceğinden neden bu kadar endişeleniyorum? Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Çok kıskanç olma, Kendall."

Onun ağzından ismim, bir lanetle bir vaadi bir arada barındırıyor gibi geliyor.

"Kıskanıyor musun? Lütfen," diye mırıldandım, kalbimin hızla çarptığını hissederek.

Koridorda gözden kayboldu ve bir dakika sonra, anneme akşam yemeği için teşekkür edip babama yarın antrenmandan önce maçın videosunu izleyeceğine dair söz vererek anne babamla vedalaştığını duydum. Ön kapı açılıp kapandı. Saniyeler sonra, Range Rover'ın motoru garaj yolunda çalışmaya başladı.

Bacaklarımı birbirine bastırmış, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Ateşle oynuyorum.

Aşağı inip anne babama veda etmeden önce kıyafetlerimi düzelterip saçlarımı tarıyorum. Patterson'dan sağ çıkamayabilirim, her ne kadar bana hayatta olduğumu hissettiren o olsa da.

Kendall'ı yatak odasının duvarına yaslayıp elimi bacaklarının arasına koyduğumdan beri üç gün geçti ve o bir kez bile elini uzatmadı. Telefonumda bir emoji belirmedi ya da beni görmek istediğine dair herhangi bir işaret yok. Sessizliği içimi kemiriyor ve beni inanılmaz derecede sinirlendiriyor.

Bu sabah mutfağımdaki espresso makinesi fokurdarken telefonumu beşinci kez kontrol ettim. Hala bir şey yok. Buluşmak istediğinde kendisinin iletişime geçmesi gerekiyor, çünkü ilk ben iletişime geçmeyi reddediyorum. Bu düzenlemeyi Kendall önerdi; kuralları o koydu ve şimdi inisiyatifi o almalı. Ben bunu yapmayacağım.

Belki de Pazar günü yaşananlar onu etkiledi ve her şeyi yeniden değerlendiriyor.

Ağzım onun boynundayken babasının sesi merdivenlerden yankılandı ve aşağıda ailesiyle birlikte ne kadar büyük bir felaketin eşiğinde olduğumuzu biliyordum. Ya da belki de çıktığım randevulardan gerçekten rahatsızdı. Ona anlaşılmamızı ve aramızdaki durumun ne olduğunu hatırlatmak içindi. Ancak, bunu gizlemeden önce gözlerinde bir anlık kıskançlık parıltısı gördüm.

Bu buluşma, menajerimin haftalar önce ayarladığı bir halkla ilişkiler etkinliği idi. Adını hatırlayamadığım bir kadınla karşı karşıya oturdum, doğru anlarda başımı salladım ve Kendall'ın o yatak odasında, buz pateni kupalarıyla çevrili halde, bacağıma nasıl sürtündüğünü düşündüm. O gece

benimle buluşmayı teklif ettiğinde sesindeki o umutsuzluğu hâlâ neredeyse duyabiliyorum.

Ona hayır dedim çünkü eğer ailesinin evinden ayrıldıktan sonra onun dairesine gitseydim, bir ders vermek için ikimiz de yürüyemez hale gelene kadar onunla sevişirdim. Garip bir şekilde, zamanımız azalıyor olsa da acele etmek istemiyorum.

Telefonumu cebime sokup, Şubat ayının soğuk havası ceketimi dondururken sabah antrenmanı için tesise doğru yürüyorum. Kendime, onun bana ulaşp ulaşmaması umurunda değil diyorum, çünkü bu sadece seks. Biz birbirimizden nefret eden iki insanız ve sezon bitene kadar beklenti olmadan gerilimi atmamız gerekiyor. Başka bir şey olamaz.

Antrenman çok zorlu. Gereğinden fazla zorluyorum ve kaçınabileceğim darbeleri alıyorum.

Pazar günü koçun söylediği sözler kafamda yankılanmaya devam ediyor: "...öyle derine göm ki, bir daha kimse görmesin."

Tesisin tamamı aramızdaki gerginliği fark etti. Antrenörlerim ve takım arkadaşlarım da fark etti. Kendall istenmeyen bir dikkat dağıtıcı unsur haline geliyor ve hiç çaba göstermeden üzerimde bu kadar güce sahip olmasından nefret ediyorum.

Antrenman sırasında Wyatt, kendisine gönderdiğim kolay bir pası elinden kaçırdı ve disk köşeye doğru kaydı; gerçek bir maçta Boston savunması onu orada adeta canlı canlı yerd.

"Bu da neydi böyle?" Gereğinden fazla sert bir şekilde ona doğru kayarak yaklaştım. "Daha iyisini yap."

Wyatt'ın yüzü kızardı. "Özür dilerim, ben—"

"Ne dedin? Hokey oynamayı mı unuttun?" Şimdi tam karşımdayım ve içimden bir ses bana kaba davrandığımı söylüyor. "Ya kafanı kışından çıkar ya da buzdan in. Playofflara kalmak istiyorsak kazanmamız gerekiyor."

"Cross." Callan'ın sesi konuşmaların arasından duyuldu. "Defol git buradan."

Başka bir şey söylemeden kayarak uzaklaştım, Wyatt orada tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi duruyordu, takımın geri kalanı ise birbirlerine bakışlıyordu. Biliyorum, neyin beni bu kadar sinirlendirdiğini merak ediyorlardı ve bunun sorumlusunun Koç'un kızı olduğunu tam olarak açıklayamıyordum.

Günler birbirine karışıyor ve her boş geceyi oyalayıcı şeylerle dolduruyorum.

Cuma gününe kadar dört farklı kadınla dört randevuya çıkmıştım ve manşetler her yerdedi. TMZ, Page Six, Deadspin ve hatta LadyLux, isimlerini tam olarak hatırlamadığım modeller ve aktrislerle restoranlardan ve kulüplerden çıkarken çekilmiş fotoğraflarımı yayınlıyordu.

Bu öykü tam da ihtiyacım olan şey: Patterson Cross, olağanüstü bir çapkın, sezon boyunca hayatının en güzel dönemini yaşıyor. Kimse her gecenin sonunda soğuk bir duş alıp tavana bakarak, istememem gereken birini düşündüğümü tahmin edemezdi.

Pazartesi öğleden sonra, geçen hafta sonundan beri biriken huzursuz enerjiyi atmaya çalışırken ağırlık odasıdaydım ki o içeri girdi.

Kendall, omzuna astığı fotoğraf makinesi çantası ve kolunun altına sıkıştırdığı deri defteriyle kapılardan içeri giriyor. Siyah tayt ve Angels logolu bir kapüşonlu sweatshirt giymiş; bu kıyafetin bu kadar iyi görünmemesi gerekirdi. Şaşırtıcı olmasa da, koridora doğru ilerlerken bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Hunter onu üç adımda durduruyor.

“İşte orada.” Ona yaklaşırken genişçe sırtıyor, kendinden emin bir tavır sergiliyor. “Benden kaçındığını düşünmeye başlamıştım.”

“Özür dilerim. Çok meşgulüm.” Sesi odanın her tarafına yankılandı, bana karşı hiç kullanmadığı kadar sıcak ve alaycı bir tondaydı. “Programın önünde olmaya çalışıyorum.”

Kapı çerçevesine yaslanarak, sanki oranın sahibiymiş gibi yaklaştı. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun? Akşam yemeğine. Köyde inanılmaz bir şarap listesi olan bir yer biliyorum.”

“Hunter.” Şimdi gülümsüyor—gerçekten de bu aptala gülümsüyor. “Cevabımı ve kuralları zaten biliyorsun. Babamdan izin almadığın sürece Meleklerle çıkmak yok.”

“Kurallar öneridir. Belki ona sorarım.” Eli gelişigüzel bir şekilde koluna dokunurken, ben de parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar dambılı daha sıkı kavradım.

İstediğiyle flört edebilir, ama bedeni benim. Şu anda Hunter, çillerini sayabileceğim kadar yakınında duruyor, ben ise odanın öbür ucunda, umursamıyormuş gibi davranıyorum.

Ağırlık sehpa geri düşerken, ben de setimi bitirmeden duşlara doğru yöneliyorum. Birbirimize bile bakmıyoruz.

O gece, kanepeme uzanmış, maç videosu izliyormuş gibi yaparken telefonum titredi. Onun aradığını umarak telefonu aldım.

ADDİSON

İyi misin? Annem seninle konuştuğunu ve gergin göründüğünü söyledi.

Tabii ki kız kardeşim beni eleştiriyor. Hiçbir şeye göz yummaz, işte tam da bu yüzden Kendall ile olan bu olaydan onu uzak tutmam gerekiyor.

PATTERSON

İyiyim. Sezona çok odaklanmış durumdayım. Aklımda çok şey var.

ADDİSON

Hımm. Peki, bana bu sürekli değişen randevu hayatından bahset.

PATTERSON

Özel hayatım sizi ilgilendirmez.

ADDİSON

Vay canına. Çok mu savunmacısın? Bana kalırsa bir şeyleri telafi etmeye çalışıyorsun.

Haklı ve haklı olmasından nefret ediyorum. Benim bu halim tek kişilik bir izleyici kitlesi için performans sergiliyor, Kendall'ın her manşeti görüp bir şeyler hissetmesini umuyor. Öte yandan, çoğunluğu kadınlardan oluşan bir hayran kulübümün olmasının nedeni de bu zaten.

PATTERSON

Bırak onu.

ADDİSON

Pekala. Ama bana gerçekte neler olup bittiğini anlatmaya hazır olduğunda, ben buradayım. Hadi, biliyorsun ki sen benim en sevdiğim kardeşimsin.

PATTERSON

Doğru. Eminim Jamie'ye de aynı şeyi söylüyorsunuzdur.

ADDİSON

Bazen. Ama sadece kaba davrandığınızda.

Bu beni güldürüyor.

ADDİSON

Bu her zaman böyledir. Neyse, yakında bir araya gelip sohbet etmeliyiz. Belki de deplasman maçlarınızdan sonra?

PATTERSON

Bunu çok isterdim.

Telefonumu komodinin üzerine atıyorum ve saatlerce tavana bakıyorum.

Ertesi sabah, erken antrenman için buz pistine doğru giderken arkamdan ayak sesleri duydum. Arkamı dönmeden önce onun olduğunu anladım çünkü Kendall Hart'ın varlığını algılayabilen ve bir türlü kapatamadığım bir tür radar geliştirmiştim.

"Konuşmamız gerekiyor." Sesi boğuk çıkıyor.

Yürümeye devam ediyorum. "Öyle mi?"

Kolumu yakalayıp beni boş bir koridora sürükledi ve boyuna göre tahmin edebileceğimden daha fazla bir güçle duvara itti. Gözleri alev alev yanıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Bana çok kızgın görünüyordu, bu da beni bu kadar çok etkilememeliydi.

"Ömür boyu beni bakire tutmayı mı planlıyorsun?" O kadar yakın ki, vanilya kokulu parfümünü ve öfkeli kahverengi gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyorum. "Çünkü bu bana ceza gibi geliyor."

"İstedğin zaman iletişime geçebilirdin," diyorum ona.

"Siz de yapabilirsiniz."

"Evet, ama bu düzenlemeyi sen önerdin." Kalbim hızla çarpıyor. "İstedğin zaman bana gelirsin. Bu iş böyle yürüyor."

"Bu öyle değil—"

"Önce ben seninle iletişime geçmeyeceğim." Duvara yaslanıp onu sıkıştırıyorum, pozisyonlarımızı tersine çevirerek sırtı karşı duvara değene kadar yaklaşıyorum. "Bunu sen istedin, hatırlıyor musun? Benim için diz çöktün ve şartları sen belirledin." Kolumu başının üstüne dayayıp göz bebeklerinin kocaman açıldığını izliyorum. "Yani, eğer hayal kırıklığına uğradıysan, bu senin sorunun bebeğim. Bana mesaj atmaktan çekinme."

Nefesi kesiliyor ve istemsizce bacaklarının birbirine değdiğini görüyorum. Hem sinirli hem de tahrik olmuş ve ikisini de umutsuzca saklamaya çalışıyor.

"İnanılmazsın." Kadın öfkesinden köpürüyor.

“Ne olmuş yani? Çaresizsin.” Bakışlarımı yavaşça vücudunda gezdirdim. “Bir haftadan fazla süredir sana dokunmadım ve şimdi beni koridorlarda köşeye sıkıştırıp, kuduz bir hayvan gibi duvarlara itiyorsun.” Daha da yaklaştım, dudaklarım kulağının kenarına değdi. “Acınası, Ken Bebek.”

Ağızından kısık bir ses kaçıyor, sonra kendini toparlıyor. "Manşetleri gördüm, tatlım. Geçen hafta dört randevum vardı. Çok yoğundu."

"Kıskanç?"

“Lütfen.” Alaycı bir şekilde güldü, ama sesi eskisinden daha nefes nefeseydi. “Kimle birlikte olduğun umurunda değil.”

“Elbette umursamıyorsun.” Parmak boğumlarımı kolunda hafifçe gezdirdim, onu ürpertecek kadar. “İşte bu yüzden şimdi titriyorsun. İşte bu yüzden sabahın ilk saatlerinde beni buldun. Çünkü umurunda bile değil.”

"Çok sinirlendiğim için titriyorum."

“Yalancı.” Bacaklarımın arasına, çok hafifçe, bacağıma bastırdım ve gözlerinin seğirmesini izledim. “Orgazm olmadığın için titriyorsun ve aklını kaybediyorsun, her boş anında beni düşünüyorsun. Lütfen bana yanıldığımı söyle.”

"Siktir git."

“Fikir bu zaten.” Bacağımı onun bacağına sürüyorum ve o da dudaklarını iz bırakacak kadar sert ısıyor. “Ama kibarca sorman gerek.”

"Senden gerçekten nefret ediyorum," diyor.

Geri adım atmıyorum. Ona bir santim bile taviz vermiyorum. Aksine, sözleri beni daha da hırslandırıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

"Fazla."

O uzaklaşmadan önce bileğini yakalayıp başının yanındaki duvara yasladım. Şimdi nefes nefese, birbirimize dik dik bakıyorduk ve başparmağımın altında nabzının hızla attığını hissedebiliyordum. Uyluğuma sürtündü ve istese de istemese de bu hareket klitorisini tam ihtiyacı olan yere getirdi. Dudakları nefes nefese aralandı.

“Bunu bir daha yaparsan,” diyorum sessizce, “seni burada, bu koridorda eğip, bütün tesisin duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atana kadar sikeceğim.” Bileğini daha sıkı kavırıyorum. “Bak bakalım baban bundan nasıl hoşlanacak.”

Kalçaları sürtünme arayarak bacağıma sürtünüyor ve bundan nefret ediyor. Yüzünde savaşın yaşandığını görebiliyorum—gurur mu ihtiyaç mı,

öfke mi istek mi. Bu oyunu kaybedecek. Kahretsin, zaten kaybetti bile.

"Yapmazdın," diye fısıldadı.

"Gerçekten çok istiyorum," diye fısıldadım.

Aramızdaki gerilim giderek artıyor. Göğsü hızla inip kalkarken bakışları sürekli dudaklarıma kayıyor. Eğer onu şimdi öpseydim, eriyip yere yığılırdı. Düşmanca tavrının altında bana karşı duyduğu yoğun arzu yüzünden, ne istersem yapmama izin verirdi. Neredeyse ne kadar ıslak olduğunu koklayabiliyorum.

Ama ona bu memnuniyeti vermeyeceğim.

El bileğini bıraktım ve geri çekildim, aramızda soğuk havanın dolaşmasına izin verdim. Temasın peşinden koşarken neredeyse öne doğru tökezledi, ama kendini topladı.

"Yalvarmaya hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun." Bu konuşmadan sıkılmış gibi gömleğimi düzelttim. "O zamana kadar, yapacak daha iyi işlerim var."

"Yalvarmak mı? Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Hım. Sanırım kuralları değiştirdim." Güldüm, hem de küçümseyici bir şekilde. Yüzüne öfke yayıldı. "Hadi şimdi defol git, Ken Bebek. Gitmem gerek. Ve senin de halletmen gereken bazı hayal kırıklıkların var." Gözlerimi bacaklarının arasına indirdim. "Ah, dur. Yapamazsın. O vajina bana ait."

O orada öfkeyle ve o kadar tahrik olmuş bir halde dururken ben uzaklaşıyorum, neredeyse cevap veremiyor. Arkamdan saf bir hayal kırıklığı sesi çıkardığını duyuyorum, hırıltı ile çığlık arasında bir şey ve başladığım işi bitirmek için arkamı dönmek için tüm gücümü kullanıyorum.

Ama onun bunu iyice düşünmesini istiyorum. Söylediklerimi, neredeyse yaptıklarımı, istediğini elde etmeye ne kadar yaklaştığını ve ben onu nasıl elinden aldığımı düşünerek bir gece daha uykusuz geçirmesini istiyorum.

İKİ GOL VE BİR ASİST YAPIYORUM, SEYİRCİLER DE ADIMI HAYKIRIYOR. Tüm hayal kırıklığımı faydalı bir şeye dönüştürmeyi neredeyse

başarmıştım. Son düdük çaldığında, sırlıslıkla ter içindeydim ve sadece hokeyin bana verdiği o muhteşem coşkuyla titriyordum. Boston'ı kendi sahamızda ezici bir şekilde yendik ve bir galibiyet daha almak harika bir duyguydu. Eğer böyle devam edersek, play-off'lara kalacağız.

Antrenmandan sonra soyunma odasında, çocuklar rahatlamış ve gülüşüyorlardı; Smiley geçen hafta sonu eve götürdüğü kızdan bahsediyordu. Wyatt antrenmandan beri benden kaçınıyordu ve aklımı başıma topladığımda özür dilemeyi aklıma not ettim. Hunter, kabul ederlerse randevuya çıkacağı tüm kadınları sıralıyordu ve Kendall'ın ilk beşte olmamasına minnettardım.

Duşumu alıp giyindikten sonra telefonuma baktım; ondan hâlâ bir şey yoktu, ama Jameson'dan bir bildirim gelmişti.

Kardeşim bana yıllar öncesinden bir fotoğraf gönderdi, Facebook anısıydı. Bir partideydiler, Kendall onun kolunun altında, başı omzuna yaslanmış, ikisi de kameraya gülümsüyorlardı, sanki gelecek dört gözle beklenen bir şeymiş gibi. Kendall'ın yüzünde sadece başkalarına karşı gördüğüm o yumuşak ifade vardı ve o da onu sanki kendi kızymış gibi tutuyordu.

JAMESON

Sosyal medya akışım bana bunun var olduğunu hatırlattı.
İnanılmaz, ne kadar çok zaman geçmiş!

Gözlerim yanana kadar fotoğrafa bakıyorum. O ben olmalıydım. Her zaman ben olmalıydım, ama Jameson istediğini almaktan asla korkmadı.

PATTERSON

Evet, bu inanılmaz.

JAMESON

Maçınız için şehre geldiğimde onunla buluşmaya karar verdim.

"Evet, fark şu ki, Jamie beni çok seviyordu."

Kendall pazar akşam yemeğinde bunu söyledi, sanki o kadar açık bir şeymiş ki açıklamaya bile gerek yokmuş gibi.

Jameson onu, benim kendime hiç kimseye izin vermediğim bir şekilde seviyordu.

Ne diyeceğimi bilemeden mesajını tekrar okudum.

Ona hayır demeliyim, onun peşinde olduğumu söylemeliyim. Onu görüntülü arayıp eski nişanlısıyla her yerde birlikte olduğumu, hatta onunla

yakınlaştığımı anlatmalıyım. Şu an bir irade savaşı olsa bile, ikimizden birinin ilk pes etmeyeceği için bir anlaşmamız olduğunu açıklamalıyım. Ama bu her şeyi itiraf etmek anlamına gelir.

Bu, Kendall Hart'ın bu tesise adım attığı günden beri onu istediğimi, yedi koca yıldır onun hakkında fanteziler kurduğumu itiraf etmek anlamına gelirdi.

PATTERSON

Hadi bakalım, yap gitsin. Ama benden uzak dur sakın.

Kendimi ikna etmeden önce "Gönder"e tıkladım.

JAMESON

Şimdi nasıl biri? Hala aynı mı?

Daha güzel. Daha zeki. Daha seksi.

PATTERSON

Bilmiyorum. Onunla ilişkiyi bitirdiğin için pişman mısın?

JAMESON

Bazen. Yirmili yaşlarımızın başlarındaydık. Ben evlenmeye hazır değildim.

PATTERSON

Bana olanları hiç anlatmadın.

JAMESON

Çok büyük bir tartışma yaşadık ve ben ondan ayrıldım.

Bu benim için yeni bir haber olduğu için yutkunmakta zorlanıyorum. Kendall, Jameson'ı mahvetmedi; Jameson onu mahvetti. Ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadı.

PATTERSON

Ayrılıktan sonra çok üzgündün. Onun yüzünden kalbinin kırıldığını söyledin.

JAMESON

Çok üzgündüm ve kalbim kırılmıştı. Kendall'ı seviyordum ama onun gerçekten benim olmadığını hissediyordum. Şimdi anlıyorum ki olgunlaşmamıştım. Neyse, sohbet için teşekkürler. Birçok şeyi anlamama yardımcı oldu. Seni özledim.

PATTERSON

Her zaman. Ben de seni özledim.

Telefonumu cebime sokup, etrafımdaki kutlamalar devam ederken, hissiz bir şekilde orada oturuyorum. Kendall incindiğı için gitmişti. Şimdi geri döndü ve Jameson da onu takip etmek için New York'a dönecek. Şu anda, Kendall'ı aklımdan çıkarmak istiyorum.

Hemen şimdi ona mesaj atıp fırsatı kaçırmadan hakkımı savunmalıyım.

Bunun yerine, gecenin karanlığının beni tamamen yutmasına izin vererek çıkışa doğru yürüyorum.

Ağzımı kapalı tutacağım ve kıskançlığımı bastıracağım. Ama onu sanki hiç benim olmamış gibi Jameson'a geri verebileceğimi sanmıyorum.

Dün gece Patterson'ın Boston'ı nasıl darmadağın ettiğini, ceza sahasının arkasındaki üçüncü sıradan, kameramı kalkan gibi yüzüme dayayarak izledim. Vücudum sürekli o koridorda salı gününü, bacağının benimkilerin arasına sıkıştığı anı hatırlıyordu. Sıcak ağzı ve dudakları kulağımın kenarına değmişti ve yemin ederim saçlarımı içine çekti. Gittiğinde, içimde arzuyla titreme bıraktı.

Dün gece iki gol attı ve bir asist yaptı. Kalabalık onun adını haykırırken ben de profesyonel bir fotoğrafçıymış gibi davrandım, oysa aslında on iki gündür ona karşı cinsel çekim duyan bir kadındım.

Hayal ettiğim her şeyde o var.

Son düdükten sonra eve taksiyle döndüm ve yirmi dakika boyunca telefonuma baktım. "Şef" yazan rehberini açtım ve pasta emojisini seçtim, imleç hemen ardından yanıp sönmeye başladı. Ama sonra yalvarmamı istediğini hatırladım ve ona bu memnuniyeti vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Oyun oynamak istemiyorum. Onun, gözlerim bulanıklaşana kadar içimde derinlere gömülmesini istiyorum. Bu gerçekleştiğinde, uzaklaşabilir ve bu... saplantıyı bir kenara bırakabilirim.

Ama şimdi cumartesi sabahı ve evdeyim, dün gecedan kalan fotoğraflara bakıyorum, Patterson'ın formasının omuzlarında nasıl gerildiğine değil, kompozisyona ve ışıklandırmaya odaklanmaya

Çalışıyorum. Aksiyon fotoğrafları iyi, hatta belki de harika ve sahibi topladığım materyallerden çok memnun kalacak. Ben kesinlikle yleyim.

Telefonum çalıyor ve ekrana bakmadan alıyorum, içten içe onun aramasını umuyorum, çünkü biliyorum ki aramayacak, önce o pes etmiş olacak; bu yüzden aramaması kaçınılmaz.

"Merhaba?"

"Merhaba yabancı," diye sıcak ve samimi bir tonda tanıdık bir ses duyuldu. "Uzun zamandır görüşmedik."

Numaraya şöyle bir göz attım ve alan kodunu fark ettim. Boston. Telefonu neredeyse dşryordum. "Jamie?"

"Tek ve biricik." Gülümsemesini duyuyorum ve eskiden bana ayırdığı gülümsemeyi neredeyse hayal ediyorum. "Umarım kötü bir zamanda yakalamamışımdır."

"Hayır, ben..." Duvarlara yığılmış tuvallere ve yemek masamın üzerine dağılmış boya malzemelerine bakıyorum. Sonra şövalenin üzerinde duran, bir başyapıt olan Patterson portresini görüyorum. "alışıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Hâlâ alışıyorum. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi." Gülüyor ve bu çok tanıdık bir ses.

Onunla tekrar konuştuğumuzda ona ne söyleyeceğimi hep hayal ederdim.

"Beş yıldan fazla oldu Jamie. Elbette değiştim," diyorum ama yaşlandığımı, hayata karşı daha bıkkın olduğumu fark ediyorum.

"İlgimi çekti," diyor, tüm cazibesini kullanarak. "Birkaç hafta önce sizi arayıp mesaj bırakmıştım."

"yle mi?" Saf numarası yapıyorum. "zr dilerim, meşguldüm."

"Hım. Söyle bakalım Kendall, biriyle çıkıyor musun?" diye soruyor.

Gülerek, "Jamie, ikinci şans vermediğimi biliyorsun, o yüzden deneme bile." dedim.

"şey, şimdi bunu yapmak zorunda kalacağım."

Kalbim hızla çarpıyor çünkü bir daha bu iki kişinin arasında kalmak istemiyorum...

"Yakında şehirde olacağım. Seni görmek ve hasret gidermek isterim. Dediğin gibi, sen değiştin. Ben de değiştim. Artık eskisi kadar çok şeyi hafife almıyorum. Eski günlerin hatırasına bir akşam yemeği."

Dudaklarımı yalayıp nefesimi veriyorum. Sonra Patterson'ın randevulara çıkmak hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Eski güzel günlerin hatırasına, akşam yemeği," diye tekrarlıyorum.

Bu durum Jameson'ı güldürür. "Garip mi? Biliyorum, o zamandan beri pek konuşmadık..." Sözüünü yarım bırakır. "Şey, o zamandan beri."

Nişanımızı bitirdiği ve tüm dünyayı altüst ettiği tartışmadan beri, aylarca hayatımın aşkını kaybettiğime inanarak, Addison'ın omzuna yaslanıp ağladım, o da bana daha iyisini hak ettiğimi söyledi. Sahip olduğum her şeyi topladım ve bizimle ilgili anıları barındıran şehirden kaçmak için Avrupa'ya gittim.

Jameson'ın benim için en uygun marka olduğunu düşünmüştüm.

Bence insanların şarkılarına konu olacak türden bir aşkımız vardı.

Ama şimdi geriye baktığımda, o zaman göremediğim şeyleri görüyorum.

Haklıydı. İlişkimizde bir kıvılcım eksikti.

O ilişkiyi kaybetmenin acısının altında başka bir şey yatıyordu. Tanıma. Rahatlama mı? Çünkü içimin bir kısmı her zaman tam olarak uymayan bir şeyi zorladığımızı biliyordu. Birlikte harika olmamız gerekirken, ilişkimiz yanlış geliyordu.

Şimdi, Jameson'ın olmadığı biri olmasını istediğimi biliyorum. Daha keskin, daha ateşli ve tutkulu, beni canlı ve arzu edilir hissettiren o yakıcı yoğunluktan daha fazlasını istedim. Kardeşinin kalabalık odalarda bana baktığı gibi, ateş, açlık ve zorlukla bastırılmış bir arzuyla bana bakmasını istedim.

Patterson'ı istiyordum ama asla ona sahip olamadım.

"Akşam yemeği. Pişman olmayacağınıza söz veriyorum. Ve merak etmeyin; son derece uslu duracağım. Hadi gelin," diye yalvarır güler.

"Pekala, peki, tamam," dedim ona.

"Öyle mi?" diye soruyor, sesinde samimi bir rahatlama var. "Pişman olmayacaksın. Seni özledim, Ken Bebek."

"Bana öyle seslenme," dedim ona. "Bana taktığın o lakap, ilişkimizle birlikte öldü."

"Seninle konuşmayı gerçekten çok özledim." Sesi alçalıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımydın."

"Dürüst olmak gerekirse, dostluğumuzu kaybetmek atlatılması en zor şeydi," diyorum.

İnanılmaz derecede iyi arkadaştık ve aramızdaki kıvılcım her zaman olmasa da birlikte vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyorduk. Jameson

bana kendimi güvende hissettirdi ve beni asla rahatlık alanımın dışına itmedi. İçimdeki bir parça sakinlik yerine kaosu arzuluyordu.

On beş dakika daha önemsiz şeyler hakkında konuşuyoruz. Boston'daki kar amacı gütmeyen çalışmalarından bahsediyor, ben de Angels için aldığım komisyon hakkında kısaca sohbet ediyorum. Hatta hava durumundan bile bahsediyoruz, Allah aşkına! Telefonu kapattığımızda, koltuğuma oturup bir şeylerin beni vurmasını bekliyorum.

Nostalji. Özlem. Pişmanlık. Her şey olabilir.

Bunun yerine, hiçbir şey hissetmiyorum, tamamen kayıtsızım, sanki bir yabancıyla konuşmuşum gibi. Onun hayatımın aşkı, geleceğim olduğunu düşünmüştüm ve onunla konuşmak hiçbir şeyi değiştirmede.

Kahkaha atıyorum çünkü bu, onu tamamen unuttuğumun kanıtı.

Tam yedi saat sonra, Addison beni West Village'da, tuğla duvarları, Edison lambaları ve telaffuz edemediğim şeylerin yazılı olduğu kara tahta menüsüyle fazla iddialı bir şarap barına sürükledi. İkimiz için de sipariş verdi çünkü rastgele bir şeye işaret edip en iyisini umacağımı biliyordu, gerçi genellikle başarısız oluyordum.

Garson gittikten sonra, "Son zamanlarda tuhaf davranıyorsun," diyor. "Uzak duruyorsun. Dalgınsın. Neler oluyor?"

"Siparişlerle çok meşgulüm." Parmağımı bardağın üzerinde gezdiriyorum. "Programın önünde kalmaya çalışıyorum."

"Hımm." Bana inanmıyor. "Peki ya göz altındaki morluklar? Oturduğumuzdan beri telefonuna altı kez bakmış olman?"

"Hayır amaçlı açık artırmayla ilgili olarak işletme sahibinden bir e-posta bekliyorum," diyorum ona. Bu bir yalan değil.

"Cumartesi gecesi mi?"

"Kendini işine adanmış biri."

Addison, çok fazla şey gören o mavi gözleriyle beni inceliyor. Beni herkesten daha iyi okuyabilmesinden nefret ediyorum, işte tam da bu yüzden dikkatli olmalıyım.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" Anlamlı bir bakışla sandalyesine yaslandı. "Güzel bir eğlenceye."

Şarabımı bir çırpıda içtim. "Affedersiniz?"

"Ciddi söylüyorum. Seni daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim, oysa seni yıllardır tanıyorum." Sanki hayat değiştirecek bir öğüt veriyormuş gibi bardağını çeviriyor. "En son ne zaman seviştin?"

"Bu seni ilgilendirmez."

“O kadar uzun muymuş?” diye ıslık çaldı. “Keke, sinir krizi geçirmek üzere olmana şaşmamalı. Cinsel ilişkiye girmemek seni içten içe yiyip bitirecek.”

"Kim diyor ki ben değilim?"

“Lütfen. Gerginliği adeta üzerinizden yayılıyor gibi görebiliyorum.” Derin bir yudum alıyor. “Büyük işleri nasıl tamamladığımı biliyor musun? Stresi atmak için birini buluyorum. Şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikirler, inanılmaz, akıllara durgunluk veren bir seksin hemen ardından geldi.”

Patterson'ın ellerini kalçalarımda, uyluğunun benimkilerin arasında, kulağıma fısıldayıp yalvarmamı söylemesini düşünüyorum. Yüzüm kızarıyor ve onun bunu fark etmemesi için dua ediyorum.

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye zar zor söyleyebiliyorum daha fazla şarap içmeden önce. Sanırım bu gece sarhoş olacağım.

“Evet, bunu sürekli söylüyorum çünkü doğru. Büyük bir proje sırasında her zaman kısa süreli bir ilişkim olur. Beni rahatlatıyor, yaratıcı enerjimin akmasını sağlıyor.” Sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi omuz silkiyor. “Denemelisin. Çekici bir yabancı bul, aklını başından al, resimlerinin ve zihninin bundan fayda göreceğine garanti veriyorum.”

İşin ironik tarafını görüyorum çünkü birini buldum ve şimdi iki haftadır akıl sağlığımı yavaş yavaş tüketen bir çıkmazın içindeyim.

"Sözüne inanıyorum," diyorum kuru bir şekilde. "Erkekler dikkat dağınıctır."

“Onlara sadece tek bir şey için ihtiyacınız var. İşte size birkaç ipucu vereyim. Birincisi: kısa süreli bir ilişki bulun. İkincisi: birbirinizin aklını başından alacak kadar sevişin. Üçüncüsü: ne olursa olsun asla geceyi birlikte geçirmeyin.”

"Cinsel ilişkiye girip kaçmak mı?" diye gözlerimi devirdim.

"Evet, ama onu yanına çağır. Orgazm olduktan sonra onu dışarı at ve huzurun tadını çıkar."

Gülüyorum.

“Pekala, peki. Neler kaçırdığınızı bilmiyorsunuz.” Elini savurarak bir kadının banyoya doğru yürümesini izledi. “Ah, bu Patterson'ın geçen hafta çıktığı kadınlardan biri. Sanırım Claudia.”

Yeniden doldurmalarını istedim. "Kardeşinin aşk hayatını gerçekten takip etmiyorum. Yeterli kağıt yok."

“Öyle mi? Son üç haftada dokuz farklı kadınla çıktı. TMZ bununla ilgili çok şey biliyor.” Telefonunu çıkarıp ezberlediğim başlıkları taradı. “Bu benim favorim. ‘Angels dizisinin yıldızı Patterson Cross, Manhattan'daki seçkin bir kulüpte gizemli bir sarışınla görüldü.’ Victoria's Secret mankeni. Bunları nasıl elde ediyor acaba?”

"Bunun onun çekiciliği olmadığını biliyoruz."

Omuz silkerek, "Keşke biri bana bunu açıklayabilseydi" dedi.

Yapabilmeyi isterdim.

“Evet, aynı fikirdeyim. Kesinlikle öyle görmüyorum. Tam bir pislik.” Kanım kaynasa da kendimi rahat bırakmaya zorluyorum.

Kadın sırttı. "Belki de bu yüzden son zamanlarda bu kadar iyi oynuyor. Seks sonrası tüm enerjisini kazanmaya harcıyor."

İçtiğim yudumda neredeyse boğuluyordum.

Addison başını yana eğdi.

"Ah, söylemeyi unutmadan önce, Jamie bugün beni aradı," diyerek konuyu değiştiriyorum. Eğer Patterson'dan uzaklaşmanın bir yolu varsa, o da budur.

“Öyle mi?” diye soruyor. “Geçen gün senden bahsetti bana. Sanki aranızdaki ilişkinin nasıl bittiğine pişman olmuş gibi. Bence onu affettiğini bilmesi gerekiyor.”

"Ben de öyle bir izlenim edindim. Şehre tekrar geldiğinde beni akşam yemeğine davet etti."

Addison'ın yüzü aydınlandı. "Evet? Ne dedin?"

"Evet dedim."

“Aman Tanrım.” Masanın üzerinden elimi tuttu. “Ona ikinci bir şans verecek misin?”

"Hayır. Onlara inanmadığımı biliyorsun," diye hatırlattım ona.

“Peki, şunu söyle bakalım... onunla yatar mıydın? Yani, eğer şehirdeyse, belki bir taşla iki kuş vurabilirsin.”

"Şey, kesinlikle hayır."

"Babanızın onurlandırılacağı o ödül törenine sizinle birlikte katılacak birini bulabildiniz mi?" diye soruyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım takvimimi açarken. "Bunu unutmuşum."

“Jamie’yi davet etsen nasıl olur?” diye öneriyor. “Eminim katılmaktan çok mutlu olur.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” diye açıklıyorum. “Belki tek başıma giderim, böylece ortama karışıp sessizce çıkabilirim.”

Bunu düşüneceğim.”

“Ona mesaj atıp müsait olup olmadığını soracağım.” Addison çoktan telefonunu çıkarıyordu bile.

“Addy, bekle—”

"Bitti." diye sırttı.

Birkaç saniye sonra Addison telefonunun kilidini açıp bir mesaj gönderdi.

ADDISON

Lig sezon ödüllерinin verileceğı hafta sonu müsait misiniz?

JAMESON

Aslında evet. Neden?

Ona şöyle bir baktım. "Ne diyeceksin?"

"Yap şunu," diye fısıldıyor gülümseyerek. "Aranızda gerçekten yolunuza devam edebilmeniz için geriye bir şey kalmış mı bakalım."

Dört kadeh şarap içtikten sonra, eve taksiyle dönüyorum. Dairemde, etrafım bitmiş resimlerle çevrili halde, şövaledeki Patterson portresine bakıyorum. Gözleri bana meydan okuma ve tutku dolu bir şekilde bakıyor ve acaba neler olacağını biliyor mu diye merak ediyorum.

Addison'ın sesi kafamda yankılanıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun? İyi bir eğlenceye."

Onun haklı olmasına nefret ediyorum.

Telefonumu elime alıp Şef'e bir mesaj yazıyorum. İmleç yanıp sönüyor.

Yalvarmamı istiyor. Çaresiz ve muhtaç olmamı, dizlerim üzerinde ona doğru sürünmemi istiyor, çünkü artık bu sessizliğe dayanamıyorum.

Belki de çaresizim. Belki de on dört gün süren soğuk duşlar ve uykusuz geceler içimde bir şeyleri kırdı. Belki de bu adamın bana yaptıklarını kontrol edebiliyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

Bir emoji buldum.

KENDALL

Baş parmağım "Gönder" in üzerinde üç tam nefes boyunca bekliyor.

Sonra vurdum.

Mesaj iletili ve ben ekrana bakakaldım, üç noktanın belirmesini bekledim, ilk önce pes ettiğim için pişman olmamı sağlayacak bir şeyle

yanıt vermesini bekledim.

Hiç bir şey.

Bir dakika geçiyor. Sonra iki dakika. Telefonu sehpanın üzerine yüzüstü koyuyorum ve kendimi zorlayarak uzaklaşıyorum, bir şişe şarap açıyorum.

Şişenin mantarını daha yeni çıkarmıştım ki zil çaldı.

Mesaj değil. Telefon görüşmesi.

O kadar hızlı kaptım ki, neredeyse şövaleyi deviriyordum. Ekranda "Şef" yazısı belirdi ve kalbim göğüs kafesine çarpıyordu.

"Merhaba?"

"Adres." Sesi alçak ve boğuk, sanki son iki dakikadır dişlerini gıcırdatıyormuş gibi.

"Ne?"

"Adresinizi verin, Ken Bebek. Hemen şimdi."

Düşünmeden ardı ardına sayıları sıralıyorum; beynim yetişmeden sayılar ağzımdan dökülüyor. Uzun bir sessizlik oluyor ve karşı taraftaki kişinin nefes alışverişini duyabiliyorum, gerginliği telefonda adeta hissedebiliyorum.

"Patterson—"

Telefonu kapatıyor.

Telefonum kulağıma dayalı bir şekilde dairemin içinde duruyorum, tüm vücudum beklentiyle titrerken sessizlik hakim. Geleceğini söylemedi. Ne zaman geleceğini de söylemedi. Adresimi istedi ve sanki bir saniye daha konuşmaya değmezmişim gibi telefonu kapattı.

Çok sinirlenmeliyim.

Bunun yerine, çoktan yatak odama doğru yürüyorum, nabzım hızlanmış, tenim kızarmış durumda. Her sinir ucum, Patterson Cross'un yolda olduğu bilgisiyle aydınlanmış durumda.

Peki ya benden yalvarmamı istiyorsa? Yalvarırım.

Bacaklarını zar zor örten ipek bir sabahlık giymiş halde kapıyı açıyor ve ben tek kelime etmeden onu itip geçiyorum. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve ona doğru dönüp gözlerimi yavaşça vücudunda gezdiriyorum, bu da onu kıvrandırıyor.

“Patterson—”

"Yapma."

Elimi kaldırıyorum ve o donup kalıyor.

Dudakları aralandı ama hiçbir şey çıkmadı.

Ellerimi ceplerime sokup mutfak tezgahına yaslandım ve sanki dünyanın tüm zamanı bana aitmiş gibi dairesini inceledim. Her yerde tuvaller ve boya lekeli bezler vardı. Köşede bir şövale duruyordu ve üzeri bir örtüyle kaplıydı.

"Bekliyorum," diyorum ona.

“Ben de öyleyim,” diyor, ipek sabahlığını açıp bana kusursuz, çıplak bedenini gösterirken.

Göğüslerinin kıvrımlarını, kaslarının hatlarını, kusursuz vajinasına kadar inceliyorum. Çıplak ve güzel.

"Yalvar," diyorum.

Gözleri meydan okurcasına parlıyor ve kendi içindeki mücadelesini izliyorum. Egosu, fiziksel ihtiyacıyla çatışıyor. Tezgahın dibindeki yerimden kıpırdamıyorum çünkü bu oyunu oynamak için bütün gece vaktim

var. Bu düzenlemeyi o istedi; şartları o önerdi ve şimdi benim kurallarına uyacak.

"Lütfen," diyor.

Başımı sallıyorum. "Acınası bir durum."

"Lütfen, rica ederim?" diye soruyor.

"Sanki bunu istemiyorsun," diye içimi çekerek söylüyorum ona, sonra kapıya doğru yöneliyorum.

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor; zırhı çatlayarak altındaki ham arzuyu görmemi sağlıyor.

Derin bir nefes alıyor ve tekrar konuştuğunda sesi kısılıyor, her zamanki o arkasına saklandığı tüm o tavırdan arınmış bir halde. "Lütfen, Patterson. Benimle sevişmeni istiyorum."

"Sanki gerçekten öyle demek istemişsin gibi geldi," diyorum.

Yanlarına doğru yaklaşırken ellerini yumruk yaptı ve önümde diz çöktü. Dudakları aralık, meme uçları sertleşmiş bir şekilde yerden bana bakışını asla unutmayacağım.

"Hım. Bakın burada ne var. Kendall Hart benim için diz çökmüş."

Parmakları kemerimi bulup açıyor, sonra kot pantolonumun düğmesini, ardından fermuarını açıyor. Her şeyi yeterince aşağı çekerek penisimi serbest bırakıyor ve onun için çoktan boşalmaya başladığımı görünce yüzünde oluşan alaycı gülümsemeyi izliyorum.

"Lütfen beni becer, kır, kullan, yok et. Sana aitim, Patterson. Amım senin. Bu yüzden lütfen beni o kadar çok orgazma ulaştır ki adını unutayım. Sana sahip olabilir miyim?"

Başımı sallıyorum.

Penisimi dudaklarının arasından geçirip ağzına ve boğazına sokuyor. Her santiminin ıslak sıcaklığına karışmasını izliyorum. İtme hareketi yapmıyorum, hiç hareket etmiyorum, sadece dilinin penisimin alt kısmını okşamasına izin veriyorum. Boğazının arkasına ulaştığımda hafifçe öğürüyor ama geri çekilmiyor. Daha da derine inerken tutunacak bir şeye ihtiyacım olduğu için saçlarını daha sıkı kavriyorum.

Penisimin etrafında inliyor ve titreşim omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. Yanaklarının çöküp gözlerinin yaşarmasını izleyerek bir dakika daha beni çalıştırmasına izin veriyorum, sonra yavaşça geri çekiliyorum. Şişmiş dudaklarını penisimin ucuna bağlayan bir tükürük ipliği var ve baş parmağımla onu sıyrıp tekrar ağzına sokuyorum ve temizlemesini izliyorum.

"Kalk ayağa," diye emrettim ve o da kalktı.

Titrek bacaklarıyla doğruldu ve ben onu döndürerek sırtını bana çevirdim. Şampanya rengi sabahlığını omuzlarından kaydırđım, ipeğın ayaklarının dibinde bir yığın halinde dökölmesine izin verdim. Avuçlarımı çıplak yanlarında gezdirdim. Dokunuşumun altında titredi ve vücudunu keşfetmek için zaman ayırdım; belinin kıvrımını, kalçalarının kıvrımını, karnının yumuşaklığını. Ona böyle dokunmak için yıllarca bekledim ve şimdi acele etmeyeceğim.

Nefesi kesildi.

"Böyle hissetmek hoşuna gidiyor mu?" Kelimeler, engelleyemeden ağzından sertçe dökölüyor, kulağına çarpıyor.

"Evet," diye fısıldadı.

Ellerim iri göğüslerini buluyor, avuçlarımın içine alıp ağırlıklarını yokluyor. Meme uçları çoktan sertleşmişti ve parmaklarımın arasında yuvarlayıp, nefesini kesip avuçlarıma doğru kıvrılmasına yetecek kadar sıkıştırıyorum. Çok duyarlı; neredeyse çok kolay. Her dokunuş, ondan kontrol edilemeyen seslerin çıkmasına neden oluyor.

Bir elimi daha aşağıya doğru kaydırırken diğer elimi göğsünde tuttum ve düz karnından aşağıya, bacaklarının arasındaki sıcaklığa doğru ilerledim. Parmaklarım kaygan kıvrımlarının arasından kayarken, beklentiyle inledi.

"Şimdiden mi bu kadar ıslandı?" Klitorisinin etrafında daireler çizip sonra geri çekiliyorum ve inlemesini duyuyorum. "Daha yeni başladık."

"Bunu bana sen yapıyorsun," diye itiraf ediyor.

İki parmağımı içeri sokarak onu ödüllendiriyorum ve o da hemen beni sıkıca kavlıyor, duvarları sanki beni daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi sıkıca tutunuyor. Parmaklarımı kıvrıp içindeki o noktayı, vücudunun irkilmesine neden olan noktayı buluyorum ve baş parmağımın klitorisini okşarken oraya bastırıyorum.

"Bu gece birkaç kez benim için boşalacaksın," diyorum ona, parmaklarımı düzenli bir ritimle hareket ettirerek. "Sonra da düzgün yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becereceğim. Anladın mı?"

Başını telaşla sallıyor ve ben de tempoyu artırarak, o duvara yaslanıp inerken parmaklarımla onu beceriyorum. Kalçaları her itişe karşılık veriyor ve yaklaştığını, uyluklarının titremeye başladığını ve vajinasının parmaklarımın etrafında titrediğini hissedebiliyorum. Ve sonra geri çekiliyorum.

Kendall dönüp bana baktı. "Ne yapıyorsun? Az kalsın yakalıyordum."

Sırıttım. "Farkındayım."

"Neden durdun?" Bana çok kötü bir bakış attı ve ben de sırtı duvara dayanana kadar bir adım öne doğru attım.

Kendall'ın yanaklarından göğsüne kadar teni kızarmış. Meme uçları sertleşmiş ve bacakları birbirine yapışmış, sanki sürtünme yaratmaya çalışıyor. Onu çıplak ve arzu dolu bir şekilde karşımda görmek, ömür boyu hatırlayacağım bir şey olacak.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ona tapınmaya hazırım.

Bunu beklemediği için gözleri kocaman açıldı. Ama onu tam anlamıyla tatmak istiyorum ve artık beklemekten bıktım.

Bacaklarından birini omzuma atıp bacaklarını aralıyorum, sonra eğilip dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Sırılsıklam olmuş, adeta sıırılsıklam. İlk yalamada tahrik olmuş hali çenemi kaplıyor ve tadı o kadar tatlı ki, ona karşı inliyorum. Elleri saçlarıma gidiyor ve sıkıca kavriyor. Onu bir kolumla karnının üzerinden duvara yaslayıp, onunla ziyafet çekiyorum.

"Aman Tanrım." Başı duvara yaslandı. "Ah, kahretsin, Patterson, bu çok güzel—"

Dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatıp emiyorum ve sözleri, küçük dairesinin duvarlarında yankılanan bir iniltiye dönüşüyor. Dilimle onu okşuyorum, onu neyin nefes nefese bıraktığını ve neyin bacaklarının başımı sıkıca kavramasına neden olduğunu öğreniyorum. İki parmağımı içine soktuğumda, o kadar sıkı ve ıslak ki, acıyı dindirmek için aşağıya uzanıp penisimin dibini kavramak zorunda kalıyorum.

"İnanılmaz bir tadın var." Bunu söylemek için biraz geri çekildim, parmaklarımda parıldayan uyarılmasını izledim. "Bundan sonra seni her gördüğümde bu vajinayı yiyeceğim. Anladın mı?"

"Evet." Kelime boğuk bir sesle çıktı. "Evet, her şey. Lütfen durmayın."

Yüzümü tekrar bacaklarının arasına gömüyorum ve dilimle klitorisini okşarken parmaklarımla onu beceriyorum. İnlemeleri daha da yükseliyor ve daha da çaresizleşiyor. Kalçaları yüzüme sürtünüyor ve duvarları parmaklarımda titremeye başladıkça boşalmaya yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Ağzıma gel," diyorum ona. "Tadına bakayım."

Çılgılık atarak pes ediyor, vücudu titriyor ben de onu rahatlatmaya çalışıyorum. Vajinası parmaklarımı sıkıca kavriyor ve dilime karşı nabzını hissediyorum. İçinden bir ıslaklık dalgası akıyor ve sanki açlıktan

ölüyormuşum gibi her damlasını yalıyorum. İnleyip başımı itene, her yalamada titremesine neden olacak kadar hassaslaşana kadar durmuyorum.

Ayağa kalkıp onu öptüm, dilimde kendi tadını hissetmesine izin verdim. Ağzımın içine inledi ve tişörtümü sıkıca kavradı.

Kendall elimi tuttu ve beni kısa bir koridordan aşağıya götürdü, bacakları titriyordu. Yatak odası küçüktü, çift kişilik yatak toplanmamıştı ve pencere her yeri mavi bir parıltıyla boyayan şehir ışıklarına bakıyordu. Onu yatağa ittim ve o bir kez zıplayıp çarşafların üzerine yayıldı, ben de tişörtümü çıkarıp kot pantolonumu çıkardım.

Loş ışıkta gözleri vücudumu taradı, sol göğsümün altına dövme olarak yazılmış kelimeye uzun süre takıldı.

MAHV OLMUŞ.

Bir daha bu konuda soru sormadı. Ben de kot pantolonumun cebinden bir prezervatif çıkarıp, o izlerken taktım. Sonra üstüne çıktım, ön kollarımla kendimi destekleyerek yüzüne baktım. Saçları yastığın üzerine dağılmıştı, dudakları beni öpmekten şişmişti ve gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı.

"Bunu hâlâ sonlandırabilirsiniz."

"Beni becer. Yoksa başka birini bulurum," diye tehdit ediyor.

Girişine doğru kendimi yerleştirip ileri doğru itiyorum, santim santim içine girerken yüzünü izliyorum. Ağzı açılıyor ve gözleri kapanıyor. O kadar sıkı ki, yarı yolda durmak, derine inme ve istediğimi alma dürtüsünü bastırmak için nefes almak zorunda kalıyorum.

"Bana bakın."

Gözleri açılıyor ve ben tamamen içine girdiğimde gözlerime kilitleniyor. Aramızda bir an uzuyor, hareket etmeye başladığımda havada bir şey geçiyor.

İlk başta yavaş, uzun ve derin hareketlerle başlıyorum, böylece vücudumun her santimini hissedebiliyor. Vücudu alışıyor ve sonra beni daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi her itişte kıvrılıyor. Bacakları belime dolanıyor ve topukları kalçalarımın saplanıyor. Her sonuna kadar girdiğimde daha da yükselen, kırık küçük inlemeler çıkarıyor.

"Daha fazla." Artık nefes nefese. "Daha sert."

İstediğini veriyorum, kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum ve bedenlerimizin buluşmasının sesi odayı dolduruyor. Yatak başlığı duvara vurmaya başlıyor ve aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor, sadece onun bana

sarılmış halinin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Bu anı yıllardır bekliyordum.

"Seni mahvedeceğim, Kendall." Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bunu çok iyi biliyorum," diye haykırıyor. "Bunu istiyorum."

İnleyerek beni sıkıca kavradı.

"Şunu söyle bana, Ken Bebek. Jameson seninle birlikte olurken, onun ben olduğumu mu hayal ettin?"

Nefesi kesildi. "Senden daha fazlasını istiyorum."

Ona sertçe çarptım, tüm gücümle saldırdım. "Cevap ver."

"Evet," diye itiraf ediyor.

"Bunu zaten biliyordum."

Açımı değiştiriyorum ve o da çığlık atıyor, tırnakları sırtımı kanatacak kadar sertçe tırmalıyor. O açığı ezberliyorum ve tekrar tekrar vuruyorum, ta ki altımda anlamsızca mırıldanmaya başlayana kadar.

"Tam orada. Ah, çok..."

O paramparça oluyor ve ben de onun bu halindeyken onunla sevişiyorum, yüzünün zevkle buruşmasını izliyorum, vajinasının penisimi dalga dalga emdiğini hissediyorum. Daha işi bitmeden, penisimi çekip onu yüzüstü çeviriyorum ve kalçalarını yukarı çekerek elleri ve dizleri üzerinde durmasını sağlıyorum.

"Yine bana saldırmaya mı geliyorsun?" dedim ona ve hızla içeri girdim.

Daha da ileri gidiyorum ve daha önce ulaşamadığım noktalara ulaşıyorum. Kalçalarını kavrayıp acımasız bir tempoyla ilerliyorum, penisimin vücudunun içine tekrar tekrar girmesini izliyorum ve o da her itişe karşılık veriyor, sanki doymak bilmezmiş gibi.

"Yarın beni hissedeceksin, Kendall."

Eli bacaklarının arasına giriyor ve klitorisini çılgınca dairesel hareketlerle ovuyor. Bir dakika içinde tekrar orgazm oluyor, çığlıklarını bastırmak için yüzünü yastığa gömüyor.

Onu sırt üstü çeviriyorum çünkü sonraki kısım için yüzünü görmek istiyorum. Gözleri donuk ve odaklanmamış; yanaklarında gözyaşı izleri var ve tamamen yıkılmış görünüyor.

"Bir tane daha," diyorum ona.

"Yapamam," diyor.

"Yapacaksın." Onu tekrar içeri itiyorum ve o da anında karşılık veriyor. "Kaybettiğim zamanı telafi edeceğim."

Bacaklarını omuzlarımdan üzerinden geçirip onu neredeyse ikiye katlıyorum; bu pozisyon inanılmaz derecede derine inmemi sağlıyor. Onu o kadar iyi beceriyorum ki, kırılacağını düşünüyorum ve tekrar orgazm olamayacağını söylese de yüzündeki ifadeyi fark ediyorum.

"Farklı bir his," diye mırıldanıyor. "Sıcak ve—ah, kahretsin. Patterson..."

Onun itirazları inlemelere, inlemeler hıçkırılara, hıçkırılar da dua gibi tekrar tekrar ismini söylemeye dönüştü.

"Patterson. Evet, evet, evet. Daha fazlası."

Tüm vücudu geriliyor. Ben de artık çok yaklaştım. Omurgamın dibinde o tanıdık baskı oluşurken testislerim de kasılıyor.

O da benimle aynı anda boşalıyor, vajinası penisimi sıkıca kavırıyor ve göğsümden kopan bir iniltiyle prezervatifin içine boşalıyorum. Orgazm gözlerimi karartıyor ve üzerine yığılıyorum, ikimiz de sanki maraton koşmuş gibi titriyor ve nefes nefese kalıyoruz.

"Kahretsin," diye nefes nefese bağırıyor ben ona boşalmaya devam ederken.

Çarşaf, onun penisimin üzerine boşalmasından dolayı sırlıslam oldu.

Onun yatağında, birlikte mahvolmuş bir halde ne kadar süre öyle kalacağımızı bilmiyorum, sonra üzerinden kalkıp prezervatifi banyoya atıyorum. Geri döndüğümde, hiç kıpırdamamış, öylece uzanmış, tavana o donuk bakışıyla bakıyor; bu bakış, tekrar üzerine çıkmak istememe neden oluyor.

Bunun yerine, yatağın kenarına oturup kot pantolonuma uzanıyorum.

"Senden gerçekten nefret ediyorum," diyorum. Bu ritüel neredeyse tamamlanmış gibi geliyor.

"Ben de senden nefret ediyorum." Yüzü tanınmaz halde sırtıyor. "Çok, çok, çok fazla."

"Böyle kalsın."

Üzerime kıyafetlerimi geçiriyorum, gözlerinin sırtımda olduğunu, kalmanın ne kadar kolay olacağını biliyorum. Ona sarılıp uyumak, uyanmak ve bunu tekrar tekrar yapmak. Ama durum böyle değil. Anlaşma böyle değil.

"Sıradaki deplasman maçları için." Tam tişörtümü almak üzereyken sesi beni durdurdu. "Philadelphia, Washington DC, Chicago. Takımla birlikte seyahat ediyorum."

Ona bakmak için döndüm. Yaptığımız şeyden sonra saçma görünen bir şekilde, kendini örtmek için çarşafı yukarı çekmişti.

Onun üç şehri ve birçok geceyi benimle birlikte yolda geçireceğini anlıyorum.

"Odalarımızın birbirine bağlı olduğundan emin olun," diye talep ediyorum.

Gözlerini kırıştırıp başını bana doğru eğdi. "Nasıl yapmam gerekiyor ki—"

"Bir çözüm bul bakalım." Tişörtümü başımdan geçiriyorum. "Akıllısın."

"Sen tam bir pislisin."

"Ve birkaç kez geldin, bu yüzden aslında rahatsız olduğunu sanmıyorum." Eğilip alt dudağını ağzıma aldım ve emmeye başladıktan sonra geri çekildim.

"Bana bu kadar çok kontrol sahibi olmandan nefret ediyorum."

"Hayır, gerek yok. Bundan zevk alıyorsun."

Arkama bakmadan gidiyorum çünkü bakarsam, güneş doğana kadar onunla birlikte olabilirim.

Onun sokağına adım attığımda, farklı bir nefes alıyorum.

Bu, onu aklımdan çıkarmak ve gerginliği atmak içindi. Kanımdan atmak istiyorum ki yoluma devam edebileyim. Ama dilimde hala onun tadı ve sırtımda hala tırmalama izleri varken arabanın arkasına binerken, bunun gerçekleşmeyeceğini zaten biliyorum.

Onu uzaklaştırmadım. Bu gece, ondan asla kurtulamayacağımdan emin oldum.

Ve en kötü yanı da, sanırım böyle olmak istemiyorum.

Kapı arkasından tık diye kapanıyor ve ben kıpırdamıyorum.

Yıpranmış çarşaflarımın arasında yatıyorum, tavana bakıyorum, nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum çünkü bedenim artık bana ait değilmiş gibi geliyor. Her kasım gevşek ve titriyor, bacaklarımın arası şişmiş ve hâlâ onun olduğu yerden gelen artçı şoklarla zonkluyor. Altımdaki çarşaflar sırlıklam ve muhtemelen utanmalıyım ama kalçalarımıdaki ellerinin hayaletinden ve kulağımdaki, bana ona ait olduğumu söyleyen sesinden başka hiçbir şey hissedemiyorum.

Patterson beni aklımı başımdan alacak şekilde becerdi, bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Bedenimin dışındayım, başka bir gezegendeyim.

Gözlerimi her kapattığımda, onu içimde tekrar hissediyorum.

Sabah ışığı yatak odamı aydınlattığında, kabul etmek istemediğim bir şeyi kabullenmiş oluyorum.

Dün gece Patterson sadece benimle yatmadı. Beni başka hiçbir erkeğe karşı kayıtsız bıraktı. Onun bana yaşattığı kraliçe muamelesinin aynısını kimse asla yaşayamayacak.

Onu tekrar istiyorum, ama bu sefer onun benden istemesi gerekiyor.

Hafta, boya ve beklenti sisinin içinde sürünerek geçiyor ve ben de onları nasıl boyadığımı gerçekten hatırlamadan beş portre daha bitiriyorum. Patterson'la mesajlaşmıyoruz, konuşmuyoruz. Tesiste birbirimizin yanından geçtiğimizde, hayaletlermişiz gibi birbirimize dümdüz bakıyoruz. Sanki beş gün önce içimde derinlere gömülmüş, etrafında paramparça olurken adını

haykırmama neden olmamış gibi. Birkaç kez, ağırlık odasında bana bakarken yakalıyorum onu. Gözlerindeki bakış, aptalca bir şey yapıp onu depoya geri çekmeden önce oradan ayrılmama neden oluyor.

Perşembe akşamı çantamı toplarken, komodinin çekmecesinde vibratörü gördüm. İki yıl önce almıştım ve neredeyse hiç kullanmamıştım çünkü hiçbir zaman tam olarak istediğimi yapmamıştı. Bir an tereddüt ettikten sonra, belki Patterson bana bir iki şey öğretebilir diye düşünerek, onu fotoğraf ekipmanımın altına, çantama tıktırdım.

Patterson geldiğinde giydiğim sabahlıkla aynı olan şampanya rengi ipek gömleği de yanıma alıyorum. Onu görmesini ve beni mahvetmeden önce nasıl görüldüğümü tam olarak hatırlamasını istiyorum.

Cuma sabahı geldi ve özel kiralık uçağa bindim, profesyonel bir fotoğrafçı gibi görünmeye çalışıyordum, Patterson Cross'u tekrar yalnız bırakabileceğim anı saatleri sayarak bekleyen bir kadın gibi değil. Neyse ki, resimlerimdeki işlerimi tamamen bitirdim.

Patterson en son biniyor ve uçuş boyunca bana bir kez bile bakmıyor. Ben de bir saat boyunca üç sıra önde onun varlığının son derece farkındayım ve gözümün ucuyla her hareketini takip ediyorum.

Uçak indi ve otobüsler bizi otele götürdü. Şehir merkezinde, W adlı lüks bir otelde kalıyoruz. Pahalı bir yer, ünlüler ve film yıldızlarının kaldığı bir mekan, ancak sahibi takımın sponsoru. New York Angels takımı için sadece en iyisi.

Lobideki devasa avizeye şöyle bir göz attım. Ekip resepsiyona doğru ilerlerken ben geride kaldım ve Patterson'ın anahtarını alıp bana hiç bakmadan yanımdan geçip gitmesini izledim.

Bekleme salonundaki kalabalık boşalana kadar bekliyorum, sonra en içten gülümsememle resepsiyona yaklaşıyorum.

"Merhaba. Ben Kendall Hart, Angels ekibiyle birlikte seyahat ediyorum."

Kadın yorgun görünüyordu ama soğuk değildi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu biraz garip gelebilir ama Patterson Cross'un hangi odada olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kaşları hafifçe kalktı. "Aslında bunu yapmamam gerekiyor..."

"Ben Koç Hart'ın kızıyım." Tezgaha yaslanıp sesimi alçalttım. "Ve Patterson Cross benim için tam bir baş belası oldu. Tam bir kâbus."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor, bir anlık anlayış beliriyor. "Birçok sporcuyla görüştüm ve onların tipini biliyorum."

"Öyle mi? Yani, mesele şu: Onunla aynı katta olmak istiyorum, kızlar, parti falan duyarsam hemen babama bildirebileceğim kadar yakın. Onu gözetim altında tutmam gerekiyor." Masumca omuz silkiyorum. "Onu hizaya sokmam gerekiyor."

Yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi. "O 1748'de, ben de seni 1747'ye yerleştirebilirim. Aynı katta, hemen yan odada."

"Bu harika olurdu. Diğer rezervasyonlarıma bir not ekleyebilir misiniz? Chicago ve Washington DC'de W otellerinde kalacağız," diye söylüyorum ona.

"Elbette, Bayan Hart." Yeni anahtar kartını basıp tezgâhın üzerinden bize uzatıyor ve bakışlarımız kesişiyor.

"Şansın bol olsun," diye fısıldıyor. "Oldukça büyük bir hayran kitlesi var."

"Evet, öyle," diyorum ona, alabileceğim tüm şansa ihtiyacım var.

Kalbim gümbür gümbür atarak asansörle on yedinci kata çıktım ve odamı bulup hemen bağlantı kapısını aramaya başladım. Sağ duvardaydı ve kulağımı kapıya dayadığımda hiçbir şey duymadım.

Telefonum titriyor.

ŞEF

KENDALL

ŞEF

KENDALL

"Sonra," diye fısıldadım, saate bakarak. İkimizin de bir saat içinde aşağıda takım yemeği için olmamız gerektiğini biliyordum. İyi bir karardı çünkü onunla acele etmek istemiyordum, en azından bu gece.

Duş alıp hazırlanmak için acele etmiyorum, saçımı kurutup minimal makyaj yaptıktan sonra şampanya rengi ipek gömleğimi çıkarıyorum. Kumaş tenimde kayarken, bu rengi en son ne zaman giydiğimi

düşünüyorum. Koyu renk kot pantolon ve sade takılarla kombinliyorum; bir takım yemeği için yeterince profesyonel ama ona bana tam olarak ne yaptığını hatırlatmak için tasarlanmış bir görünüm.

Sütyen takmıyorum çünkü bana neler yaptığını görmesini istiyorum.

Aynaya baktığımda, sanki bir göreve çıkmış bir kadın gibi görünüyorum. Dudaklarımı renklendirip birbirine bastırıyorum, karşı konulmaz göründüğümü biliyorum. Tek sorun, etrafımda otuz kadar başka erkek olacak olması.

Takım yemeği restoranın yanındaki özel bir odada ve ben tam karşımda Patterson'la oturuyorum. Üzerine çok yakışan bir gömlek giymiş. Kollarını sıyırıp nefis dövmelelerini sergiliyor. Oturduğumda gözleri vücudumda geziniyor. Çenesi kasılıyor ve su bardağını daha sıkı kavlıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor. Aramızdaki çekim inkar edilemez.

Yanımda oturan Callan'la yarınki maç hakkında konuşurken bana bakmıyor.

Sonra masanın altında ayağının benimkine bastığını hissettim.

Masa örtüsünün altında bacaklarımı aralarken, ayak parmağı bileğimi okşayarak yukarı doğru ilerlerken suyumı neredeyse boğazıma kaçırıyordum. O, Callan'la savunma pozisyonları hakkında konuşmaya devam ederken, yüzünde hiçbir ifade yoktu; ayağı ise uyluğumda daha yukarı doğru kayıyordu.

Wyatt solumda oturuyor ve bana fotoğrafçılıkla ilgili bir şey soruyor. Patterson'ın dokunuşu o kadar dikkatimi dağıtıyor ki, soruyu iki kez tekrarlamasını istemek zorunda kalıyorum.

Akşam yemeği kırk beş dakika sürüyor ve Patterson, ayağını bacaklarımın arasına koyarak bu sürenin her dakikasında bana eziyet ediyor. Gözlerini bir kez kırpmasıyla dikkatim dağılıyor.

"Üzgünüm, çok çalıştığım için yorgun düştüm," dedim Wyatt'a. "Bu durum gerçek hayattaki davranışlarımı olumsuz etkiliyor."

Tabaklar kaldırıldığında o kadar gergin oluyorum ki, neredeyse cümle kuramıyorum.

"Ben çıkıyorum. İyi geceler herkese," diye duyurdum.

Babam yardımcı antrenörleriyle sohbet ederken ona yandan sarılıyorum.

"Zaten ayrılıyor musunuz?"

"Artık içe kapanık biri olma zamanım geldi," diye gülerek söylüyorum ona. "İyi geceler baba."

"İyi geceler sevgilim. Kahvaltı saat sekizde."

"Elbette," diyorum ona.

Patterson ben ayrılırken beni fark etmiyor ama varlığını hissediyor.

Asansöre tek başıma biniyorum ve odama giriş yapıyorum. Kapı kapanır kapanmaz nefesimi tutmaya çalışarak kapıya yaslanıyorum. Masanın karşısındaki adamın basit bir bakışı bile vücudumu titretmeye yetiyor. Sanki bağımlı olmuşum gibi.

Bağlantı kapısına gelen bir tıkırtı beni irkiltti.

Odanın karşısına geçip durdum. "Sen misin?" diye fısıldadım.

Risk alıp kapağı hızla açıyorum. Daha bir kelime bile söyleyemeden, Patterson'ın ateşli dudakları benimkine yapışıyor.

Bir haftadır aç kalmış gibi birbirimize çarpıyoruz. Elleri saçlarımda, benimkiler ise gömleğini tırmalıyor. Bir dakika sonra, sendeleyerek odama giriyoruz, masaya çarpıp lambayı sallıyoruz. Viski ve umutsuzluk kokuyor, dudağını kanatacak kadar sert ısıyorum çünkü bu haftanın bana neler yaptığını hissetmesini istiyorum.

"Bu kahrolası gömlek," diye homurdandı ağzıma doğru, ipeği eliyle sıkıca kavrayarak. "Bunu bilerek giydin."

"Bunu hatırlamanı istedim."

"Tek bir saniyesini bile unutmadım." Gömleğimin düğmelerini açıp boynumdan aşağı öpüyor ve meme ucumu okşuyor. "Akşam yemeğinde oturduğundan beri ereksiyon halindeyim."

"Güzel." Kemerini çekiştiriyorum.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum, denedim ama başaramıyorum."

"Sessiz ol." İkimizin de dikkatli olmaya sabrı olmadığı için düğmeler yere saçıldı. "Kahretsin."

Pantolonumu aşağı doğru itti ve o kendi pantolonuyla uğraşırken ben de pantolonumu tekmeleyerek çıkardım.

"Dileklerinizin gerçekleşmesine dikkat edin."

Şimdi ikimiz de çılgına dönmüş, ellerimiz her yerde, dudaklarımız birbirine kenetlenmiş, adeta bir dövüşü andıran öpüşmelerle boğuşuyoruz. Bir dakika içinde ikimiz de çıplak ve nefes nefese kalmış durumdayız. Dudaklarımız ayrılmadan beni cam pencereye doğru geri geri götürüyor.

Kalçalarımın tutup beni döndürüyor ve avuçlarım cama çarpana kadar öne doğru itiyor.

Göğüs uçlarım soğuk cama değdiğinde nefesim kesildi.

Elleri belimi kavradı. "Bak sana, pencerenin önünde çıplaksın, nefret ettiğin biri tarafından becerilmeyi bekliyorsun. Babam ne düşünürdü

acaba?"

Arkamı dönüp ona baktım. "O asla seni onaylamazdı."

Kusursuz dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Şanslıyım, neyse ki onun iznine ihtiyacım yok."

Prezervatif almak için uzandı, ben de onu kendime doğru çektim.

"Seni hissetmek istiyorum."

Kaşları çatıldı ve yutkunmakta zorlandı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Patterson tek kelime etmeden avuçlarımı cama bastırdı ve sonra arkama geçti. Bir saniye sonra bana çarptı ve kendimi durduramadan çığlık attım.

Elini ağzıma bastırdı. "Bunu bir daha yaparsan, seni sıırılsıklam ve çaresiz bırakırım," diye uyardı.

"Bunu yapmazdın."

"Dene bakalım." Hareket etmeye başlıyor, ben de cama yaslanıp vücudumu gevşetiyorum.

"Aşağıda insanlar var," diye inliyorum, bizi görüp görmediklerini merak ederek. Bu düşünce, o bana sertçe girerken inlemelerimi bastırmama neden oluyor.

"Bunu seviyorsun, insanların seni izlemesini, yakalanma düşüncesini."

"Sessiz kaldığın zaman hoşuma gidiyor."

Gülüyor, sonra vücudum gerilince hızını yavaşlatıyor. "Ağzın bir şey söylüyor, ama vajinan başka bir şey."

Eli kıvrılarak klitorisimi buldu. "Penisimi ıslatıyorsun Ken Doll, tamamen ıslanmışsın."

"Beni gelmeye mi zorlayacaksın?" diye soruyorum, ses tonumdaki alaycılığı koruyarak.

Klitorisimi okşamaya devam ediyor ve ben öne doğru sıçrayarak alnımı cama çarpıyorum.

"Böyle devam edersen, belki de bu gece orgazmı hak etmediğine karar veririm."

"Evet, tabii. Ya da belki beni tatmin etmeyi başaramayacaksın—"

Açısını değiştiriyor ve öyle derin bir yere vuruyor ki gözlerim kararıyor. Dizlerim tamamen bükülüyor, orgazm hiç beklemediğim bir anda beni paramparça ederken bacaklarım titriyor. Bardağın üzerinde kaymaya başlıyorum ama kolu belime dolanıyor ve beni tekrar yukarı çekiyor, vücuduyla beni yerimde sabitliyor, ben de titreyip kasılarak onu sıkıca kavriyorum.

“Dediğin şuydu ki,” diye fısıldadı kulağıma, sonra sesi sertleşti. “Kıçını kaldır bebeğim. Bana nasıl da ıslandığını göster.”

Beni dışarı çekip döndürüyor ve dar pencere pervazına kaldırıyor. Soğuk cam tenimi şok ediyor, ama sonra tekrar içime giriyor ve ben artık umursamıyormuşum gibi davranıyorum.

"Bana ne yapıyorsunuz?" diye nefes nefese sordum.

"Senden o kadar nefret ediyorum ki." Daha da derine giriyor.

“Benden daha çok nefret et.” O noktaya tekrar vurduğunda sözlerim boğazımda düğümleniyor. “Hım. Tam orası. O sıcaklık...”

O, penisini bana sertçe sokarken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

“Patterson.” Adı ağzından bir lanet gibi çıkıyor. “Ben—”

Orgazm yavaş yavaş oluşmaz; aniden patlar.

Gözlerim kararıyor ve tüm vücudum onun etrafında kasılıyor, her kasım kilitleniyor ve kontrol edemediğim dalgalar halinde zevk beni sarıyor. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum ve dünyam bu tek ana indirgenirken omuzlarına tutunmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum.

Bu hissi tüm hayatım boyunca kovaladım. Onunla ilgili her şey beni tamamen alt üst ediyor ve nerede ben bitiyorum, nerede o başlıyor unuttuyorum. Daha önce orgazm yaşadım ama bunun gibi bir şey hiç yaşamadım, aynı anda hem ölüyor hem de yeniden doğuyormuş gibi hissettiren bir şey hiç yaşamadım.

İnleyerek karşılık veriyor ve boşalırken kalçaları benimkine sürtünüyor. Onunla birlikte sıcaklıkla doluyorum. Öpüşüyoruz ve alınlarımız birbirine değmiş halde bağlantımızı koruyoruz.

"Ne yaptık biz?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor.

Bir an için aramızda tehlikeli hissettiren, nefretle hiçbir ilgisi olmayan bir şey geçiyor.

"Biz asla bundan başka bir şey olamayız," diyor Patterson bana ve bunun onun iyiliği için olduğunu hissediyorum. Benim iyiliğim için değil.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Ancak—"

Kapıya gelen bir tıkırtı, söylemek üzere olduğu sonraki sözleri yarıda kesti.

İkimiz de donakaldık ve gözleri kocaman açıldı.

“Kendall?”

Babamın sesini duyduğumda, işte o zaman kıyamet kopuyor.

Kapının alınması ikimizi de nefessiz bıraktı.

Kendall h  l   pencere pervazında, bacakları belime dolanmış ve penisim h  l   içinde zonklıyor;    korkunç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık. Sonra hayatta kalma ig  d  s   devreye girdi ve penisimi dışarı çektim, bacağından aşağı damladığımı g  rd  m. O kendini temizlemeye çalışırken ben de odada kıyafetlerimi aradım.

"Kahretsin," diye fısıldadı, beni bağlantı kapısına doğru iterek. "Git."

  ki kere s  ylenmesine gerek yok. Odamın kapısından içeri s  z  l  p, tık diye kapanana kadar yavaşça kapatıyorum. Kalbim g  ğ s kafesime o kadar hızlı çarpıyor ki, kulaklarımda duyabiliyorum. Sırtımı duvara yaslayıp nefesimi kontrol etmeye çalışırken dinliyorum.

Ana kapı açılıyor.

"Hey, tatlım. Seni arayıp halini hatırını sormak istedim," diye homurdandı antren  r  n sesi.

G  zlerimi kapatıyorum ve burnumdan yavaşça nefes veriyorum.

"Baba, merhaba." Kendall nefes nefese konuşuyor ama iyi idare ediyor. "Ne haber?"

"Yemekten oldukça hızlı ayrıldın. Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolculuktan yorgun d  şt  m. Uçak yolculuklarının beni nasıl bitirdiğini biliyorsun."

Sanki bir asır s  rm  ş gibi gelen bir sessizlik.

"  yi olduğunuzdan emin misiniz?"

“Harika. Şimdi sıcak bir duş alacağım. Buradaki su basıncı inanılmaz.”

“Pekala. Yarın büyük maç var. Biraz dinlen.”

"Tamam. İyi geceler babacım."

"İyi geceler, sevgilim."

Kapı kapanıyor ve ben içeri tekrar girmeden önce ona kadar sayarak bekliyorum. Kendall otel bornozuyla duvara yaslanmış, sırtıyor.

"Çok kıl payıydı," diyorum.

"Öyleydi. Daha dikkatli olmalıyız," diyor bana. "Sözümüz kesilmeden önce ne diyecektin?"

Gözlerine bakıyorum. "Hatırlamıyorum."

Dağınık saçlarıyla bana bakıyor ve vücudunda adrenalinin nasıl yükseldiğini izliyorum. Paniklemem gerekirdi ama bunun yerine, onu duvara yaslayıp tekrar tekrar becermek istememe neden olan bir sahiplenme duygusu hissediyorum, sadece hiçbir şeyin bunu durduramayacağını kanıtlamak için.

"Bu durum kontrolden çıktı," diyor.

"Durmak istiyor musun?" diye soruyorum. "Söyle şu kelimeleri."

Derin bir nefes aldı. "Yapamam. Bencilce söylemek gerekirse, yapmak istemiyorum."

İkimiz de kıpırdamadık.

Elbisenin altından göğüslerinin inip kalktığını görebiliyorum. O da benim kadar buna bağımlı.

Saniyeler sonra bavulunu açıyor. İçinden bir vibratör düşüyor ve yere yuvarlanıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu ne?"

Onu eline alıp tutuyor. "Belki bunu benim üzerimde kullanabilirsin diye düşündüm."

Elinden alıp inceliyorum, sessiz odayı dolduran hafif vızıltıyı duymak için kısa bir süre çalıştırıp sonra kapatıyorum. Çok cazip geliyor.

Ama bu çok kolay, çünkü o da bunu bekliyor.

“Öyle düşünmüyorum,” diyorum.

Yüzü düştü. "Neden?"

Yaklaştım, dudaklarımı yalayarak kıvrımlarını hayranlıkla izledim. "Ben izlerken bunu kendi üzerinde kullanacaksın. Benim küçük teşhircim."

Yanakları kızardı. "Aslında bu gidişattan hoşlanıyorum."

“Yarın akşam maçıdan sonra. Plan yapma.” Teninde kendi kokumu hissedebilecek kadar yaklaştım. “Şu yatağa uzanıp bacaklarını açacaksın ve

bana her şeyini göstereceksin.”

Gözlerini kapatıyor, alt dudağını ısırıyor.

“Ve ben söyleyene kadar gelmeyeceksin.” Parmak boğumlarımı yanağına doğru indirdim.

“Sen kötüsün.”

“Hım. Belki biraz.”

Gözleri karanlık ve nefesi düzensiz. Anlıyorum ki şimdiden hayal ediyor, kendini o yatakta açık bir şekilde yataırken, ben de bir sandalyede oturup ona sadece emirler verirken hayal ediyor. Beş dakika önce boşalmış olmama rağmen bu düşünce penisimi seğirtiyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye fısıldıyor.

"İşte benim kızım." Duvara yaslanıp geri çekildim, sonra çenesini kaldırıp gözlerime bakmasını sağlayacak kadar yaklaştım. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu, nefret ettiğin birine söylenecek bir şey değil," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

"Ah, doğru. Siktir git, Ken Bebek."

"Buna güveniyorum," diyor ben bağlantı kapısına doğru ilerlerken.

Elimi çerçeveye dayayarak duraksıyorum. "Çok eğleniyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ve beni en çok korkutan da bu."

Ona sırtarak, "Bunu atlatamayacağız," dedim.

"Bu, gelecekte bizim halletmemiz gereken bir sorun," diyor Kendall, kapıyı yüzüme çarparak kapatırken.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. Tam anlamıyla arsız ve kahretsin, ona doyamıyorum. Sanki bana büyü yapmış gibi.

Yatağa yığılıp saatlerce tavana bakıyorum, uyuyamıyorum, duvardaki diğer tarafta uyuyan kadından başka hiçbir şey düşünemiyorum.

MAÇ GÜNÜ GRİ VE SOĞUKTU VE BEN SABAH ANTRENMANINA ÖYLE BİR özgüvenle gittim ki herkes bana yan gözle baktı.

"Birileri bu sabah çok neşeli," diyor Callan.

"Bugün ma günü," diyorum ona, keyfim yerinde. "Ve kazanacağımızı hissediyorum."

"Vay canına," diyor Hunter. "Dün gece seviştin mi?"

Gözlerimi deviriyorum. Antrenör bile antrenman sırasında bana bakıyor, bir şeylerin farklı olduğunu anladığını ama ne olduğunu anlayamadığını gösteren o kısılmış bakış.

Keşke bilseydi.

Öğleden sonraki buz pateni seansımız sırasında Kendall'ı tribünde görüyorum, kamerası yüzüne yapışık bir şekilde buzda ısınırken bizi kaydediyor. Kalça kaslarımı açarak ileri doğru hamle yapıyorum, bana baktığını biliyorum. Bugün kot pantolon ve Angels kapüşonlu sweatshirt giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış, profesyonel ve derli toplu görünüyor. Sanki tüm şehrin gözü önünde otel penceresine yaslanıp sarhoş olmamış gibi.

Gözlerimiz sonunda buzun üzerinden buluştu ve ben yavaşça esneme hareketlerimi bıraktım. Bu mesafeden bile, ondan yayılan gerginliği görebiliyordum. Ağırlığını değiştirdi, bacaklarını çaprazladı ve dudaklarını yaladı.

Ona hafifçe sııttım ve o da dudağını ısırıldı.

Philadelphia maça çok hızlı başladı ve biz ilk periyodu onların hızına ayak uydurmaya çalışarak, savunmada kalarak geçirdik. İyi bir takımlar.

İlk beş dakikada dişlerimi gıcırdatan bir darbe aldım ve sonraki on dakikayı kulaklarımdaki çınlamayı geçirmeye çalışarak geçirdim. İlk devre arasına geldiğimizde bir sayı gerideydik ve Koç soyunma odasında yüzü kıpkırmızı, boynundaki damarlar belirginleşmiş bir halde bize bağırıyordu. Koçun tahammül edemediği tek şey kaybetmektir.

"Bu, tüm sezon boyunca çalıştırdığım takım değil," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bu, özensiz, tembel, disiplinsiz bir hokey ve buna asla tahammül etmeyeceğim. Kaybeden olmak mı istiyorsunuz? Hayır, istemiyorsunuz. O yüzden kafalarınızı kıçınızdan çıkarın ve sanki playofflara gidiyormuş gibi oynayın. Ben ergenleri bile bundan daha iyi çalıştırdım."

Antrenör beni iterek geçti. "Patty, sahada bir şeyler yap. Beni etkile."

"Evet efendim," diyorum ona.

Buz pistine geri döndüğümde, yeniden hayata dönüyorum.

İlk golümü, kalecilerini buzda yere serilmiş halde, bana küfredmesine neden olan bir kontra atakla attım. Sonra bir ribaundu değerlendirip, kimse

tepki veremedi topu üst köşeye gönderdim. Kalabalık çılgına döndü ve takım arkadaşlarım beni buz pistinin kenarına doğru iterek alkışladılar.

"Patty, bundan daha fazlasını yap!" diye bağırdı koç, başparmağını yukarı kaldırarak bana onay işareti verdi.

Tribünlere doğru baktığımda Kendall'ın orada, gülümseyerek beni izlediğini görüyorum ve sanki diğer herkes ortadan kayboluyor. Bu ne kadar çabuk biterse, onunla geceme o kadar çabuk başlayabilirim.

Maçın geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçti. 4-2 kazandık ve soyunma odasındaki tebrikleri zar zor duydum, sırtıma vurulan tokatları ve saçlarımı karıştıran elleri hissetmedim. Hızlıca duş aldım ve rekor sürede giyindim. Callan takımla içki içmeye gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, çok yorgun olduğumu ve uyumam gerektiğini söyledim.

Sırıttı. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Hayır," dedim ona ayrılırken.

Bir araba beni alıp W oteline geri bırakıyor ve biliyorum ki ondan önce geri dönmemin imkanı yok.

On yedinci kata asansörle çıkmak sonsuz gibi geliyor. Odamıza vardığımda, heyecanım dorukta. Çantamı köşeye fırlatıyorum, ceketimi çıkarıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum.

Ondan hiçbir şey gelmedi.

Sohbet ekranını açıp tek bir emoji yazıyorum.

ŞEF

Diğer odadan bir mandal sesi duyuldu. Bağlantı kapısına gidip kolu çevirdim ve kapıyı açtığımda onu yatağın kenarında, sütyensiz ve minik kırmızı bir külot giymiş halde otururken buldum. Vibratör yanındaki komodinin üzerinde duruyordu ve lamba loştı. Bu ışıktaki masum görünüyordu, ama ben gerçeği biliyordum.

"Bu gece çok iyi oynadın," diyor bana, bir bardak viski doldurup bardağı uzatırken.

Masadan sandalyeyi alıp sürükleyerek yatakta onu daha iyi görebileceğim bir yere getirdim. Oturdum ve bacaklarımı iyice açarak, sanki odanın sahibiymişim gibi arkama yaslandım. Ayağa kalkarken parmakları titriyordu, tam deneyimi yaşamam için etrafında döndü. Saniyeler sonra, başparmakları külotunun kumaşına takıldı ve aşağı doğru

kaydırdı. Onda farklı bir şey vardı, kırılgan, muhtaç, neredeyse sanki bizim fikrimize teslim oluyormuş gibi. Ya da belki de suçlu olan benim.

Yatakta biraz daha öne kaydı ve yastıklara yaslandı, saçları başının etrafında koyu bir hale gibi yayıldı. O kontrolü ele alırken gözlerimiz birbirimizden ayrılmadı. Bu odaya girdiğimden beri tek kelime etmedim.

Yavaşça bacaklarını aralıyor ve uyarılması şimdiden göz kamaştırıyor. Bütün gün bunu düşündüm ama onun bana karşı ne kadar heyecanlı olduğunu görünce bunu daha da uzatmak istiyorum.

Birkaç saniye sonra, Kendall gözlerini kapatarak kendini okşamaya başladı, parmaklarını ıslak bölgesinde gezdirip klitorisini tahrik etti.

"Bunu daha önce de düşünmüştüm," diye itiraf ediyor, bir parmağını içeri kaydırırken. Nefesi kesiliyor. "Beni böyle izlemen."

Meme uçları tamamen dikleşmiş halde, vibratörü eline almadan önce birini okşuyor. Hafif bir vızıltı odayı dolduruyor ve o vibratörü klitorisine bastırırken ben de sandalyenin kollarına tutunuyorum. Ağzından çıkan inilti doğrudan penisime gidiyor. Kalçaları yataktan yukarı kalkıyor, boşta kalan eli çarşafı sıkıyor ve daha da yükselirken yüzü zevkle buruşuyor.

"Yavaşla," diyorum. "Keyfini çıkar."

İnliyor ama itaat ediyor, vibratörü yavaş dairesel hareketlerle hareket ettiriyor, bu da uyluklarının titremesine neden oluyor. Zaten yaklaştığını, nefes alışverişinin düzensizleştiğini görebiliyorum. Boşalmaya doğru ilerlerken kasları geriliyor ve tam eşiğinde olduğunda boğazımı temizliyorum.

"Durmak."

Gözleri faltaşı gibi açıldı, vibratörü geri çekti ve bana öfkeyle baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Komedyene benziyor muyum?" Sandalyede öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum.

"Bu adil değil."

"Hayat adil değil," dedim ona, nefesimi vererek. "Şimdi yeniden başla. Bu sefer bana bir sır söylemeni istiyorum. Kirli bir şey. Daha önce kimseye anlatmadığın bir şey."

Vibratörü tekrar klitorisine bastırıp yavaşça dairesel hareketlerle gezdiriyor. Her ayrıntıyı hafızama kaydediyorum. Kalçalarının her itişini, kirpiklerinin her titremesini ve bastırıldığı her iniltiyi fark ediyorum. Bu haliyle muhteşem, tamamen açık ve benim insafıma kalmış durumda.

"Lütfen," diye yalvarıyor. Kalçaları dönüyor, sahip olmasına izin verilmeyen sürtünmeyi kovalıyor.

"Önce sır."

Vücudu heyecanla titriyor ve yüzünde utanç belirtisi belirdiğini görüyorum.

"Bir keresinde orgazm taklidi yapıp, seni düşünerek kendimi tatmin etmiştim."

"Kimle?" diye soruyorum.

"Kardeşin," diye itiraf ediyor.

Yıllarca onun onunla mutlu olduğuna, sorunun bende olduğuna, yasak bir şey istediğime kendimi inandırdım. Bu arada, o kardeşimin altında yatarken beni hayal ediyordu. Ne kadar çok zaman kaybettiğimiz için gülmek mi yoksa duvara yumruk atmak mı istediğimi bilmiyorum. Onun bana her zaman baktığı gibi bakmanın hayal ürünü olmadığını kanıtlamış oldum.

"Yanlış kardeşi seçtiğini bilmek nasıl bir his?" Sandalyeden kalkıp yatağa doğru yürüdüm. Ayak bileklerinden tutup onu yatağın kenarına doğru sürükledim ve dizlerimin üzerine çökerek onu adeta yiyip bitirdim.

"Doğrusu mu?" diye nefes nefese sordu, parmakları saçlarımın arasından geçerken yüzüme doğru eğildi. "Gerçekten çok iyi hissettiriyor."

Sırılsıklam olmuş, resmen sıırılsıklam. Tenine karşı inliyorum, dilimi kıvrımlarının arasında gezdiriyorum ve tüm vücudunun altımda kasıldığını hissediyorum. Çığlıklarını bastırırken uylukları başımı sıkıca kavırıyor. Tüm bu tahrikten sonra o kadar hassas ki, her dokunuş onu titretiyor. Ama bu, onu keşfetmek için zaman ayırmamı, topuklarını sırtıma saplamasına neyin sebep olduğunu öğrenmemi engellemiyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, parmakları saçlarımı sıkıca kavradı. "Patterson, çok yaklaştım."

"Biraz daha bekle." Geri çekilip nefesimin klitorisine değmesine izin verdim. "Lütfen, benim için."

"Üzerime nefes vermeye devam edersen, boşalacağım," diye inliyor bacakları titrerken.

"Bunu denemek istiyorum."

Tüm vücudu gergindi ve ben geri çekilip, bir kez daha kasılmasını izledim. Uyluklarının iç kısmını öptüm, klitorisine hafifçe dokundum. Sonra dudaklarımı şişmiş tomurcuğunun etrafına yavaşça kapattım ve iki parmağımı içeri kaydırdım.

Dilimi kıvrıp onun üzerinde hafifçe oynattım. Birkaç saniye sonra sırtı yataktan kalktı. Dilimle ve parmaklarımla onu daha da yukarı iterek, duvarlarının titrediğini hissedene kadar çalışmaya devam ettim. Ağzımı çekip yerine başparmağımı koydum ve yorgun yüzüne bakarken yavaşça dairesel hareketlerle okşadım.

"Hazır mısın?"

"Evet." Kelime kırık dökük bir şekilde ağzımdan çıkıyor.

"Yolculuğun tadını çıkarın."

Ağzımı tekrar vajinasına indirip ona her şeyimi veriyorum, dilim ve parmaklarım birlikte çalışırken o da altımda kıvranıyor. İnemeleri artıyor ve onun paramparça oluşunu tadabiliyorum.

Parmaklarımın arasında kasılırken, sesini kısmaya bile zahmet etmeden çığlık atıyor. Nefes nefese kalırken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Çok güzeldi."

O daha boşalmadan ben onun üzerine atıldım, dudaklarım onun dudaklarına yapıştı. Öpüşmeler arasında kıyafetler kayboldu ve o bacaklarını bana doladığında ben çıplak ve sertleşmişim ve kendimi kontrol edebildiğimi iddia edemezdim. O, tüm öz kontrolümü elimden almıştı.

"Şu anda içimde olmana ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

İçine giriyorum ve ikimiz de temastan, dün gecedan sonra yakın olmanın verdiği rahatlamadan inliyoruz. Onu sevdiği gibi, uzun ve derin hareketlerle beceriyorum. Verdiğim her şeyi alıyor, bir yandan da daha fazlasını istiyor gibi. Nazik ama bazen de sert, sanki aynı anda hem lanet okuyor hem de beni övüyor gibi.

O kendini tekrar kaybedene kadar daha da derine iniyorum, sonra da beni sırt üstü yatırıyor.

Parmaklarımı başımın arkasına koyup onun üzerime çıkmasını izliyorum.

"Dikkatli ol," diyorum ona. "İkiye ayrılmanı istemem."

"İstediğim bu." Baştan aşağıya doğru beni öperken eğiliyor.

Dillerimiz birbirine değerken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Hızını yavaşlatıp alnını alnıma yasladığında aramızdaki yakınlık daha da artıyor.

"Benim için gelecek misin?" diye soruyor, adımlarını hızlandırarak.

"Evet," diye fısıldadım bedenlerimiz birbirine çarparken.

Ve o tekrar gelirken, kendimi kaybediyorum ve ona tüm benliğimi veriyorum.

Göğsüme yığılıyor ve ter içinde, nefes nefese bir yığın halinde kalıyoruz. Kendimize gelirken kollarım onu sıkıca kucaklıyor.

Gözlerimiz buluştu ve dudaklarıma yaklaştı. Gözlerim kapandı ama beni öpmedi, sadece üzerimde durdu.

"Çift işlerine bir son vermemiz gerek," diyor, vajinası hâlâ rastgele bir şekilde etrafımda zonkluyor.

Gözlerimi açıp ona dik dik bakıyorum.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diyorum.

Ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. İkimiz de nefret dolu cinsel ilişkiyi aşan şeyler söyledik ve yaptık.

Birkaç saniye sonra yanımdan ayrılıp banyoya gitti.

"Gitmen gerekiyor." W markalı bornozunu giymiş halde geri dönüyor.

Uzun zamandır görmediğim bir ifadeye rastlıyorum: "Korkuyorsun."

"Sana aşık olamam, Pattycakes."

"Hım. Seçme şansınız olmaması ne yazık."

"Bunun anlamı ne?" Sesi titriyor.

Bir an için, bir şey itiraf edebileceğini düşündüm.

"Kime aşık olacağını seçme şansın yok," diyorum ona. "Bu iş böyle yürümüyor. Öylece oluyor ve bununla ilgili yapabileceğin hiçbir şey yok, sadece akışına bırakmak zorundasın."

Uzun süre ona baktım, beni anlamasını diledim.

"Belki de sorun tam olarak budur," diyorum ona. "Mesaj alındı."

"Patterson—"

"Hayır, haklısın." Ona bakmadan kot pantolonumu giydim. "Senden ne kadar nefret ettiğimi neredeyse unutmuştum. Hatırlattığın için teşekkürler."

Göğsüm ağrıyor ve bu ağrı bu gece buzda aldığım darbelerden kaynaklanmıyor.

Kendall ve ben çok büyük bir beladayız ve ikimiz de bunun boyutunu henüz fark etmiyoruz. Sonunda, çok geç olduğunda, bunun farkına varacağız.

Philadelphia'dan sonraki sabah, önceki gece olanlar hakkında konuşmuyoruz çünkü Patterson şafak sökmeden önce yan kapıdan içeri sızıyor ve kendimize bir şey kanıtlamaya çalışıyormuşuz gibi sevişiyoruz, ama bu kesinlikle işe yaramıyor.

Kahvaltı boyunca yanıma oturmuyor ya da bana bakmıyor. Callan ve Smiley birkaç sıra ötede otururken o ağzına yumurtaları tıkıyor. Ben de destek ekibinden bazılarıyla bir masada kahvemi içiyorum ve son bir saattir hayal kırıklıklarımızı gidermeye çalıştığımızı unutmuş gibi davranıyorum.

Havaalanına giden otobüste, ben tepki veremediğim Patterson yanıma oturdu. Hemen gerildim çünkü normalde halka açık yerlerde birbirimizi fark etmiyoruz ve bu düzenlemenin tüm amacı da bu zaten. Yatak odasının dışında her şey aynen aynı kalıyor.

"Konuşmamız gerekiyor," diyor, sesi o kadar alçak ki sadece ben duyabiliyorum, ama takım arkadaşlarının bizi çevrelediğinin farkındayım.

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. "Hayır."

Duymamış gibi yaklaştı, oysa duyduğunu biliyordum. "Bunun New York'ta kalması gerekiyor. Hemen şimdi."

Mantıklı ve akıllı davrandığı, ikimizi de koruduğu için rahatlamış hissetmeliyim. Bunun yerine, reddedilmiş hissediyorum.

"Mükemmel," diyorum. "Belki bu gece kendime tek gecelik bir ilişki bulurum."

"Cesaretin varsa yap bakalım." Ayağa kalkıp arkamdaki bir yere oturdu ve beni kendi karmaşam içinde yalnız bıraktı.

Uçağa bindikten sonra, uçuş boyunca pencereden dışarı bakıp bunun en iyisi olduğunu kendime telkin ediyorum. Umursadığım için çok sinirlendiğimden gözlerimden yaşlar akmak üzereyken, kapüşonlu kazağımı başıma geçirip uyuyormuş gibi yapıyorum.

Chicago'ya indiğimizde, hava kasvetli ve soğuktu; kaç kat giysi giyersem giyeyim, kemiklerime işleyen bir soğuktu. Odamıza vardığımda, Patterson'ın diğer tarafta olduğunu biliyordum çünkü W havayolu şirketi isteğimi yerine getirmişti ve şimdi keşke sormasaydım diye düşünüyordum çünkü kendimi tutmak zorunda kaldığım bu kısıtlama çok acımasızdı. Aramızdaki kapıya avucumu bastırdım ve kapıyı çalmasını istediğim için kendimden nefret ettim.

Akşam yemeğinde masanın diğer ucunda oturuyor ve bana bir kez bile bakmıyor, ama her an nerede olduğunu tam olarak biliyorum çünkü varlığı tenimin altında hafif bir uğultu gibi. Tatlılar geldiğinde, erkenden özür dileyip asansöre yalnız biniyorum. Odamıza vardığımda, sürekli olarak içimde bıraktığı o uğultudan başka bir şey hissetmek isteyerek duşa giriyorum.

Anlaşmamızın New York'ta kalması neden benim için önemli?

Havluyla kurulanırken telefonum çaldı.

"Hey, yabancı," diyor Addison ve ben telefonu hoparlöre alıyorum. "Yolculuk nasıl gidiyor?"

"Çok yorucu." Otel bornozunu giyip, yumuşak yatağa uzandım ve yüksek tavana baktım. "Şu anda kafein ve inatla ayaktayım."

"Ah." Telefonun diğer ucundan bile gülümsemesini duyabiliyorum. "En azından iyi referans fotoğrafları çekiyorsun, değil mi?"

"Evet, fotoğraflar harika olmuş."

"Peki ya kardeşim? O uslu duruyor mu?"

Nefesim kesildi. "Hangisi?"

"Tabii ki Patterson." diye gülüyor. "Jameson'la tekrar sohbet etmediyseniz tabii."

Yutkundum, Jameson'la konuştuğumu neredeyse unutmuştum. "İkisiyle de pek konuşmadım aslında." Teknik olarak doğru çünkü Patterson'la yalnız başımıza olduğumuzda pek bir şey konuşmuyoruz. "Ayrıca, şu anda Pattycakes'le aramıza mesafe koyuyoruz. Eğer yolculuğun geri kalanında onu görmezsem, harika olur."

"Biliyorsun, bu sabah ona sana karşı bu kadar kaba davranmayı bırakmasını söyledim."

"Ne?"

"Çünkü sen benim en yakın arkadaşımsın ve onun sana nasıl davrandığını biliyorum. Kendini ancak belli bir süre kontrol altında tutabiliyor, sonra çıldırıyor." Duraksıyor. "Ha, unutmadan söyleyeyim, onu takip ediyorum."

Daha dik oturdum. "Şey, neden?"

"Garip davranıyor. Eminim ki gizlice biriyle görüşüyor ve kim olduğunu bulmam gerekiyor."

"Bundan daha yeni ne olabilir ki? O her zaman biriyle görüşüyor," diyorum ona.

"Hayır. Düzenli olarak biri gibi. Hem o hem de Jameson bu şeyi yapıyorlar—açıklayamıyorum. Üstelik, aşk hayatı hakkında sorduğumda da kaçamak cevaplar veriyor. Kesinlikle bir şeyler ters gidiyor."

"Kim bilir? Belki yakında bir baldızın olur," diye öneriyorum.

"Ha. Şüpheliyim." Duraksıyor. "Ama umarım ikisinden biri tekrar çıkmaya başladığında, gerçekten beğendiğim biriyle çıkar. Sen mükemmel olurdun."

Yüzüm kızardı. "Evet, işte o iş yürümedi, değil mi? Sanırım sonsuza dek en iyi arkadaş kalmamız gerekecek."

Gülerek, "Bir şey görürsen bana söyler misin? Tahmin etmem gerekirse Mila olduğunu düşünüyorum. Birkaç hafta önce onunla öpüşürken fotoğrafı çekilmişti. Sanırım Bellamore'da çalışıyor." dedi.

"Moda şirketi mi?" diye soruyorum.

"Evet, geçen gün fark ettim ki onunla birden fazla kez buluşmuş. Son iki yılda en az yedi kez. Bu Patterson için hiç de tipik bir durum değil."

Tırnaklarımı avuç içime batırıyorum. "Hayır mı?"

"Hayır. Kesinlikle değil. Belki aralarındaki kıvılcımlar gerçektir." Esniyor. "Biliyorum, o tek randevuluk, sonra da biten tipte bir adam. Sıkıldığı anda uzaklaşıyor. Klasik Patterson hareketi."

Nefesimi veriyorum. "Başka bir şeyden konuşabilir miyiz? Onun umrumda bile değil ve bu konuşmanın tamamı beni sinir ediyor."

"Tabii ki," diyor. "Özür dilerim. Ne kadar çok ilgilendiğimi biliyorsun. Bazen, ikinizin de birbirinizin var olmamasını dilediğinizi unutuyorum. Seyahat etmenin seni ne kadar huysuzlaştırdığını bildiğim için biraz uyumana izin vereceğim."

"Özür dilerim," dedim kısık bir kahkahayla. "Keyifsizim."

"Bunun nasıl çözüleceğini sana zaten söylemiştim. Harika D!"

Bu gerçekten de beni gülümsetiyor. "Belki de bu gece beni eğlendirecek birini bulmalıyım."

"Onaylıyorum," diyor bana. "Şehre döndüğünde öğle yemeği yiyelim mi?"

"Kesinlikle!"

"Seni seviyorum bebeğim," diyor Addison.

"Ben de seni seviyorum."

Telefon hattı kesildi ve ellerimi yumruk yaptım.

Bağlantı kapısına hafifçe vurulması beni irkiltti.

Şu an onunla yüzleşmek istemediğim için kıpırdamıyorum.

Bir darbe daha, bu sefer daha hafif.

"Git buradan," diyorum.

"Kapıyı aç, Ken Bebek."

"Hayır." Odanın karşısına geçip avucumu tahtaya bastırdım. "Benimle New York'ta konuş."

"Kapıyı aç." Sesi alçak ve boğuktu.

İçimden bir ah çekip kapı kolunu çevirerek kapıyı açtım. "Neden?" Umursamaz görünmeye çalıştım ama feci şekilde başarısız oldum.

Orada gri eşofman altı ve başka hiçbir şey giymeden duruyor, saçları duştan dolayı hala ıslak ve yüzündeki ifade öfke ile yıkım arasında bir şey.

"Seni duydum," diyor.

"Ve?"

O bir adım öne çıktı, ben geri çekildim ve odalarımız arasındaki kapı daha da açıldı.

"Ciddi misin?"

"Bunun New York'ta kalacağını söylemiştin." Başımı kaldırdım. "Chicago'da yaptıklarım seni ilgilendirmez."

"Yanlış cevap verdin, bebeğim."

"Sadece bir tane alacaksın, Pattycakes."

Sırtım duvara dayanana kadar ilerlemeye devam ediyor ve kolları beni iki yandan sıkıştırıyor ama bana dokunmuyor. O kadar yakın ki, çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Çok derin nefes alsam, göğüslerim ince bornozun üzerinden ona değebilirdi.

"Beni kışkırtmak mı istiyorsun?" Sesi alçalıyor. "Bu mu yani? Kimi öptüğün, dokunduğun, flört ettiğin umurumda değil. Başka bir adam senin

içindeyken... bu iş tamamen bitti demektir. Ayrıca, en yakın arkadaşına yalan söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim. Seni hafife almışım, Ken Bebek.”

“Kesinlikle öyle,” diye tersledim. “Ama ne dememi isterdin? Hey Addy, komik bir hikaye. Haftalardır kardeşinle deli gibi birlikte oluyorum ve hayatımdaki her şeyi mahvedeceğini bilmeme rağmen duramıyorum?” Başımı salladım. “Bu harika olurdu. Bana senden hemen ayrılmamı söylerdi. Ve belki de haklı olurdu.”

Gözlerini kısarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Belki de öyle düşünürdü. Ama gerçek şu ki, şu anda kendinden başka hiçbir şey umurunda değil."

Bana doğru yaklaşıyor ve gözlerine bakmakta zorlanıyorum. Haklı; Addison'la olan arkadaşlığımın ve nihayetinde babamla olan ilişkimin önüne kendimi ve onun bana hissettirdiği duyguları seçiyorum.

"Bunu fazla abartmayın," diyorum hızla. "Ben de kendimi koruyorum. Uzaklaşmak daha kolay olacak."

Şimdi daha yakın, o kadar yakın ki sabununun kokusunu alabiliyor ve çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Bunu bitirmeli miyiz?" Eli çenemi buluyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ve bakışlarımız buluşuyor.

Onu inceliyorum. "Bana dokunduğunda, senden neden nefret ettiğime dair her türlü sebebi unutuyorum."

Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve nefesim kesiliyor.

"Benim sorum bu değildi."

"Bunun New York'ta kalması gerektiğini söylemiştiniz," diyorum. "Bu tartışma orada yapılamaz mı?"

Beni yatağa doğru itiyor. "Cevap ver."

"Sen zayıfsın."

"Söz konusu sen olunca mı?" Çenesi kasılıyor. "Kesinlikle, kesinlikle."

Verecek bir cevabım yok çünkü bunu ilk defa itiraf ediyor. Onu dışarı itip kapıyı kilitlemeli ve bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranmalıyım ama elleri çoktan sabahlığımın bağcığını buluyor ve bedenim şimdiden onu arzuluyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diyorum.

"Açıkça."

"Hâlâ senden hoşlanmıyorum."

"Bu hisler karşılıklı, hem de çok."

Kravatı hızla çözüyor ve cübbe açılıyor. Gözleri vücudumu süzüyor ve yüzündeki ifadenin değiştiğini, o soğukluğun yerini açlığa bıraktığını izliyorum.

Elimle eşofman altının bel kısmına uzandım. "Bitirdiğini söylüyorsun, ama işte buradasın."

Ona dokunmama fırsat vermeden bileğimi yakaladı. "Gitmemi söyle."

"Kesinlikle hayır," diyorum. "Bir konuda haklıydın, Pattycakes. Konu sen ve bu olduğunda, bencilim. Ve umurumda değil."

Ben cevap vermeden üzerime atıldı, dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni geriye doğru iterek dizlerim yatağa değene kadar sürükledi. Yatağa düştüm ve o da peşimden düştü, ağırlığıyla beni çarşaflara bastırdı. Öpüşme şeklinde yumuşak hiçbir şey yoktu. Saldırganlığımız, ihtiyacımız ve saf arzumuz zar zor kontrol altındaydı.

"Senden uzak kalamadığım için kendimden nefret ediyorum," diye hırladı boğazıma doğru.

"Ben de nefret ediyorum."

Köprücük kemiğimi o kadar sert ısırdı ki nefesim kesildi.

"Bunu eninde sonunda durdurmalıyız."

"Biliyorum." Eli bacaklarımın arasına kaydı ve ne kadar ıslak olduğumu hissedince homurdandı.

İki parmağını içime sokuyor ve ben yataktan kalkıyorum. Parmaklarını kıvrıp gözlerimin bulanıklaşmasına neden olan o noktaya dokunuyor.

Elini uzatıp eşofmanını çıkarıyor, sonra da girişime bastırıyor, içeri itmiyor, sadece tahrik ediyor. Ardından kalçalarını yeterince sallayarak onu hissetmemi sağlıyor. Kalın ve sert, tam da ihtiyacım olan yerde.

"Daha fazla."

Çünkü bana asla istediğimi vermiyor, bu yüzden geri çekiliyor.

Onu öldürmek istiyorum. Ellerimi boğazına dolamak ve o kendini beğenmiş ifade kaybolana kadar sıkmak istiyorum. Ama onu içimde daha çok istiyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Bana gerçek bir şey söyle, Ken Bebek," diyor.

"Bana o lakabı takmandan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Çünkü kardeşim sana verdi?"

Bana sertçe çarptı ve ağzımdan çıkan sonraki sözler bir iniltiye dönüştü.

Bana kızgınmış gibi, burada olmayacağımızı söylediğimiz halde burada olduğumuz için ikimizi de cezalandırmaya çalışıyormuş gibi sertçe vuruyor. Ben de karşılık veriyorum, ısıriyorum, tırmalıyorum ve inlemeler arasında

aklıma gelen her türlü hakareti ediyorum. Bu bir savaş ve her itiş, ikimizin de kaybetmek istemediği bir savaş gibi geliyor.

"Daha sert," diye talep ediyorum, orgazmın hızla yaklaştığını hissederek.

O kadar derine iniyor ki, gözlerim kararıyor.

"Daha fazlasını istiyorum," diyorum, çünkü beni o kadar çok dolduruyor ki, sanki ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum.

Tamamen geri çekiliyor ve itiraz etmeme fırsat vermeden beni yüzüstü çeviriyor, kalçalarımı yukarı çekip arkadan sertçe tekrar giriyor. Yeni aç yüzünden çığlık atıyorum ve sesi bastırmak için yüzümü yastığa gömüyorum.

"Uslu dur ve sessiz ol." Sesi titriyordu, sakinliği kırılıyordu.

"Benden nefret ediyormuş gibi benimle sevişsen nasıl olur?" diye soruyorum.

Elini uzatıp klitorisimi buluyor. "Zaten öyleyim. Ve sen de bunu biliyorsun."

Artık kelimeleri bir araya getiremiyorum. Sanki her zayıf noktamı, beni paramparça eden her yeri ezberlemiş gibi bedenimle oynuyor. Boşaldığımda, hiç beklemediğim bir anda içimi parçalıyor ve gerçeklik algımı kaybediyorum.

Çok geçmeden, inleyerek kendini kaybediyor, kalçaları benimkine sürtünüyor ve ben de onun altına yığılıyorum. Orada, nefes nefese yatıyoruz, ağırlığı beni yatağa bastırıyor ve bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Sonra ben daha nefesimi bile alamadan benden uzaklaşıp eşofmanına uzandı.

"Bunun bir daha asla yaşanmaması gerekiyor."

"Bunu da sikine söyle," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Bağlantı kapısında duraksıyor, sırtı bana dönük. Omuzlarında bıraktığım çizik izlerini, bronz teninde kırmızı çizgileri görebiliyorum. Takım arkadaşları bunu görecek. Bu, deplasmandayken biriyle birlikte olduğunu doğrulayacak.

"Ne halt ettiğimizi anlamamız gerekiyor."

"Anlaşmamız gereği," diyorum. "Yaptığımız şey bu. Anlaşmanın ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Kurduğun o duvar çok şirin, Ken Bebek. Ama çatlakları var."

Bana bakmak için döndü ve bir an başka bir şey söyleyeceğini düşündüm. İfadesi değişti ve uzaklaşmadan önce yüzünde kırılğan bir ifade belirdi.

Bunun yerine başını salladı. "Sen benim ölümüm olacaksın."

"Aynı şekilde, Pattycakes de öyle."

Kapı arkasından tık diye kapanıyor.

Tavana bakıyorum ama kötü kararlar kokan çarşafların içinde gülümsüyorum.

Komodinin üzerindeki telefonumun ışığı yanıyor ve uzanıp alıyorum.

ŞEF

Yan kapıya bir yastık fırlatıyorum ve onun kıkırdamasını duyuyorum. Ve nedense, onu düşünerek uykuya dalıyorum.

ERTESİ SABAH, VARLIĞINI UNUTTUĞUM YERLERİM AĞRIYORDU VE Patterson'ın köprücük kemiğimde bıraktığı izleri gizlemek için yüksek yakalı bir kazak giymek zorunda kaldım. Kahvaltı garip geçti ve odanın zıt taraflarında olmamıza rağmen, birbirimizin varlığını yok saymak zordu.

Kahvemi doldururken babam beni köşeye sıkıştırdı.

"Yorgun görünüyorsun, tatlım."

"Otel yatakları."

Beni, hiçbir şeyi kaçırmayan o antrenör gözüyle inceliyor. "Bu seyahatte harika iş çıkarıyorsun. Dennis dün gece beni aradı ve ona gönderdiğin aksiyon fotoğraflarının açık artırma için tam olarak istediği şeyler olduğunu söyledi."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum, babamın onunla yakın bir ilişkisi olduğunu bildiğim için. Dennis takımın sahibi.

"Ödül töreninde bazılarının yer alacağından bahsetti." Babam kahvesinden bir yudum aldı. "Sen de orada olacaksın, değil mi? Sormayı unuttum."

"Elbette orada olacağım."

"Güzel." Omzumu sıktı. "Yanında birini mi getireceksin?"

"Baba."

"Sadece söylüyorum. Güzel bir etkinlik. Smokin giyilmesi gerekiyor. Yanınızda birinin olması eğlenceli olabilir."

Odanın diğer ucunda, Patterson, Hunter'ın söylediği bir şeye gülüyor. Bu, onun her zaman orada olduğunu, bir hayal gibi olduğunu hatırlatıyor.

"Bunu düşüneceğim," diyorum.

"Bu akşam maçta görüşürüz." Koçların masasına doğru geri döndü, beni orada soğumaya başlayan kahvemle baş başa bıraktı.

Sorun şu ki, ödül törenine birlikte gitmek istediğim tek kişi yasak bölge. Şüphesiz ki yanında muhteşem bir kadın olacak, çekici bir çapkın rolü oynayacak, ben ise yalnız başıma oturup kıskançlıktan kıvranacağım.

Aynen öyle olacak ve bu düşünce bile beni bir şeyler fırlatmak istememe neden oluyor.

Şansıma bak! Mila'ya soracak.

BİR HAFTA SONRA

Plaza Oteli'nin balo salonu kristal avizeler ve lig parasıyla ışıltı ışıltı parlıyor. Bu gece, Koç Hart'ı onurlandırmak için buradayız, ancak aklımdan en müstehcen şekillerde kızının düşünceleri geçiyor. Palto dolabının yanındaki aynada kravatımı düzeltiyorum ve kendime en iyi davranışımı sergilemem gerektiğini hatırlatıyorum.

Kendall'ı gördüğümünden beri beş gün geçti ve ne emojiler ne de gece geç saatlerde buluşmalar oldu. Ne yapacağımıza karar vermeye çalıştık ve görünüşe göre onun yaptığı şey hiçbir şey yapmamak. Bir yanım onun ne kadar dayanacağını, ne zaman pes edeceğini görmek istiyor. Ve kısmen de kendimi test ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Mila. "Garip davranıyorsun."

Ona gözlerimi deviriyorum çünkü aramızdaki ilişki böyle. Elimi beline koyup onu odanın içinde yönlendiriyorum, farklı muhabirlerin kimin benimle olduğunu not etmesini izliyorum. Ablamın o telefon görüşmesinde Mila'dan bahsettiğini duyduktan sonra, ne kadar haklı olduğunu anlıyorum. Drama sitelerindeki anlatının Mila ile benim ciddi bir ilişki içinde olduğumuz yönünde değişmesine şaşırمام. Bunu teşvik ediyorum çünkü bu, kimsenin şüphelenmeden Kendall ile daha fazla zaman geçirmemi sağlayacak. İnandırıcı ve bu düşünce beni sırtmaya itiyor.

Mila çok güzel ve kağıt üzerinde tam benim tipim gibi görünüyor, ama benim için çok fazla ilgi ve bakım gerektiriyor. İki taraf arasında hiçbir kıvılcım yok ve bu yüzden, başka kimseyi bulamadığımız zamanlarda birbirimizi yedek randevu arkadaşı olarak kullanıyoruz.

Komik olan şu ki, kız kardeşim bunu fark etti ama o fark ettiyse, başkaları da fark edecektir.

"Rahatla," diye fısıldadı elimi tutarak ve beni kalabalığın arasından geçirdi. Bir kadeh şampanya beklerken yaklaştı. "Bu geceki hedefin ne olduğunu bana hiç söylemedin?"

Dudaklarımı yaladım ve biraz daha yaklaştım. "Kıskançlık."

Mila etrafına bakarken gözleri merakla parladı. "Gerçekten mi? Şimdiye kadar o kartı sadece ben çektim. Şanslı kadın."

Kıkırdıyorum. "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Ona bir kadeh şampanya uzatılıyor. "Bana kim olduğunu söyler misin?"

Başımı salladım. "Tahmin etmeni tercih ederim. Bana teyit et."

"Bu benim oynamayı en sevdiğim oyun," diyor. "Öpüşmek mi?"

"Kesinlikle," diyorum ona gecenin sınırlarını belirlerken.

"Ne düzeyde flörtleşme?"

Bardağımlı uzatıyorlar. "İnandırıcı. Rahatsız edici değil. Bol bol göz teması var."

Mila öne doğru adım atıp kravatımı tıpkı bir kız arkadaşın yapacağı gibi düzeltiyor. Sonsuza dek uzanan bacakları ve Billie Calloway için çalışmaya başlamadan önce binlerce reklam kampanyasına konu olmuş bir yüzü var. Çok yakınız, neredeyse fazla yakınız, ama o hiçbir hamle yapmıyor. Ben kolumu onun etrafına dolarken, o da durumu değerlendiriyor.

"Bu sadece bir ısınma," diyor.

Kalabalığın arasından geçerken ona, "Nasıl işlediğini biliyorum," diyorum. "Geçen yılki düğün sezonunda bol bol pratik yaptım."

Yanımızdan geçerken herkes bize bakıyor, ama o girdiği her odada aynı şeyi yapıyor.

Balo salonuna giriyoruz ve kırmızı elbisesi ışıktaki parlıyor.

İstemedenden de olsa Kendall'ı arıyorum. Takım arkadaşlarım, antrenörler, sahipler ve lig yöneticileri çeşitli masalara dağılmış durumda. Burada tanımadığım birçok insan var.

Kesin olan bir şey var: Kendall henüz burada değil.

Ön tarafa yakın, bu akşam konuşma yapacak oyuncular için ayrılmış masamızı buluyoruz. Callan, sevgilisiyle çoktan oturmuş durumda ve

Hunter birkaç dakika sonra, söylediği her şeye çok yüksek sesle gülen sarışın bir kadınla geliyor. Tam bir hokey hayranı.

Callan sahneye doğru başını sallayarak, "Büyük bir gece," dedi. "Konuşmanız için hazır mısınız?"

"Her zaman," diyorum, bir yudum su içerken; geceyi atlatmak için çok daha güçlü bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Odak noktamı Koç Hart'a ve bana hayatımın fırsatını nasıl verdiğine çevirmeye çalışıyorum. Orada durup onun bu takım için ne ifade ettiğini anlatmak kolay olmalı.

Işıklar yanıp sönüyor, bu da yemek servisinin başlamak üzere olduğunu işaret ediyor. Bardağımı yere bıraktım ve Mila'ya bir şey söylemek için tekrar yukarı baktığımda, onun odaya girdiğini gördüm.

Kendall'ın giydiği siyah elbise ağzımı kurutuyor. Sade, zarif, ellerimle ezberlediğim her kıvrımı sarıyor. Saçları toplanmış, defalarca ısırığım boynunu ve işaretlediğim köprücük kemiğini ortaya çıkarıyor. Ama midemi alt üst eden şey bu değil; yanında duran, elini beline koymuş adam.

Jameson.

Kardeşim iyi görünüyor, benim asla olamadığım bir şekilde rahat. Kendall'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilirken yüzündeki gülümseme çok doğal. Söylediği şeye, yani gerçek olana, Kendall gülüyor ve bu da içimde gerçekten çok kötü bir şeyin burkulmasına neden oluyor.

Jameson arkasını döndü ve beni görünce sırtışı daha da genişledi. Gittiği her yerde arkadaş edinen ve istediğini elde etmek için tam olarak nasıl bir yol izleyeceğini hesaplayan ikiz kardeşim o. Bunu hayatım boyunca izledim. Benim olması gereken şeyleri aynı gülümsemeyle aldığını, her şeyin şans ve iyi zamanlamadan kaynaklandığını düşündüğünü gördüm, ama ben daha iyisini biliyorum. Aşırı rekabetçi ve kazanmak için her şeyi yapacak, hatta tek başına oynuyor olsa bile.

Yüz ifadesinden hemen tanıdığı bir kadını getirdim, o da ikiz kardeşimi getirdi.

İkimiz de kıskançlık oyununu oynuyoruz, ama Kendall bu kararıyla işi iyice abarttı. Küçük düşürücü davranışlar var, bir de yüzümün aynısı olan, daha önce birlikte olduğu, neredeyse evlendiği adamın koluna girmek var.

Bu karşılaşmayı kaybettim. Bunu kabul etmeliyim çünkü gerçekten inanılmaz bir performans sergiledi.

Mila, Jameson ve Kendall'a bakarak, şampanyasını bir dikişte bitirip personelden bir tane daha alarak, "Ahhh," dedi. "Not edildi."

Başını salladı. "Patty, kendini neyin içine soktun böyle?"

İçimden bir ah çektim. "Öyle değil mi?"

Masamıza doğru ilerliyorlar ve her adımlarında çenem daha da kasılıyor. Jameson'ın eli ona hafifçe dokunmaya devam ediyor, sanki ona aitmiş gibi kalabalığın arasından onu yönlendiriyor. Artık değil.

"Sürpriz!" diyor Jameson, ben kendimi hazırlayamadan beni kucaklayarak. Lise yıllarımızdan beri ikimizin de kullandığı aynı parfümün kokusunu taşıyor.

"Jamie." Ona sarılıp omzuna vurdum. "Geleceğini bilmiyordum. Çok zayıflamışsın."

"Teşekkürler. Spor yapıyordum. Kendall bir randevuya ihtiyacı olduğunu söylediğinde, dürüst olmak gerekirse hayır diyemedim." Geri çekilip, benim yüzüme bakarak sırtıttı. "Ligin en büyük koçlarından birinin hak ettiği ödülü almasını da kaçırmak istemedim. Koç Hart bir efsane."

Kardeşimin çenesini kırmak istiyorum.

"Öyle," diye mırıldanıyorum.

Kendall geride duruyor, gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor, sonra da kaçıyor. Çarpıcı ve kendini beğenmiş görünüyor, onu bir yere sürükleyip ne halt ettiğini öğrenmek istiyorum.

Jameson, elini onun beline koyarak, "Kendall olmasaydı burada olmazdım," diyor. Sahiplenici bir şekilde. "Eski günlerdeki gibi hasret gideriyoruz. Sanki eski zamanlardan kalma gibi."

"Eminim öyledir," diyorum. "Ha, Mila ile tanıştınız mı?"

Kardeşimin gözleri sanki yeni bir oyuncak keşfetmiş gibi parlıyor. Kız kardeşim kardeşimi süzüyor ve onu selamlamak için ayağa kalkıyor. Bu ifadeyi daha önce de yüzünde görmüştüm.

"Merhaba. Senin gibi erkekleri evcilleştiririm," diyor alaycı bir gülümsemeyle, sonra bana dönüyor. "Öyle değil mi?"

Dudaklarımdan kahkaha dökülüyor. "Ne dersen de, bebeğim."

Dudaklarını emerken bir yandan da ağzıma bakıyor.

"Bunu yapmayı bıraksanız iyi olur," diye fısıldıyorum ama duyabilecekleri kadar yüksek sesle.

"İkiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor Jamie ve meraklı olduğunu anlayabiliyorum.

Mila söze şöyle başlıyor: "Aslında birkaç yıldır bir ayrılıp bir barışıyorduk. Şu anda ise birlikteyiz. Hem de çok iyi gidiyoruz."

Garsonlar akşam yemeğini servis etmek için etrafımızda dolaşırken, "Mila ile birlikte olmak bana birçok şeyi yeniden düşünmemi sağlıyor," diyorum.

Kendall'ın bana dik dik bakarken gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum.

"Neyse, siz de masanıza geçmelisiniz. Yemek servis ediliyor."

Jameson, sanki öfkemizi görebiliyormuş gibi, ikimize de bakıyor. "Hâlâ birbirinizle kavga mı ediyorsunuz? Vay canına."

"Vay canına, gerçekten de," diyor Mila. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum, Jameson."

"Bu benim için bir zevk," diyor kardeşim ona.

Takım arkadaşlarım bana bakıyor, Mila da beni örtbas etmeye çalışıyor ama beni çok iyi tanıdıkları için öfkeli olduğumu anlıyorlar.

Yandaki masada oturanların sırtları bize dönüktü. Jameson, yanındaki koltuğa oturdu, kolunu sanki onu sahipleniyormuş gibi sandalyenin arkasına doladı. Şansını yakalamıştı. Kadın ise onunla mutlu bir gelecek planlıyordu.

İşte aramızdaki fark bu. Jameson istediğini görür ve alır. Ben ise istediğimi görür ve geri durmak için bahaneler bulurum.

Artık değil.

Akşam yemeği benim için yaşayan bir kabus. Jameson her Kendall'a bir şeyler fısıldamak için yaklaştığında veya eli omzuna değdiğinde neredeyse bayılacak gibi oluyorum. Onun şakalarından birine güldüğünde ise çığlık atmak istiyorum. Mila sohbet ediyor ama ben neredeyse hiç orada değilim, kardeşim ve Kendall'ın sergilediği gösteriyi izlerken tek kelimelik cevaplar veriyorum. İkisi de şu anda benim için performans sergiliyor. Sonra bunun beni güçlü kılan şey olduğunu fark ediyorum. Bunu anladığımda, Zen'imi buluyorum ve bazen buzda bulduğum türden bir sakinliğe bürünüyorum. En tehlikeli olduğum an da bu.

Ne yaptığını gayet iyi biliyor. Uzun süren dokunuşlar, gizli gülümsemeler, sürekli onun alanına girmek için bahaneler bulması... Bölge işaretliyor. Bana onun ilk aşkı olduğunu hatırlatıyor.

Kendall da rol yapıyor, ki bu daha da kötü. Uzaklaşmak yerine dokunuşlarına karşılık veriyor. Gülerken gözlerinin içine bakıyor. Bazen rol yaptığını anlamakta zorlanıyorum.

"Aklında bir şey mi var?" diye soruyor Callan.

"Konuşma üzerine düşünüyorum."

"Gergin misin?" diye soruyor.

"Hayır, artık bitsin istiyorum," diyorum ona zoraki bir gülümsemeyle.

Akşam yemeği sonsuza dek sürecekmış gibi uzadı. Tabakları toplayıp konuşmalar başlamadan önce kokteyl saati ilan edildiğinde yerimden kalktım. Mila nereye gittiğimi sordu.

"Geri döneceğim," diye mırıldandım, onun cevabını beklemeden.

Bara yakın bir yere yerleştım, Kendall'ın masasını izleyebileceğim bir konumda, tadını alamadığım bir viski yudumluyorum. Jameson şimdi diğer koçlardan biriyle konuşuyor, dikkati beş saniyeliğine ondan uzaklaşıyor. Kendall ona doğru eğilip bir şeyler söylüyor, koluna kısaca dokunuyor, sonra arka koridora doğru yöneliyor.

Takip etmeden önce otuz saniye bekliyorum.

Koridorun yarısına geldiğinde ona yetiştım, elimi dirseğine doladım ve onu kendime doğru çevirdim. İtiraz etmesine fırsat vermeden, onu en yakın kapıdan içeri çektim; meğerse kürk ve kaşmirle dolu, pahalı parfümlerin kalıcı kokusunun hissedildiğı vestiyerin arka tarafıymış.

"Ne halt ediyorsun?" diye fısıldadı ben kapıyı arkamızdan kilitlerken.

"Aslında bunu sana ben sormalıyım." Onu duvara yaslayıp kollarımı arasına alarak sıkıştırdım. "Kardeşimi getirdin. Çok kaba davrandın, Ken Bebek."

"Mila'yı sen getirdin." Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı. "İkiniz arasında bir şey mi oluyor?"

"Beni kaybetmekten mi korkuyorsun?" Dudaklarım kulağına değecek kadar yaklaştım. "Çünkü buna çok yakınsın, özellikle de bütün gece sana dokunduktan sonra. Kardeşimin ellerinin sırtında, omzunda ve belinde olduğunu izlemek zorunda kaldım. Bunun bana neler yaptığını biliyor musun?"

"Güzel." Sesi titriyor. "Seni sayısız kadınla görmek benim için kolay mı sanıyorsun? Değil."

"Mila'nın hiçbir anlamı yok."

"Jameson benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Gözlerime bakıyor ve yalanı arıyorum ama bulamıyorum. "Bir randevuya ihtiyacım vardı. Hepsi bu."

"Evet, ama o seni geri istiyor."

"Ne istediğı umurumda değil." Gözlerimi kilitliyor. "Bütün gece aklımdaydın. Onunla seni izledim, bunun bizim olabileceğimiz tüm yolları hayal ettim." Parmakları ceketimin yakalarına dolanıyor. "Kontrolümü kaybediyorum ve senin de kaybetmeni istiyorum."

"Çok zalimsin."

“En iyisinden öğrendim.” Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar beni kendine daha da yaklaştırdı. “Ama sana bir sır vereyim mi, tatlım? Jameson'dan ayrıldığımda, senin de peşimden geleceğini ummuştum. Onun söylediklerine aldırış etmiyormuş gibi davranmak yerine, seninle gizlice kaçmayı düşünmekten çok heyecanlandım.”

Kontrol düğmem kapanıyor.

Çenesini kavrayıp yüzünü yukarı doğru kaldırıyorum, böylece benden başka bir yere bakamıyor. "Bana lafı dolandırmadan anlat."

"O odada istediğim tek kişi sensin." Sesi boğuk ve muhtaç bir tona bürünüyor. "Bütün gece seni istedim."

"Kimseyle paylaşmam. Hiç kimseyle, özellikle de onunla."

"Öyleyse konuşmayı kes ve hakkın olanı al."

Onu öyle sert öpüyorum ki dişlerimiz birbirine çarpıyor. Elim elbisesindeki yırtmacı buluyor ve bacağından yukarı doğru kayarak tangasının ucuna ulaşıyor. Sırılsıklam olmuş, kumaş parmaklarıma yapışmış ve ben de ağzına inliyorum.

"Kahretsin, Ken Bebek."

"Sana söylemiştim." Elime sürtünüyor ve ben de külotunu çıkarıyorum. "Bütün gece bunu hayal ettim. Beni eğip, aklım başımdan gidene kadar benimle sevişmeni."

"Sen benimsin."

"Biliyorum." Alt dudağımı acıtacak kadar sertçe ısırıldı. "Bana neden seni aklımdan çıkaramadığımı hatırlat."

Onu döndürüp avuç içlerini duvara yasladım. Sanki bütün gece bu emri beklemiş gibi sırtını kamburlaştırdı.

Elbisesini beline kadar yukarı çekip, kalçalarının kıvrımlarını elimle okşayarak manzarayı bir anlığına seyrediyorum.

"Bu elbiseyi benim için giydin," diyorum.

"Denedim, aklını kaçırmamı umuyordum. İşe yaradı mı?"

Omuzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri arzuyla kararmış.

Kemerimi çözüp kendimi serbest bıraktım, içeri girmeden girişine bastırdım. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence artık dalga geçmeyi bırakıp benimle sevişmelisin."

"Her zaman çok talepkar." Kalçalarımı sallıyorum ve ıslaklığının içinde kayıyorum. "Ne istediğini bilen bir kadını seviyorum."

Elini bacaklarının arasına uzatıp testislerimi avuçladı. "Seni istiyorum."

"Anlat bana." Geri çekilmeden önce onun sıcak girişinde sabırsızca bekliyorum. "Her iğrenç ayrıntıyı."

Bana doğru eğiliyor ve ben de hayal kırıklığıyla inliyorum.

"Öyle sert bir şekilde benimle sevişmeni istiyorum ki, hangi gezegende olduğumu bilemeyeyim. Seni hissetmek istiyorum—"

O daha bir kelime bile söyleyemeden ona sertçe çarptım.

Çılgılık atıyor ve ben de elimi ağzına kapatıp sesi bastırırken hareket etmeye başlıyorum. Bu nazik değil, tatlı da değil. Sanki kardeşimin bu gece ona verdiği her dokunuşu, her gülümsemeyi, her fısıldanan sözü silmeye çalışıyormuş gibi onunla sevişiyorum.

"Bunu hissediyor musun?" diye hırladım kulağına, kalçalarım onun kalçalarına çarpıyordu. "Seni esnetiyorum işte. Sen bana aitsin Kendall. Bana."

Avucumun içine doğru inleyerek her hamleme karşılık veriyor.

"Sen benimsin, bunu biliyor musun?"

Başını telaşla sallıyor.

"Sen her zaman benim oldun."

Bu sefer daha umutsuzca bir baş sallama daha.

Omzunu hafifçe ısırdım ve vajinası beni öyle sıkıca sıktı ki gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Tekrar dışarı çıkıp onun yanına oturacaksın, gülümseyip ufak tefek sohbetler edeceksin, ben de senin bacaklarından aşağı damlayacakken. O sana her dokunduğunda, sana böyle hissettiren kişinin kim olduğunu hatırla. Başka hiçbir erkek sana benim vereceğim şeyi veremez."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor.

Elimle klitorisini bulup, dairesel hareketlerle okşarken bir yandan da içine girip çıkıyorum ve saniyeler içinde kendinden geçiyor. O kadar şiddetli bir orgazm yaşıyor ki, onu destekleyip, orgazmına rağmen onu becermeye devam ediyorum, kendi boşalmamı kovalarken boynuna doğru zar zor bastırabildiğim bir iniltiyle derinlere boşalıyorum.

Nefes nefese kalmışken, alnımı omzuna yaslayarak onun kollarına gömülmüş halde kalıyorum.

"Bu..." diye başlıyor nefes nefese.

"Yeterli değil." Yavaşça geri çekiliyorum, kendimi ondan damlarken izliyorum. "Seninle asla yeterli olmuyor."

"Biliyorum."

"Mahvolduk, Kendall. Umarım bunun farkındasındır."

"Evet."

Yerdeki iç çamaşırını alıp cebime koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bunları saklıyorum."

Elbisesini düzeltmesine yardım edip yüzünü bana çevirdim. Çok bitkin görünüyordu. Ruju yerindeydi ama saçları tokalarından çıkmıştı. Elimden geldiğince düzelttim, bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Onlar olmadan tekrar sahaya çıkacaksın."

"Patterson—"

Yaklaştım, dudaklarım kulağına değdi. "Senden bir iyilik yapmanı istiyorum, tamam mı?"

"Her şey," diye fısıldıyor.

"Ona her şeyin bittiğini söyle. İkinci bir şansın, yeniden alevlenmenin, hiçbir şeyin olmadığını açıkça belirt." Gözlerinin içine bakmak için biraz geri çekildim. "Senin bana karşı hislerini zaten biliyorum, ama o bilmiyor. Hala bir şans olduğunu düşünüyor ve bu gece buna son vermeni istiyorum. Kardeşim seni eve götürmeye çalıştığında —çünkü çalışacak— her zaman kime ait olduğunu anlamasını istiyorum."

"Bunu yapamam." Nefesi kesildi.

"Yapacaksın," diyorum ona.

"Böyle şeyler yaptığında neden hoşuma gidiyor ki?" Beni geri itiyor. "Beni bir canavara dönüştürdün."

"Hayır, Ken Bebek. Sen hep öyleydin. Kafesi ben açtım." Kapıyı açıp koridorun boş olduğundan emin oldum. "Saçını düzelt. Bir hokey topu tavşanına benziyorsun."

Gülümseyerek başını salladı. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum, bebeğim." Önce ben sessizce çıktım, onu kendine gelmesi için yalnız bıraktım ve tatmin olmuş hissettim.

Mila'yı buluyorum ve beni görünce kaşları kalkıyor.

"Yapmadın."

Yapabileceğim tek şey gülümsemek.

Beş dakika sonra Kendall, suçlu bir ifadeyle kardeşimin yanına döndü. Mila'nın gözleri onu takip etti ve sonra sırtıttı.

"Seni pislik herif. Başardın işte," diyor ve yavaşça alkışlıyor. "Bravo."

Gülümsedim ve göz kırptım, konuşmaların yakında başlayacağını biliyordum, içten içe Kendall'ın benim olduğunu biliyordum.

Ama Jameson bu sefer benimle dalga geçmek istediğine göre, bunun bedelini ödeyecek.

Rica ederim kardeşim.

Kendimi banyoya kilitledim ve yansıyama baktım, karşımda duran kadını zar zor tanıdım.

Dudak rujum bir şekilde hâlâ bozulmamış, ama saçlarım felaket durumda, tokalar gevşemiş ve saç telleri yüzüme dökülüyor. Yanaklarım kızarmış, gözlerim çok parlıyor ve yaptığım her ufak harekette Patterson'ı bacaklarımın arasında hissedebiliyorum. İç çamaşırımın olmaması, olanları, neredeyse yalvararak istediğim şeyi sürekli hatırlatıyor.

Lavabonun kenarını kavrayıp üç derin nefes alıyorum, bu anlar için yaşadığımı biliyorum, oysa yaşamamam gerekiyor. Her şeyin verdiği heyecana bağımlıyım, ama şimdi kendimi toparlayıp ciddi bir ifade takınmam lazım çünkü tekrar dışarı çıkıp kardeşinin yanına oturmalıyım, sanki az önce aklımı başımdan almamış gibi. Kendimi temizliyorum ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, onu tekrar ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum.

Saçımı elimden geldiğince düzeltiyorum, gevşek tutamları yerlerine geri sokup, canla başla tutunan tokalarla sabitliyorum. Gereksiz olsa bile rujumu tazeliyorum ve yanaklarımdaki kızarıklık makyaj gibi görüneneye kadar yanaklarıma hafifçe vuruyorum. Lig yöneticileri, haber sunucuları, spor gazetecileri ve babamla dolu bir odanın karşısına çıkacak kadar düzgün görüldüğümde, elbisemi düzeltip geri dönüyorum.

Jameson, onu bıraktığım yerde, yardımcı antrenörlerden biriyle sohbet ediyordu ve bana yaklaşırken yüzü aydınlandı.

“İşte buradasın.” Ayağa kalktı ve beni sıcak bir kucaklamayla karşıladı. “Kaybolmuş olabileceğini düşündüm.”

"Tuvalet sırası inanılmaz uzundu," diye yalan söylüyorum, rolümü oynamak için yerime kayıyorum, çünkü gözlerin çoğunun üzerimizde olduğunu biliyorum.

Patterson'ın nerede olduğunu hissedebiliyorum ve yüz ifademi nötr tutmak için mücadele etmem gerekiyor. Odanın diğer ucunda, Mila ile masasında oturmuş, sakın ve kendinden emin görünüyor. Kalabalık odada gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakışlarını kaçırmadan önce bir anlık memnuniyet görüyorum çünkü beni parmağının ucunda oynattığımı biliyor ve haklı olmasından nefret ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Jameson, eli nazikçe çıplak omzuma dokunurken. "Gergin görünüyorsun."

"Bu topuklu ayakkabılardan kurtulmaya hazırım," diye açıklıyorum ve bu tamamen yalan değil.

O gülüyor ve bana dokunduğunda normal davranmaya çalışıyorum. Bu durum tatsız değil, daha çok yanlış hissettiriyor çünkü bunun Patterson'ı nasıl etkilediğini biliyorum ve bu geceki her şey, vestiyerde onunla birlikte olmak dışında, yanlış geliyor. İşte en berbat kısmı da bu.

Işıklar kısılıyor ve sunucu ilk konuşmacıyı tanıtmak için sahneye çıkıyor. Lig ortaklıkları ve hayırseverlik girişimleri hakkında yapılan iki konuşmayı yarım yamalak dinliyorum. Aynı anda, aklım Patterson'ın kalçalarındaki ellerine, kulağımdaki sesine, bana ait olduğumu inkar edilemez bir gerçekmiş gibi söyleme biçimine geri dönüyor.

Onun sert olduğu zamanları seviyorum ama onunla geçirdiğim yumuşak anları, bana gerçekten kendisini göstermesine izin verdiği anları özlüyorum.

Sunucu Patterson'ın adını anons ettiğinde biraz daha dik oturdum. Tüm kariyeri boyunca kameraların önünde olmuş birinin özgüveniyle kürsüye çıktı ve spot ışığı, kusursuzca dikilmiş smokin içindeki çene hatlarını ve omuzlarının kıvrımlarını aydınlattı. Sanki sahneler, alkışlar ve her sözüne kulak veren insanlarla dolu salonlar için doğmuş gibiydi.

"İyi akşamlar," diye başlıyor konuşmasına, derin sesi balo salonunu dolduruyor. "Bu akşam Koç Hart hakkında konuşmak için buradayım, ancak onun bu takım için ne ifade ettiğini gerçekten anlamak için önce bir itirafta bulunmam gerektiğini düşünüyorum."

Nefesimi tutuyorum.

“Yıllar önce, omuzlarımda bir yük ve kendimi kanıtlama isteğiyle Angels tesisine çaylak olarak girdim. Hokey hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum ve yeteneğin yeterli olduğuna inanıyordum. Bana her zaman daha çok çalışırsam ve herkesten daha iyi oynarsam başarının geleceği söylenirdi.” Duraksıyor, kalabalığa bakıyor. “Bu, gerçeklerden o kadar uzak ki, gülünç.”

Onun odaya nasıl hükmettiğini, tüm gözlerin ona dikildiğini izliyorum.

“Koç Hart bende kendimde göremediğim bir şeyi gördü. Kibirimi, tavrımı ve ördüğüm duvarları aştı ve bunların arkasına saklanmama izin vermedi. Beni herkesten daha çok zorladı, bunu beni kırmak istediği için değil, neye dönüşebileceğimi bildiği için yaptı.”

Gözleri odanın öbür ucundaki gözlerimle buluştu ve herkes gözden kayboldu.

“Oyun benim için değişmeye başladı. Bir şey kanıtlamakla ilgili olmaktan çıkıp, ona duyduğum sevgiyle ilgili olmaya başladı. Her gün beni zorlayan bir şeye karşı saf, her şeyi kapsayan, korkutucu bir sevgi buldum.” Mikrofonun varlığına rağmen sesi alçalıyor, samimi bir tonda konuşuyor. “Bunların hiçbirisi Koç Hart olmadan mümkün olmazdı ve her şeyi ona borçluyum. Bana, sahip olmaya değer şeylerin sizi en çok korkutan şeyler olduğunu, ama yine de bunun için çalışmaya devam etmeniz gerektiğini öğretti. Koç, korkutucu bir şekilde bağırса da, bilge bir adam.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, eminim Jameson bile duyabiliyordur.

“Ama bana şunu öğretti: Bazen, mantıklı beyninizin her bölümü bunun berbat bir fikir olduğunu söylese bile, kendinizi geri tutmayı bırakıp istediğinizin peşinden gitmelisiniz. Bir fırsat görürseniz, değerlendirin çünkü golü atmamanın pişmanlığı çok daha kötüdür.”

Artık hokeyden bahsetmiyor ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Jameson yanımda kıpırdanıyor ve gözlerinin yüzümde olduğunu hissediyorum, ama Patterson'dan bakışlarımı ayıramıyorum.

“Eskiden hokeyin sadece bir oyun, iyi olduğum bir şey, faturaları ödeyen ve zamanımı dolduran bir şey olduğunu düşünürdüm. Ama bu benim hayatım.” Patterson'ın çenesi kasılıyor. “Koç Hart bize aileyi öğretti ve takımdaki her bir kişiye kendi ailesindenmiş gibi davranıyor. Aile için çok şey yaparsınız; onun için savaşırsınız, onu korursunuz ve zor olsa bile, acı verse bile, elinizden gelen her şeyi verirsiniz. Bu yüzden bu gece, kendimize inanmadığımız zamanlarda birçoğumuza inandığı için Koç

Hart'a teşekkür etmek istiyorum. Beni her zaman daha iyi olmaya ittiği için teşekkür ederim."

Bardağını babamın masasına doğru kaldırıyor. "Koç Hart'a. Tanıdığım en iyi koç, akıl hocası, lider ve baba figürü. Bunu hak ediyorsunuz, Koç. Sizin takımınızda oyuncu olmaktan daha büyük bir onur yok."

Salon alkışlarla yankılanıyor ve ben de alkışlara eşlik ediyorum, ellerim otomatik pilotta hareket ederken zihnim hızla çalışıyor. Patterson kürsüden uzaklaşıyor, masasına doğru ilerlerken el sıkışmaları ve sırt sıvazlamalarını kabul ediyor ve bir daha bana bakmıyor, ki bu muhtemelen en iyisi.

"Çok güzel bir konuşmaydı," diye mırıldandı Jameson ve sesinde şimdi bir tedirginlik vardı. "Patterson normalde bu kadar güzel konuşmaz."

"Son zamanlarda sürekli sürprizler yapıyor," diyebiliyorum zar zor.

Jameson bir an beni inceliyor ve yüz ifadesinde bir değişiklik görüyorum. Her zaman anlayışlıydı, beni her zaman anlayabiliyordu ve şu anda, fark etmemesi gereken ayrıntıları katalogluyormuş gibi hissediyorum.

Babam öne geçip ödülünü alıyor ve neredeyse tüm otuz yıllık kariyeri boyunca Angels takımını çalıştırmanın ne kadar önemli olduğunu anlatan yürekten bir konuşma yapıyor. Jameson, Patterson'a baktığımı fark ediyor ve ben de zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"Kendall, sen—" diye söze başlıyor ama alkışlar ve ayakta alkışlar yeniden başlıyor.

Babam devasa kupasıyla masamıza geliyor; kupa, diğerlerinin yanındaki vitrine konacak.

"İşte benim kızım." Babam beni kucaklıyor ve tanıdık kolonya kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştiriyorum. "Ne düşündün?"

"Konuşmalar harikaydı."

"Evet. Patterson neredeyse boğazımı düğümleyecekti." Babam omzumu sıktı. "Bazen baş belasıydı ama iyi bir çocuktu."

Ne kadar yetenekli olduğunu bir bilseydi.

Babam, Jameson'la kısa bir sohbet ettikten sonra oradan uzaklaştırılıyor ve ben de bu sırada kendimi toparlıyorum. Patterson'ın masasına doğru baktığımda, Mila ile derin bir sohbe dalmış olduklarını görüyorum; Mila'nın eli onun kolunda, vücudu ona doğru dönük ve tıpkı benim gibi rol yapıyorlar.

Akşamın geri kalanı, hızlıca içmeye başladığım şampanya ve kısa sohbetlerle geçti. Jameson dışarı çıkmayı önerdiğinde, performans

sergilemenin beni yorduğu için, saatin uzunluğuyla alakası olmayan bir şekilde bitkin düşmüştüm.

Şehir arabasının arka koltuğuna oturuyoruz ve daireme doğru ilerlerken Manhattan pencerelerden hızla geçiyor. Onunla birlikte olmak çok kolay, çok sade ve yıllar önce evlenme teklif ettiğinde neden evet dediğimi hatırlıyorum; çünkü Jameson'la birlikte olmak güvenli hissettiriyor, soğuk suya dalmak yerine sıcak bir banyoda oturmak gibi.

Daireme dönerken, Patterson'ın sesi kafamda yankılanmaya devam ediyordu. "Ona her şeyin bittiğini söyle. Bunu son derece açık bir şekilde belirt."

Şehrin ışıkları yüzüne gölgeler düşürüyor ve birbirlerine ne kadar benzediklerine bir kez daha şaşıyorum. Aynı kemik yapısına ve mavi-yeşil gözlere sahipler, ancak Patterson gergin ve sivri dilli iken, Jameson rahat ve yaklaşılabılır.

Araba evimin önünde yavaşladı ve ben ona döndüm.

"İyi geceler, Kendall. Çok eğlendim," diyor.

Onu bırakıp, iyi geceler deyip içeri girmeliyim, ama Patterson'ın talebi kafamda yankılanıyor ve Jameson ile aramda hiçbir şey kalmadığından emin olmam gerektiğini fark ediyorum. Bu kapıyı tamamen kapatmalıyım.

"Aslında, biraz yukarı gelmek ister misin? Şarap ya da tekila var, bence konuşmalıyız."

Gülümsemesi içten. "Evet, bunu isterim."

Jameson, ben itiraz edemeden şoföre parasını ödedi ve merdivenlerden yukarı benimle birlikte çıktı. Onu daireme aldım, ışıkları açtım ve mutfığa doğru yöneldim; o ise her yere yığılmış tuvallere bakındı.

Duvara yaslanmış resim yığınının bakarak, "Çok meşgulmüşsün," diyor. Yaklaşıyor ve Callan'ın portresine bakmak için eğiliyor. "Vay canına, Kendall. Çok yeteneklisin. Daha önce de iyiydin ama bu... Hayran kaldım ve seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," dedim, iki bardak ve dün açtığım kırmızı şarap şişesini alırken.

Odanın içinde hareket ediyor ve ben onu izliyorum, bana gülümsediği zamanlardaki o eski kıvılcımı bulmaya çalışıyorum. Elime dokunduğunda içime yayılan sıcaklığı hatırlıyorum ve bunu yüzünün tanıdık kıvrımında ve aşırı flörtöz tavırlarında arıyorum.

"Beni resmettiğin zamanları hatırlıyor musun?" Gözleri nostaljiyle dolu bir şekilde bana döndü. "Portfolyonuz için o seriyi yapmıştın ve saatlerce

hareketsiz oturmak zorunda kalmıştım.”

"Ah, lütfen. Ne kadar istesen de yerinde duramıyordun," dedim oturma odasında onunla buluşurken. Ayakkabılarımı çıkarıp ona bir kadeh şarap uzattım.

"Birçok şeyde berbattım." Yanıma doğru geldi, elimden bardağı aldı ve yere koydu. "Sanırım seni öpmem gerekiyor, Kendall."

"Tamam," diye fısıldadım, bu kapanışa ihtiyacım vardı.

Dudakları yumuşak ve acı verici derecede tanıdık, bir anlığına kendimi ona bırakıyorum, orada eskiden var olan bir şeyi test edip arıyorum. Elleri belimi bulup beni kendine çekiyor ve Patterson'la hissettiğim o umutsuzluğun, o sıcaklığın yükselmesini bekliyorum.

O da karşılık veriyor, daha çok çabalayarak, sanki dudakların mekanik temasının ötesinde bir şey hissetmek istiyormuş gibi. Öpüşmeyi derinleştiriyor ve ben de ona izin veriyorum; ellerim arzuyla değil, kas hafızasıyla omuzlarına gidiyor. Ben de ona ayak uyduruyorum, hala umutluyum, hala arıyorum.

Boynumdan aşağı öpüyor ve ben tavana bakıyorum, kıvılcımın tutuşmasını, ayrı geçen yılların bir şeyleri değiştirdiğine dair bir işaret bekliyorum.

"Kendall..." Geri çekilip bana baktığında sesi boğuktu, sonra da güldü. "Bu işe yaramıyor."

"Öyle değil," diyorum ona, dürüst olduğumuz için neredeyse rahatlamış bir şekilde.

"Belki de..." diye düşündüm.

"Hâlâ aramızda bir şey vardı," diye tamamlıyorum onun yerine. "Artık yok."

Orada, birlikte koca bir gelecek planlamış iki insan olarak duruyorduk, ama şimdi birbirimize yabancı gibiyiz.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye doğruluyor.

"Ben de öyle düşünmüyorum," diyorum ona.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes verdi. "Biliyor musun, bir ara seninle ilişkimizi bitirmekle hata yapmış olabileceğimi düşünmüştüm."

Kanepenin kenarına oturup birbirimize bakıyoruz, ikimiz de durumun absürtlüğünün farkındayız.

"Öyle mi?" diye sordum, şarabımdan uzun bir yudum alarak.

"Çok güzel zamanlar geçirdik," diye itiraf ediyor. "Dostluğumuzu gerçekten özleyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum. "Ama hepsi bu kadar."

İçmeye devam ediyoruz.

"Bana bir şey söyle." Sesi değişiyor, şakacı tavrını kaybediyor. "Kardeşimle mi yatıyorsun?"

Kalbim durdu. "Ne?"

Gözlerinde öfke yok.

"İkinizi de çok iyi tanıyorum," diyor. "Konuşması sırasında ona bakış şekliniz. Onun odanın karşısından size bakış şekli. Bu ifadeyi daha önce de gördüm Kendall. İkinizde de."

"Hangi ifade?" diye soruyorum.

"Aşık oldun."

Bunu inkar etmeliyim. Yalan söylemeliyim, konuyu saptırmalıyım, Patterson'la gölgelerde kurduğumuz kırılgan şeyi korumalıyım. Ama yalan söylemekten çok yoruldum ve Jameson bundan daha fazlasını hak ediyor.

"Şey," diyorum, "evet, kardeşinle yatıyorum."

Sanki yıllardır tuttuğu nefesini dışarı verdi. "Ne kadar zamandır?"

"Bu cevapları sana borçlu değilim."

Koltuğa yaslandı, başını yastığa dayadı. "Bir bakıma öyle. Resmen ikiz kardeşimle yatıyorsun."

"Tamam. Bir aydan biraz fazla süredir devam ediyor."

"Peki ya ondan önce? Dürüst olun."

Ona ters ters baktım. "Hayır. Bir kere öpüştük ve evlenme teklifinden sonra sana bundan bahsettim. Başka hiçbir şey olmadı, söz veriyorum. Bunların hiçbirinde yalan söylemek için bir nedenim yok."

Uzun süre bana bakıyor ve yüzünde beliren her duyguyu izliyorum, ama şaşkınlık bunlardan biri değil.

"İkiniz arasındaki gerilim, ona her zaman bakış şekliniz, benimleyken bile..." Yavaşça başını salladı. "Sanırım her zaman birbirinizin nihai hedefiydiniz."

"Jamie—"

"Henüz bitirmedim," diyor aniden. Şarap kadehini yere bırakıp tamamen bana dönüyor. "Yıllar önce seni dışarıya davet etmişim çünkü Patterson'ın seni istediğini biliyordum."

Sözler ilk başta anlamsız geliyor, sanki anlamam gereken ama tam olarak tercüme edemediğim bir dilde konuşuyor gibi.

"Neden bahsediyorsun?"

"Sana nasıl baktığını gördüm." Jameson gözlerime bakıyor. "Sanki tüm hayatı boyunca seni beklemiş gibiydi. Sanki odadaki tek kişi sendin. Ben de bunu istedim."

Ona bakıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Jamie."

"O her zaman istediği her şeye sahip oldu." Saçlarını tekrar eliyle düzeltti—ikisi de paylaştığı o gergin hareket. "Daha iyi istatistikler, daha büyük sözleşmeler, ilgi odağı. Ben iyiydim ama Patterson harikaydı—yıldız bir oyuncuydu. Ve bir kez olsun, onun istediği ama peşinden gitmeye cesaret edemediği bir şeyi gördüm. Fırsatı değerlendirdim."

"Yani ben neydim, bir ödül müydüm? Bir yarışma mıydım?"

Başını hızla salladı. "Yani, belki ilk başta öyleydi, ama sonra sana gerçekten aşık oldum, Kendall. Birlikte olduktan sonra, Patterson'ın sende ne gördüğünü anladım."

"Ne kadar da adi bir herif!" O kadar öfkeliyim ki kendimi zor tutuyorum.

"Bunu hak ettim. Ama biliyordum ki asla senin peşine düşmezdi." Jameson'ın sesi kararlıydı. "Kariyerini asla riske atmazdı, en azından başlangıçta. Koçunun kızıyla mı? Sen yasak bölgeydin, Ken Doll. Patterson her zaman bunun için çok mantıklı, çok dikkatliydi. Seni her zaman uzaktan isterdi ve asla hiçbir şey yapmazdı."

Geçmişini düşünüyorum, Patterson'ın bana sanki beni istiyormuş gibi baktığı tüm o anları. Her zaman, birini sevmemekten çok daha yoğun, aşırı bir düşmanlık vardı. Benden zehirmişim gibi kaçınıyordu çünkü asla sahip olamayacağı kişi bendim.

"Beni ondan çaldın." Bu çok sert bir ifade.

Jameson, "Ben olmasaydım, başkası olurdu," diyor. "Gerçekten seni önemsiyordum. Seni mutlu etmek için elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Ama başlangıçta bir yalan üzerine kuruluydu. Beni sevmeyi sen seçtin," diyorum ve Patterson'ın bana söylediklerinin hepsi anlam kazanmaya başlıyor. Gözlerine bakıyorum. "Kimi seveceğini seçemezsin Jamie. Aşk seni seçer."

"Bunu biliyorum." Kendini savunmaya çalışmıyor. "Bu yüzden bana öpüşme olayını anlattığında artık dayanamadım. Oyun eğlenceli olmaktan çıktı çünkü çok gerçekçi bir hal aldı. Onun sana karşı benim asla yaşayamayacağım duyguları vardı ve bunu biliyordum."

Ellerim titrediği için şarap kadehimi yere bıraktım. Patterson, Jameson ve kendim hakkında yaptığım tüm varsayımlar yerle bir oluyordu.

"Kötü hissediyorum."

"Gerçekten çok zgnm." Ayağa kalkıyor. "Seni gerçekten sevdim. O kısım gerçekti."

"Ama sen bana hiç aşık olmadın," diyorum sesim titreyerek.

"Kendall." Jameson kapıda durup bana baktı. "Aşk, istediğin birinin başka biriyle mutlu olmasına izin vermektir, bu seni öldürse bile. Sence Patterson bunca zamandır neden sefil bir herifmiş?"

Boğazım çok daraldığı için konuşamıyorum.

"Bu konuyu daha fazla uzatmadan, gerçekten birlikte olmaya başlayın, yoksa daha fazla zaman kaybedeceksiniz." Kapıyı açıyor. "Açıkçası, gerçekten birbirinize layık olduğunuzu düşünüyorum."

Sonra o gitti ve ben şarapla ve kaamayacağım bir gerçekle baş başa kaldım.

Patterson önce beni istiyordu ve Jameson bunu biliyordu. Tüm ilişkimiz, kardeşinin istediği bir şeyi kazanma ihtiyaı üzerine kuruluydu.

Bardağımdaki kalan içkiyi bir dikişte içip bir tane daha dolduruyorum, zihnim karmakarışık halde dairemde bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

Bu gece Patterson'ın yaptığı konuşmayı, risk almaktan ve istediğinin peşinden gitmekten bahsettiğini düşünüyorum. Aramızdaki her anı, her kavgayı, her öpücüğü, boğuluyormuş gibi bana baktığı ve benim onun tek oksijeni olduğum her anı düşünüyorum.

Onunla konuşmam gerektiği için telefonuma uzanıyorum ama parmaklarım ekranın üzerinde takılı kalıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Jameson bana yıllardır eksik olan yapbozun parçasını verdi ve Patterson'ın neden her zaman bu kadar öfkeli, bu kadar mesafeli, beni kendine yaklaştırırken bile neden sürekli uzak tutmaya kararlı olduğunu anlıyorum.

Ama Patterson'ın aslında ne istediğini bilmiyorum. Sanki dünyadaki tek arzuladığı kadın benmişim gibi benimle birlikte oluyor ve Jameson'la ilişkimizi bitirmemi söyledi, hepsi bu. Elimizde sadece bu anlaşma ve söylenmemiş milyonlarca söz var.

Kalbim gümbür gümbür atarken telefonumun ekranına bakakaldım.

Bu akşam Patterson, sahip olmaya değer şeylerin sizi en çok korkutan şeyler olduğunu söyledi ve şu anda, sahip olup olamayacağımdan emin olmadığım bir şeyi istemekten dehşete düşüyorum. Babam bunu asla kabul etmezdi.

Telefonu hiçbir şey yazmadan kenara koydum çünkü bu gece her şey değişti ve bundan sonra ne olacağını tahmin edemiyorum.

Kendall'ın binasının karşısındaki tuğla duvara yaslanmış, gölgelerde saklanmış, tam bir sapık gibiyim ama umurumda değil. Yirmi dakika önce Mila'ya temiz hava almam gerektiğiyle ilgili bir bahane uydurdum. O da hemen anladı, bana o bilmiş sırıtışını yaptı ve iyi eğlenmemi söyledi.

Şimdi karanlıkta, Kendall'ın dairesinde pencereden geçen gölgeleri izleyerek, kardeşimin gitmesini bekliyorum.

Eve gitmeliyim.

Yukarıda ne olup bitiyorsa onu kendi haline bırakıp yarın halletmeliyim. Ama Jameson'ın ona dokunması, onu öpmesi, bir saat önce içinde bulunduğum bedenın üzerinde ellerini gezdirmesi düşüncesi bile beni duvara yumruk atmaya itiyor. Bacaklarının arasında hâlâ benim benim var ve kardeşim yukarıda, aslında asla ona ait olmayan bir şeyi geri almaya çalışıyor.

Bu yüzden burada durup bekliyorum.

On beş dakika sonra lobi kapısı açılır ve Jameson ceketini düzelterek kaldırıma çıkar. Sokak lambasının altında durur, telefonunu çıkarır ve bir şeyler yazmaya başlar. Sonra başını kaldırıp, sanki birini bekliyormuş gibi sokağı tarar.

Gözleri tam olarak durduğum yere odaklanıyor.

"Burada olacağını biliyordum," diye seslendi, telefonunu cebine koyup adımlarını hızlandırarak bana doğru yürürken. "Çok tahmin edilebilir birisin, Patty."

Duvara yaslanıp onunla yarı yolda buluştum. "Ve sen de erken ayrılıyorsun. Ne oldu? Bu sefer anlaşmayı tamamlayamadın mı?"

Birkaç adım ötede durdu, her zaman ona yumruk atmak istememe neden olan o rahat ifadeyle beni süzdü. "Bana sanki beni mahvetmek istiyormuş gibi bakmak yerine, bana teşekkür etmelisin."

Alaycı bir şekilde, "Teşekkür mü ediyorum?" diye sordum. Yaklaştım, ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Seni dövmeiyim."

"Deneyebilirsin." Sırıtmaya devam etti ve yumruğunu sıkı. "Ama ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz."

Birbirimize bakıyoruz ve aramızdaki eski rekabetçi ateşi yeniden alevlendiriyorum. Bütün hayatımız boyunca böyleydik, hep birbirimizi zorladık, hep denedik, hep birbirimize ve kendimize bir şeyler kanıtlamaya çalıştık.

Jameson, "Artık her şeyi biliyor," diyor. "Onu ilk önce nasıl istediğini, benim de yine de nasıl peşinden koştuğumu."

Çenem kasıldı. "Gerçekten şimdi itiraf mı ediyorsun?"

"Ancak yıllar önce onu öptüğünü itiraf ediyorsan," diyor. "Ah, lütfen. Bunu biliyordum. Kendall bana söyledi. Altı yıldır bunu dile getirmeni bekliyordum."

"Önemli mi?" diye soruyorum.

"Evet, öyle." Başını yana eğdi, o hesapçı cazibesi yerine oturdu. "Ayrıca, onu gördüğün andan itibaren ona aşık olduğunu ve seni öldürse bile benimle mutlu olmasına izin vermeye razı olduğunu da söylemiş olabilirim. Rica ederim."

"Hiç hakkın yoktu—"

"Her türlü hakkım vardı." Sesi sertleşti. "Birinin bu çıkmazı sona erdirmesi gerekiyordu."

"Ona başka neler söyledin?"

"Her şey." Omuz silkti. "Artık top sende. Bununla ne yapacağın sana kalmış. Artık senin bahanen olmayacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldım, söylediklerini sindirmeye çalıştım. Kendall, önce onu istediğimi ve Jameson'ın onu benden aldığını biliyor. Tüm bu süre boyunca ona aşık olduğumu biliyor.

"Biz aynıyız, Patterson." Sanki aklımı okuyormuş gibi söylüyor bunu, her zaman yapabildiği gibi. "Aynı olmadığımızı varsayıyorsun." Daha da yaklaşıyor, sesi daha da alçalıyor. "İkimiz de biliyoruz ki, istediğimizi elde

etmek söz konusu olduğunda, ne gerekiyorsa yaparız. Fark şu ki, ben her zaman dürüst oldum.”

"Kıyafetlerimizi değıştirelim," diyorum.

Jameson gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Beni duydun."

"Böyle bir şeyi neden yapayım ki?"

Ceketimi çoktan çıkarıyorum. "Çünkü bana borçlusun."

"Ona aynı taktiğı uygulamayacağız," diyor başını sallayarak. "Çok öfkeli ve adeta nükleer bombaya maruz kaldı, tamam mı? Bırakın bu gece olayı sindirsin, yarın görüşelim."

"Bana borçlusun." Gözlerime bakıyorum. "İstediğimi aldın. Yıllarca ikimizle de oyun oynadın. Benimle kıyafetlerini takas et."

Yüz ifadesinde bir değışiklik oldu ve bir an için reddedeceğini, bana cehenneme gitmemi söyleyip çekip gideceğini düşündüm. Ama sonra gözlerinde o tanıdık rekabetçi parıltı belirdi, çünkü haklı olduğunu kanıtlamaya asla karşı koyamazdı.

Jameson uzun süre bana baktı. "Bunu hemen anlayacak. İkimizi de çok iyi tanıyor."

"O halde bu hızlı olacak."

Başını salladı ama kravatını gevşetti. "Bunu sen istediğini unutma."

Loş ışıktaki kıyafetlerimizi değıştiriyoruz. Onun takım elbisesi bana mükemmel oturuyor, sanki hokey sezonu formundaymış gibi. Merdivenlerden yukarı çıkarken sessiz kalıyoruz, ikimiz de birbirimizin eşyalarını giymenin yanlışlığına alışmaya çalışıyoruz. Onun katına vardığımızda, Jameson kapıya yaklaşırken ben geride kalıyorum.

"Vur," diyorum.

"Sana ve bu kadar saçma fikirlerine neden kulak verdiğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Bir adım öne çıkıp parmak boğumlarımla tahtaya vuruyorum, sonra kapı açılır açılmaz onun yanına geçiyorum.

Kendall elbisesini çıkarıp pijama şortu ve ince bir askılı bluz giymiş. Saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri kızarmış, sanki ağlamış gibi. Neredeyse boş bir şarap kadehi parmaklarının arasında sallanıyor ve beni neredeyse mahveden bir şekilde perişan görünüyor.

Sonra bakışları aramızda gezindi, smokin giymiş Jameson'ı ve lacivert takım elbiseli beni süzdü ve yüzüne soğuk bir ifade yerleşti.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor kadın dümdüz bir ifadeyle.

"Sürpriz," diyor Jameson, ama benim konuşma tarzımı ve keskin ifademi kullanıyor. Benim gibi duruyor, omuzları dik, çenesi sıkı. Bütün hayatı boyunca beni incelemiş ve şu anda en iyi performanslarından birini sergiliyor.

Kendall ona şöyle bir bakmıyor bile. Gözleri benimkine kilitlenmiş durumda.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, sesi yorgun ama altında bir şey var, neredeyse bir rahatlama gibi. "Bu herifin bana anlattıklarından sonra kapıma gelip oyun mu oynuyorsun?"

"Ken Do—" diye başlıyor Jameson.

"Jamie, dur." Ona baktı, çok yorgundu. "Bana ikiz değiştirme oyununu oynadığına inanamıyorum. Addison beni bu konuda uyarmadı mı sence?"

Bir adım öne çıktı, gözleri tekrar benimkine döndü ve elini uzatarak kalbimin üzerine, derime dövme olarak kazınmış olan "MAHV OLMUŞ" kelimesinin bulunduğu yere, elini bastırdı.

"Çok saçmalıyorsun," diyor sessizce.

Nefes alamıyorum.

Jameson rol yapmayı bırakarak, "Anlaştık," diyor. "Size söylemiştim."

Kendall ona kısa bir bakış attı. "Gidebilirsin, Jamie."

Bana döndü. "Konuşmamız gerekiyor."

Jameson ikimize de şöyle bir göz gezdirdi ve bu sefer zekice bir yorum yapmadı. Başını salladı, ödünç aldığım smokinin yakasını düzeltti ve asansöre doğru yöneldi.

"Takım elbisenizi kendime saklıyorum. Çok yakışmış," diyor bana. "Ayrıca, sakın bunu berbat etmeyin."

Ayak sesleri merdivenlerden yankılanıyor ve sonra sadece Kendall ve ben kalıyoruz.

Aramızda yedi yıllık söylenmemiş söz birikimi var.

"İçeri gelin," diyor.

Onu takip ederek içeri girdim ve kapıyı arkamızdan hafif bir tık sesiyle kapattı. Mekan, gecenin izleriyle doluydu; sehpanın üzerinde boş bir şarap şişesi, sandalyenin üzerine serilmiş siyah elbisesi, kanepenin yanına bırakılmış topuklu ayakkabıları. Mutfağa gitti, yeni bir şişe aldı, isteyip istemediğimi sormadan kapağını açtı ve iki büyük kadeh doldurdu.

"Bu neydi?" diye soruyor, ben onu izlerken. "Oyun oynamaktan bıktım."

"Haklısın," diyorum. "Sadece... ihtiyacım olan teyidi aldım."

Şaraptan uzun bir yudum aldı. "Hangisi?"

Konuyu saptırabilirdim. Her zamanki gibi duvarlar örebilir, beni bunca zamandır güvende tutan düşmanlığın ardına saklanabilirdim. Ama o her şeyi gören o kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve saklanmaktan çok yoruldum.

"Benim için her şey sensin."

Şarap kadehini yere bırakıp pencerenin yanında durduğum yere doğru yürüdü. Şehrin ışıkları yüzüne gölgeler düşürüyordu ve bana, tam olarak çözemediğim bir ifadeyle bakıyordu.

"Jameson hakkında neden hiç bir şey söylemedin? Senin derdin ne?"

"Evlenme teklif ettiğinde 'evet' dedin. Onu sevdiğini düşündüm ve mutsuz olsam bile senin mutlu olmanı istedim."

"Patterson..." Adımı söylerken sesi titriyor. "İkinize de çok kızgınım."

"Hey! Benim hatam değildi. Saygılı davranıyordum. Senin hatırına. Jameson'ı boş ver."

Elini uzatıp yüzüme dokundu, parmakları çenemin üzerinde gezindi.

"Bazen senden gerçekten nefret ediyorum," diyor ama gülümsüyor.

Gözlerimi kapatıyorum çünkü şu an ona bakarsam dağılıp gidebilirim. "Ken—"

Başparmağı alt dudağıma hafifçe dokundu. "Sana çok uzun zamandır kızgındım. Bana karşı davranış biçiminden, sürekli düşmanlığından, acımasızlığından nefret ediyordum."

"Daha kolaydı." Gözlerimi açıp onun bakışlarıyla karşılaştım. "Seni istediğim için kendimden nefret ettim, ne kadar uğraşırsam uğraşayım duramadım. Seni her gördüğümde, bir odaya her girdiğinde, bana asla sahip olamayacağım her şeyi hatırlattın."

"Peki ne değişti?" diye fısıldıyor.

"Geri döndün," diye itiraf ediyorum. "İkinci bir şans gibi geldi."

Aramızdaki tüm mesafe ortadan kalkıyor.

"Öyle," diyor. "Peki biz ne yapacağız?"

Ellerim kalçalarını bulup onu kendime doğru çekiyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Deneyeceğiz." Başını yukarı kaldırıyor, dudakları benimkilerin hemen altında kalıyor. "Ama endişelerim var."

"Hakkında?"

"Babam. Kariyerin," diye fısıldadı beni incelerken. "Şu anda bunu riske atmana izin veremem. İnternette sözleşmenin sezon sonunda yenilenmesi

gerektiğini okudum."

"Peki ya?" diye soruyorum. "Gerçekten babanızın en değerli oyuncularından birini takas edeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Evet."

Bu cevabı beklemiyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyor gayet sakin bir şekilde. "Söz konusu ben olunca, MVP ödülü umurunda bile değil. Ben bir oyun değilim, Patterson. Senin kariyerin de değil."

Saç tutamlarını kulağının arkasına takıyorum. "Haklısın. Bir yolunu bulacağız. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve onu öpmek için yaklaştığımda, farklı bir şey hissediyorum. Yavaş ve ham bir öpücük, kalbimi paramparça ediyor.

Geri çekilip bana baktı, gözleri yüzümü taradı. "Bu gece benimle kal."

"Yapmamalıyım."

"Neden olmasın?" diyor. "Kardeşin gibi giyinmişsin."

Sırıttım. "Şehre çıkıp eğlenmek ister misin?"

"Hayır," diyor, geri çekilip ne giydiğini göstererek. "Pijamalarımı giydikten sonra gitmiyorum. Ben... Ben sadece seninle olmak istiyorum."

"Mmm." Saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. "Bu kulağa çok hoş geliyor."

Elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Çarşaflar bu sabahtan kalma buruşuktu ve komodinin üzerinde sırtı çatlamış, açık bir kitap duruyordu. Kitabın ortasından bir fiş sarkıyordu. Bunlar, daha önce kendime hiç fark ettirmedığım detaylardı. Birlikte olduğumuz şeyin dışında var olan hayatının küçük parçalarıydı bunlar.

Bana doğru döndü ve Jameson'ın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, parmakları aşağı doğru kaydı. Gömleği omuzlarımdan çektiğinde, dövmemi görünce duraksadı.

"Bana ne anlama geldiğini söyle," diyor, harfleri parmak ucuyla takip ederek.

"Zaten biliyorsunuz."

"Evet, ama bunu senin ağzından duymak istiyorum."

Elini yakalayıp kelimenin üzerine bastırdım ve orada tuttum. "Avrupa'ya gittikten sonra aldım. Seni sonsuza dek kaybettiğime ikna olmuştum." Yutkundum. "Beni mahvettin, Kendall. Seni ilk gördüğüm andan itibaren, başka hiç kimseye karşı hislerimi kaybettim. Seni istediğim gibi başka hiç kimseyi istemedim. Hatta sana yaklaşmadım bile."

Parmak uçlarına yükselip kelimeyi öptü, dudakları tenime yumuşakça değdi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Çenesini yukarı doğru kaldırdım.

"Sonunda dürüst olmak."

Birbirimizi yavaşça soyuyoruz ve rastgele yerlere öpücükler konduruyorum. Genellikle birlikte olduğumuzda, her şey aceleyle dolu oluyor. Mümkün olduğunca hızlı ve yakın bir şekilde yakınlaşma konusunda çılgın bir ihtiyaç duyuyoruz. Ama bu gece farklı, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmişiz gibi. Belki bu sefer gerçekten de öyledir.

Onu yatağa yatırdığımda, bir anlığına onu zihnimde canlandırıyorum. Dalgali kahverengi saçları yastığın üzerine yayılmış, gözleri ise arzuyla kararmış. Gördüğüm en güzel şey o ve bana sanki saklanmaya değer bir şeymişim gibi bakıyor.

Kendall gülümsedi. "Ne?"

"Muhteşem ötesi," diyorum.

"Senin," diye onaylıyor.

Onu tekrar öptüm ve içine girdiğimde, yarı nefes alma yarı hıçkırma sesi çıkardı. Bacaklarını etrafıma doladı ve beni daha derine çekti.

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor, ben de onun en sevdiği noktaya doğru ilerlerken.

Yaptığım her hareket bir itiraf gibi geliyor.

O, dudaklarında ismim varken altımda kendinden geçiyor ve ben de birkaç dakika sonra onun peşinden giderek yüzümü boynuna gömüyorum.

"Sana bağımlıyım," diyor ben sırt üstü yere düşerken.

Tavana bakıyoruz, sonra o bana yaklaşıyor ve kucaklaşmama izin veriyor.

O benim kalp atışlarımı dinlerken ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve ifadesinde bir kırılmanlık var.

"Senden nefret etmiyorum," diye fısıldadı gecenin karanlığına.

"Biliyorum canım. Bunu hep biliyordum."

Onu kendime daha da yaklaşıtıyorum ve o da yanıma yaslanıp kolunu karnımın üzerine koyuyor. Penceresinin dışında şehrin gürültüsü duyuluyor ve ben orada, gözlerim açık bir şekilde, buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışarak yatıyorum. Sanırım binlerce küçük hata yine de sizi olmanız gereken yere götürüyor.

Önce o uykuya dalıyor, nefes alışverişı yavaşlıyor ve ben olduğum yerde kalıp her şeyi gözlemliyorum.

Bu sefer, bunun neden işe yaramayacağına dair milyonlarca sebep düşünmüyorum, çünkü belki de işe yarar.

Uyandığımda sıcak hissediyorum.

Tam olarak bilincime varmadan, beynim bedenime yetişmeden önce fark ettiğim ilk şey bu. Sırtımda ve belimde, ağır bir kolun sarıldığı yerde bir sıcaklık var ve birinin nefesi başımın dibindeki saçlarıma üflüyor.

Patterson kaldı ve bu beni gülümsetiyor.

Gözlerim perdelerimden süzülen gri sabah ışıyla açılıyor ve kalbim takla atarken tamamen hareketsiz yatıyorum. Arkamdan bana sarılmış, vücudu sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi benimkine yapışmış, oysa bu ilk sefer. Göğsünün inip kalktığını hissedebiliyorum ve hala uyuyor olduğunu biliyorum.

Daha önce hiç kalmamıştı. Her seferinde onu kovmuş ve soğuk çarşafların yanında, hafif kokusu üzerimde kalmış bir şekilde, ağrıyan vücudumla uyanmıştım. Anlaştığımız şeye sadık kalmak istiyordum—çiftler arası saçmalıklardan uzak durmak. Kolunu belime hafifçe doladı ve omzuma anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Hafifçe yer değiştiriyorum.

"Gitme." Sesi boğuk, uykulu bile değil. "Beş dakika daha."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Güzel." Dudaklarını omzuma bastırıyor, tam bir öpücük değil, sadece temas. "O zaman kıpırdamayla bırak."

Gülümsedim ve ona yaslanarak vücudumun sıcaklığına teslim oldum. Bir süre öylece uzandık, ikimiz de konuşmadık ve diğer kötü şeyin olmasını

beklerken bunun nasıl bir his olduğunu ezberlemeye çalıştım.

Patterson kırılğan olmayı sevmiyor. Sabah anlarını ve uykulu kucaklaşmaları sevmiyor. Ama başparmağının karnımda bıraktığı anlamsız desenler bana bunun yanlış olduğunu söylüyor. Kafam karışmış durumda.

“Çok yüksek sesle düşünüyorsun.” Dudakları tenime değiyor.

“Elimde değil.” Kollarının arasında dönüp ona doğru bakıyorum; gözleri hâlâ yarı kapalı, saçları yastığıma dağılmış durumda. Genellikle giydiği o zırh gibi kıyafetler olmadan daha genç görünüyor. “Bu garip.”

“Öyle,” diyor hafifçe gülerek ve gözleri tamamen açılıyor. Kendine gelmesini, duvarların yeniden örülmeye başlamasını izliyorum, sonra kendini durduruyor. “Ama hoşuma gidiyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Bu doğru. “Ben... Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Şimdi birbirimize sarılan seks arkadaşları mıyız? Yoksa sevgili miyiz?”

Yan tarafına döndü ve bana gülümsedi. "Ne istiyorsun, Ken?"

"Bu tehlikeli bir soru."

“Biliyorum. Anlatın bana.”

Dirseğimin üzerine yaslanarak doğruldum, ona uyum sağladım. "Sen. Nasıl elde edebilirsem öyle."

Sözler aramızda asılı kalıyor ve gözlerinin genellikle gizlediği bir şekilde hareket ettiğini izliyorum. Eli çarşafın altında kalçamı buluyor ve başparmağı oradaki kemiği okşuyor.

O, çok fazla şey gören o mavi-yeşil gözleriyle beni inceliyor. "Bunu kamuoyuna açıklayamayız. Sözleşme görüşmelerim altı hafta sonra başlıyor ve eğer baban o zamana kadar öğrenirse..."

“Biliyorum,” diye sözünü kestim çünkü hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. “Bunu istemiyorum.”

"Açıklamak."

Sözlerimi düşünüyorum çünkü bu önemli. “Seninle birlikteyken kimsenin beni görmesine gerek yok. Daha özel anlar istiyorum. Sabahlar. Geç saatler. Birkaç ortak duş. Belki de sevişmek ve kaçmak yerine gerçekten birbirimizle konuşmak.”

Sırıttı. "Şirin. Ama aynı zamanda yapılabilir de."

Gülümsedim, öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Ama bundan daha fazlasını istiyorum. Maçlar sırasında yüzündeki o ifadeyi görünce ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Mantardan neden nefret ettiğini, en sevdiğin filmin ne olduğunu ve takım arkadaşlarından herhangi

birini gerçekten sevip sevmediğini veya onlara sadece tahammül edip etmediğini bilmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum."

Bana gerçek kahkahasıyla gülüyor. "Ciddi bir yüz ifadesi mi? Seni düşünüyorum. Mantarlar çok yapışkan, en iyi şekilde pişirilseler bile. En sevdiğim film Titanic ve takım arkadaşlarımı seviyor ve onlara tahammül ediyorum."

"Titanik mi? Gerçekten mi?" diye soruyorum.

Yüz ifadesi yumuşadı ve elini uzatarak kulağımın arkasındaki bir saç tutamını düzeltti. "Siktir git. Büyük gemileri seviyorum."

"Seni Fransız kızlarımdan biri gibi çizmemi ister misin?" diye soruyorum kıkırdayarak.

"Oturmalısın," diyor. "Ben senin yerine otururum."

Kaşlarım kalkıyor. "Çıplak mı?"

"Elbette. Ama ben bütün gün sert kalacağım."

Dudaklarımı ısırdım. "Sanırım bunun üstesinden gelebilirim."

"Eminim yapabilirsin." Beni kendine daha da yaklaştırp, gizlice öptü. "Bunların hepsini istiyorum. Ama eğer bunu yaparsak, eğer gerçekten denersek, bu aramızda kalmalı. Kimse bilmemeli. Ne Addison, ne de başkası. Benim sırrım olmaya dayanabileceğinden emin misin?"

"Evet," diyorum.

"Sözleşmem görüşülene kadar," diye ekliyor. "Eğer bana istediğim ücreti öderlerse, sahibi beni takas etmeyi asla düşünmez."

"Playofflardan sonra," diyorum ona. "Sezon arasında aileme söylemek daha kolay olacak. Seni akşam yemeğine davet edeceğim ve babam karışmaya kalkarsa annem onu hemen susturacak. Seçeneklerimiz var," diyorum ona. "Ama beklemeye katılıyorum."

"Özür dilerim." Çenesi kasıldı.

"Üzülme. Stratejik olmalıyız çünkü..." Yutkunuyorum. "Benimle birlikte olmak için kariyerini mahvetmene izin vermeyeceğim. Babamı çok iyi tanıyorum. Aşırı koruyucu biridir ve bana yakın olan hiçbir hokey oyuncusuna, saygı duyduğu oyunculara bile asla güvenmedi."

Parmaklarıyla köprücük kemiğim boyunca bir çizgi çiziyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ne?"

"Her şeyi riske atmaya degecek kadar birini istiyordum."

Bu itiraf kalbimi hızlandırıyor. "Patterson—"

"Ben ciddiylim."

"Her şeyi riske atmanı istemiyorum," diyerek onu öptüm.

"Zaten yaptım," diyor.

Geri çekildiğimde gözleri hâlâ kapalıydı. Dağınık saçlarının arasından parmaklarımı geçirdim.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye itiraf ediyorum.

Beni sırt üstü çevirdi ve bacaklarımın arasına yerleşti, ağırlığı beni en güzel şekilde yatağa bastırdı. "Sence birbirimiz için kötü müyüz?"

"Profesyonel görüşümü mü istiyorsunuz?"

Ağzını boynuma yaklaştırdı. "Lütfen."

"Evet, ama en iyi anlamda."

Gülüyorum ve o da sesimi hızla tutkulu bir öpücükle bastırıyor. Eli vücudumdan aşağı kayıp pijamamın içine giriyor. Beni yavaşça okşuyor, iki parmağı içeride kıvrılırken başparmağı klitorisimin üzerinde tembelce daireler çiziyor. Utanç verici derecede yaklaştım bile.

"Bana bir şey söyle." Dudakları boğazıma değdi.

Basıncı artırdıkça nefesim kesildi. "New York'a geri dönmekten korkuyordum."

Elini hızlandırıyor, sonra yavaşlatıyor, temposunu değiştiriyor. "Neden?"

"Senin sayende. Çünkü bu işi kabul ettiğimde senden uzak kalamayacağımı biliyordum."

"Haklıydın," diyor, beni neredeyse uçurumun kenarına getirmeden önce geri çekilerek. "Ve şimdi halimize bak."

Hızını artırarak bana geri dönüyor ve ben de kendimi kaybediyorum, elinin üzerinde hareket ederken inlemelerimi serbest bırakıyorum. Titremeye ve aşırı hassaslaşmaya başlayana kadar devam ediyor.

Onu kendime doğru çekip iç çamaşırını aşağı doğru itiyorum. Sonra sırt üstü yatıyor ve ben de üzerine kayıyorum.

Başparmakları kalçalarımın saplanıyor. Yavaşça birlikte hareket ediyoruz, daha önce paylaştığımız her şeyden daha samimi bir ritim buluyoruz. İçimde olduğu sırada eğilip onu öpüyorum. Bu his, her zaman sahip olmayı hayal ettiğim şeydi.

"Bırak beni," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Tam buradayım, seninleyim."

Orgazm beni sarıyor ve birlikte kendimizden geçiyoruz. O bana girip çıkarken ben de boynunu öpüyor, kulağını ısııyorum. Her şey bittiğinde geri çekilmiyorum.

Teninin kokusunu içime çekerken öpüşüyoruz, kokularımız birbirine karışıyor. Kolları beni sıkıca sarıyor ve sanki rüyadaymışım gibi hissediyorum.

"Kahvaltı için kal," diyorum.

"Gitmemeliyim. Saat sekizde bir ekip toplantım var, tesise gitmeden önce eve gidip kıyafetlerimi değiştirmeliyim."

"Sence yumurta ve kahve yapmak ne kadar sürer?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten yemek yapıyor musun?"

"Evet," diyorum ona. "En fazla on dakika."

"Pekala. Beni ikna ettiniz."

Burnumu öpüyor ve ben de ondan uzaklaşıyorum. Temizlendikten sonra beni yanına çekiyor.

"Önce bunun on dakikasına daha ihtiyacım var."

"Çok yapışkan," diyorum ona.

"Sus ve sarılmalarımı kabul et." Gülümsüyor.

O saçlarımla oynarken ben de göğsündeki "MAHVOLMUŞ" dövmesinin üzerinden geçiyorum. Patterson Cross'tan hiç böyle bir şey beklemiyordum.

"Çarşamba," diyor birden.

"Bununla ilgili ne diyeceksin?"

"Benim evime gel. Senin için yemek yapmak istiyorum."

Başımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Gülüp ona yaslandım. "Tamam, anlaştık."

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı ve elime aldım; ekranda ismi görünce midem alt üst oldu.

ADDİSON

Bugün kahvaltı mı? Ödül törenini değerlendirmem gerekiyor.

Page Six'te yazılan makaleleri okuduktan sonra, bazı sorularım var!

Bir saat önce gönderdiği mesaja bakakaldım, neyden bahsettiğini anlamadım. Yatakta doğruldum ve hemen internete girip adımları aradım.

Jameson Cross ve Kendall Hart... İkinci Bir Şans.

Patterson Cross, bir moda yöneticisiyle resmen sevgili oldu.

Fotoğraflara bakarken midem bulanıyor. Jameson'la birlikte Plaza'ya girerken, eli sırtımda, ikimiz de gülümsüyoruz. Açı, samimi, hatta romantik

bir hava yaratıyor. Sanki tamamen yeniden bir aradaymışız gibi görünüyor.

Sonra Patterson ve Mila var; Mila'nın kırmızı elbisesi ışığı yansıtıyor, Patterson'ın kolu Mila'nın beline sarılı, Mila da onun kravatını düzeltiyor. Manşet onları "Hokeyin En Ateşli Yeni Güç Çifti" olarak adlandırıyor ve aslında ne kadar süredir birlikte oldukları konusunda tahminlerde bulunuyor. Kimileri yıllardır birlikte olduklarını söylüyor.

"Ne oldu?" Patterson arkamda doğruldu, çenesini omzuma yaslayarak ekranıma baktı. Fotoğrafları görünce gerildiğini hissettim.

"Page Six, ödül töreniyle ilgili çok eğlendi," diyorum.

Telefonumu alıp ekrandaki görsellere göz gezdiriyor. "Bu iyi."

"Affedersin?"

"Bir düşün bakalım." Telefonumu geri verdi. "Herkes benim Mila ile birlikte olduğumu ve senin de Jameson ile aranızdaki ilişkiyi yeniden canlandırıldığını düşünüyor. Kimse bize bakmıyor."

Haklı, ama mantık acıyı azaltmıyor. "Bu durumda, sanki senin kardeşinle yeniden birliktymişim gibi davranmak zorunda kalıyorum."

"Biliyorum, ama bir bakıma bize borçlu."

O beni her santimimle görmüş olmasına rağmen, çarşafı göğsümün etrafına kadar çekiyorum. "Bunu sevmiyorum."

Arkamdan kolunu bana dolayarak beni göğsüne doğru çekti. "Doğrusu, ben de bundan hoşlanmıyorum."

Ön kapıma gelen üç sert vuruş ikimizi de dondurdu.

"Keke! Uyanık olduğunu biliyorum. Sokaktan ışıkların açık olduğunu gördüm. Aç kapıyı. Çörek getirdim!"

Addison.

Patterson ve ben birbirimize panik içinde baktık.

"Banyoya," diye tısladım onu yataktan iterek. "Hemen. Ses çıkarma."

O çoktan harekete geçti, kıyafetlerini ve Jameson'ın ödünç aldığı ceketi yerden aldı. Addison tekrar kapıyı çalarken onun banyoma doğru kayboluşunu izledim.

"Geliyorum!" diye bağırdım, üzerime bir bornoz geçirdim ve Patterson'ın ayakkabılarını yatağımın altına ittim. Odayı başka bir kanıt aramak için taradım ve komodinin üzerinde saatini gördüm. Çekmeceme soktum ve derin bir nefes aldım.

Kapıyı açtım ve Addison elinde bir kağıt torba ve iki dev kahveyle yanımdan hızla geçti. Spor kıyafetleri giymişti ve saçları dağınık bir topuzdu, bu da doğrudan spor salonundan geldiği anlamına geliyordu.

"Perişan görünüyorsun," diyor neşeli bir şekilde, her şeyi mutfak tezgahıma bırakırken. "Zor bir gece mi geçirdin?"

"Şarap. Bol bol şarap."

Tezgaha bakıyor, iki boş şişeyi ve iki bardağı görüyor. "Jamesonlu şarap mı?" diye soruyor ve kaşlarını oynatıyor.

"Aslında evet. Dün gece içten bir konuşma yaptık," diyorum ona ve söylediklerimin hiçbirinin yalan olmamasından mutluyum.

Poşetten bir donut çıkarıp bir ısırık aldı. "Jamie ile tekrar bir araya geliyorsanız, bunu destekliyorum. Uzak durmanız gereken kişi Patterson."

Ona nedenini sormak istiyorum. Tam cesaretimi topladığımda, tahta döşemelerin hafifçe gıcirtısını duyuyorum ve kalbim duruyor.

Addison başını sesin geldiği yöne çevirdi. "Bu neydi?"

"Eski bina." Ben de bir enerji yüzüğü alıyorum. "Borular çok eski."

Uzun bir süre banyo kapısına bakıyor. Ben de nefesimi tutuyorum.

"Ağabeyim burada mı?"

Koridordan aşağı yürüyüp banyo kapısının önünde durduğu anda kalbim hızla atmaya başladı.

"Jamie, eğer oradaysan, şunu bil ki, bunu tamamen destekliyorum. Tamam mı?"

Kapı kilitleniyor.

"Teşekkürler, Addy. Şimdi lütfen git. Ayrıca, bunu Patterson'a söyleme."

"Tekrar bir araya mı geliyorsunuz?" diye sordu sessizce kapıya yaslanarak.

"Belki," dediğini duydum.

Mutfağa döndüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama hâlâ çiğniyordu. Ben bile şaşkına döndüm.

Patterson yalan söyledi; bu da benim yapmak istemediğim bir şeydi.

"Aman Tanrım." Addison heyecandan adeta titriyordu. "Bu gerçekten oluyor. İkiniz gerçekten bir şans daha veriyorsunuz."

"Çok karmaşık," diye zar zor söyleyebiliyorum, ki bu sabah söylediğim en doğru şey.

"Yok artık. İkinizin de birbirinize karşı hâlâ hisleri olduğunu biliyordum. Şimdi de geceyi birlikte geçirdikten sonra banyoda saklanıyor." Ellerimi tuttu. "Bu tam bir romantizm."

Derimden çıkmak istiyorum. "Bu sadece seks."

"Gerçekten de sadece seks midir hiç?" Parmaklarımı sıkıyor.

"Addison, evet. Bana resmen kısa süreli bir ilişki bulmamı söyledin."

“Evet,” diyor bana. “Ama siz ikiniz neredeyse hayatınızın geri kalanını birlikte geçirecektiniz. Bu çok büyük bir şey.” Banyo koridorun sonunda olmasına rağmen sesini alçaltıyor.

Yirmi dakika önce Patterson'ın bedenimdeki ellerini, ağzıma fısıldayarak söylediği "Bırak beni" sözünü düşünüyorum.

"Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir."

Suçluluk duygusu boğucu.

Kahvesini kapıp kapıya doğru yöneldi, elini kapı koluna koyarak duraksadı. "Başladığınız işi bitirmenize izin vereceğim. Hoşça kalın Jamie! En iyi arkadaşına zarar verirsen, seni kendi ellerimle öldürürüm!"

"Tamam! Seni seviyorum!" diyor Patterson.

"Seni seviyorum Jamie! Ben de seni seviyorum Keke!" diye neredeyse çığlık atıyor. "Lütfen, lütfen baldızım ol. Umudumu kaybetmiyorum."

Kapı arkasından tık diye kapanıyor ve ben mutfağında donakalmış bir halde, ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını dinliyorum.

Patterson banyodan tamamen giyinmiş halde çıktı, elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu şuydu—"

"Aptal." Koltuğuma çöktüm. "Jameson gibi davranmaya kalkışmamalıydın."

"Eğer o kapıyı açsaydı, gerçeği öğrenirdi."

"Belki de ona söylemeliyiz," diye fısıldıyorum. "Hayatımı ona emanet ederim."

"Bu işi henüz tam olarak çözememişken dışarıdan herhangi bir baskı istemiyorum," diyor ve önümde çömelerek ekliyor: "Bana bakın."

Gözlerine bakıyorum.

"Bu oyunu oynamayı çok seviyorsun. Sevmediğini söyle bana."

Zorlukla yutkunuyorum. "Evet, biliyorum. Bunun sonuçlarıyla başa çıkacağımızı biliyorum. Umarım hepsinden sağ salim kurtuluruz."

"Ben de öyle düşünüyorum, çünkü belki de öyle olmayabilir."

Olayı olduğundan daha iyi göstermeye çalışmamasını takdir ediyorum.

Onun kollarında uyanmayı, her şeyi riske atacak kadar kimseyi istemediğini söylerken bana nasıl baktığını düşünüyorum. Onu yanımda istediğim yılları düşünüyorum. Ve şimdi buna sahip olduğuma göre, bunu kaybetmek istemiyorum. Bu adam beni son derece bencil kılıyor.

"Boş ver," diyorum. "Ama bu iş ters giderse, seni suçlayacağım."

"Anladım." Öne eğilip alnımdan öptü. "Öyleyse devam ediyoruz. Her seferinde bir yalan."

“Bu berbat bir slogan.”

“Hiçbir zaman ilham verici olduğumu iddia etmedim.” Ayağa kalkıp saatine baktı. “Gerçekten gitmem gerekiyor. Bu sabah geç kalamam, yoksa baban beni fena halde azarlar. İyi bir gün geçirmeye çalış.”

Ben cevap veremeden kapıdan sessizce çıktı ve ben Addison'ın donutları ve bir sürü tehlike işaretiyle çevrili bir şekilde dairede yalnız kaldım.

Telefonumu elime alıp ekrana bakıyorum. Jameson'ı, Addison'ın ilişkimizi yeniden alevlendirdiğimizi düşündüğü konusunda uyarmak için mesaj atmalıyım. Ama öte yandan, eminim menajeri zaten dedikodu haberlerinde yer aldığımız konusunda ona e-posta göndermiştir.

Ama bu onunla konuşmam gerektiği anlamına geliyor ve ben onu henüz affetmedim. Dürüst olmak gerekirse, affedip affetmeyeceğimi de bilmiyorum.

Antrenman normalden daha uzun sürdü çünkü koç her şeyin yolunda gitmediği, herkesin bedelini ödediği bir ruh halindeydi. Düdüğü çaldığında bacaklarım yanıyordu. Hunter'a karşı aldığım darbeden dolayı omzum hala ağrıyordu.

Şimdiden bu akşamı, Kendall'ın mutfağında olmasını, dün malzemelerini aldığım somon ve risottoyu düşünüyorum.

Soyunma odasına doğru yarı yolda olduğum sırada, antrenörün sesi gürültünün arasından duyuldu.

"Cross. Ofisim. Beş dakika."

"Evet efendim," diyorum, umursamaz bir tavırla.

Gruptan ayrılırken Callan bana bir bakış attı. Ne olup bittiğini bilmiyormuş gibi omuz silktim ama zihnim son zamanlarda Kendall ile paylaştığımız her gizli bakışı tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

Belki de koç fark etmiştir; belki de kendimi çok suçlu hissediyorum. Aklım karmakarışık bir halde ofisine doğru yürürken, zaten sabrı tükenmişken geç kalmaya cesaret edemiyorum.

Eğer kızından elimi çekemediğim için Angels'taki kariyerim sona ermek üzereyse ne olacak?

Kapı açık ve o masasının arkasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler okuyor. Ne istediğine dair bir ipucu bulmak için kapı çerçevesine vururken yüzünü inceliyorum. İfadesi bana hiçbir şey vermiyor.

"Oturmak."

Karşısındaki sandalyeye çöktüm, kalbim göğüs kafesine çarpıyor olsa da yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. Ofisi, bu takıma katıldığımdan beri hiç değişmemişti. Duvarlarda aynı motivasyonel saçmalıklar, aynı şampiyonluk fotoğrafları ve masasında Kendall'ın buz pateni yaparken çekilmiş çerçeveli bir resmi vardı. Ona bakmamak için kendimi zorladım.

"Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum," diyor, sandalyesine yaslanarak.

Bunu bilerek mi uzatıyor yoksa ben mi gerçekten gerginim, anlayamıyorum. Koçun ne düşündüğünü anlamak her zaman imkansız olmuştur. İşte bu da onu harika bir koç yapıyor.

"Son zamanlarda işlerin daha iyiye gittiğini fark ettim."

"İle?"

"Sen ve Kendall."

İşte bu. O biliyor.

"Nazik olmaya çalışıyorum," diyorum sakın bir şekilde, ki bu bir mucize.

Beni inceliyor. "Profesyonel olduğunuzu söyledi."

Geri kalanını bekliyorum. "Sonra biri bana sizi koridorda ikinizi gördüğünü söyledi" ya da "Depoda birlikte olmanızın nedenini açıklayabilir misiniz?" demesini bekliyorum. Ama o bana bakmaya devam ediyor.

"Belki de olgunlaştım," diye düşünüyorum.

Gülüşü içten ve samimiydi. Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı ve birden anladım ki kızgın ya da şüpheli değildi. Gerçekten memnundu.

Bu rahatlama hissi beni neredeyse sandalyeden düşürecekti.

"Belki de öyledir. Bunu takdir ediyorum. Bu proje onun için çok şey ifade ediyor. Ve ikinizin de sorunlarınız olduğunu biliyorum. Ama umarım şimdi o ve kardeşiniz tekrar bir araya geldiğine göre, bu sorunlar artık geride kalmıştır."

"Eski tarih," diye onaylıyorum.

"Güzel. Bu iyi." Başını salladı. "Onu her zaman hokey oyuncularına karşı uyardım. Ama Kendall'ın söylediklerimi hiç dinlediğini söyleyemem. Belki ona bir iki şey öğretebilirsin."

Zorlukla yutkunuyorum. "Belki."

Elini sallayarak konuyu geçiştirdi. "Neyse, seni buraya çağırmamın sebebi bu değildi. Dennis bu akşam yemek yemek istiyor. Sözleşme durumunu görüşelim."

Değişim o kadar ani ki, anlamam biraz zaman alıyor. "Bu gece mi?"

“Saat yedide. Altmış Dördüncü Cadde'deki sevdiği biftek lokantasında. Ben de orada olacağım.” Koç bana dik dik baktı. “Bu önemli, Patterson. Sahibi, ciddi bir anlaşma yapmadığı sürece böyle toplantılara katılmaz.”

“Bu akşam için planlarım vardı.”

“Onları iptal edin.”

Bu bir rica değil.

Buzdolabımda çözülmekte olan somonu düşünüyorum, Kendall'a bu akşam onun için yemek yapacağımı söylediğimde nasıl gülümsediğini düşünüyorum. Bu bizim ilk gerçek randevumuz olacaktı. Sevişmek yok, kavga etmek yok, sadece birlikte olmak ve normal insanlar gibi konuşmak.

“Patterson.” Koğun sesi adeta bir havlama gibi çıktı. “Bu senin kariyerin. Senin geleceğin. Ne planların varsa gelecek haftaya kadar bekleyebilir. Bu çok önemli.”

Haklı. En kötü yanı da bu. Bu gecenin neden bu kadar önemli olduğunu açıklamadan itiraz edemem.

“Evet. Tamam. Orada olacağım.”

“Güzel.” Ayağa kalkarak konuşmanın bittiğini işaret etti. “Saat yedi. Geç kalmayın.”

Çenemi öylesine sıkımdım ki dişlerim ağrıyordu, ofisinden ayrılırken. Yakalanmadığımı verdiği rahatlama çoktan geçmiş, yerini bundan sonra yapmam gerekenlerin ağırlığı almıştı.

Yürürken telefonuma bakıyorum. ESPN'den bir bildirim gözüme çarpıyor—Damien Blackwell, son düzlüğe girerken kendinden emin bir şekilde: “Patty, o sayı rekorunu kırmaya geliyor.” Şu an onun saçmalıklarına ayıracak vaktim olmadığı için bildirimi kapatıyorum. Gerçi o sinirlerimi suratına vurmayı çok isterdim.

Kendall'ı koridorda bulup dirseğinden tutarak onu da yanımda ekipman deposuna çekiyorum. Üzerimde hâlâ antrenman kıyafetlerim var, terim çoktan kurumuş.

“Patterson, bu da neyin nesi—”

Kapının altından sızan incecik ışık dışında her yer karanlık. Mekan dar, yedek çubuklar ve pedlerle dolu. Vanilya gibi kokuyor ve bu benim en sevdiğim şey oldu.

“Gerçekten aklını mı kaçırdın?” Göğsüme doğru itiyor ama kaçacak yerim yok. “Birileri bunu görmüş olabilir.”

“Umurumda değil.”

“Önemsemelisin. Babam tam koridorun sonunda oturuyor—”

“Bu akşamki programımı iptal etmek zorundayım.”

Hareketsiz kaldı ve parmakları tişörtümün içine kıvrılarak beni itmek yerine daha da sıkıca kavradı. "Ne?"

“Patron sözleşmem hakkında görüşmek istiyor. Baban bana saat yedide akşam yemeğinde olmam gerektiğini söyledi.” Karanlıkta yüzünü zar zor görebiliyorum ama vücudunun benimkine doğru kasıldığını hissediyorum. “Başka seçeneğim yok.”

Ardından gelen sessizlik, bağırmaktan daha kötü. Onun öfkesiyle başa çıkabilirim; ama hayal kırıklığıyla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Tamam aşkım."

"Hepsi bu mu? Sadece tamam mı?"

“Ne söylememi istiyorsun, Patterson?” Sesi yorgun geliyor. “Bu senin kariyerin. Önemli. Git babamla akşam yemeği ye ve geleceğin hakkında konuş.”

“Bu geceyi ben istedim. Bunu biliyorsun. Telafi edeceğim.”

“Ne zaman? Gelecek hafta mı? Yoksa ondan sonraki hafta mı?”

Maç programımı kafamda gözden geçiriyorum. Yarın maç var. Perşembe günü deplasman serisi için seyahat. Salı günü New York'a dönüş, Çarşamba günü başka bir maç ve sonra her şey yeniden başlıyor. Tek yapabildiğim iç çekmek. "Bunun nasıl olduğunu biliyorsun."

Gülüşü yapmacık. "Biliyorum. Ve zaten çok yorgunum."

“Ken Bebek...” Karanlıkta yüzünü buluyorum, ellerim çenesini kavıyor. Teni avuçlarımın altında sıcak. “Bunu benimle yapabileceğinden emin misin?”

Dudaklarımda nefesini hissediyorum, parmaklarının hâlâ gömleğimin içinde dolanmış olduğunu hissediyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama denemekten vazgeçmeye hazır değilim."

"Ben de değilim."

Elleri omuzlarıma doğru kayıyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. Beni öptüğünde, neredeyse hüzünlü bir öpüş oluyor. Kendimi ona bırakıyorum, ellerim kalçalarına gidiyor, onu karanlıkta kendime doğru çekiyorum.

Geri çekilirken, "Bana prenses muamelesi yapılmalı," diyor.

"Kraliçe muamelesi göreceksin, bebeğim."

"Söz?"

"Serçe parmağımla yemin ederim," diyorum parmağımlı kaldırarak ve o da benimkini kendi parmağıyla tutuyor.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de."

Elini uzatıp kapıyı araladı ve koridora baktı. Yüzüne ışık vurdu ve saklamaya çalıştığı hayal kırıklığını gördüm.

"Önce sen git," diyorum ona. "Ben beş dakika beklerim."

O çıkmadan önce son bir öpücük daha çalışıyorum. Yalnız kaldığımda gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslıyorum. Ne halt ediyoruz biz?

Beş dakika sonra, şüphelerimi uzaklaştırmaya çalışarak çıkışa doğru yürüyorum.

Akşam yemeği güzel. Dennis rakamlardan, yıllardan ve takas edilmeme maddelerinden bahsederken ben de başımı sallayıp doğru şeyleri söylüyorum. Koç muhtemelen önceliklerimin doğru olduğunu düşünerek beni onaylayarak izliyor. Biftek mükemmel pişmiş ama tadını neredeyse hiç alamıyorum.

Bir noktada Dennis bana önümüzdeki beş yıl için hedeflerimi soruyor. Ona standart cevabı veriyorum: şampiyonluklar, miras bırakmak, kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmak. Bütün bu süre boyunca aklımda Kendall var; muhtemelen dairesinde yalnız başına şarap içiyor ve benden nefret ediyor.

Tatlıyı yarıda kestiğimizde Dennis özür dileyerek yanımızdan ayrıldı. Koçla yalnız kaldığımda omzuma hafifçe vurdu.

"Çok yol kat ettin, Patterson. Bu takıma ilk katıldığın zamanı hatırlıyorum. Çok kibirliydin, omzunda Manhattan büyüklüğünde bir yük vardı." Başını bir tür sevgiyle sallıyor. "Koçluk yaptığım en iyi oyunculardan biri oldun. Seninle gurur duyuyorum."

Bu sözler bana iyi geliyor çünkü o asla iltifat etmez.

"Teşekkürler, Koç."

"Ciddi söylüyorum. Eğer aklını başında tutar, playofflar boyunca odaklanmayı sürdürürsen, kariyerinin geri kalanını bu takımda geçireceğine inanıyorum." Kadehini kaldırıyor.

"Tek istediğim bu," diye dürüstçe söylüyorum ona.

Antrenör viski kadehini kaldırıyor. "Meleklere!"

"Meleklere!" diye tekrarlıyorum ve içkinin tadı suçluluk duygusu gibi geliyor.

Eve vardığımda saat neredeyse on bir olmuştu. Mutfağında durup buzdolabımda duran somon balığına, fırında pişirmeyi planladığım sebzelere ve onun en sevdiği şarap olduğu için seçtiğim şişeye baktım. Bütün bir akşam planlanmış ama boşa gitmişti.

Somonu dondurucuya atıyorum, sonra Kendall'a mesaj atıyorum.

PATTERSON

Gönder tuşuna bastıktan sonra ekrana bakakalıyorum. Kalp emoji kullanmıyoruz. Yemek emoji gönderiyoruz. Ama bu gece, ona mesaj atmayı iptal etmenin bana bir şeye mal olduğunu hissediyorum.

Üç nokta beliriyor. Kayboluyor. Tekrar beliriyor.

KENDALL

Hafifçe gülüyorum.

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve yatağa uzanıp tavana baktım. Onunla ne zaman tekrar birlikte olacağımı bilmiyorum. Programım maçlar ve seyahatlerle dolu, ama bir şekilde halledeceğim.

"İyi geceler, Kendall," diye fısıldıyorum karanlığa, her şeyi şimdiden berbat ettiğimi hissederek.

Bu sefer elimden kayıp giderse, bunun tek sorumlusu benim.

Güneşin doğuşuyla uyanıyorum ve içimdeki gergin enerjiyi hemen hissediyorum. Patterson'ı ne zaman tekrar göreceğimi bilmiyorum. Bu hafta seyahatte ve playofflara yaklaştıkça her maç daha da önem kazanıyor.

Siparişlerimi tamamlayıp yardım müzayedesini için aksiyon fotoğraflarımı seçtiğime göre, ekiple seyahat etmek gereksiz bir masraf.

Yarın oyuncu portrelerini teslim edeceğim ve 1 Mayıs'a kadar oyun videolarını da göndereceğime söz veriyorum. Bir aydan biraz fazla zamanım var ama bitirmek için sadece birkaç güne ihtiyacım var. Programın önündeyim ve bugün kendim için resim yapmaya ilham aldım. Bunu yıllardır yapmamıştım.

Eski şarkıları açıp fırçalarımı ve boyalarımı alıyorum. Paletime yağlı boyaları sıkarken içimde dönüp duran hissi nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Fırçam nereye gideceğini düşünmeden hareket ediyor. Pencereden dışarıdaki ışık sabahtan öğleden sonraya dönene kadar, yapmayı planlamadığım bir şey yaratmış oluyorum.

İki beden birbirine yapışmış, yüzleri gölgede kalmış. Güçlü, damarlı elleri kalçalarını kavrarırken, sırtımın kıvrımı geniş göğsüne yaslanıyor. Parmaklarının yumuşak tenime nasıl saplandığını, ön kollarındaki gerginliği, bedenimin ona nasıl eridiğini, sanki oraya aitmişim gibi, yakaladım. Renkler sıcak ve koyu; kehribar ve bronz, tenlerimizin buluştuğu yerde koyu bordo ile karışmış.

"Seni Fransız kızlarımdan biri gibi resmettim," diyorum gülerek.

Bizi resmetmeyi planlamamıştım. Onu özellikle düşünmemiştim, ama o her zaman aklımda. Ellerim ne yaratacağını biliyordu, sanki o benim kas hafızam gibi. Bu tam bir teslimiyet.

Tuvali bir kenara koydum ve kendime bunun hiçbir şey olmadığını, sadece ilham kaynağı olduğunu söyledim.

O gece, yatmadan önce onun gri gömleğini giyiyorum çünkü hâlâ onun kokusu üzerinde ve bunu kendime itiraf etmekten çekinmiyorum. Telefonum titriyor.

PATTERSON

Tavana bakıp gülümsüyorum, keşke şehirde olsaydı diye düşünüyorum.

KENDALL

PATTERSON

Elimde telefonla uyuyakaldım.

Cuma sabahı, profesyonel bir yüz takınarak portreleri tesise teslim ettim. Sahibi konferans salonunda elimi sıkarken, babam kapıdan kollarını kavuşturmuş, sanki Olimpiyat madalyası kazanmışım gibi ısıltılı parlıyordu. Hemen ardından, yarınki maç için takımla buluşmaya gidiyordu.

"Bunlar olağanüstü," diyor sahibi, portföyü karıştırırken. "Her oyuncunun kişiliğini yakalama şekliniz. Cesur. Özür dilemeyen. Patterson'ı resmetme şekliniz. Sanki gözlerinde bir şey var."

Yüz ifademi nötr tutuyorum. "Zor bir adamdı."

"Görünüşe göre bu zorluğun üstesinden geldiniz." Portföyü kapatırken, "Açık artırmaya çıkacak parçaları sabırsızlıkla bekliyorum." dedi.

Babam beni dışarıya kadar uğurluyor, eli omzumda sıcaklık ve ben rahatlıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum canım. İnanılmaz bir iş başardın."

"Teşekkürler baba."

Yüzümü inceliyor. "Daha mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," diyorum ona.

"Cross yüzünden mi?" diye soruyor ve neredeyse yalanı unutuyorum.

"Evet," dedim sırtarak, hangi Cross olduğunu teyit etmeden ve daha fazla soru sormasına fırsat vermeden oradan uzaklaştım.

Daireme döndüğümde, yeni bir başlangıç yapıyorum.

Bu, ağzının boğazıma bastırılmış hali. Planlamıyorum ve elimi hareket ettiriyorum. Birdenbire, dudaklarının tam rengini, çenesinin gölgesini, ona erişim sağlamak için başımın geriye doğru eğilme şeklini karıştırıyorum. Işık kaybolana ve omuzlarım ağrıyana kadar resim yapıyorum ve geri çekildiğimde nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

Bu, beni utandıran iki açık seçik resmim. Ham ve gerçekler.

Durup başka bir şey boyamalıyım. Herhangi bir şey. Ama... yapamıyorum.

Cumartesi günü, orada olmayan bir bedeni ararken uyandım. Elim soğuk çarşafıma değdi ve bir an için nerede olduğumu, onun Detroit'te olduğunu ve dairemde yalnız olduğumu, aslında ne kadar kötü durumda olduğumun kanıtlarıyla çevrili olduğumu unuttum.

Üçüncü resim kahveden önce geliyor.

Bu sefer karşı koymuyorum bile. Tuvali iç çamaşırla ve onun gri tişörtüyle kuruyorum ve ellerimin istediğini yapmasına izin veriyorum. Çarşafıma dolanmış, uzuvları üst üste binmiş, umutsuz, muhtaç, sanki hiçbiri yeterince yakınlaşamıyormuş gibi görünen iki figür. Bunun hangi geceden olduğunu çok iyi biliyorum. Omzuma adımı nasıl fısıldadığını, ellerinin tenimde nasıl durmadan hareket ettiğini hatırlıyorum. Onun kalp atışlarını kulağımın altında hissederek uykuya dalmak istiyordum.

Öğlene doğru, pencerenin yanında kuruyan dördüncü bir tuval daha var. Aceleyle yapılmışlar, hamlar ama tamamlanmışlar. Bacaklarımın beline dolanmış, ayak bileklerimin sırtının alt kısmında çaprazlanmış olduğu soyut tabloya göz atıyorum. Yüzsüz resimler daha, ama kesinlikle bizi yansıtıyorlar.

Öğleden sonra geç saatlerde, ellerinden biri bileklerimi başımın üstünde sabitlemişti. Omurgamın kavisini mükemmelleştirmiştin.

Geri çekilip yarattığım şeye bakıyorum. Oturma odamın dört bir yanına dağılmış bir dizi eser, sanki yapmak istemediğim bir itiraf gibi. Bu bir sanat.

Bu yoğun duygular, Patterson sözleşmesini yenileyene kadar kilit altında tutulmalıydı. Bunun yerine, takıntımın kanıtlarıyla çevrili bir şekilde koltuğumda oturuyorum ve eğer bu bir galeride sergilenseydi ona ne ad vereceğimi düşünüyorum.

Gizli Aşık.

Bu düşünce beni gülümsetiyor. Patterson her zaman iyi bir konu olmuştur.

Cumartesi akşamı, soğumuş artmış pizzamı yerken Angels maçını açıyorum. Evimin her köşesinden tuvaler beni izlerken, ben de onun ekranda buz pateni yapışını seyrediyorum.

Detroit'in defans oyuncusu Patterson'ı tahtalara doğru itti ve ben daha hareket ettiğimi bile fark etmeden ayağa kalktım. Onun bu darbeyi atlatmasını izlerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Ellerim yumruk olmuştu. İki dakika sonra, tek başına bir atakla gol attı ve aklımı kaçırmış gibi televizyona bağırıyordum. Kamera, takım arkadaşları üzerine yığılırken yüzünü yakaladı ve ekrandan yayılan küstahlığı görebiliyordum. Seyircilere öpücükler gönderdi.

Yoğun geçen bir maçın ardından Angels kazanıyor ve ben de maç sonrası röportajlarını izleyerek onu görüyorum. Ter içinde, sırtıyor ve her zamanki gibi takım çalışması ve odaklanma hakkında cevaplar veriyor. Muhabir yarınki izin günüyle ilgili planlarını sorduğunda, sırtarak New York'ta halletmesi gereken bir işi olduğunu söylüyor.

"Kız arkadaşın mı?" diye soruyor.

Kıkırdıyor. "Evet, öyle bir şey. Seni özledim," diyor kameraya.

Ve kalbim gerçekten duruyor.

Bunu ulusal televizyonda söylediğine inanamıyorum. Yüzlerce kilometre uzaktayken beni düşündüğünü bilmek, itiraf etmek istediğimden daha çok etkiliyor beni. Patterson Cross'a aşık olduğumun bir başka kanıtı. Kontrolümü kaybediyorum.

Televizyonu kapatıyorum, tabağımı sehpanın üzerine koyuyorum ve sonra da düşünmeden özet videolarını izliyorum.

Bir saat sonra telefonum çaldı ve ekranda Şef'i görünce gülümsedim.

"Hey, bebeğim." Patterson'ın sesi kendinden emin bir tonda.

"Ah, kız arkadaşını mı arıyorsun? Nasıl?"

"Sen söyle," diyor. "İyi günler?"

"Aslında evet. Az önce en sevdiğim hokey takımının önemli bir maçı kazanmasını izledim. Kowalski'nin MVP'ye yaptığı faulde avazım çıktığı kadar bağırdım, ama her şey yolunda gitti."

"Peki, ne düşündünüz?" diye soruyor.

"İkinci asistin özensizdi."

Şaşırmış ama aynı zamanda da memnun bir şekilde gülüyor. "Affedersiniz? O pası, ligin en iyileri olan iki defans oyuncusunun arasından geçirdim."

"Evet, bir şekilde başardın ama aynı zamanda yarım saniye fazla tereddüt ettin, Cross. Kowalski neredeyse topu kapıyordu."

"Ama yapmadı." Sesi alçalıyor. "Başka ne fark ettiniz?"

"Röportajınız başlıyor. Tatlım, fazla romantik davranmayın. Herkese açık yerlerde çift numarası yapmayın," diyorum.

"Çeneni kapat. Ne istersem onu yaparım. Kimse bilmez. Sadece sen bilirsin."

Bacaklarımı birbirine bastırıyorum. "Beni özledin mi?"

"Ciddi misin?" diye gülüyor. "Sensiz sadece dört gün oldu ve bu beni delirtiyor. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Ama yine de biliyorum ki sen de beni düşünüyorsun."

"Gerçekten mi? Bunu varsaymak inanılmaz derecede küstahça."

"Yalan söylediğimi söyle." Onun kıpırdandığını, çarşafların hışırdadığını duyuyorum. "Yüzüme söyle. Bana görüntülü ara, Kendall."

"Pfft."

"Bana yalan söylemeye çalıştığını görmem lazım." Sesi alçalıyor. "Lütfen, lütfen?"

Telefonu ona çevirmem için bu kadarı yeterli. Keskin çenesi ve yüksek elmacık kemikleri ekranımı dolduruyor. Üstü çıplak, W otelinin bembeyaz yastıklarına yaslanmış, bir kolu başının arkasında ve beni görünce gözleri parılıyor. Yüzündeki hafif sakal inanılmaz derecede seksi.

"İşte orada." Bana öyle bir yarım gülümseme verdi ki, neredeyse eriyip gidecektim. "Bekle, benim tişörtümü mü giyiyorsun?"

"Hımm." Aşağıya bakıyorum. "Öyle görünüyor." Uzanıp çıkarıyorum ve yere fırlatıyorum. Göğüslerim açıkta kalacak şekilde koltuğa geri oturuyorum.

"Seni göreyim," diye mırıldandı, sesini alçak tutarak. Kamerayı indirdiğimde çenesi kasıldı. "Kahretsin." Nefesini verdi. "Muhteşemsin."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye fısıldadım.

"Bana neler yapıyorsun, bak." Çarşafları aşağı itiyor ve görüyorum ki çoktan ereksiyon olmuş, eli kendi vücuduna sarılmış.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, onun kendini okşamasını izlerken. Vücudum yanıyor. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum." Eli yavaşça hareket ediyor. "Bana katıl."

Parmaklarımı aşığı doğru kaydırıp telefonu aşığı doğru eğiyorum, böylece elimi iç çamaşıırına doğru hareket ettirdiğimi görebiliyor. İç çamaşıırından yavaşça sıyrılıyorum ve çıkardığı ses neredeyse acı dolu bir ses gibi.

"Mutlu musun?" diye soruyorum, nefes nefese.

"Çok mutluyum." Eli penisinde daha hızlı hareket ediyor. "Parıldyorsun. Hepsi benim için mi?"

"Seni durmadan düşünüyorum," diyorum, orgazm çok hızlı bir şekilde yaklaşıyor.

"Eve geldiğimde seni mahvedeceğim. Seni yatağına yatırıp, durmam için yalvarana kadar yalayacağım, sonra da günlerce beni hissedeceksin diye seni öyle sert sikeceğim."

"Beni güzel bir zamanla cezbetmeye çalışma." Şimdi nefes nefese kalıyorum.

"İki parmağını göster, tatlım. Sanki benmişim gibi yap."

Dediğini yapıyorum ve gerilme karşısında nefesim kesiliyor. Yeterli değil, onun beni nasıl doldurduğuna yaklaşıyor bile, ama onun izleme şekli her şeyi daha yoğun hale getiriyor.

"Daha derine. Daha fazlasını istediğini biliyorsun."

Kendimi daha sert bir şekilde beceriyorum, her itişimde avucum klitorisime sürtünüyor. O da aynı ritimde, bana uyum sağlayarak kendini okşuyor.

"Sana ihtiyacım var." Sesi gergin.

"Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sürekli seni düşünüyorum. Bizi," diye itiraf ediyorum.

"Pazartesi günü uçak iner inmez doğruca yanına geleceğim." Çok yakın, karın kaslarının gerilmesinden anlıyorum. "Bana bak. Kendini kaybettiğini görmek istiyorum."

Gözlerimi zorla ekrana diktim ve bakışlarıyla karşılaştım; oradaki yoğunluk beni sınırın eşiğine getirdi. Sırtım gerildi ve ağzım açık kaldı. Dudaklarımda onun adıyla paramparça oldum, o beni izlerken tüm vücudum titriyordu. Saniyeler sonra inliyordu, penisi zonkluyor ve ucundan sıcak sıvılar fışkırıyordu. Nefes nefese birbirimize bakıyorduk.

Başımı yana eğdim, gülümsedim ve elimle yüzümü kapattım. "Bunu ilk defa yapıyorum."

"Hâlâ bazı ilkleri yaşayabiliyor olmamıza sevindim," diyor ve sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi duraksıyor. "Yarın, senden bir

iyilik yapmanı istiyorum."

"Her şey," diyorum ona, gözlerimi kırpıştırarak.

"En az beş kez gelin."

"Hayret, bu imkansız."

"Pekala, o zaman on tane yap. Her yaptığında bana mesaj at. Çift haneli sayı olsun."

"Çok yorulacağım."

"Umurumda bile değil." Sesi alçalıyor. "Şehre döndüğümde sana yapacaklarımın yanında bunlar hiçbir şey kalmayacak."

"Ciddi misin?"

"On kere yap, Kendall. Her seferinde beni düşün. Anladın mı?"

"Evet," dedim nefes nefese, bacaklarımı birbirine sıkıştırarak.

"Deneyeceğim."

"Deneme bebeğim. Yap. Kendini şımart." Sesi biraz yumuşadı.

"Telefonuma bakacağım."

"Pratik yapıyorsunuz."

"Ve?"

Hâlâ mutluluktan uçtuğum için gülümsüyorum. "Tamam. İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler, Ken Bebek." Gülümsüyor.

"Beni rüyada gör, tatlım," diyorum ona.

"Her zaman öyle yaparım. Uyanıkken bile."

Telefon görüşmesi sona eriyor ve ben karanlıkta, tavana bakarak öylece yatıyorum. Hâlâ kulağımda sesini duyabiliyorum ve bacaklarımın arasında o zevkin hayaletini hissedebiliyorum.

Yarın, onun benden istediklerini bütün gün yapacağım. Antrenmanlar, takım toplantıları ve yapması gereken diğer her şey arasında beni düşünecek. Yüzlerce kilometre uzakta olsa bile, beni parmağının ucunda oynatıyor.

Eğilip gömleğini tekrar giydiriyorum, kumaşın tenime değmesine izin veriyorum. Onun kokusu var üzerimde—artık her şey onun gibi kokuyor.

Yatak odama gitmeden önce, itiraf gibi görünen tuvallere şöyle bir göz atıyorum.

Kafesin kilidini açtı ve beni özgür bıraktı. Artık asla eskisi gibi olmayacağım.

Sabahları cinsel istek duyarak uyanıyorum.

Bilincimi kaybetmeden geçen o hafif uyarılma değil, gözlerimi açmadan önce bile bacaklarımı birbirine bastırmama neden olan, acı veren, nabız gibi atan bir uyarılma. Onu rüyalarımda gördüm. Elleri bileklerimi başımın üstünde tutuyordu ve ağzı boğazımdaydı. Yavaş ve derinden beni becerirken ve tenime müstehcen şeyler fısıldarken, onun ağırlığının beni yatağa bastırdığını hissettiğime yemin ederim.

Bugün on kere orgazm olmamı istiyor, sanki bu mümkünmüş gibi. Şimdiye kadar yaşadığım en fazla orgazm sayısı onunlaydı ve o da dörttü. Belki beş. On tane orgazm olmak Guinness Dünya Rekoru gibi geliyor. Vücudumun bunu yapıp yapamayacağından bile emin değilim. Ama Patterson bana yapmamı söyledi ve bunu söyleme şekli beni denemeye itiyor. Onun için iyi olmak istiyorum.

Elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum ve ıslak, şişmiş bir halde olduğumu, klitorisimin çoktan zonkladığını hissediyorum. Kendimi tahrik etmiyorum. İki parmağımı ihtiyaç duyduğum yere bastırıp, dün geceyi düşünerek hızlı ve sıkı bir şekilde daireler çizmeye başlıyorum. Beni, hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi izlemişti.

Tamamen uyanmadan önce ilk orgazm dalgaları vücudumu sardı ve kalçalarım elimle yere sürtündü. Bir nebze rahatlama getireceğine inanarak nefes nefese kaldım. İyiydi ama yeterli değildi. O değildi.

Titreyen parmaklarımla telefonuma uzanıyorum.

KENDALL

ŞEF

Kendimi yataktan zorla kaldırıp kahve yapıyorum ama bacaklarımın arasındaki ağrı geçmiyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde aşırı hassasım, sanki her sinir ucu sadece onun kontrol ettiği bir frekansa ayarlanmış gibi. Mutfak tezgahında ayakta durup kahvemi içerken, onun beni ilk kez becerdiği anı, nasıl yalvarttığını, nasıl o kadar sert boşaldığımı ki kendi adımlarımı unuttuğumu düşünüyorum.

Elim tekrar bacaklarımın arasına gidiyor. Tezgaha yaslanıp iki parmağımı içeri kaydırıyorum, onun yaptığı gibi kıvrıyorum, her zaman bulduğu o noktayı arıyorum. Benimki ondan daha uzun sürüyor ama bulduğumda dizlerim neredeyse titriyor. Diğer elimle tezgah kenarını kavrarken kendimi beceriyorum. Kulağımda onun sesini düşünüyorum, bana onun iyi kızı, onun mükemmel fahişesi, onun olduğunu söylüyor. Orgazm bir dalga gibi yükseliyor, gittikçe yükseliyor ve sonunda beni alt üst ediyor. Boş mutfağıma doğru bağıriyorum, alnım soğuk granit düşüyor.

KENDALL

ŞEF

Kahvaltının ardından duşa giriyorum. Sırtımı soğuk fayanslara yaslarırken su omuzlarıma vuruyor ve daha önce yalnız başıma hiç yapmadığım bir şeyi deniyorum. Duş başlığını bacaklarımın arasına doğru eğip, suyun akışının doğrudan klitorisime değene kadar basıncı ayarlıyorum.

Bu his beni irkiltti. Parmaklardan farklı bir yoğunlukta ve ritmini kontrol edemiyorum. Ona teslim olmalıyım. Onun beni ele geçirmesine izin vermeliyim.

Bacaklarımı daha da açıp kalçalarımı yana doğru eğerek, baskıyı kovalıyorum ve Patterson'ın ağzının üzerimde olduğunu düşünüyorum. Sanki buna susamış gibi beni yalayışını. Güçlü ellerinin uyluklarımı ayırıp

ona tam erişim sağlamasına bayılıyorum. Suyun şişmiş klitorisime olan etkisi çok yoğun, ama orgazmdan geri adım atmıyorum.

Dilinin üzerimde olduğunu düşünüyorum. Bu sefer hıçkırarak boşalıyorum, bacaklarım o kadar şiddetli titriyor ki ayakta durabilmek için duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Artçı şoklar neredeyse dayanılmaz oluyor, ama nefes nefese kalıp aşırı hassaslaşana kadar her bir kasılmayı atlatıyorum.

KENDALL

ŞEF

Öğlene kadar beşinci orgazmımı yaşadım ve bana ne yaptığını anlamaya başladım. Her orgazm, açlığımı gidermek yerine daha da körüklüyor. Rahatlama hissetmiyorum, sadece daha da çaresizleşiyorum. Vücudum her orgazmda yeni bir şey öğreniyor, varlığından haberdar olmadığım sınırları ve derinlikleri keşfediyor.

Dördüncüsü, elim külotumun içindeyken kanepemde geldi. Hızlı ve neredeyse öfkeliydi, çünkü ona oral seks yaparken saçlarımı nasıl kavradığını düşünüyordum. Beşincisi daha yavaş, daha yumuşaktı; yatağında gözlerim kapalı, parmaklarım klitorisime nazıkçe dokunurken, seviştikten sonra bana nasıl baktığını düşünüyordum. Sanki çok değerliymişim gibi. Sanki ona aitmişim gibi.

KENDALL

ŞEF

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve yıllardır yapmadığım bir şeyi yapıyorum: Porno. İlk birkaç video sıkıcı, sıradan, tamamen yapmacık inlemeler ve kötü oyunculuktan ibaret. Ama sonra bir video buluyorum; kadın yalnız başına kendini okşarken bir erkeğin sesi ona ne yapması gerektiğini söylüyor. Nefesim kesiliyor.

Onun parmaklarını kendi içine kaydırışını izlerken, adamın sesi ona daha derine inmesini emrediyor. Onun klitorisini okşayışını izlerken, adam

ona güzel olduğunu, mükemmel olduğunu, ona ait olduğunu söylüyor. Dizüstü bilgisayarını kapatamıyorum. Bacaklarımı açıp onun yaptıklarını taklit ediyorum, sanki bana yönelikmiş gibi onun emirlerini yerine getiriyorum.

Ama beni etkileyen onun sesi değil. Onun yerine Patterson'ı hayal etmek. Patterson'ın beni övdüğünü, bana duyduğu büyük arzuyu.

Dudaklarımda onun adı varken paramparça oluyorum.

KENDALL

ŞEF

Önce boşalmayı erteliyorum çünkü tek başıma denemeye hiç sabrım olmamıştı. Klitorisimi daireler çizerek tam orgazma ulaşana kadar uyarıyorum. Bacaklarım titriyor, nefesim kesik kesik geliyor ve sonra duruyorum. Elimle çekip orada uzanıyorum, nefes nefese, tüm vücudum kurtuluş için çığlık atıyor.

Bu bir işkence. Ama aynı zamanda muhteşem.

Tekrar tekrar yapıyorum. Her seferinde daha da yaklaşıyorum. Her seferinde zevk daha da artıyor. Her seferinde durmak daha da imkansız geliyor. Dördüncü zirveye ulaştığımda inliyorum, kalçalarım havayı beceriyor, klitorisim o kadar şişmiş ki kalp atışımı hissedebiliyorum. Boşalmam gerekiyor ama kendimi sürekli engelliyorum.

Ve her defasında kendimi uçurumun kenarından geri çektiğimde, Patterson'ın beni kıvrandırken, yalvarırken izlediğini düşünüyorum. Bana henüz değil, beklememi, onu beklememi söylediğini. Sonunda bana izin verdiği ve paramparça olduğumu izlediğini.

“Lütfen,” diye fısıldıyorum kendi kendime. Kendime tekrar hafifçe dokunduğum anda, orgazm beni paramparça ediyor.

Tek başıma yaşadığım en yoğun orgazmdı. Dalga dalga içimden geçiyor. Sırtım yataktan kalkıyor. Titriyorum, ağlıyorum ve gülüyorum, hepsi birden, çünkü vücudumun bunu yapabileceğini bilmiyordum. Onun bana dokunmadan bile bu kadar çok şey hissedebileceğimi bilmiyordum.

KENDALL

ŞEF

Öğleden sonra, komodinin çekmecesinin arkasından vibratörümü çıkarıyorum. Vücudum bu kadar hassas ve zihnim Patterson'la dolu iken, tam da ihtiyacım olan şey bu.

En düşük ayarda klitorisime bastırıyorum ve yine de neredeyse yataktan havaya kalkıyorum. Titreşim, parmaklardan veya sudan farklı, daha odaklı, daha acımasız. Kendi dokunuşumu kontrol edebildiğim gibi onu kontrol edemiyorum. En düşük ayarda bile neredeyse fazla, ama farklı titreşimlerle denemeler yapıyorum.

Yavaş atışlar beni kıvrandırıyor. Daha hızlı olanlar ise nefesimi kesiyor. O noktayı bulmak için içimde bastırıyorum ve bulduğumda yıldızlar görüyorum.

Orgazm beni ele geçiriyor. Bedenim bugün bana bir şeyler öğretiyor, daha önce hiç keşfetmediğim yeteneklerimi gösteriyor çünkü bunun için bir nedenim olmamıştı.

G noktamda titreşimli aletin vızıltısı duyulsa bile, beni asıl harekete geçiren ve aralarında hiç ara vermeden bir kez daha orgazm olmamı sağlayan şey onun düşüncesi oluyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Yapabileceğimi bilmiyordum.

KENDALL

ŞEF

Bir tane daha. İçimde bir tane daha var mı bilmiyorum. Her dokunuş, aşırı hassas sinirlerimde zevk-acı kıvılcımları yaratıyor.

Ama o on tane istedi. Ben de ona on tane vermek istiyorum.

Güneş batarken, yüzüstü dönüp yastığımın üzerine oturuyorum ve porno filmlerde gördüğüm gibi ona sürtünüyorum. Klitorisime uygulanan yumuşak baskı, parmaklarımdan, vibratörden daha nazik ve kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor. Önce yavaş hareketler, sonra sürtünmeyi kovaladıkça hızlanan hareketler.

Patterson'ın beni bunu yaparken izlediğini düşünüyorum. Odanın karşısındaki bir sandalyede oturduğunu, sertleşmiş ve istekli bir şekilde, kendini okşarken bana devam etmemi söylediğini düşünüyorum. Odanın

diğer ucuna geçer, yastığı kenara iter ve yerine uyluğunu koyar, kulağıma övgüler fısıldarken beni üzerine bindirirdi.

"Bana gelin," dediğini neredeyse duydum.

Bu sefer orgazm farklı bir şekilde geliyor. Klitorisimde yoğunlaşmıyor, tüm vücuduma yayılıyor. Sıcak basınç, merkezimden dışarı doğru genişliyor. Daha sert, daha hızlı sürtünüyorum, yüzüm yatağa gömülü, ellerim çarşafı sıkıca kavırıyor.

Sonra birden aklıma geldi.

"Kahretsin," diye inledim.

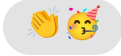
Bacaklarımın arasında bir ıslaklık dalgası yayılıyor ve bir an için idrar kesemi kontrol edemediğimi düşünüyorum, ama sonra başka bir zevk dalgası beni sarıyor ve ne olduğunu anlıyorum. Boşalıyorum. Bunu sadece Patterson'la birlikteyken yapmıştım. Asla yalnızken değil.

Gelmeye devam ederken yatağa doğru hıçkırarak ağlıyorum. Çarşafı mahvediyorum ve umurumda değil çünkü paramparça oluyorum. Sanki Patterson uzaktan uzanıp bana emir vermiş gibi. Gerçekliğe döndüğümde, nefes nefese, ağlayarak, gülerek yanıma yığılıyorum. Çarşafı sıırıslam. Aynı anda hem boş hem de dolu hissediyorum, bitkin ve hiç olmadığım kadar canlı.

KENDALL

ŞEF

Yirmi dakika sonra telefonum çaldı.

"Tebrikler." Sesi şeytani. "Nasıl hissediyorsun?"

"Perişan oldum." Hâlâ titriyorum, sesim titriyor.

"Kahretsin." Nefesini veriyor. "Keşke orada olsaydım."

"Ben de."

"Yarın. Yarın orada olacağım."

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum ve o kıkırdıyor.

"İyi misin?"

"Evet. Ben..." Duraksıyorum. "Bugün kendimle ilgili bir şey öğrendim."

"Öyle mi? Sınıfı paylaş."

Gözlerimi kapatıp gülümsüyorum. "Her zaman sensin. Her seferinde, ne kullanırsam kullanayım, ne denersem deneyeyim, ne düşünürsem

düşüneyim, beni oraya götüren sensin. Beni orgazma ulaştıran sensin."

"Bunu benim için çok seviyorum." Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Biraz dinlen bebeğim. Uzun bir gün geçirdin. Beni rüyanda gör."

"Ben her zaman öyle yaparım."

Telefonu kapatıp uzun bir süre orada uzandım, tavana bakıyordum, vücudum hala uğulduyordu.

Bugün, Patterson'ın sadece birlikte olduğum biri olmadığını öğrendim. Her şeyin yolunda gitmesinin sebebi o. O benim tenimde, kanımda, her fantezime işlemiş, sanki oraya aitmiş gibi.

Islak çarşaflardan kendimi sıyrıp sendeleyerek temizlenmek için banyoya gittim. Telefonum bir mesajla titredi.

ADDİSON

Bu akşam galeri açılışı. Sonrasında içki içilebilir. Pazarlık yok.

İnliyorum. Bacaklarım titriyor. Klitorisim o kadar şişmiş ki, iç çamaşırım bile fazla geliyor.

KENDALL

Yapamam. Meşgulüm.

ADDİSON

Neyle?

KENDALL

Keyif alıyorum. Pazar akşamı yalnız başıma olmanın tadını çıkarıyorum.

ADDİSON

Bu çok üzücü!

KENDALL

İnanın bana, öyle değil.

ADDİSON

Tamam, garip adam. Bir içki? Lütfen? Dairemden çıkmam lazım ve bu etkinliğe yalnız gitmek istemiyorum. Hatta üstüne bir de kiraz eklerim! Lütfen! Bu Jamie olayları başladığından beri seni neredeyse hiç görmedim.

Evde kalmalıyım. Patterson'ın bana söylediğı gibi dinlenmeliyim. Ama en iyi arkadaşımdan bilerek uzak durduğum için içimde bir huzursuzluk var.

Geri döndüğümde daha çok çabalayacağıma söz vermiştim. Şimdi bu sözü bozamam.

KENDALL

Sadece bir içecek!

ADDISON

EVET! Saat 7'de görüşürüz!

Duş alıyorum, siyah bir kazak, deri bir etek ve vücudumun çoğunu gizleyen tayt giyiyorum. Her adım, hâlâ ne kadar hassas olduğumu, ne kadar şişkin olduğumu, bugün kendime nasıl taptığımı fark etmemi sağlıyor. Patterson, tenimin altında saklı bir sır gibi geliyor.

Saat yediden on dakika önce Addison'la galeride buluşuyorum. Kolunu benimkine takıyor ve her odayı yavaş yavaş geziyoruz. Sergilenenler, her zaman sergilenen aynı sanatçıların Chelsea'ye özgü sıradan eserleri.

"Bir gün, içinde yer alan tüm sanatçıların tanınmayan kişiler olacağı bir gala düzenleyeceğim."

"Yapmalısın," diyor Addison, yeşil kıyafetiyle göz kamaştırarak gururla.

"Ne?" diye soruyorum, o da beni inceliyor.

"Farklı görünüyorsun," diyor başını yana eğerek. "İşıltılı. Rahatlamış. Yeniden aşık mı oldun?"

Şampanyamı içerken neredeyse boğuluyordum. "Aşık olduğumda böyle mi görünüyorum acaba?"

"Evet, aslında. Vay canına, çok kıskanıyorum çünkü—" Cümlesini bitiremeden geri çekildi.

Soyut eserlerden birine bakarken yanımda derin, tanıdık bir ses duyuyorum.

Arkamı döndüğümde Damien Blackwell'i görüyorum.

"Çok güzel, değil mi? Ama çok fazla sır saklıyor," diyor ve ben de başımı ona doğru eğiyorum. "Resim," diyor, şampanyasını resme doğru kaldırarak. "Katılmıyor musun?"

Rahatsız edici derecede yaklaşıyor. "Beni bir daha aramadın."

Kıkırdıyorum, karnına dirseğimle vurmaya hazırım. Buz pateniyle büyümüş olabilirim ama aynı zamanda erkeklerle hokey de oynadım. "Yıkıcı"nın kökeni de orada.

"Size siparişlerimle meşgul olduğumu söylemiştim."

"Cross'la uğraşmak için vaktim yok." Başını yana eğip beni inceledi. "Aramızda bir bağ vardı. Kendall, neredeyse sikimi emecektin."

“İki kez akşam yemeği yedik.” Bir adım geri çekildim ama o beni takip etti. “Sonra da ben bitirdim.”

"Neredeyse seni kurtarmama izin verecektin."

“Ama yapamadın, çünkü yapamazdın.” Ona dik dik baktım. “Dürüst olmak gerekirse, övüneceğim bir şey değil.” Şampanyamdan bir yudum aldım ve derin bir nefes çektim.

Gülümsemesi hiç bozulmadı, ama gözlerinde soğuk bir ifade vardı. "Törenin ertesi günü senin ve Patty'nin fotoğraflarını gördüm."

"O Jameson'dı."

“Öyle miydi?” Bir adım daha yaklaşıyor ve onun sıcaklığını tenimde hissediyorum. “İlginç bir şey. O sabah Jameson'la kahvaltı yapıyordum. Şimdi bana söyleyin bakalım, Patterson'la asla aynı masada yemek yiyemeyeceğimizi çok iyi bildiği halde nasıl aynı anda iki yerde birden olabilir?”

Telefonunu çıkarıp birlikte çektikleri fotoğrafı bana gösterdiğinde kanım dondu. Hatta zaman damgasını bile gösterdi.

“Bunun doğru olduğuna inanıyorsanız yanılıyorsunuz. Bu yapay zekâ.”

“Gerçekten mi? Bunu mu savunuyorsun?” Eli belime uzandı. “Babam gerçeği söylesem ne derdi sence? Küçük kızının yıldız oyuncusuyla arkasından yattığını bilseydi nasıl tepki verirdi sence? Koç Hart'ın altın çocuğu ne zamandır kıymetli küçük kıızıyla birlikte oluyor acaba?”

Parmaklarım uyuşuyor.

"Ellerini benden çek."

Gülümsemesi çirkin bir ifadeye büründü. "Patterson'la olan oyunlarınızda beni asla kullanmamalıydınız. Aile içinde tutmak yerine bana gerçek bir şans vermeliydiniz. Bu iğrenç bir şey."

"Dizlerinin üzerine çöktürmeden önce elini kıpırdatman için sana bir şans daha vereceğim," diye uyardım onu.

Resme bakarak gülüyor. "Hadi bakalım. Gizli erkek arkadaşına da söylediklerimi anlat. Onu mahvetmeyi ve bacaklarını kapalı tutamayan ucuz bir hokey hayranı için tüm kariyerini nasıl heba ettiğini izlemeyi çok isterim. Jamie'nin her zaman akıllı başında olan olduğunu biliyordum. Sen onun artakalansisin, Kendall."

Göğsüne sertçe bir itme hareketi yaptım ama neredeyse hiç kıpırdamadı. Eli bileğimi kavradı, parmakları morartacak kadar sıkıydı ve beni öpecekmış gibi yaklaştı.

"Bana bir şans daha vereceksin, yoksa hem seni hem de Patterson'ı mahvetmeyi kendime görev edineceğim."

Son anda başımı çevirdim ve dudakları ağzım yerine yanağıma değdi.

Arkamızda bir yerde bir ışık parlaması oldu.

Memnun bir sırtışıla geri çekiliyor, sanki bu yüzleşmeyi planlamış, sanki birinin bu anı yakalamasını istemiş gibi. Dudaklarının bana değdiği yerde tüylerim diken diken oluyor.

"Söylediklerimi bir düşün." Beni bıraktı. "Babanın itibarını lekelemeni istemem."

Sonra uzaklaşıyor.

Orada donakalmış bir halde duruyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum. Galeriden gelen sesler tekrar kulağıma doluyor ve ellerimin titrediğini fark ediyorum.

"Hey." Addison elinde iki taze şampanya kadehiyle yanımda belirdi. "Biriyle konuştuğunu gördüm ama bir anda başka biriyle sohbete daldım —" Beni görünce durdu, yüz ifadesi değişti. "Keke, ne oldu? Sanki hayalet görmüşsün gibisin." Kadehleri yere bıraktı ve ellerimi tuttu. "Ne oldu? Kimdi o?"

"Damien Blackwell."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hayır. Ne istiyordu ki?"

"Bana 'hokey hayranı' dedikten sonra ona bir şans vermem benim için çok önemliydi."

Kahkahalarla gülmeye başladı ama ben gülümsemedim. "Aa, ciddi misin? Bu nasıl olacak? Resmen kardeşimle çıkıyorsun."

"Aynen öyle," diyorum ve neredeyse bir şeyi itiraf ediyormuş gibi hissediyorum. "Damien... tam bir pislik. Şimdi Patterson'ın ondan neden nefret ettiğini anlıyorum."

"Evet, o adamın bilinen bir hain olduğu kesin."

Addison yüzümü inceliyor ve beni anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Gözlerine tam olarak bakamıyorum. Çok zeki ama aynı zamanda çok iyi bir arkadaş, bu yüzden beni zorlayamıyorum.

"Tamam, gidiyoruz," diyor kolunu benimkine takarak. "Eve gitme vakti geldi."

"Bunu yapmak zorunda değiliz—"

"Bir içki içmeye söz vermiştin, ama birden fazla içtik." Beni çıkışa doğru yönlendirdi. "Seni taksiye bindiriyorum, eve vardığında bana mesaj atacaksın, tamam mı?"

“Ciddi söylüyorum, hâlâ yapabiliriz—”

“Hayır.” Kaldırımında beni sıkıca kucaklıyor. “Sakladığın her neyse yakında bana anlatacağına söz ver.” Geri çekiliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. “Benden bir şey sakladığını biliyorum. Henüz çözemedim.”

“Addi—”

“Eve git. Dinlen. Yarın beni ara.”

Onun durdurduğu taksiye biniyorum; eve dönüş yolculuğu boyunca pencereden dışarı bakıyorum, Damien'in sözleri kafamda yankılanıyor.

Elinde koz var ve Patterson'dan o kadar nefret ediyor ki, bunu kullanacak kadar da bencil.

Daireme vardığımda bitkin düşmüştüm. Kapıyı arkamdan kilitledim ve nefes alışverişimi yavaşlatmaya çalışarak kapıya yaslandım. Patterson'ı uyarmam gerek. Damien aptalca bir şey yapmadan önce ona haber vermem gerek. Ama geç oldu ve muhtemelen çoktan uyumuştur.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yatağa giriyorum ama zihnim susmuyor. Gözlerimi her kapattığımda Damien'in sırtışını görüyor, dudaklarının yanağında hissini yaşıyor ve tehditlerinin kulaklarımda yankılandığını duyuyorum.

Gürültüyü dindirmek için bir şeye ihtiyacım vardı, elimi bacaklarımdan arasına kaydırardım. Bu günü, başladığım gibi, Patterson'ı düşünerek bitirmem gerekiyordu.

Önemli olan şeyleri hatırlamam gerekiyor.

Bu orgazm yavaş yavaş yükseliyor, doruk noktasına ulaşıyor ve galeriden beri içimde tuttuğum gerilimi serbest bırakıyor. Dudaklarımda onun adıyla boşalıyorum ve bedenim gevşiyor.

KENDALL

ŞEF

Ekrana bakıyorum, baş parmağım klavyenin üzerinde duruyor.

Bu gece bir şey yaşandığı konusunda onu uyarmalıyım. Ama ne diyeceğim ki?

Yarın geldiğinde her şeyi yüzüne karşı açıklayacağım.

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve üzerime battaniyeyi çektim.

Yarın.

New York'a dönüş uçuşu çok uzuyor çünkü aklımdan sadece Kendall ve dün gece telefonda benimle nasıl konuştuğu geçiyor. Sonra da bana bir sürü su damlası emoji gönderdi. Kapısından içeri girer girmez ona ne yapmayı planladığımdan haberi yok.

Bunu düşününce sııttım.

Telefonumda gezinirken, bir yandan da dün geceki maçın özetlerini izliyordum ki, Page Six'ten gelen bir bildirim dikkatimi çekti; başlıkta onun adı geçiyordu. Kendimi durduramadan tıkladım.

Fotoğraf yükleniyor ve yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

Damien Blackwell'in eli belinde. Vücudu onun vücuduna yapışmış. Ve o iğrenç ağzı, sanki ona dokunma izni varmış gibi yanağında. Kabin gürültüsü yavaş yavaş kaybolurken ekrana bakakalıyorum.

Dün gece bana su damlası emoji gönderdi ve bu her neyse onun hakkında tek kelime etmedi.

Fotoğraflara tekrar göz attım ve onun yaklaştığını, parmaklarının onun kolunu sardığını gördüm.

"İyi misin?" diye soruyor Callan, koridorun karşısından bana bakarak. "Sanki alev alacakmışsın gibi görünüyorsun."

"Kabızlık çekiyorum."

"Kahretsin, ben de öyle düşünüyorum," diyor sandalyesine yaslanarak. "Seyahat etmekten nefret etmemin sebebi de bu."

Beni gerçekten güldürüyor.

Uçuşun geri kalanında pencereden dışarı bakıp bunun mantıklı bir açıklaması olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama fotoğraflar gerçek.

Uçak indi ve takım otobüsünü atladım. Seyahat kıyafetlerimle ve omzumda çantamla doğrudan onun dairesine taksiyle gittim. Mesaj atmadım veya aramadım, sadece kapıyı çalıp gittim.

Telefonu tayt ve askılı bir tişörtle, saçları topuz yapılmış halde açıyor. Yüzündeki o küçük gülümseme durumu daha da kötüleştiriyor çünkü beni gördüğüne çok sevinmiş gibi görünüyor. Sanki ben üç saattir aklımı kaybederken o beni bekliyormuş gibi.

"Erken gelmişsin." İçeri girmem için geri çekiliyor. "Uçuşunuzun—"

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

Gülümseme kayboluyor. "Sana ne diyeyim?"

Ekranda fotoğraf olan telefonumu kaldırıyorum ve yüzünün renginin solmasını izliyorum.

"Patterson, bu öyle değil—"

"Dün gece neden onunla birlikteydin?"

"Göründüğü gibi değil."

"Öyleyse açıkla, çünkü benim bulunduğum yerden bakınca, ben seni düşünürken Damien Blackwell'in ağzının senin üzerinde olduğu gibi görünüyor."

"Bakın." Sesi öfkeyle doldu. "Addison beni galeriye sürükledi ve bana yaklaştı."

"Ve onun seni öpmesine izin verdin mi?"

"Ona hiçbir şey yapmasına izin vermedim." Şimdi çok sinirli, ki bu durumla başa çıkabilirim. "Beni tehdit etti ve tam ağzıma doğru hamle yaparken biri fotoğrafımı çekti. Ben de başımı çevirdim, böylece yanağıma vurdu."

"Seni tehdit mi etti? Anlamıyorum."

"Bizim hakkımızda her şeyi biliyor." Derin bir nefes alıyor. "Fotoğraflar senin benim evimden ayrılırken ortaya çıktığı sabah Jameson'la kahvaltı yapmıştı."

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Ve?"

"Onun, senin kardeşinle birlikte olduğu zamana ait zaman damgalı bir fotoğrafı var. Damien, sana ulaşmak için onu kullandığım için çok kızgın."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Demek beni çıldırtmak için onunla çıktın."

“Bu konuşmanın asıl konusu bu değil.” Bana dik dik bakıyor. “Ha, bir de babama gerçeği kanıtlarla anlatacak. Üstelik bana ‘futbolcu kızı’, ‘artık para’ dedi ve ona gerçek bir şans vermemi istedi.” Başını sallıyor.

Kendall bana yalan söylemez, özellikle de önemli konularda. Ama yine de içimde bir huzursuzluk var.

"Bir şey bilmem gerekiyor," dedim derin bir nefes alarak. "Onunla dışarı çıktığında, onunla birlikte oldun mu?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne? Ciddi misin?"

"Bana cevap ver."

"Hayır, Patterson, onunla birlikte olmadım." Gülüyor ama bunda komik bir şey yok. "İki kez buluştuk. Yılbaşı partisinden sonra beni tatmin etmeye çalıştı ama başaramadı."

Ona dik dik bakıyorum, onun ellerinin ona dokunmuş olma düşüncesi bile burnumu genişletiyor.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sence neden onunla iletişimi kestim?"

Kendimi tutamadan bir kahkaha ağzımdan kaçtı, sonra bir tane daha ve birdenbire elimi duvara dayadım çünkü ligdeki herkesten daha çok laf eden Damien Blackwell bile onu kurtaramadı.

"Bu hiç komik değil," diyor ama ağzı seğiriyor.

"Çok komik." Gözlerimi siliyorum. "Ne kadar süre denedi?"

"Yaklaşık yirmi dakika."

"Aman Tanrım."

"Korkunçtu." Gülümsemesini zor tutuyor. "Acil bir durum numarası yaptım ve gittim."

"Kendall."

"Ne!"

Odanın karşısına geçip onu kendime doğru çekiyorum, hâlâ saçlarına doğru gülüyorum. Ev gibi kokuyor ve o fotoğrafları gördüğümde üzerime çöken gerginlik azalıyor. Bir an için kaskatı kesiliyor, sonra kollarını belime doluyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

"Bugün sana olanları yüzüne söyleyecektim. Dedikodu dergilerinin bunu ele alacağını tahmin etmemiştim," diyor göğsüme yaslanarak.

"Bir dahaki sefer biri seni tehdit ederse, hemen haber vermeni istiyorum." Geri çekilip ona baktım. "Uçakta olsam da, maçın ortasında olsam da, saat kaç olursa olsun umurumda değil. Sen asla bir sorun değilsin. Ama o herifin sana dokunmasını izlemek sorun."

“Pekala. Şunu bil ki, sana hiçbir konuda yalan söylemek için hiçbir sebebim yok.” Elini uzatıp çeneme dokundu, başparmağıyla oradaki sakalların üzerinden geçti. “Bana güvenmeni istiyorum.”

“Sana güveniyorum. Ona güvenmiyorum.” Kalçalarından tutup onu kendime doğru çekiyorum, aramızda hiç boşluk kalmıyor. “O fotoğraflar beni çıldırttı.”

“Fark ettim.”

"Ağzını senin üzerinde gördüm ve onu öldürmek istedim."

"Abartma," diyor.

Onu öpüyorum ve bu öpücük sahiplenici, umutsuz ve beş gün önce birlikte olduğumuzdan beri yuttuğum her şeyle besleniyor. Ağzıma karşı nefes nefese kalıyor ve ben de sesi yutuyorum. Dilim onun diline değerken ellerim askılı tişörtünün altındaki sıcak tenini buluyor. Bana doğru kıvrılıyor ve ince kumaşın altından meme uçları sertleşiyor.

“Patterson.” Nefesi kesilmiş durumda.

“Sana ihtiyacım var.” Dudaklarım onunkilerden ayrılmadan onu kanepeye doğru geri geri yürütüyorum. “Şu anda.”

"Evet."

Dizlerinin arkası minderlere değdi ve onu aşağı iterek bedenimi onun bedenine yaydım. Tişörtümü çekiştirdi, ben de onu başımdan aşağı çektim ve tekrar üzerine çıktım. Ağzım boynunda, köprücük kemiğinde, atletinin üzerindeki göğüslerinin şişkinliğindeydi.

Kumaşı çekiştiriyorum ve o da başının üzerinden çekebilmem için yukarı kalkıyor. Nefesi kesilirken sertleşmiş meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Emiyorum, sonra dişlerimi ucuna sürtüyorum, bu sırada elimle diğer memesini buluyorum. Altımda kıvranıyor, parmakları omuzlarıma saplanıyor, uyluğuma sürtünüyor.

"Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Karnından aşağı doğru öpücükler konduruyorum, parmaklarımı kemerine geçirip taytını uyluklarından aşağı çekiyorum. İç çamaşırı yok. Tahrik olmuş halinin kokusu penisimi zonklatıyor.

"Beni mi bekliyordun?" diye soruyorum, parmağımı ıslaklığının arasından geçirirken.

"Her zaman."

İki parmağımı içeri kaydırıyorum ve o da beni sıcak ve sıkı bir şekilde kavırıyor.

"Her zaman çok hazır."

"Senin sayende." Kalçasını elime doğru sallıyor.

Dün on kere geldiğini ve her seferinde bana nasıl mesaj attığını düşünüyorum. Kendine nasıl dokunduğunun tümünü bilmek istiyorum. Sonra Damien'ın ellerinin onun üzerinde olduğunu, dudaklarının yanağında olduğunu ve yirmi dakika boyunca nasıl denediğini ama ona benim saniyeler içinde verebileceğim şeyi veremediğini düşünüyorum. Kafam karmakarışık.

Onun içinde olmam gerekiyor.

Parmaklarımı geri çekiyorum ve o, kaybın acısıyla inliyor. Pantolonumu aşağı indirip penisimi serbest bırakıyorum ve nefesini bile alamadan içine giriyorum. Tek bir sert hamleyle, sonuna kadar içeri giriyorum. Çıglık atıyor ve tırnakları sırtımı tırmalıyor.

"İşte bu." Geri çekilip tekrar sertçe saplıyorum. "O sana asla bunu veremezdi."

"Kimse yapamaz." Beni pençeleriyle tırmalıyor, daha derine çekmeye çalışıyor.

Onu sertçe beceriyorum, her itişimde kıskançlık, korku ve rahatlama dışarı akıyor. Kanepe altımızda gıcırıyor ve inlemeleri oturma odasını dolduruyor. Şimdiden etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum çünkü bunu bekliyordu, bunu özlüyordu, kendini defalarca orgazma ulaştırırken beni düşünüyordu.

"Bu amın sahibi kim?" diye soruyorum, her hareketimde klitorisine sürtünerek.

"Evet, sen." Nefesi kesilmiş, başı geriye doğru atılmış halde. "Sadece sen."

Bacaklarından birini omzuma doğru yeniden konumlandırırdım ve yeni açığı onu çıglık atmaya itti. "Sadece ben."

Yaklaştığını hissediyorum. Vajinasının duvarları penisimin etrafında titriyor ve nefesi kesik kesik geliyor.

O paramparça oluyor.

Kadın, ismini haykırırken vajinasını penisime sıkıca bastırıyor. Her kasılmasını sonuna kadar yaşayarak onu beceriyorum ve titremesi durunca bırakıyorum. Kendimi derine gömüp inleyerek içine boşalıyorum.

Öylece kalıyoruz, ikimiz de nefes nefese, ağzım ve yüzüm onun boynunun yumuşaklığına bastırılmış. Hala onun içindeyim ve hareket etmek istemiyorum. Sonsuza dek burada kalmak, ona bağlı olmak, kalbinin yavaş atışlarını göğsümde hissetmek istiyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Evet." Bu sefer daha yavaş öpüyorum onu. "Bana ne yaptığını bilmiyorum."

Onu temizlemek için tişörtümü alıp çıkarıyorum. Çaresizlik azaldığı için her şey daha nazik. Bana ağır gözlerle ve göğsümü acıtan yumuşak bir ifadeyle bakıyor.

"Üzerini giy," diyorum.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Seni bir yere götürüyorum." Burnundan öptüm, bir yandan da saatime baktım.

"Nerede?"

"Göreceksin."

"Sürprizlerden nefret ederim."

Saçının dağılmış tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Bunu beğeneceksin," diyorum.

"Söz veriyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ona.

Bir öpücük çaldıktan sonra yatak odasına giriyor. "Ne giymeliyim?"

"Dışarıda olacağız ve hareket edebilmek isteyeceksiniz."

Kapı eşiğine gidip başını bana doğru eğdi. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Bir yolunu bulursun. Tam iki saat sonra seni almaya geleceğim," diyerek çantamı kaptım.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı dolabından.

"Ben de senden nefret ediyorum, bebeğim."

Hızlı bir duş almak ve giyinmek için taksiyle çatı katındaki daireme geri dönüyorum. Her şey bıraktığım gibi duruyor. Geçen hafta bu an için hazırladığım çantayı alıyorum.

Dairesine döndüğümde, beni kot pantolon, içinde uyuyacak kadar yumuşak görünen krem rengi bir kazak ve kapüşonunda suni kürk bulunan bir paltoyla karşıladı. Benimle birlikte arka koltuğa geçti ve ben ona gülümsedim. Gideceğimiz yere doğru giderken, beni öpücük yağmuruna tuttu.

"Tahmin edersem, söyler misin?"

"Hayır," diyorum, o boğazımın dibine bir öpücük kondururken hafifçe gülerek.

"Bir restoran mı?"

"Lütfen."

Gözlerimi deviriyorum ve o da kulağımın arkasına bir öpücük daha konduruyor.

"Bir otel mi?"

"Şey, neden?"

Çeneme bir öpücük daha.

"Söyle bana?"

"Sabır."

Omuz silkip kollarını kavuşturdu ama dizini merakla seğirtiyordu. Elimle uyluğunun üzerine koydum ve o da elini benimkinin üzerine koyarak parmaklarımızı birbirine kenetledi. Onunla böyle olmak rahatlatıcıydı.

Şehir arkamızda kayboluyor ve batan güneşin etkisiyle gökyüzü pembe ve turuncu bir renge bürünüyor. Ona doğru bakıyorum ve renkleri incelediğini görüyorum; yüzü solan ışıktaki parlaklığı ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum. O, kendi iyiliği için fazla güzel.

Otoparka girdiğimizde, özel bir buz pisti görünce olduğu yerde donup kaldı.

Bacaklarını sıktım. "Burayı bir geceliğine kiraladım."

Ağaçlarla çevrili ve ışık zincirleriyle aydınlatılmış buz pistine bakıyor. Soğuk havada buzun üzerinden buhar yükseliyor. Girişte duran iki kişi dışında tamamen boş. Şoföre ödeme yapıp çantayı alıyorum ve arabadan iniyoruz.

"Birlikte halka açık yerlerde bulunmamalıyız," diyor ama sesi neredeyse fısıltı gibi.

"Bu özel bir konu. Sahipleri gizlilik sözleşmesi imzaladı. Ve bana Jameson diye seslenirlerse şaşırmayın." Kardeşimin kişiliğini takınıyorum. "Mutlu ikiz."

Bana dönüp baktı. "Sıkıcı ikiz."

Göz kırptım. "Bana sadece Jamie deyin."

Ağzından kaçan kahkaha entrika dolu, ama gözleri ışıltıyor.

"Patenlerim yok," diyor.

Çantamı kaldırıyorum. "Onları ben getirdim."

Altın bıçaklı beyaz deri çizimleri içinden çıkardığımda gözleri kocaman açıldı. Gerçekten şaşırmış gibi bana baktı.

"Nasıl yaptın—"

"Sen tesiste paten kaydığın beri kapının yanında duruyorlardı. Geçen hafta aldım. Kayıp olduklarını fark etmemene inanamıyorum."

Giriş doğru ilerlerken onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

Alından öpüyorum. "Hadi başlayalım."

Ev sahipleri anahtarları bana verip, arazinin kenarındaki küçük bir ısınma kulübesine girdiler. Sonra yalnız kaldık. Süs lambaları her yeri altın rengine boyarken, gün batımının incecik bir dilimi ağaçların üzerinden süzülüyordu.

Birlikte tahta banka oturuyoruz. O patenlerini giyiyor ve bağcıklarını bağlamadan önce yıpranmış derinin üzerinde parmaklarını gezdiriyor. Ben de hokey patenlerimden farklı bir çift paten giyiyorum.

İkimiz de işimizi bitirdikten sonra, "Bana bir onur bahşeder misin ve benimle birlikte buz pateni yapar mısın?" diye soruyorum.

"Kesinlikle," diyor.

Birlikte buzun üzerine çıkıyoruz.

Önce o fırlıyor, buz pistinde zahmetsizce süzülüyor. Ben de onun ardından fırlıyorum, hızımı artırırken bıçaklarım buza saplanıyor. Omuzunun üzerinden bana bakıyor ve bana yaklaştığımı görüyor. İşte o zaman ağzı meydan okurcasına kıvrılıyor.

O hızlı olabilir ama ben daha hızlıyım. Ona yetişip etrafında dönüyorum, yüzünü izleyebilmek için geriye doğru kayıyorum. Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor.

"Ne kadar da gösteriş düşkünüsün," diyor.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diyorum ona, saçlarımın kenarlarını iyice içeri çekip hızlanırken, ama o da benim yolumu izliyor.

Elini tutup onu da yanımda sürükleyerek paten kaymaya başladık. Önce yan yana gidiyorduk, sonra onu sanki dans ediyormuşuz gibi döndürdüm. Güldü ve sesi boş pistte yankılandı. Onu tekrar yanıma çektim ve göğüs göğüse, hala kayıyorduk; gözleri soğuktan parlıyordu.

"Seni çok özledim," dedim ona.

"Bunu yaptığın için çok sevindim," diyor gülerek.

O kendini itiyor ve ben de onu bırakıyorum. Buz hokeyi patenine hiç benzemeyen uzun, zarif hareketlerle hız kazanıyor. Ben tamamen güç ve sert duruşlarla hareket ederken, o akıcı ve zarif. Kollarını sanki bir kalabalık için gösteri yapıyormuş gibi uzatarak, kusursuz bir şekilde geriye doğru paten kaymaya geçiyor ve ardından bir dönüş için içeri doğru eğiliyor.

Kollarını içeri çekiyor ve o kadar hızlı dönüyor ki, hareketler bulanıklaşıyor, sonra bir bacağını uzatıp yavaşlıyor ve mükemmel bir şekilde yere iniyor.

"Aman Tanrım," diyorum.

Nefesi kesilmiş bir halde yanıma doğru kayarak geldi. "Seni etkilemek çok kolay."

"Etkilendiğimi mi düşünüyorsun?" Şakayla karışık gözlerimi deviriyorum. "Fena değildi."

"Öyleyse bana nasıl yapıldığını göster." diye sırttı.

"Ah, tatlım. Çocukken buz patencilerinden birkaç ders aldım. Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Kollarını kavuşturdu ve işte o zaman ona haddini bildirmem gerektiğini anladım.

Kendimi iterek hızlanıyorum ve kenarlarımı keskin değil, pürüzsüz tutmaya odaklanıyorum. Buz pateni akıcılıkla ilgilidir, güçle değil. Bunu on iki yaşındayken bir doğum günü partisinde bir kızı etkilemeye çalışırken yere düşüp acı bir şekilde öğrendim.

Yaklaşık yirmi yıl önce öğrendiğim şekilde kollarımı çekerek basit bir dönüş deniyorum. Fena değil ama pratik de değil. Kenarım sallanmadan önce belki dört kez dönüyorum ve ayağımı yere koymak zorunda kalıyorum.

"Fena değil," diye seslendi ve sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

Hızımı tekrar kazanmak için geniş bir döngü çizerek kayıyorum ve geriye doğru bir çapraz dönüş deniyorum. Hokey içgüdülerim sert bir şekilde durmak istiyor ama kendimi zorlayarak ivmenin beni taşımasına izin veriyorum. Geçiş aslında beklediğimden daha yumuşak oluyor.

"Tamam, şimdi gerçekten etkilendim," diyor.

Ardından, bir atlayış yapıyorum. Çılgın bir şey değil, sadece tek bir dönüş, buz patencilerinin antrenman sırasında yüzlerce kez yaptığı türden. Ayak parmaklarımin ucundan fırlıyorum, dönüyorum ve—

Yere popomun üstüne düştüm.

"Kahretsin," diyorum. "Buz asla yumuşak hissettirmiyor."

Hava soğuk ve sert, kuyruk sokumum kesinlikle daha sonra ağrıyacak. Sürtünme beni durdurmadan önce birkaç adım kayıyorum, bir deniz yıldızı gibi yayılıp kalıyorum.

Kendall'ın kahkahası pistin her yerine yankılanıyor. Yanıma doğru kayıyor ve yüzüme serpinti saçan mükemmel bir buz püskürtmesiyle duruyor.

"Zarif," diyor bana bakarak.

"Bunu kasten yapmıştım."

"O zaman tam isabet ettin."

Elini uzattı ve ben de tuttum, ama beni yukarı çekmesine izin vermek yerine, onu kendime doğru çektim. Çıglık atarak üzerime düştü, elleri göğsüme dayandı.

"Sen tam bir pislisin," diyor ama gülüyor.

"Bunu çok seviyorsun."

Yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta, aramızdaki soğuk havada nefesi buharlaşıyor. Süs lambaları gözlerinde yansıyor ve yanakları soğuktan pembeleşmiş. O kadar güzel ki, fiziksel olarak acıtıyor.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Uzun süre yüzümü inceledi. Ona aşık olduğumu söylemek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Sanırım kalkmalıyız," diyor.

"Haklısın," diyorum ona.

Tekrar ayağa kalkıp birkaç tur daha atıyoruz.

"Şunu izleyin," diyor.

Pistin ortasına doğru kayıyor ve omuzlarındaki gerginlik geçene kadar bir an orada duruyor. Kendall uzun ve güçlü hareketlerle hız kazanıyor, ardından nefesimi kesen bir atlayışa geçiyor. Havada bir, iki, üç kez dönüyor ve ardından serbest bacağını arkasına uzatarak tek bir palet üzerinde yere iniyor.

Üçlü eksenli dönüş.

Bunu daha önce de yaptığını gördüm. Tesiste o gün, beni izlediğimi bilmediği zaman, karanlıkta durup Coldplay eşliğinde tek başına buzda kaymasına izin verdiğim zaman. Ama bu farklı. Bir şeyden kaçmak için buzun içine girmiyor. Beni içeri davet ediyor.

Önce yavaşça başlayan ve giderek hızlanan bir dönüşle, krem rengi kazağı ve koyu saçları bulanık bir görüntüye dönüşüyor. Ardından geriye doğru kayarak buz üzerinde karmaşık desenler çiziyor.

Kımıldamıyorum. Neredeyse nefes bile alamıyorum. Tek yapabildiğim, ona tamamen büyülenmiş bir şekilde izlemek.

Hareketini sade bir süzülmeyle bitiriyor ve benden birkaç adım ötede duruyor. Göğsü yorgunluktan inip kalkıyor ve ifadesinde kırılğan bir şey var, sanki kimseyle paylaşmadığı bir şeyi bana gösteriyor.

"Bunu yapmayı bırakmam söylendi," diyor. "Ayak bileğim kırıldığında, bir daha asla buzda kayamayacağımı düşünmüştüm. Her patenimi giydiğimde, hâlâ yapabileceğimi kanıtlamak için bir deneme yapıyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü ellerimle kavradım. Teni soğuktu ama gözleri sıcaktı.

"İnanılmazsın. Ama aynı zamanda çok inatçısın," diyorum ona.

Gözlerini devirdi ama yanakları daha da kızardı ve bu soğuktan değildi. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

"Hiçbir yalan tespit edilmedi." Çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Bunun seni durdurmasına izin vermediğin için seninle gurur duyuyorum. Jamie sakatlandığında... şey, o zamandan beri buzda kaymadı. Birçok sporcu tamamen bırakıyor."

Olimpiyat hayatına neredeyse kavuşmuş olmanın verdiği üzüntünün gözlerinde bir anlık parıltı görüyorum.

Geriye doğru çekilip paten kaymaya başladı, bana doğru uzandı ama ben onu takip ederken konuşma devam etti.

"Bazen, farklı bir şekilde inseydim veya o gün izin alsaydım neler olurdu diye düşünürdüm. O gün kendimi yenilmez hissettim. Yıllar sonra bile pişmanlık duydum ve kendime kızdım. Ama o sakatlık olmasaydı, sanırım profesyonel olarak resim yapmazdım, yani bunların hiçbiri olmazdı."

"Doğru."

Gülümsüyor. "Evet, belki de Olimpiyat sporcusu olmamak başıma gelen en kötü şey değildi. Belki de beni doğrudan sana getiren şey buydu."

Alnından öpüyorum, sonra burnundan, sonra da ağzının kenarından. Sinirli bir ses çıkarıyor ve ceketimi tutarak beni kendine doğru çekip gerçek bir öpücük veriyor. Dudakları soğuk ama ağzı sıcak ve diş macunu gibi bir tadı var.

Ayrıldığımızda, "Bunun için teşekkür ederim," diyor. "Beni buraya getirdiğiniz için. Patenlerimi aldığınız için. Ve..." Boş pisti, ışıklı süsleri, gökyüzüne karşı koyu renkli ağaçları işaret ediyor. "Benimle birlikte paten kaydığınız için. Benim için çok şey ifade ediyor."

"Bu sadece başlangıç," diyorum ona.

Gülerek, "Bu bir söz mü?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle. Seni bırakmayacağım, Kendall." Sözler, onları durduramadan ağzımdan dökülüyor.

Gözleri yumuşar. "Sakın yapma," der.

Birkaç saat buz pateni yaptıktan sonra, el ele tutuşarak şehre geri dönüyoruz. Otoyolda bir yerde uyuyakalıyor, başı omzumda, sıcak nefesi

boynuma değiyor. Bütün bunları içime sindiriyorum ve bunun ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum.

Keyif alıyorum ama aynı zamanda her şeyin yerle bir olmasını da bekliyorum—çünkü bu benim şansım, çünkü hiçbir şey kolay değil. Ama umurumda değil. Onun için her şeyi riske atardım. Kariyerimi, takımımı, hatta babasının, kız kardeşimin ve bu iş başladığından beri yalan söylediğimiz herkesin saygısını bile. Onu kaybetmemek için her şeye veda ederdim.

Tüm hayatımı şampiyonluklar ve rekorlar peşinde koşarak, insanların hatırlayacağı bir miras yaratmak isteyerek geçirdim. Ama şehre doğru dönerken, yanımda uyuyan Kendall'ı görünce anlıyorum.

İstediğim bu. O. Ve sonrasında ne olursa olsun.

Patterson salı akşamı Tayland yemeğiyle ve maçtan kalma çenesinde oluşan bir morlukla geldi. Daha merhaba bile diyemeden onu içeri çektim. Koltuğa kadar geldik, bir şekilde mutfakta, ben tezgaha yaslanmış halde bulduk kendimizi, sonra da sendeleyerek yatağıma gittik. Tayland yemeği tezgahımda soğudu ama yemeye başladığımızda ikimiz de açlıktan ölüyorduk. Bana parmaklarıyla bir lokma yedirdi. Ben de başparmağındaki sosu yaladım ve yemek bitene kadar birbirimizi besledik.

O gece, ertesı gece ve ondan sonraki gece de orada kalıyor.

Hafta sonuna gelindiğinde, diş fırçası banyomda, koşu ayakkabıları da kapımın yanında oluyor ama ikimiz de olanlardan bahsetmiyoruz. Her anın tadını çıkarıyoruz.

O antrenmandayken, sipariş üzerine yaptığım resmi bitiriyorum. Ondan sonra bile ellerim dinlenmiyor ve her zaman kullandığım aynı renklere uzanıyorum. En sevdiğim renk ise, belirli bir ışık vurduğunda gözlerinin rengi olan yeşilimsi mavi.

"Gizli Aşık" koleksiyonu beşten sekize çıktı. şu anda dolabımda duruyorlar çünkü henüz kimseye ne anlama geldiklerini açıklayamıyorum. Eğer Addison onları görseydi, beni hemen anlardı. Bilirdi. Ve o zaman tüm sırlarım ortaya çıkardı.

Ellerimin onu izinsiz resmettiğini nasıl açıklayabilirim? Çenesi, yanakları, ağzı, elleri tıpkı üçlü axel atlayışını yaparkenki gibi kas

hafızasına kazınmış durumda. Her boş tuval beni onu resmetmeye çağırıyor. Yaratıcı bir takıntı. Bunu açıklamanın tek yolu bu.

Pazar sabahı çabuk geldi. Kocaman yatağımın üzerine yayılmış, battaniyeleri kendine çekmiş, saçları dağılmış ve yanağında yastık izleri varken inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Telefonum titredi ve neredeyse görmezden gelecektim ama yapamayacağımı biliyordum. Yatakta dönüp komodinin üzerinden aldım.

ADDISON

Sara Janes'te saat 10:00'da. Krepler ve dedikodu—unutmayın!
İPTAL YOK!

Onu görmeyeli bir hafta oldu ve galeriden beri neredeyse hiç konuşmadık.

KENDALL

Merak etme. Orada olacağım. SÖZ VERİYORUM!

Ayaklarımı yatağın kenarına koydum ve saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladım.

"Nereye gidiyorsun?" Patterson'ın sesi uykudan dolayı boğuk ve seksiydi. Gözlerini açmadan bana doğru uzandı, parmakları nazıkçe bileğimi kavradı.

Sırıttım. "En yakın arkadaşım la brunch."

"İptal eder misiniz lütfen?"

"Hım... hayır. En iyiler kardeşlerden önce gelir."

Beni tekrar yatağa çekiyor ve üzerime yuvarlanarak ağırlığıyla beni sıkıştırıyor. Teni sıcak ve çarşaflarımın kokusunu taşıyor.

"Lütfen, rica ederim," diye mırıldanıyor boynumu öperken; sakalı gıdıklıyor.

"Hayırrr! Yapamam! Ciddi söylüyorum." Gülerek göğsüne itiyorum ama o bir ağırlık gibi kıpırdamıyor. "Patterson, gitmem gerek. Hem de gitmek istiyorum."

Kulağımın memesini ısırtıyor ve ben acıyla bağıyorum.

"Haksızlık. Bütün hafta sonu benim olacaktın," diye şakayla karışık sızlanıyor.

"Açgözlülüğü bırak." Daha sertçe ittim ve o da bir şey kazanmış gibi sırtarak yuvarlanıp gitti. "Eve mi gidiyorsun?"

"Hayır, burada olacağım. Geri dönmeni bekleyeceğim ki düzgünce veda edebileyim."

"Öyle olsan iyi olur," diyorum.

Ayağa kalkmadan elimi yakaladı ve beni dudaklarına doğru çekti, dudaklarımız birbirine değdi.

"Bu işe yaramayacak."

"Denemeye değer," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Ama seni yakalamadan önce gitmelisin."

"Kız kardeşin beni aramaya gelecektir," dedim ona. "Bana güven."

Gülerek, "Doğru. İyi eğlenceler," dedi.

"Tamam. En fazla iki saat." Yatağında çıplak bedenini hayranlıkla izliyorum. "Mmm. Vay canına."

Hızlıca giyindim, sonra Addison'la buluşmak için şehrin diğer ucuna taksiyle gittim. Vardığımda, o çoktan oturmuş ve mimosasını yarıya kadar içmişti. Önündeki masaya oturdum ve o telefonundan başını kaldırdı. Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi.

"Vay canına." Beni inceliyor. "Kardeşimle işler bu hafta gerçekten çok iyi gidiyor olmalı. Resmen ışıldıyorsun."

"Kardeşinle aranız çok iyi," diyorum.

O da "kardeşim" dedi, ben de. Patterson'ı düşündüğümde neredeyse başım dönüyor.

"Vay canına. İkiniz evleneceksiniz," diyor.

"Bu inanılmaz olurdu." Her seferinde aynı şeyi sipariş etsem de menüyü elime alıyorum.

"Son zamanlarda şehre çok sık geldiğini fark ettim." Mimosasından bir yudum alıyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

Ve başını bana doğru eğdi. "Evet, aptal, seni görmek ne güzel."

"Ah, tabii ki," diyorum hafifçe gülerek.

"Son zamanlarda yaptığı tren yolculuklarını düşünüp duruyorum; eskiden Brooklyn'e gidip gelmekten şikayet ederdi. Anlaşılan aşk insanları değiştirebiliyor," diyor bana.

"Öyle tahmin ediyorum," diyorum.

"Komisyonunuzun yakında sona ereceğini ve kira sözleşmenizin Mayıs ayında biteceğini düşünüyorum. Şehirde mi kalacaksınız, yoksa Boston'a taşınmaya ikna edilecek misiniz? Çünkü bence onunla birlikte olmak için taşınmamalısınız."

"Ne?" diye sordum, bu durum karşısında biraz şaşırmıştım. "Neden olmasın?"

"Çünkü daha önce onun için tüm hayatını değiştirdin Keke. Bunu bir daha yapma. Eğer seninle birlikte olmak istiyorsa, sana gelmeye istekli olması gerekiyor. Siz ikiniz birlikte olduktan beri kardeşimi yıllardır olduğundan daha çok görüyorum," diyor. "Haftalık akşam yemeklerimiz gerçekten çok güzel geçiyor."

Sonra Jameson'ın gerçekten de şehirde olduğunu fark ettim. Bu, Patterson'ı korumak için uydurulmuş bir yalan değil.

"Sana söylediğimi ona söyleme çünkü henüz seninle bu konuyu konuşmadığını söyledi, ama bana New York'a geri taşınmayı düşündüğünü söyledi. Anlaşılan, The Park'taki çatı katı dairesini satmamış. Buna inanabiliyor musun?"

Gözlerim kocaman açıldı.

"Aman Tanrım. Bunu bilmiyor olmalısın. Kahretsin. Tamam, ona bunu sana söylediğimi de söyleme sakın," diyor.

Jamie'nin geri dönmesinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. İlişkimiz bittikten sonra ikimiz de şehri terk ettik. Sonra sakatlandı, profesyonel hokey oynamayı bıraktı ve Boston'a taşındı. O zamandan beri orada yaşıyor.

Önüme bir mimoza ağacı konuyor ve ben de büyük bir yudum alıyorum.

"Bizim için sipariş verdim," diyor. "Hep aynı şeyi sipariş ediyoruz."

"Harikasın," dedim ona. "Söyle bakalım. Metro dizisini bitirdin mi? Merak ediyorum."

"Evet, çok şükür. İki gün önce bitirdim. Sadece uyudum. Çok yorgunum."

Kıkırdıyorum ve o da L treninde resmini yaptığı bir kadın hakkında bir hikaye anlatmaya başlıyor; bakkaldan aldığı çiçekleri tutarken uyuyakalan bir büyükanne. Addison'la birlikte olmaktan keyif alarak dinliyor ve gülüyorum.

"Geçen gün daha az tanınan sanatçılarla kendi galerini açma fikrinden bahsetmiştin, aklıma geldi. Ya bunu yapsak? Ve ikimiz de baş sanatçı olsak?"

Ağzım açık kaldı ve kahkahalara boğuldum. "Evet. Aman Tanrım. Ciddi söylüyorum, daha fazla bir şey söylemenize gerek yok."

“Galeri sahibini tanıyorum ve bana Temmuz başında düzenleyebileceğimizi söyledi. Bir depozito gerekiyor!” Çok heyecanlı. “Aslında, depozitoyu zaten ödedim, tarih konusunda da bir ihtimal belirttim. Ve senin adını da ana sanatçı olarak listeye ekledim. Yani, eee... o zamana kadar bir seri hazırlayabilir misin? Biliyorum ki siparişini bitiriyorsun ve—”

“Müzayede için hazırladığım parçaları bitirdim, hatta keyfime göre fazladan parçalar bile teslim ettim. Yani, evet. Lütfen beni de sayın.” Standın onun tarafına geçip kollarımı ona doladım, onu çok sıkıca kucakladım. “Rüya görüyor olmalıyım.”

"Sürekli 'Neden olmasın? Neden biz olmasın?' diye düşünüyordum," diyor. "Sen en iyilerden birisin, Keke."

"Bunu senden duymak çok şey ifade ediyor," diye içtenlikle söylüyorum.

"Bunu hak ediyoruz," diyor bana. "Geriye yaslanıp beklemek yerine, kendi sihrimizi yaratmaya çalışmalıyız diye düşünüyorum."

Masadaki yerime geri çekilmeden önce onu bir kez daha sıkıca kucakladım. Yemeklerimiz geldi ve yemeye başladık.

"Hey," diyor lokmalarının arasında. "Damien o gecedan beri seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Neyse ki. Umarım beni rahat bırakır."

"İkinizin fotoğraflarını gördüm. Sanki Patterson'ı kızdırmak için bunu planlamış gibiydi," diyor. "Bilmiyorum; ona bir mesaj gibi geldi. Damien ve Jamie aslında arkadaş."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Haklısın. Cuma günü maç varken, eminim onu kızdırmaya çalışıyordur. Özellikle Damien'ın verdiği o röportajlardan sonra, saçma sapan konuşmalarından sonra. Ama bu hokey rekabetleri böyle işliyor. Birbirleriyle uğraşmak için her türlü ucuz fırsatı kolluyorlar."

Başını salladı. "Erkeklerin sadece tek bir işe yaradığının kanıtı."

Kahkahalarla güldüm. "Hatta bazıları bunda bile iyi değil."

"Madem konu açıldı," diyor, "Angels ile Cobras maçını benimle mi yoksa babanla mı izleyeceksin?"

"Maçı seninle birlikte izlemeyi planlamıştım," diye onaylıyorum.

"Ve Jamie," diyor.

"Elbette," diyorum, zihnimde bir sürü düşünce dolaşırken gülümseyerek.

Jameson'ın maçta olması demek, performans sergilememiz gerekecek demek. Aile bölümünde olacağız ve o da aşırı ilgili erkek arkadaş rolünü oynamak zorunda kalacak. Bu, Patterson'ın buz üzerinde köpekbalığı gibi etrafında dönen Damien ile uğraşırken en son ihtiyacı olan şey gerçekten.

"Evet, iki aşık kuşun arasına üçüncü kişi olarak girmek için kendime bir eş bulmaya çalışıyorum," diye devam ediyor Addison. "Çok da iğrenç davranmamaya çalış."

"Affedersiniz, halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmaktan hoşlanmıyorum."

"Lütfen. Jamie senden elini çekemeyecek. Eskiden nasıl biri olduğunu biliyorum." Kadın gülüyor.

Kreplerime bakıp üzerlerine biraz daha şurup döküyorum. "Gerçekten güzel bir maç olacak," diye mırıldanıyorum.

Addison konuyu nasıl değiştirdiğini fark etmiyor. "Eğlenceli olacak. Pahalı biralar alacağız ve hakemlere bağıracağız, tıpkı yirmili yaşlarımızda yaptığımız gibi."

"Ama kendinden geçecek kadar sarhoş olmadan," dedim ona. "Babam beni öldürürdü."

Gülerek, "Doğru. Sınırlandıracağız," dedi.

Hesap gelince, onu hemen kapıyor. Ayrılmadan önce birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

"En yakın arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Elbette," diyorum ona. "Bunu yakında tekrar yapmalıyız."

"Ben her zaman moralim yüksek," diyor. "Kardeşime benden selam söyleyin."

"Yapacağım."

Eve taksi yolculuğu sonsuza kadar sürüyor. Şehrin pencereden kayıp gidişini izliyorum ve Cuma gününü düşünüyorum. Jameson'ın uçakla gelmesini ve önceden hepimizin aynı fikirde olmamız gerektiğini. Bir oyun planına ihtiyacımız var, yoksa her şey başımıza bela olabilir. Ama belki Jamie orada olursa, Damien tüm durumdan kafası karışır. Bu yardımcı olabilir.

Kapıyı açtığımda gülümsüyorum çünkü onun hâlâ burada olduğunu biliyorum. Onu yatağımın üzerinde, tam bıraktığım yerde uzanmış halde hayal edebiliyorum. Ama içeri girdiğimde daire sessiz.

Ne kanepede ne de mutfakta. Yatak odasının kapısı açık.

“Merhaba canım. Eve geldim!” Anahtarlarımı tezgâhın üzerine bırakıp postaya baktım. “Şöyle ki, hikayeyi düzeltmek için Jamie ile konuşmamız gerekecek çünkü cuma günü maçta olacak. Of. Bu iş neredeyse bitti,” dedim gereksiz postaları bırakıp, hâlâ burada olduğundan emin olmak için odama geçtim.

İçeri girdiğimde, dolabımdaki tuvallerin ayaklarının dibinde yere serilmiş olduğunu görüyorum. Kalbim duruyor.

Elinde onlardan birini tutuyor ve ne düşündüğünü anlayamıyorum.

“Patterson, açıklayabilirim.”

Bana şöyle bir baktığında yüzündeki ifade beni neredeyse mahvediyor.

"Bunları sen mi boyadın?" diye soruyor.

“Evet. Duramadım.” Bacaklarıma güvenmediğim için kapı eşiğinde donakaldım.

Etrafindakilere şöyle bir göz gezdirdi. Çarşafların arasında uyuyan iki kişinin olduğu yeni bir fotoğraf daha vardı.

"Biziz," diyor.

Gözleri yaptığım işi incelerken boğazının hareket ettiğini izliyorum.

"Beni ne zamandır böyle resmediyorsunuz?" diye soruyor başını kaldırmadan.

Şu an kendimi tamamen savunmasız, paramparça olmuş hissediyorum, sanki günlüğümün her sayfasını okumuş gibi.

“Yıllar.”

Bana dik dik bakıyor.

“Kulağa saçma geliyor,” diyorum. “Ama ondan sonra fırçalarımı elime aldım ve sen oradaydın. Ellerimde ve fırça darbelerimde, sanki bir parçan kafamın içine zorla girmiş ve çıkmayı reddetmiş gibiydi. Avrupa'da resmettiğim her şey sendin. Ellerin, omuzların, gölgelerin. Hocalarım ilham kaynağımı sorarlardı ve ben asla cevap veremezdim. Dünyaya bakış açımı değiştirmek için tek bir öpücüğe nasıl ihtiyaç duyduğumu nasıl açıklayabilirim?”

“Beni altı yıl boyunca mı resmettin?” Odayı geçip önümde durdu. Gözlerimiz buluştu ve bana sanki kalbimi ilk kez görüyormuş gibi baktı. Belki de öyleydi. “Vay canına, Ken Bebek. Gerçekten de takıntılısın.”

Kahkahalara boğuldum. "Gerçekten de varlığını unutmaya çalıştım. Ama başaramadım."

Bana, her şey değişmeden hemen önce anne babasının bodrumunda baktığı gibi bakıyor.

Elleriyle yüzümü kavradı. Başparmakları elmacık kemiklerime hafifçe dokundu.

"Seni seviyorum, Kendall," diyor. "Seni çok ama çok seviyorum."

Nefesim kesildi. Parmaklarım bileklerini kavradı ve sanki bırakırsam kaybolacakmış gibi sıkıca tuttum. Bunu söylediğini hayal ettim. Gece geç saatlerde, uyurken ve göğsünün inip kalkışını izlerken. Duşta, yalnız kaldığımda ve asla sesli olarak söyleyemeyeceğim şeyleri itiraf edebildiğimde. Bunu o kadar çok hayal ettim ki, şimdi duymak bir rüya gibi geliyor.

"Hayatıma geri döndüğün andan beri bunu içimde taşıyorum," diyor sesi kısık bir şekilde. "Ağzımı her açtığımda boğuluyorum. Seni resim yaparken, gülerken ve uyuyakalırken izlerdim ve bunun o kadar yüksek sesli olduğunu düşünürdüm ki, senin de duyabileceğinden emindim."

Başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı yakalıyor.

"Sonra kıyafetlerimi arıyordum," diyor, "ve buraya girdiğimde sizin de aynı şeyi hissettiğinizi fark ettim. Bizi resmettiniz ve bu çok güzel. Siz de çok güzelsiniz."

"Ben de seni seviyorum." Bu sözler ağzımdan dökülüyor çünkü onun da benim kadar derinden etkilendiğini bilmesini istiyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor."

Ağzımdan yarı kahkaha, yarı hıçkırma karışımı bir ses çıkıyor. Başını eğip boynumun kıvrımına bir öpücük konduruyor. Nefesim kesiliyor ve ayakta kalabilmek için omuzlarından tutuyorum.

"Bu sana rüya gibi geliyor mu?" diye fısıldıyor tenime doğru.

"Biraz öyle," diyorum ona, hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmediğimi bilerek. "Lütfen kalbimi kırma," diye fısıldıyorum, gözlerine bakarak. "Lütfen."

"Kendall." Sanki hayatı boyunca sorduğu bir sorunun cevabıymışım gibi beni öpüyor.

Gömleğini sıkıca kavradım ve yatak odamda, sanat eserlerimle çevrili bir halde, dudaklarımız birbirine değdi. Beni kucağına aldı ve beni yatağa taşıırken bacaklarımı beline doladım. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde yatağa düştük ve bana baktığında, hiçbir zırh ya da duvar yoktu. Bana kendisini, gerçek halini, genellikle dünyadan sakladığı halini gösteriyordu.

Acele etmiyoruz, çünkü gerekirse günün geri kalanını birlikte geçirebileceğimizi biliyoruz. Bana sanki kıymetli bir şeymişim gibi, parmak

uçlarında özlemle yaklaşıyor.

Beni yavaşça soyuyor, her katmanı tek tek çıkartıyor, sanki bir hediyeı aıyormuş gibi. Ağız ellerini takip ediyor, açığa çıkardığı her santimetre deriye sıcak öpücükler konduruyor. Köprücük kemiğim. Kaburgalarımın kıvrımı. Belimin ukurluğu. Sanki dış dünya yokmuş gibi, acele etmiyor. O dudaklarıyla vücudumu keşfederken ben de parmaklarım saçlarının arasında geziniyor.

Bacaklarımın arasına yerleştiğinde içeri itmiyor. Beni ezberliyor, yüzündeki saçları kenara çekiyor. Gözleri her bir zelliğimi inceliyor, sanki kendi tablosu için beni katalogluyormuş gibi. Hiç kimse bana onun her zaman baktığı gibi bakmadı. Sanki sorduğu her sorunun cevabıymışım gibi.

"Sana delicesine aşığım." Bu sözler ağızından çıkarken içime girdi ve ben de doluluktan, vücudumun ona açılmasından, sanki bunun için yaratılmış gibi olmasından nefesim kesildi.

Bunu söylediğini duymak ve onu içimde bu kadar derinden hissetmek neredeyse dayanılmaz. Her hareketini uzatıyor ve ben de onu daha da derine almak için bacaklarımı etrafına sarıyorum. Karnımın alt kısmında sıcaklık artarken zevkin peşinden koşmak istiyorum. Açısını değiştiriyor ve nefesim kesiliyor. Beklediğimden daha hızlı bir şekilde doruk noktasına ulaşıyorum.

Dudaklarımın aralanmasını, gözlerimin kapanmasını, orgazmın yükselişini izliyor. Kollarında dağıldığımda, her saniye boyunca bana doğru hareket ediyor. Dalgalar içimden geçerken onu sıkıca kavıyorum. Ortada bir yerde, sanki beni kurtarıyormuş gibi, bir dua edercesine adını fısıldıyorum. Her artçı şoku uzatıyor, ta ki altında titreyene kadar.

Sonra yüzünü boynuma gömüyor ve bırakıyor. İçimde nabzını hissediyorum, vücudunun titrediğini hissediyorum. Ondan çıkan ham ses neredeyse kırık, umutsuz ve bu beni neredeyse tekrar alt st ediyor.

ylece kalıyoruz, kalplerimiz aynı ritimde atıyor. Başını kaldırdığında hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Alnındaki saçlarını kenara çekip onu kendime doğru çekiyorum ve teslimiyet gibi bir öpücük veriyorum.

Sırt st dönüyor ve beni de yanına alarak göğsünün üzerine uzanıyorum. Kendime onun kuşağına gmlme izni veriyorum. O an, onunla bu yatakta sonsuza dek kalabileceğimi düşünüyorum.

Parmakları sırtımda tembelce desenler çiziyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Öğleden sonranın ışığı altın rengine üzerimize vuruyor.

Gölümsüyorum çünkü bu hayatımın en güzel günlerinden biri olabilir.

Altın renginden griye dönen ışığı izlerken orada uzanıyoruz.

Resimler hala yerlere saçılmış durumda. Cobras takımıyla maç gecesi yaklaşıyor. Damien hala ortalıkta dolanıyor, ağzını açıp duruyor. Babam öğrenirse, tüm saygımı kaybedeceğim. Çok şey tehlikede ve bu hiç de kolay değil.

Ama o beni kucakladığı sürece bunların hiçbir önemi yok.

Sadece bu. Sadece biz.

Duşunda on yedi şişe var ve bir insanın bu kadar çok ürüne nasıl ihtiyacı olduğunu anlamıyorum.

“Bu saçım için.” Sırtından su akarken, benim ürünlere baktığımı fark etti. “Bu da yüzüm için. Bu da vücut yıkama jeli. Peeling ve—”

“Dört tane oldu. Peki ya diğer on üçü?”

Bana su serpiyor. "Biz buna öz bakım diyoruz."

"Affedersiniz hanımefendi, yerim yok," diyerek parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve kafa derisine masaj yaptım.

"Evet," diyor ama söylerken gülüyor. "Bunu daha çok yap."

Beni de suyun altına çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum çünkü başka hiçbir yerde olmak istemezdim.

Bu, her zaman istediğim şeydi, ama o da istiyordu. Duvarlar yıkılmadan önce bana yavaş geçen sabahlar, birlikte duş almak ve yanında kalacak birini istediğini söylemişti. Bunu aklımda tuttum çünkü onu mutlu etmek istiyorum.

Ben sormadan başını geriye doğru eğiyor. Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor, kafa derisini hafifçe kaşıyorum ve hayatımın geri kalanında duymak istediğim o sesi çıkarıyor.

"Eğer hokey senin için işe yaramazsa," diye mırıldanıyor, "bunun için ücret alabilirsin."

"Ah, sevgilim, eğer hokey işleri yolunda gitmezse, senin gölgen olurum ama bunun sorun olmayacağını biliyoruz. Ben ligin en iyisiyim."

"Ve bunu da inanılmaz derecede mütevazı bir şekilde yapıyorlar."

Saçındaki sabunu durularken sırttım ve o da bana döndü, su omuzlarından aşağı akıyordu. Köprücük kemiğine takılıp kusursuz göğüslerinin arasından süzülüyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve etrafımızdaki dünya adeta kayboldu. Zırhsız bu Kendall hali, hak etmediğim bir hediye gibi geldi. Ama bir şekilde, hak etmiştim.

"Jamie bu sabah uçakla geliyor," diyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Biliyorum."

"Dün konuştuk." Saç kremini alıp saç uçlarına sürüyor. "Anlaşmayı biliyor. Çift gibi görünseler de, çift gibi davranmasalar da."

"İyi."

Bana doğru baktı, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Bundan emin misin? Babamın yanına oturabilirim. Addy anlayacaktır. Ne istersen. Bu gece en iyi performansını sergilemen gerekiyor. Tamam mı?"

"Kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Neyden endişeleniyorsun?" diyor gülümseyerek, yanaklarımı tutup şakayla karışık öpüyor ama ben gülümsemiyorum.

"Hiçbir şey," diyorum başımı sallayarak.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

"Evet, güvenmiyorum. Jamie'ye güvenmiyorum."

"Her şeyden sonra mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Haklısın. Belki de önemli bir şey değildir. Bu akşam orada olup maçı izleyecek olmana gerçekten çok sevindim. Yakın bir maç olacağı söyleniyor."

"Seni ortalığı kasıp kavururken görmek için sabırsızlanıyorum. Bu yüzü benim için koru," diyor ve beni tatlı bir öpücükle öpüyor. Islak bedeni benimkine bastırıyor ve ben onun içinde eriyorum. "Yumuşak davranma sakın, tatlım."

"Yapmayacağım," diyorum ona, birbirimizi yıkarken bir öpücük daha çalıyorum.

Su soğuyana kadar duşta kalıyoruz, sonra onu havluya sarıyorum. Ben giyinirken o kahve yapıyor. Ben ceketimi giyerken, hâlâ beni şaşırtan o gülümsemesiyle elinde bir termos bardağı tutuyor.

"Bu akşam görüşürüz," diyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ve Damien'ın aklını karıştırmasına izin verme. Sakın. Seni alçakça etkileyecektir."

"Bunu dört gözle bekliyorum."

Kahveyi alıp çıkmadan önce bir öpücük çalıyorum. Üzerinde sadece benim tişörtüm var. Onu kucağımda yatağa geri taşımak yerine kapıdan çıkmak için tüm gücümü toplamam gerekiyor. Ama gün çok önemli. Şu anda, Cobras'a karşı oynayacağımız derbi maçında kendi tek sezonluk rekorumu kırmaya üç puan uzaklıktayım. Bu gece tribünler tamamen dolu olacak ve ben bunun için yaşıyor olsam da, kafamı toplamam gerekiyor.

"Sonra görüşürüz," dedim ona.

"Cross forması giyen kişi ben olacağım."

"Hangi haç? Akıllıca seçin."

Sırtarak, "Biliyorsun ki ben asla Buz Slytherin'lerini desteklemem," dedi.

Bu beni güldürdü. "Onları tarif etmenin mükemmel bir yolu. Şeytani pislilikler."

"Dışarıda dikkatli olun. Onların hileli oyunlar oynadığını biliyorsunuz."

"Yapacağım," diyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Seni daha çok seviyorum," dedim, kapıyı gülümseyerek kapatırken, kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyordum.

Bazı günler, bunu nasıl başardığıma şaşıyorum. Hayallerimdeki hayatı yaşıyorum.

Arenaya arabayla gitmek kırk dakika sürüyor ve ben bu süreyi oyunları zihnimde canlandırarak, savunma eşleşmelerini gözden geçirerek ve zihinsel olarak hazırlanarak geçiriyorum. Şehir pencereden hızla geçiyor ve ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünüyorum. Üç ay önce, profesyonel bir sporcu olmanın rutinini yerine getirirken mutsuzdum. Şimdi hayallerimdeki kadın benim; bu gidişle playofflara gideceğiz ve rekorlar kırmaya hazırlanıyorum. Hayatın böyle olabileceğini hiç bilmiyordum ve bu kadar derinden sevebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Maçtan önce her antrenörle görüşüyorum ve hazırlanırken soyunma odasında oyun planlarını konuşuyoruz. Sonunda, yirmi bin kişi koltuklara dolmuş halde arena patlamış mısır gibi kokacak. Buz, Zamboni'den yeni çıkmış, kusursuz, lekesiz ve benim parçalamamı bekleyen bir şekilde ışıklar altında parıldıyor. Her zamanki gibi maç öncesi rutinine başlıyorum.

Sopamı bantlıyorum. Bacaklarımı geriyorum. Atacağım golleri hayal ediyorum. Kazanacağımızı hayal ediyorum. Haftalardır yenilmedik.

Omuzlarımı gevşetirken Callan yanımda belirdi. "Hazır mısın?"

"Lütfen. Ben buna hazır olarak doğdum."

Beni hiçbir şeyi kaçırmayan o bakışıyla inceliyor. "Daha hafif görünüyorsun. Daha mutlu. Sanki düzenli olarak cinsel ilişkiye giriyorsun."

"Maça odaklan, Kaptan."

Sırıttı. "Bu bir teyit. Sen ve Mila?"

"Bu, sana para kazandıran işe bakmanı söylememden başka bir şey değil, o iş de ben değilim." Ona alaycı bir gülümseme attım. "Ben sadece seni iyi gösteriyorum."

"Evet, evet. Onun olmadığını biliyorum," diyor benimle dalga geçercesine.

"Öyle mi? O zaman kim?" diye soruyorum, hiçbir şey bilmediğini biliyorum. Dikkatli davrandık.

Gülerek patenle uzaklaşıyor ve ben de parmak uçlarımda zıplayarak, enerjinin yükseldiğini hissederek esneme hareketlerimi bitiriyorum. Kalabalık zaten çok gürültülü, aşağıdan anlayamadığım bir şeyler bağırıyorlar. Ses sisteminden gelen bas, betondan kemiklerime kadar titreşiyor. Bu gece güzel bir gece olacak. Bunu hissedebiliyorum.

Maçın başlamasına yirmi dakika kala, tünelde son ısınma hareketlerimi yaparken arkamdan ayak sesleri duydum.

"Jameson'ı gördün mü?" Sesi beton zeminde yankılandı. "Şu boylarda, çok sıkıcı ve sana benziyor?"

Arkamı döndüm ve o, kot pantolon ve benim tişörtümle karşımdaydı. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve onu görmek içimde ilkel bir şeyler uyandırdı.

"Hayır." Sola, sonra sağa baktım ve o beni beton bir sütunun gölgesinin etrafından çekerek uzaklaştırdı. "Ama mesaj alabilirim."

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba." Ellerimle yüzünü kavrayıp öptüm çünkü onu öpmeden duramıyordum. "Burada olmaman gerekiyordu."

"Bağlantılarım var."

"Tehlikeli olanlar."

"Sana şans dilemeye geldim." Dudaklarıma doğru sıırıttı. "Kendine gel. Ve Damien Blackwell'e de defolup gitmesini söyle."

"Bu sırayla mı?"

"Dilediğiniz sırayı verin. Gerekirse tekrarlayın."

Onu tekrar öpüyorum, içtiği kahvenin tadını alıyorum. Parmakları tişörtümün ön kısmına dolanıyor.

Ayrılırken ona, "Seni seviyorum," diyorum. "Şimdi git kardeşimin yanına otur ve fazla eğlenmemeye çalış."

"Söz vermiyorum." Bir öpücük daha çalışıyor, sonra geri çekiliyor. "Git, albümünü al."

Kalçaları sallanarak tünelden aşağı doğru kayboluşunu izliyorum, formam dizime kadar sarkıyor ve on dakika sonra buz pistine çıktığımda uçabilecekmişim gibi hissediyorum.

Bu durum kısa sürede sona erer.

İlk periyot tam bir savaş. Damien, maçın başından itibaren üzerime atılıyor, durmadan laf atıyor, sopamı çekiyor, hakemler bakmadığında ayak bileklerime vuruyor. Onu umursamıyorum ve diske, pozisyonuma, dört yaşından beri oynadığım bu oyunun güzel sadeliğine odaklanıyorum.

Bu gece buz çok hızlı ve tahtalar, vücutların onlara çarpmasının çıkardığı yüksek sesli çatırtılarla yankılanıyor. Her hücum bölgesine girdiğimizde kalabalık kükrüyor. Adımı haykıran sesleri duyabiliyorum. Büfelerden sosisli sandviç ve bira kokusu geliyor. Kendimi bu ana odaklamaya çalışıyorum.

İlk periyodun ortasında, Callan'dan gelen bir pasla topu aldım ve uçuyordum, bacaklarım yanıyordu, rüzgar yüzümü ısıırıyordu. Cobras'ın defans oyuncusu beni engellemeye çalıştı ama ben daha hızlıydım ve sanki yerinde duruyormuş gibi yanından geçtim. Kalecileri müdahale etmek için çıktı, ben de sola doğru hareket ettirdim, sağa döndüm ve topu eldivenin üzerinden ağlara gönderdim. Hakem düdüğü çaldı ve kalabalık coştı. Takım arkadaşlarım etrafımı kenar bariyerlerine doğru sardılar. Rekora bir puan daha yaklaştım.

"İşte birincisi!" diye bağırdı Hunter kulağıma ve birbirimize beşlik çaktık.

Kaykay pistine geri dönerken yüzüm acıyacak kadar çok gülümsüyordum. Onu bulana kadar tribünleri taradım; ayaktaydı ve tezahürat yapıyordu. Jamie de yanındaydı, kolunu rahatça omzuna atmıştı. Gözlerimiz arenanın karşısında buluştu ve kimsenin fark etmeyeceği bir öpücük gönderdi bana.

Dünyanın zirvesindeyim, inanılmaz mutluyum.

İkinci periyotta, Wyatt'ın golüne asist yaptım. Çok güzel bir çapraz pasla topu ağlara gönderdi. Çocuk yanımdan süzülürken yüzü ışıldıyordu. Kaskına hafifçe vurdum çünkü her şeyin yeni olduğu ve ligin hala bir mucize gibi geldiği zamanlarda böyle gol atmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Artık sadece iki puana ihtiyacım var. Rekoru egale etmeye bir puan kaldı. Bir puan daha alırsam rekoru kıracağım.

Hakem düdüğünden sonra Damien beni tahtalara çarptı ve ben de yüzüne güldüm çünkü bu gece hiçbir şey bana dokunamaz.

"Hepsi bu mu? Küçük penis enerjisi."

"Siktir git, Cross."

"Belki sonra. Ama sen benim tipim değilsin. Beni tahrik edebileceğinden emin değilim," diye karşılık verdim, böylece Kendall'ın benimle konuştuğunu anlasın. Kız arkadaşımı tehdit etmek istiyorsa, defolup gitsin. Hiçbir sır güvende değil.

Yüzü kızardı ve ben gülmeye devam ederek patenle uzaklaştım.

Sonra televizyon molası geliyor. Dev ekran tekrarlardan kalabalık görüntülerine geçiyor ve ardından Öpüşme Kamerası devreye giriyor. Rastgele çiftlerin etrafında klişe bir kalp şeklinde çerçeve beliriyor ve yabancılar kamera önünde öpüşürken herkes tezahürat yapıyor. Yaşlı bir çift tatlı tatlı öpüşüyor ve kalabalık hayranlıkla izliyor. Aynı formaları giyen iki adam öpüşüyor ve arena çılgına dönüyor. Bir kadın erkek arkadaşının yüzünü tutuyor ve gerçekten de kendini kaptırıyor, diliyle birlikte.

Ve sonra kamera Jameson ve Kendall'ı buluyor. Üst kısımda "Re-Kendall-ed" yazıyor...

Kalp şeklindeki çerçeve onları çevreliyor ve kalabalık "ÖPÜŞÜN! ÖPÜŞÜN! ÖPÜŞÜN!" diye bağırmaya başlıyor çünkü herkes onların kim olduğunu biliyor.

Antrenör Hart'ın kızı ve eski nişanlısı—ne kadar romantik. Bütün arena güzel bir aşk hikayesine bayılır.

"Yapma," diye fısıldıyorum izlerken.

Jamie ona bakmak için döndü. Gazetecilere ve yabancılara verdiği o kibar, halka açık gülümsemeyle gülümsüyordu ve Jamie duyamadığım bir şey söyledi. Güldü ve başını salladı, kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat yapmaya, ayaklarını yere vurmaya ve öpücük istemeye başladı. Jamie, yüzünü avuçlarının arasına almadan önce kulağına bir şeyler fısıldadı ve işe koyuldu.

Burada olan şey, kamerayı memnun etmek için dudakların yarım saniyeliğine birbirine bastırılması değil.

Parmakları saçlarının arasına kayıyor, başını geriye doğru eğiyor ve dudakları onunkilere değiyor. Dillerinin buluştuğu anı görebiliyorum çünkü tavrı değişiyor, ona doğru yumuşuyor. Elleri, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyormuş gibi omuzlarını kavıyor. Öpüşmeye sanki açlıktan ölüyormuş gibi, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi, sanki bedeni onun bedenine nasıl uyacağını tam olarak hatırlıyormuş gibi kendini bırakıyor. Başparmağı elmacık kemiği boyunca okşarken onu daha derin öpüyor ve o da ona izin veriyor, göğsüne doğru eriyor. Buradan bakınca, kendini kaybetmiş gibi görünüyor.

Öpüşme uzayıp gidiyor. Üç saniye. Beş. Yedi. Kalabalık o kadar yüksek sesle tezahürat yapıyor ki, tahtalar titriyor. Kızın parmakları onun gömleğinin kumaşına kenetleniyor ve ben nefes alamıyorum ya da hareket edemiyorum. Su şişem ağzıma doğru yarı yolda, yirmi bin kişi kutlama yaparken, kardeşimin dilinin kız arkadaşımın ağzını elli metrelik bir ekranda ezberlediğini izleyerek bankta donakalmış haldeyim.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, birbirlerine bakarlar.

Aralarında bir şey geçiyor ve bu özel bir an gibi görünüyor. İkisi de nefes nefese, gözleri birbirine kilitlenmiş halde, sonra Jamie ona gülümsüyor. Bu gerçek, eskiden ona gülümsediği gibi. Ve o da karşılık olarak gülümsüyor, dudakları şişmiş, özlediği şeyi hatırlayan bir kadın gibi görünüyor.

Kamera başka bir çifte odaklanıyor ve takım arkadaşlarım yanımda konuşuyorlar ama kulaklarımda uğultulu kan sesi yüzünden onları duyamıyorum.

Hunter, dirseğiyle beni dürterek, "Kardeşin çok şanslı bir adam," dedi. "O kız inanılmaz güzel."

Cevap vermiyorum. Buzlara bakıyorum ve göğsümde yayılan öfkeyi bastırmak için nefes almaya çalışıyorum.

"Çift gibi görünün; çift gibi davranmayın."

Anlaştığımız konu buydu. Jamie bile kabul etti.

Bu, sanki iki yıllık tarihi tek bir öpüşmeyle yeniden yaşamış iki insan gibiydi.

Düdük çalıyor ve buz pistine geri dönmem gerekiyor. Başlangıç çizgisine doğru kayarken bacaklarım sanki başka birine aitmiş gibi hissediyorum.

Damien otuz saniye sonra beni buldu, çok yakından paten kayıyordu, nefesi kafesinden içeriye sıcak bir şekilde yayılıyordu.

"Aman Tanrım." O kadar geniş sırtıyor ki, metalin arkasından bile görebiliyorum. "Ve bunca zamandır Kendall'ın senin olduğunu sanıyordum. Kahretsin, Patty. İkiniz onu paylaşıyor musunuz?"

Dikkatimi diske ve oyuna veriyorum.

"Zaten önce o kızla birlikte olmadı mı?" diye sordu, pozisyon almak için dönerken omzuma hafifçe vurarak güldü. "Bunun sahte olması imkansız, kardeşim."

"Kapa çeneni Blackwell. Ne dediğini bilmiyorsun. Her zamanki gibi ağzını açıp duruyorsun, küçük bir sürtük gibi davranıyorsun."

"Sinirine mi dokundun?" Kaykay pistine doğru ilerlerken yanımdan hiç ayrılmıyor. "Kardeşinin kız arkadaşını geri almasını izlemek zor olmalı. Bazı şeyler asla değişmiyor, değil mi Patty?"

Buz hokeyi diskinin yere düşmesiyle birlikte kendimi oyuna atıyorum, kafamdaki imgelerin önüne geçmeye çalışıyorum. Onun ellerinin onun tişörtünü kavraması. Onun parmaklarının onun saçlarında olması. Onun için ağzını açma şekli.

Damien tüm devre boyunca beni takip ediyor. Puk'a her dokunduğumda orada oluyor. Açık alan bulmaya çalıştığım her seferinde gözümün dibinde beliriyor.

"Onu çok düşünüyorum, biliyor musun? O, aklının içine gömülen türden bir kız." Sesi alçak, sadece bana yönelikti. "Yılbaşından beri. Yılbaşını hatırlıyorsun, değil mi? Billie'nin partisinde bana nasıl da yapışmıştı?"

Sinirlerimi bozmasına rağmen, umursamaz gibi davranarak paten kaymaya devam ediyorum.

"O gece bana kardeşin hakkında bir şeyler anlattı." Adam bundan keyif alıyor. "Nelerden hoşlandığını anlattı. Jamie'nin çok sıradan, çok nazik olduğunu söyledi. Gerçekten onunla sevişecek birine ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi? Vay canına. Onun sana söylediklerinin umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Umurumda değil."

"Ah, öyle mi?" diye gülüyor. "O gece benimle sevişirdi. Sırılsıklamdı, Cross. Daha iç çamaşırlarını çıkarmadan bile sıırılsıklam olmuştu. Ah, bir de yıllardır kimse dokunmamış gibi çıkardığı o çaresiz sesler... Rüyalarımda bile görüyorum. Temelde yeniden bakire olmuştu."

Puck'ı Callan'a pasladım ve onu geride bırakmaya çalışarak kalenin arkasında hızla kaydım, ama o beni takip etti. Tam omzumun dibindeydi, hâlâ ağzını açıp duruyordu, ama ona hiç dikkat etmedim.

"Parmaklarımı içine soktuğumda, minnettar küçük bir fahişe gibi bana teşekkür etti."

Düdük çalıyor. Oyun durduruluyor. Yedek kulübesine doğru kayıyorum ama Damien peşimden geliyor, hâlâ zehir saçıyor.

"Ama şimdi o kız bütün aileniz arasında elden ele dolaştı, değil mi? Önce kardeşin, sonra sen. Eminim işin bittiğinde onu takım arkadaşlarının geri kalanına vereceksin." Sesini yükseltiyor. "Koç kızının bir hokey düşkünü olduğunu biliyor mu? Yoksa en iyi oyuncusu için bacaklarını açtığında görmezden mi geliyor?"

Callan yanı başımda belirdi ve kolumu tuttu. "Uzaklaş, Cross. Seni kışkırtıyor."

"O tam olarak böyle biri, değil mi? Bir yıldızla çıkmak için can atan bir fahişe." Damien hâlâ sırtıyor. "Ocak ayından beri muhtemelen kadronun yarısıyla birlikte olmuş takımın sürtüğü."

"Patterson." Callan'ın eli şimdi göğsümde, beni geriye doğru itiyor. "Bana bak. Aklını karıştırmaya çalışıyor. Ona istediğini verme."

Onu zar zor duyabiliyorum. Görüş alanım tek bir noktaya daralıyor ve o nokta da Damien'in o kendini beğenmiş, iğrenç suratı.

"Kardeşin şu anda yukarıda." Damien başını tribünlere doğru eğdi. "Nasıl oluyor bu iş? O kızla birlikte olurken sen izliyorsun. Sonra ikiniz de pes ediyorsunuz, öyle mi? Ah, sen hep yedeksin Patty. Bütün hayatın boyunca ikinci olmak çok yorucu olmalı."

"Git. Uzaklaş." Callan beni banka doğru itti. "Önemli olan şeyleri düşün."

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha ve arkamı dönüp uzaklaşmaya başlıyorum.

Damien, "Önce senin rekorunu kırmayı, sonra da kız arkadaşını almayı dört gözle bekliyorum," diyor.

"Yüzüme söyle," diyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Arkamdan kayarak yaklaşıyor. "İkinci tercih olmak? Kimsenin gerçekten istemediği ikiz olmak?" İki eliyle de göğsüme sertçe vuruyor. "Her defasında seninle birlikte olduğunda, keşke onun yerinde olsaydın diye düşündüğünü bilmek nasıl bir his?"

Beni bir kez daha itti, bu sefer daha sertti. İki kere yeterli.

“Sen sadece bir yedek oyuncusun ve—”

Eldivenlerimi düşürdüğümü hatırlamıyorum.

Onun formasını tuttuğumu hatırlamıyorum.

Sadece yumruğumun altında kalan yüzünü, kıkırdakların çıtırtısını ve ardından parmak boğumlarıma sıçrayan sıcak kanı hatırlıyorum. Birileri çığlık atıyor ve eller beni çekiştiriyor, ama duramıyorum. Durmayacağım çünkü kimse Kendall hakkında böyle konuşmayacak.

Hakemler beni sahadan sürükleyerek uzaklaştırdılar.

Hakem, "İşin bitti!" diye bağırdı. "Buradan çıkıyorsun!"

Damien buzun üzerinde kırık bir burunla yatıyor. Ben o kadar hızlı nefes alıyorum ki, görüş alanımın kenarları bulanıklaşıyor.

Arena şok içinde yankılanırken tünele doğru kayıyorum. Takım arkadaşlarım beni tanımamış gibi bakıyorlar ve dürüst olmak gerekirse, ben de kendimi tanıyamıyorum.

Soyunma odası boş ve ben Damien'in kanı parmak boğumlarımda kururken, ellerimi başıma koymuş bir şekilde kabinimde oturuyorum.

Telefonum titriyor, ama kapatmadan önce bakmıyorum.

Duşa girdim, cildim tahriş olana kadar kaynar suyun altında kaldım. Giyinip beni bekleyen arabaya doğru giderken oyun bitmişti. Kazandık. Ben kaybettim. Umurumda değil.

Parka nasıl gittiğimi bile hatırlamıyorum. Oyun çantam elimde binanın önünde indirildim. Çatı katındaki daireme girdiğimde ışıkları açmadım. Kendime bir viski doldurdum ve karanlıkta kanepeme oturdum. Zihnimde öpüşme kamerası görüntüsü tekrar tekrar canlandı, ta ki yumruğumu duvara geçirmek isteyene kadar.

Bir saat sonra kapı çalındı ama ben yerimden kıpırdamadım.

Hemen ardından bir diğeri geliyor.

Milyarderler Sokağı'ndaki Park adlı apartmanın kapıcıları her şeyi fark ettiği ve güvenlik kameraları her şeyi kaydettiği için onun çatı katındaki dairesine sadece iki kez gittim. Son zamanlarda, binadaki biri internetteki en dürüst dedikodu bloglarından biri olan LuxLeaks ile bazı şeyleri paylaşıyor, bu yüzden görülmekten kaçınmaya çalıştım. Bir ay önce Patterson beni misafir listesine ekledi ve kapısının şifresini verdi, ama neredeyse hiç kullanmadım. Gizliliğimizi açığa çıkarmamaya dikkat ettim, ama bu gece o maçta şahit olduklarımdan sonra umurumda değil. Önemli olan onu bulmam.

"Patterson," dedim tekrar kapıyı çalarak. "Lütfen kapıyı açın."

Şifreyi girip içeri girdiğimde sessizlik yavaş yavaş üzerime çöküyor. Yüksek tavanlı ve pencereli çatı katı, Manhattan'ın parıldayan ışıkları dışında karanlık. Gözlerim oraya odaklanıyor çünkü şehri nadiren böyle görüyorum. Gözlerim karanlığa alışınca, elinde bir bardakla kanepede oturduğunu fark ediyorum.

İleri doğru hareket ediyorum. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Neden benim çatı katımda duruyorsun?" Sesi ifadesiz, boş ve dört saat önce tünelde beni öpen adama hiç benzemiyor.

Işık düğmesini bulup çeviriyorum. Parmak boğumları şişmiş ve kanla kaplı. Çenesi, Damien'in onu yakaladığı yerden zaten morarmış.

"Berbat görünüyorsun," dedim ona odanın diğer ucuna geçerken.

Onun karşısındaki sehpanın üzerine oturuyorum, ellerini tutmaya çalışıyorum ama o ellerimi çekiyor.

"Bana dokunma." Sesi sert değil ama yine de can yakıyor.

Ona bakıyorum, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum—çünkü bu öfke değil. Bu, beni dışlaması.

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

Elindeki neredeyse boş bardağa, odadaki en ilginç şeymiş gibi bakıyor. Sonunda içini çekiyor.

"Beni kendinden uzaklaştırıyorsun ve buna izin vermeyeceğim." Bir şey söylemesini, herhangi bir şey söylemesini bekliyorum ama bana hiçbir şey söylemiyor. "Benimle konuş. Lütfen."

Viskisinin son damlalarını da içti ve ayağa kalkıp sırtını bana dönerek pencereye doğru yürüdü. Şehir aşağıda uzanıyordu ve o, sanki burada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi şehre bakıyordu.

Onu izliyorum, aramızdaki mesafe arttıkça kalbim çok hızlı çarpıyor.

"Ah, bana kızgınsın." Bunu soru şeklinde sormuyorum çünkü cevabı zaten biliyorum. "En azından nedenini söyle."

Kıpırdamıyor.

"Patterson." Ona doğru yaklaştım, gözlerini bana çevirmesi için onu döndürdüm.

Gözlerindeki suçlamayı görüyorum. Sanki affedilemez bir şey yapmışım gibi bakıyor bana.

"Öpüşme Kamerası," diyor.

"Aman, öyle yapma." Başımı salladım. "Kameralar açıktı. Bütün arena bizi izliyordu. Yapmak zorundaydım—"

"Onu böyle öpmek zorunda mıydın?"

"İnandırıcı olmasını sağlamalıydım."

Burun delikleri genişledi. "Fazla coşku vardı ve tüm o lanet olası vücudun ona nasıl da yapıştı." Kollarını kavuşturdu ve şişmiş elleri göğsüne gömüldü. "Seni izledim, Kendall. Sanki nefes almasına ihtiyacın varmış gibi gömleğini nasıl da sıkıca kavradığını gördüm. Beni kandırabilirdin!"

Başımı ona doğru eğerek, giderek daha da sinirleniyordum. "Başka ne seçeneğim vardı ki, tatlım? Canlı yayında onu itip uzaklaştırmak mı? Bütün sırrımızı açığa çıkarmak mı? Yüzümü tuttu ve saldırdı. O anı planlamak ya da dilini boğazıma sokmamasını söylemek için vaktim olmadı."

Bana dik dik bakıyor. "Kulağına ne fısıldadı da böyle tepki verdin?"

Dudaklarımı yaladım ve ona baktım. “Dedi ki... ‘Herkes bizi izliyor. Eskiden yaptığın gibi, onun yerine geç.’ Ben de öyle yaptım.”

Patterson hareketsiz kalıyor ve söylediklerimi anlamaya çalışırken gözlerinin ardında bir şeylerin değiştiğini görüyorum, sonra da benden gözlerini kaçırıyor. Bu, Jamie'nin bile Patterson ile aramda bir şeyler döndüğünü her zaman bildiğinin ve yine de bunun olmasına izin verdiğinin bir teyidi.

"Bunu mu söyledi?"

"Evet."

"Sen... yaptın mı?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve ben de ona düşünmesi için alan tanıyorum. Parçaları bir araya getirdiğini, kafasında tarihi yeniden yazdığını görebiliyorum.

“Her zaman sendin, Pattycakes. Bunu anlamıyor musun? Bu...” Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum. “Biz her zaman kaçınılmazdık. Bunu tanıştığımız anda anladım. Sen de biliyordun.”

Bana tekrar baktığında, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azalmıştı. Belki de ona bir şey anlatmayı başarıyorum.

"Bu beni gerçekten korkutuyor."

Elini tutuyorum ve o da benden uzaklaşmıyor.

“Şey... aynı şey. Bu, insanın kaybetmeye dayanabileceği türden bir aşk değil. Bunu anlıyorum. Seni kaybetme düşüncesi...”

Başımı sallıyorum.

"Bu beni tamamen çökertiyor." Sesi titriyor.

"Evet, fark ettim," diyorum ona ve o da kollarını bana sarıyor.

Duvarları yıkılıyor ve artık bunu saklamaya çalışmıyor.

Sessizlik uzar gider ve sonra sesi kısık, neredeyse fısıltıdan ibaret bir şekilde çıkar: "Sanırım sorunum şu ki, senin bir hata yaptığını fark etmeni beklemeye devam ediyorum."

Ona gülümsedim. "Sana New York'a geri dönme sebebimi hiç anlattım mı?"

“Komisyon adına.”

“Senin için,” diye itiraf ediyorum. “O işi almak için patrona yalvardım, inanılmaz bir indirim yaptım ve seçilme şansımı artırmak için babamı kullandım.”

Bu durum onun yüzünde alaycı bir gülümsemeye neden olur. "Biliyordum. Torpil işte."

Göğsüne vurdum. "Ne olmuş yani?! İnanılmaz bir iş çıkardım. Bunu hak ettim, her ne kadar babam yüzünden olmuş olsa da. Ama senin yanında olmak için her şeyi yapardım. Sözleşme teklif edildiğinde, sezon sonuna kadar eğer aramızda bir bağ kurulmazsa, şehri terk edip başka bir yere gideceğimi kendime söylemiştim."

"Yani, beni avladın mı?" diye soruyor, bileğimin iç kısmını dudaklarına bastırarak.

Kahkahalara boğuldum. "Tıpkı bir kaplan gibi."

"Bunu atlatabileceğimizi düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum onu kendime daha da yaklaştırarak dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Ya da bunu denerken öleceğiz."

Dudaklarımız birbirine çarpıyor. Ateşli ve tutkulu, neredeyse başa çıkamayacağım kadar yoğun.

Geri çekilip ona baktım, çenesinde oluşan morluğa ve şişmiş parmak eklemlerine. "Sana bu yüzü korumanı söylemiştim," dedim ona.

"Diğer adamı görmeliydiniz," diyor.

Elini tutup onu yatak odasına doğru götürdüm ve o da tek kelime etmeden peşimden geldi.

Odası, pencerelerden süzülen şehir ışıkları dışında karanlık.

Ona doğru döndüm ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım, gömleği omuzlarından aşağı itip yere düşürdüm. Dudaklarımı harap olmuş dövmesine bastırdıkça nefes alışverişi düzensizleşti.

"Sence bunu öperek geçirebilir miyim?" diye soruyorum ve o da parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Deneyebilir miyim?"

Cevap vermiyor, sadece o mavi-yeşil gözleriyle harflerin üzerinde dudaklarımla gezinirken beni izliyor—Mahvolmuş. Onu görür görmez ne anlama geldiğini anladım. Göğsünden aşağı, karnına öpücükler konduruyorum, önünde diz çöküyorum. Kemerini çözüp onu serbest bıraktığımda eli saçlarımda sıkılaşıyor.

"Kendall."

"Bana izin ver."

Onu ağzıma alıyorum ve inliyor, başı geriye düşüyor. Onu yavaşça çalıştırıyorum, nefesinin kesilmesine, parmaklarının kafa derime

kenetlenmesine neyin sebep olduğunu öğreniyorum. Her zaman kontrol onda, her zaman kararları o veriyor ve ona bakım görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum.

“Kahretsin.” Sesi gergin. “Durmalsın, yoksa bu iş başlamadan bitecek.”

Geri çekilip ona baktım. "Ne olmuş yani?"

Beni ayağa kaldırıp sertçe öpüyor, bacaklarımı yatağa değene kadar geriye doğru yürütüyor. Yatağa düşüyorum ve o da peşimden düşüp vücudumu örtüyor. Ağzı boynumdan aşağı, köprücük kemiğime doğru iniyor ve tişörtümü başımdan çekip meme ucumu öptüğünde ona doğru kıvrılıyorum.

Vücudumda aşağı doğru ilerliyor, kaburgalarımı, karnımı öpüyor. Kalçamın kıvrımında oyalanıyor. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde nefesim kesiliyor. Ağzı klitorisimi buluyor ve çığlık atıyorum, ellerim çarşafı sıkıca kavlıyor. Acele etmiyor, titreyene, yalvarana, dudaklarımda onun adıyla dilinin karşısında paramparça olana kadar yalıyor ve emiyor.

O, ben hâlâ titrerken vücudumu öperek yukarı doğru ilerliyor. Onu kendime daha da yaklaşıtıyorum ve ağzında kendi tadımı alıyorum, bu da onu daha da çok istememe neden oluyor.

"Sana ihtiyacım var," diyor.

Onu kendime doğru çekiyorum. "Bana ne kadar olduğunu göster."

İçime giriyor ve ikimiz de nefesimizi veriyoruz. Kollarımı sırtına doluyorum ve yavaşça hareket ederken ona sıkıca tutunuyorum. Bu eskisi gibi değil. Çaresizlik yok, sadece birlikte nefes alıyoruz ve birbirimizi seçiyoruz.

Hareket ediyor ve ben nefes nefese kalıyorum, tırnaklarım omuzlarına saplanıyor. Her şey daralıncaya kadar bunu tekrar tekrar yapıyor.

"Bana bakın," diyor.

Gözlerimi açtığımda onun gözlerini görüyorum, sonra da kaybediyorum.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş halde kendimi kaybediyorum ve o da beni takip ediyor. Patterson boğazıma doğru adımı fısıldıyor ve neredeyse ağlamaya başlıyorum çünkü bu, beni tamamen içine alması gibi bir his veriyor.

"Bana kızdığın zaman gerçekten nefret ediyorum," diyorum ona. "Ama, aman Tanrım, barışma seksine değdi."

Gülerek, "Sanırım beni sinirlendirmeye devam edeceksin, değil mi?" dedi.

“Ah, buna inanabilirsin, tatlım.” Sırıttım ve yüzüm yumuşadı. “Ama sana olan sevgimi bir daha asla sorgulama. Sen benim bir numaramısın.”

Önce alnıma, sonra burnuma, sonra da dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Dövmesinin çizgilerini takip ediyorum.

"Beni gördüğün için," diye fısıldıyor, daha da sıkıca sokularak.

"Seni hep gördüm," diyorum, bunu tüm benliğimle söylüyorum.

Cumartesi sabahı, ben hâlâ yataktayken Patterson tüm dolabını renklere göre yeniden düzenliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum yorganın altından.

"Organize etmek."

"Saat sabah altı."

"Saat dörtten beri ayaktayım. Beşte görüntülü görüşmem vardı. Patron bana çok kızgın." Umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Neyse, hangisi daha koyu?" Neredeyse aynı olan iki lacivert kazağı kaldırdı.

Dolaptaki parlak ışık altında gözlerimi kısarak onlara baktım. "Aynılar."

"Biri lacivert, diğeri gece mavisi."

"Bunların ikisi de koyu mavi."

Bana bakıyor ve ben de henüz uyanık olmadığım için yastığı yüzüme çekiyorum.

"İşte bu yüzden çalışıyoruz. Siz bunların hiçbirini umursamıyorsunuz."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Hayır. İşte asıl mesele bu," diyor, perdeleri tekrar yerine asıp kapıya doğru ilerlerken. "Son bir saat içinde, bunların hiçbirini umursamadığımı fark ettim."

"Bunu kastetmiyorsun herhalde," diyorum ona.

Uzaklaştırma süreci uzun bir hafta olacak.

Ertesi gün, takımla birlikte buzda kaymasına izin verildiği için antrenmana gider, ancak maçlarda forma giymesine izin verilmez. Eve

geldiğinde daha iyi bir ruh halindedir. O gece Angels, Sharks ile oynar ve babam onu yedek kulübesine girmeyi yasakladığı için maçı onun koltuğundan izleriz. Her gol yediklerinde, kendi kendine bir şeyler mırıldanır. Üç gol farkla kaybettiklerinde ise sadece başını sallayabilir.

"Bu tamamen saçmalık," diye mırıldanıyor.

Pazar günü, Angels takımı Las Vegas Hawks karşısında iki gollük üstünlüğünü kaybetti. Patterson, üçüncü periyodun çöküşünü elleriyle gözlerini kapatarak izledi. Son düdük çaldığında, tek kelime etmeden ayağa kalktı ve uzun bir koşuya çıktı.

Takımının kaybetmesini izlemek onu mahvediyor ve keşke bu konuda bir şey yapabilseydim.

Pazartesi günü, kurutmakta olan müzayede parçalarımı kontrol etmek ve daha fazla kıyafet almak için daireme döndüm. Beş tuval, bıraktığım yerde sıralanmıştı. Yarınki teslimat için hazır olduklarından emin olmak için son bir kez gözden geçirdim. Takım portresi, beklediğimden çok daha iyi çıktı. Hepsî, özellikle de Patterson'ın iki portresi, harika oldu.

O, takımın yıldızı; kimse ondan farklı bir şey beklemezdi.

Doğrusu, bunu böyle planlamamıştım.

En dinamik aksiyon sahnelerini, en iyi kompozisyon ve ışıklandırmaya sahip anları seçtim. Birinde Patterson, arkasında iki savunmacı varken kaleye doğru ilerliyor, diğerinde ise ceza sahasında, kaskı çıkarılmış, çenesi sıkı, sanki birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Buz üzerinde öyle bir manyetik etkiye sahip ki, objektif olmaya çalışırken bile onu görmezden gelemedim. Patterson, her açıdan bir sanat eseri.

Ertesi sabah, kiraladığım minibüse her şeyi yükledim ve tesise doğru sürdüm. Sahibinin asistanı yükleme iskelesinde beni karşıladı ve parçaları konferans salonuna taşımama yardım etti; orada onları şövalelerin üzerine yerleştirdik.

Nedense sinirlerim beni ele geçirmeye başladı. Ellerimi kot pantolonuma siliyorum.

Dennis on dakika sonra özel dikim bir takım elbise ve ışığı yansıtan ayakkabılarla gelir.

"Bayan Hart." Elimi sıkıca sıktı. "Bunu dört gözle bekliyordum."

"Umarım beklentilerinizi karşılarlar."

Önce takım fotoğrafıyla başlıyor, yavaşça başını sallıyor, sonra Callan ve Hunter'a geçiyor.

Wyatt'ın yanına vardığında gülümsüyor. "Çaylak. Çok iyi bir seçim. Taraftarlar ezilenleri sever."

Sonra Patterson'ın ikisini görünce durur.

"Yıldız oyuncunuz," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor ve ilk resme uzun süre bakıyor. Patterson, diskle birlikte tam hareket halinde, tüm vücudu oyuna odaklanmış durumda. Ardından ceza sahası resmine doğru ilerliyor ve gülümsüyor.

"Bu transfer bir ihale savaşı başlatacak. Patterson Cross, bu takımın neredeyse yirmi yıldır gördüğü en iyi oyunculardan biri." Sahibi bana döndü. "Belki de gelmiş geçmiş en iyisi. Onu kadronuza katmanız akıllıca bir hareketti."

"Teşekkür ederim," diyorum ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum.

Dennis etkilenmiş görünüyor. "Açık artırma komitesi çok sevinecek. Vakıf için büyük bir servet toplayacağız. Bu, sizin yardımınız ve yeteneğiniz olmadan mümkün olmazdı. Minnettarız."

"Aslında"—iki paketlenmiş tuvali getiren asistanına işaret ediyorum —"başka bir şeyim daha var. Bunlar ekibe hediye, müzayede için fazladan parçalar."

Kaşını kaldırıp ilkinin açıyor.

Bu, babamın bir maç sırasında bağırırken, ellerini dizlerine dayamış öne eğilmiş hali; ondan yayılan yoğunluk tam da bunu yansıtıyor. Onu hırslı, odaklanmış ve tamamen kendi elementinde resmettim. Bana bu oyunu sevmeyi öğreten adam o.

Dennis uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Kendall," diyor, "bu olağanüstü. Yemin ederim bu resmin sesini duyabiliyorum."

"Bu, resimlerimden biri hakkında bana verilen en güzel iltifat," diyorum gülerek. "Ben de duyabiliyorum."

İkinci tuvali açıyor. Bir takım toplantısı resmedilmiş; tüm oyuncular sopalarıyla ortada daire şeklinde toplanmış, başları öne eğik. Yüzler görünmüyor, sadece kasklar ve omuzlar var. Bu, bir takımı sadece kadrodaki isimlerden daha fazlası yapan şey, kolektiflik, birlik, öz.

"Bunu yapmak için seçilmiş olmak benim için bir onur," dedim ona, bu iş için yalvarırken yaptığım konuşmayı neredeyse tekrarlayarak. "Umarım benimle çalışmaktan keyif almışsınızdır."

Sahibi bana baktı. "Çok etkilendim. Bunu ölümsüzleştirmemize yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim."

Ona teşekkür ediyorum, elini sıkıyorum ve minibüse geri dönene kadar sakinliğimi korumayı başarıyorum. Sonra sürücü koltuğuna oturuyorum ve mutluluğun benden yayılmasını hissediyorum.

Gerçekten de yaptım.

Portreleri zamanında bitirdim ve adamı da elde ettim.

Patterson'ın evine girdiğimde, sarımsak ve tereyağı kokusu geliyor. Mutfak tezgahında mumlar titriyor, mum damlaları kenarlardan aşağı akıp mermerin üzerinde birikiyor. Açık bir şarap şişesinin yanında en parlak pembe güllerden oluşan bir buket duruyor.

Arkamdan kapıyı kapatıp duruyorum.

Ocağın başında, yalınayak, gri eşofmanıyla, tişörtü yok. Tavada bir şeyler karıştırırken kasları sırtından aşağı doğru sarkıyor. Rahatlamış görünüyor.

Mutfağa girerken "Merhaba," dedim.

Omzunun üzerinden bana bakıp sırtıttı. Ellerini hızla sildikten sonra bana bir kadeh şarap doldurdu. "Otur. Kutlama yapıyoruz."

Dediğini yapıyorum. "Uzaklaştırma süreniz yarına kadar devam ediyor."

"Seni kutluyoruz, Ken Bebek." Tekrar ocağa döndü.

Eğilip çiçekleri kokluyorum. Bu renk en sevdiğim renk, ama ona bunu söylediğimi hatırlamıyorum.

"Pembe gülleri sevdiğimi nereden bildin? Sana hiç söylemedim."

Tavaya odaklanmaya devam ederken kıkırdadı. "Senin hakkında çok şey biliyorum bebeğim. Dikkatlice dinliyorum."

Başının arkasına bakıyorum.

"Ne gibi?" diye soruyorum.

Ocağın altını kısıyor ve kollarını kavuşturarak tezgâha yaslanıp bana dönüyor. Mum ışığı yüzünün hatlarını vurguluyor ve bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi, aptalca bir şekilde yakışıklı görünüyor.

"Bir şey üzerinde yoğun bir şekilde düşünürken alt dudağınızı ısırırsınız. Bardaktaki buzun sesinden nefret edersiniz ama buzsuz istemeyi de tercih etmezsiniz çünkü istemenin daha sinir bozucu olduğunu düşünürsünüz. Garip bir şekilde hamburgerin üzerine ketçap koymazsınız ama patates kızartmalarınızı ketçaba batırırsınız." Bir an duraksar. "Çizim yaparken mırıldanırsınız. Bunu yaptığının farkında bile olmazsınız."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Gergin olduğunda saçını sol kulağının arkasına atarsın, asla sağ kulağının arkasına değil. Yulaf sütlü kahve sipariş edersin ama aslında tam

yağlı sütü tercih edersin. Uykuyu çok seversin ve yorgun, aç veya cinsel istek duyduğunda çok huysuz olursun. Ve mutlu olduğunda –gerçekten mutlu olduğunda– ve güldüğünde, burnunu tam burada buruşturursun.”

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Bütün bunları benim hakkımda fark ettin mi?"

"Seni görüyorum, Kendall."

Tezgahtan kendini iterek bana doğru yürüyor. Yapabileceğim tek şey, sanki ortadan kaybolacakmış gibi onu öpmek.

"Ah, lütfen ağlama."

"Bunlar mutluluk gözyaşları, söz veriyorum," diyorum ona, o da gözyaşlarını silip öperek temizliyor.

"Gidip onu karıştırmam gerek," diyor.

"Git," diyorum ona, uzaklaşırken kalçasına hafifçe vurarak.

Şarabımı yudumlarken onu yemek yaparken izliyorum. Beş dakika sonra, beklediğimden daha özenli bir şekilde her şeyi tabağa koyuyor. Sığ kaselere makarna, karides ve taze maydanoz dolduruyor. Bunları, daha fazla mumun yandığı büyük pencerelerin yanındaki masaya taşıyor.

Patterson sandalyemi çekiyor.

"Şey... Bunu yapabileceğini bilmiyordum," diyorum.

Elini kalbinin üzerine koyarak, gücenmiş gibi yaptı. "Şaka mı yapıyorsunuz? Ben umutsuz bir romantikim."

"Ah." Başımı salladım. "Titanik'i sevmenin birdenbire anlamı ortaya çıktı."

Karşıma oturup kıkırdadı. "Bunu birine söylersen, inkar edeceğim."

Yemek yiyoruz ve her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz. Teslimat, Dennis'in tepkisi, babamın resminin onu nasıl duygulandırdığı... Patterson bana antrenmanlardan, Callan'ın tekrar uzaklaştırma cezası alırsa hayatını mahvetmekle tehdit etmesinden bahsediyor. Ben de ona takımın toplu halde resim yapmasından ve minibüste mutluluktan neredeyse ağladığımdan bahsediyorum. Her şey çok iyi gidiyor.

Yemekten sonra tabakları topladı ve geri döndüğünde beni pencerenin kenarında, şehre bakarken buldu. Beni döndürdü ve kendine doğru çekti, sonra da sallanmaya başladık. Kollarından biri belimdeydi. Neredeyse hiç hareket etmiyorduk ve bir an sonra saçlarıma yumuşak bir şeyler mırıldandı.

"Ne mırıldanıyorsun?" diye soruyorum.

"Doğaçlama yapıyorum."

Arabasıyla uzaklaşırken ve plak çalara bir plak koyarken gülüyorum.

Yanıma doğru yürüyüp beni kendine doğru çekerken, "'Bir Adam Bir Kadını Sevdğinde'" diyorum.

"Neden olmasın? Klasik bir eser," diyor bana.

Birlikte sallanırken o da mırıldanıyor. Mumlar sönüyor ve erimiş mumlar tezgahı kaplıyor. Şehir pencerelerden ışıldıyor ve ben gözlerimi kapatıp bu duyguyu hissetmeye bırakıyorum kendimi.

Eli sırtımdan yukarı kayıyor ve beni aniden döndürüyor. Çığlık atıyorum ve o beni yakalayıp tekrar içeri çekiyor. Beni iyice aşağı eğiyor ve o şarkı söylerken ben de omuzlarına tutunuyorum.

"Beni düşürme," diyorum ona.

"Asla," diyor, beni tekrar yukarı çekip öperken.

Şarkı bittikten çok sonra bile dans etmeye devam ediyoruz, sonra ne çalarsa çalsın sallanıyoruz, ikimiz de artık şarkılara dikkat etmiyoruz. Çenesi başımın üstünde, ben de yanağımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum.

"Bunu eskiden düşünürdüm. Senin burada olmanı. Böyle." Eli omurgamı okşadı. "Seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Saklanmadan. Gizlice bir şeyler yapmadan."

"Peki, ne olmuş yani?" Geri çekilip çenesini öptüm.

"Hayal ettiğimden çok daha iyi."

Başımı geriye doğru eğerek ona baktım. "Ve düşünün ki, daha yeni başlıyoruz."

Plak cızırtı yapıyor ve yeni bir şarkı başlıyor, daha yavaş bir şey. Beni kendine daha da yaklaştırıyor ve neredeyse hiç kıpırdamıyoruz.

"Sözleşmem imzalandığı anda artık saklanmak istemiyorum," diyor gayet doğal bir şekilde.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Şaşırmış gibi yapma. Her yerde yanımda olmanı istiyorum. Birlikte olmadığımızı saklamaktan bıktım. Bütün dünyanın senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. Bugün menajerimle konuştum. Dennis'e playofflardan önce her şeyin tamamlanması gerektiğini söylüyor."

Onu inceliyorum. "Ya yapmazlarsa?"

"Öyle yapacaklar," diyor. "Onların en iyi oyuncusu benim. O maçları kaybetmek de bunu kanıtladı."

"Çok erken." Dudaklarını yakalıyorum, her şeyi kamuoyuna açıklama fikriyle heyecanlanıyor, sonra babamı düşünüyorum. "Bunu düşündüm ve

önce anneme söylemeliyim diye düşünüyorum. O mutlu olur ve bir plan yapmamıza yardımcı olabilir.”

“Ya da belki yarın ofisine gidip ona tam olarak ne hissettiğimi söylerim.” Dudaklarını önce alnıma, sonra burnuma, sonra da ağzıma bastırıyor.

“Bu mantıksız,” diye fısıldıyorum. “Daha yeni cezadan kurtuldun. Şansını zorlamaya çalışmayalım, tamam mı? Babam çok kızacak.”

"Sizce bunu atlatabilir mi?" diye soruyor Patterson.

"Umarım," dedim ona, içimde bir panik dalgası hissederek.

Yaktığı ateşin önünde öpüşüyoruz, elleri saçlarımda, benimkiler ise göğsüne yapışık. Sonunda yavaşlıyoruz, öpüşmeyi bırakıp sessizleşiyoruz, alevler çıtırdayıp patlarken birbirimize sarılıyoruz.

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum.

"Senin için her şey." Beni kendine doğru çekiyor, başım göğsünde, kolu belimde ağır ağır sarılı. "Bu gece benimle kal."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ateş sönmeye başlıyor. Nefes alışverişi yavaşlıyor. Gözlerimi kapatıp kalp atışlarını dinliyorum ve her şeyin sonunda yoluna girdiğine inanmaya çalışıyorum.

Disk, kalecinin eldiveni yarı yolda bile olmadan ağırlara çarptı.

Geçtiğimiz haftayı kenardan izleyerek geçirmeme rağmen vücudum bunu hatırlıyor. Şimdi ait olduğum yerdeyim, bıçaklar taze buz kesiyor ve sopam kolumun bir uzantısı gibi hissediliyor.

Her şey yoluna giriyor, sanki hep hayalini kurduğum hayat ufukta beni bekliyor. Wyatt bana bir pas daha veriyor ve ben de topu kaleye gönderiyorum. Topun çarpmasıyla direkler adeta şarkı söylüyor.

Yarın akşamki maçta oynayacak olma düşüncesi beni daha çok çalışmaya motive ediyor. Kaslarım ve ciğerlerim yanıyor. Kazanmaya hazırım.

Hunter yedek kulübesinden sevinçle bağırdı: "Cross geri döndü, bebeğim! Şeytanlar dikkatli olsunlar!"

Callan orta sahada bana yetişti, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"O enerjiyi yarın geceye sakla." Sopasını benimkine vuruyor. "Playofflar için kendini toparla. Odaklanmana ihtiyacımız var, tekrar ceza almana değil."

"Bu tek seferlik bir olaydı."

Callan neredeyse gülümsüyor, bu da onun için neredeyse ayakta alkışlanmak demek. "Aklını başına topla. Son zamanlarda ne yaşıyorsan yaşa, evlen."

Sırıttım. "Siktir git, sus!"

"Evet, evet." Ben itiraz edemedi kaykayıyla uzaklaştı.

Alnıma mı yazılmış?

Bir saat daha antrenman yapıyoruz ve aldığım molanın beni yenilmez kıldığı açıkça belli oluyor. Katıldığım her hat tıklar tıklar işliyor ve oyunlarımız kusursuz bir şekilde işliyor. Koç düdüğü çalıp bizi içeri çağırdığında, Smiley yanıma gelip başını sallıyor.

"Kardeşim, belki de daha sık okuldan uzaklaştırılman gerekiyor."

"Benim tarzım değil," diye omuz silkerek karşılık verdim. "Kaybetmeni izlemeye dayanamam."

"Defol git," diyor Callan. "Bunun kafana takılacağını biliyordum."

Soyunma odası, antrenman sonrası her zamanki karmaşayla gürültülü. Ekipmanlar çıkarılıyor, laf atılıyor ve birkaç Bluetooth hoparlörden uyumsuz müzikler çalıyor. Ben de formamı ve koruyucu ekipmanlarımı çıkarıp biraz daha esneme yapıyorum.

Yirmi dört saatten az bir süre sonra, playofflar yaklaşırken gerçek bir maça geri döneceğim. Kendall ile olan ilişkim ise bunun diğer tarafında beni bekliyor.

Antrenör kapıda belirir. "Hatırlatma, portre töreni saat üçte. Dennis herkesin duş almış ve profesyonel görünmesini istiyor. Yerel haberler bunu yayınlayacak. Organizasyonu utandırmayın."

Birkaç adam homurdandı.

"Saat üç," diye tekrarlıyor antrenör. "Ana girişin yanındaki bekleme salonu. Orada olun."

Duşta acele etmeden, sıcak suyun omuzlarıma vurmasına izin veriyorum. Duş kabinini buhar dolduruyor ve vücudumda hiçbir gerginlik olmadığını fark ediyorum. Tamamen rahatlamış durumdayım.

Bu sabah bana veda öpücüğü verip beni sevdiğini söylemesini düşünüyorum. Kurulanıp yanımda getirdiğim takım elbiselerimi giyiyorum. Lacivert pantolon, beyaz düğmeli gömlek ve geçen hafta beğendiğini söylediği gece mavisi kravat. Kravatı bağlıyorum ve her şeyin düzgün durduğundan emin olmak için aynaya bakıyorum.

Telefonum titriyor.

KENDALL

Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi, lütfen göz teması kurcalamayın.

PATTERSON

Hiçbir garanti yok.

KENDALL

Uslu durun, Pattycakes.

PATTERSON

Sadece senin için.

KENDALL

PATTERSON

Benim için külot giyme.

KENDALL

Gerçekten mi?

PATTERSON

Sana meydan okuyorum.

Telefonumu cebime koyup etkinliğe doğru yürüyorum. İçeri girdiğimde, seslerin geldiği yöne doğru ilerliyorum.

Portrelerin açılış töreni için mekan tamamen dönüştürülmüş. Duvarlara yaslanmış merdivenlerde, işçiler asılı portrelere son rötuşları yapıyor; her biri renklerin daha canlı görünmesini sağlayan özel bir ışıkla aydınlatılıyor. Basın mensupları kameraları ve not defterleriyle girişin yakınında toplanmış. Dennis geniş hareketlerle işaretler yaparken bir muhabir de başıyla onaylıyor. Adamlar takım elbiseleriyle rahatsız bir şekilde etrafa dağılmış durumda. Hunter ise yakasını sanki boğuluyormuş gibi çekiştiriyor.

Ve işte orada.

Kendall, uzak duvara yakın bir yerde biriyle sohbet ediyor. Siyah elbisesi vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor ve dizinin üstünde bitiyor. Koyu kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. Her başını hareket ettirdiğinde, elmas küpeleri ışıkta parlıyor. Beni henüz görmedi ve bu sorun değil. Varlığımı hissedebildiğinden eminim.

Yan sehpadan küçük bir su şişesi alıp duvara yaslanmış bir yere oturuyorum, işçilerin son birkaç portreyi asmalarını izleyebiliyorum. İşçilerden biri Callan'ın portresini asıyor, geri çekilmeden önce iki kez düzgün durduğundan emin oluyor. Buradan görüntü inanılmaz ve yüzünün her çizgisine kazınmış azmi görebiliyorum.

Kendall onu bir savaşçı, korkusuz bir lider gibi gösterdi. Birinin özel yanını bulup bunu sanat eserlerinde ortaya çıkarma konusunda eşsiz bir

yeteneği var.

Gözlerim tekrar onun olduğu yere kaydı. Şimdi haber ekibinden biriyle el sıkıştıyordu ve ben de izlemeye karar verdim. Kendall kendinden emin ve otoriter bir duruş sergilerken omuzlarını da gevşek tutuyordu. Başını kaldırdı ve kalabalık odanın karşısında beni hemen buldu.

Herkes kayboluyor ve kenarlar yumuşuyor. Etrafımdaki konuşmalar arka plana karışıyor. Elektrik akımında dans ediyoruz, çarpmamayı umuyoruz. Ona odaklanırken görüş alanımın kenarlarındaki her şey bulanıklaşıyor. Sesler arka plan gürültüsüne karışıyor. Yakınımda duran insanlar, görüş alanımın kenarındaki şekillere dönüşüyor.

Dudaklarının kenarı, sadece bana özel bir alaycı gülümsemeyle kıvrıldı.

Nefes almayı, başka yöne bakmayı, hislerimi bu kadar belli etmemeyi kendime hatırlatıyorum. Antrenör bu odanın bir yerinde ve ihtiyacımız olan son şey onun herhangi bir şeyi fark etmesi.

Bakışlarımı duvardaki portrelere dikip fırça darbelerini inceliyorum, böylece nabzım normale dönüyor.

Geriye baktığımda, Dennis'le konuşuyor ve bir kadeh şampanya içiyordu. Söylediklerine kibarca başıyla onay veriyordu ama gözleri bir an bana kaydı. Hızlı, açgözlü, özlem dolu bir bakıştı bu, ama sonra bakışlarını kaçırdı.

Derin bir yudum su içiyorum ve aklımdan onu başka her şeyi geçirmeye çalışıyorum.

Bir an sonra mikrofona vuruluyor ve oda sessizleşiyor.

Koç Hart mikrofona doğru ilerliyor. “Bugün burada olduğunuz için hepimize teşekkür ederim. Bu, kulübümüz için özel bir an; elli yıllık bir tarih. Bu yıl, fotoğraflar yerine, Dennis Jones, bunu mümkün kılan oyuncularını daha iyi onurlandırmak için resim portrelerinin daha uygun olacağını düşündü. Angels, ligin en yetenekli oyuncularına sahip en büyük takımlarından biri. Sizin koçunuz olmaktan onur duyuyorum.”

Duvarlardaki, kusursuz sıralar halinde asılı duran ve her biri müze eseri gibi aydınlatılmış portrelere işaret ediyor.

Dennis kürsüye doğru ilerliyor. “Bu portreler, önümüzdeki on yıllar boyunca bu arenada asılı kalacak. Biz birer anı olduktan çok sonra bile, insanlar bu arenadan geçerken, onu efsanevi kılan adamların yüzlerini görecekler. Her birinizin özel bir mirası var ve bugün kutladığımız şey de bu. Siz.”

Kendall, sahnenin kenarında gururla duruyor ve hayranlıkla eserine bakıyor. Vizyonu, yeteneği ve sayısız saatlik emeği, takımın mirasıyla birlikte sonsuza dek yaşayacak. Ve o, sanki hiçbir şey olmamış gibi orada durmak zorunda.

"Bu vizyonu hayata geçiren inanılmaz yetenekli sanatçımız Kendall Hart'a teşekkür etmek istiyorum. Sanırım kendisi en büyüklerden biri olarak hatırlanacak," diye devam ediyor Dennis ve herkes alkışlıyor.

Kendall başıyla onaylıyor gibi yapıyor ama daha fazla bir takdir beklemiyor.

Babası kolunu kızının omuzlarına doladı ve sıktı. Birbirlerine gülümsediler ve gözleri kısa bir an benimkilerle buluştuğunda, hissettiği her şeyin bana yansıdığını gördüm.

Bu duvarlardaki her portre, onun ne kadar yetenekli olduğunun kanıtıdır. Artık onun eserleri, bu odaya adım atan herkesin malı.

Resmi açılış başlıyor. Her oyuncunun portresi ayrı bir an için sergileniyor; Dennis numaralarımızı, isimlerimizi ve ne kadar süredir Angels'ta olduğumuzu, ayrıca önemli istatistiklerimizi okuyor. Kalabalık coşuyor.

Portremin yanına geldiğinde alkışlar giderek artıyor, yankılanarak odayı dolduruyor.

"Geri döndüğüne sevindim," diyor Dennis.

Etrafıma bakıyorum ve herkesin dönüşümü kutladığını görüyorum. Callan omzuma vuruyor. Hunter anlaşılmaz bir şeyler bağıyor. Kalbim mutlulukla dolu.

Bana bakarkenki ifadesi göğsümü sıkıştırıyor. Gurur, sevgi ve altında yatan bir öfke.

Antrenör, Kendall ile bana şöyle bir baktı, kaşları hafifçe çatıldıktan sonra tekrar kalabalığa döndü.

Otuz dakika sonra tören sona eriyor ve insanlar dağılıyor. Kimisi yemeğe yöneliyor; kimisi de fotoğraf çektirmek için portrelerinin etrafında toplanıyor. Kamera ekibi ekipmanlarını topluyor ve herkes rahatladıkça gürültü seviyesi artıyor.

Callan beni açık artırma parçalarının olduğu yere götürüyor ve koleksiyonu ilk kez bir arada görüyorum. Çok etkileniyorum.

Hunter, yakınındaki takım arkadaşlarını tek tek yakalayıp, sanki Noel kartı için poz veriyormuşuz gibi sıraya diziyor. "Herkes annem için gülümsesin," diyor.

O, Angels takımının en büyük hayranı.

Sonunda kalabalık azalıyor ve herkesin nerede olduğunu fark ediyorum. Smiley'e veda edip koridora doğru ilerliyorum. Binadaki konferans salonlarına bağlanan uzun koridorlardan birini kullanıyorum.

"Bay Cross," diyor kısık bir sesle.

Arkamı dönüp ellerimi ceplerime soktum ve sııttım. "Bayan Hart? Size yardımcı olabilir miyim?"

"Aslında evet. Sizinle özel olarak görüşmem gereken bir şey var," diyerek beni bir toplantı odasına götürdü.

Küçük ve bej renkli bir yer, beyaz tahtasında eski oyun senaryoları karalanmış. Bayat kahve ve beyaz tahta kalemi kokuyor. Kapı arkamızdan tık diye kapandığında, yüzümü onun boynuna gömüyorum.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldıyorum.

"Sana bakmaktan kendimi alamadım," diyor. "İstedğini yaptım."

Duvarlardan boğuk sesler geliyor. Gözleri parıldayan ve arzu dolu.

"Hım. Öyle mi?"

"Bu konuda ne yapacaksın?" Beni masaya doğru yönlendiriyor.

Kendall tişörtümü kavradı ve içtiği şampanyanın tadını aldım. Her şey bu ana indirgendi. Dilimi ağzına soktum ve o inledi.

"Benimle birlikte yaşamaya başla," diye fısıldıyorum.

Dudakları şişmiş bir halde, bana bakmak için biraz geri çekildi. "Ne?"

Bir öpücük çalıyorum. "Seni daha yakın istiyorum. Her sabah ve her gece yatağında olmak istiyorum. En sevdiğin kahve fincanının dolabımda, şampuanının da duşumda olmasını istiyorum."

Yavaşça gülüyor. "Gerçekten mi?"

"Lütfen?" Başparmağımla elmacık kemiğinin üzerinden hafifçe dokunuyorum.

Sessizlik o kadar uzuyor ki kalbim hızla çarpmaya başlıyor. İlişkımız hakkında sahip olduğum tüm şüpheler aklıma gelmeye başlıyor ve çok ileri gittiğimden veya aceleyle getirdiğimden korkuyorum. Belki de çok şey istiyorum.

Sonra yüzünde geniş bir sırıtış belirdi, burnu kırıştı, gözlerinin kenarları kırıştı.

"Pekala Pattycakes, seninle birlikte yaşamaya çok sevinirim."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Kahkaha atıyor ve ne kadar heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum. "Boş zamanlarımın her saniyesini seninle geçirmek

istiyorum.”

Rahatlamadan neredeyse başım dönüyor. Öne eğilip onu tatlı bir öpücükle öpüyorum. Kravatımı tutup beni kendine doğru çekiyor ve aramızdaki neşeli hava daha ateşli bir şeye dönüşüyor. Ellerim belini buluyor, onun elleri de göğsüme doğru kayıyor, parmakları öpüşmeyi kesmeden yakamda geziniyor.

Elbisesinin kumaşı uyluklarına kadar sıyrılıyor ve ben de elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. Çıplak.

"Evet, tam orada." Ağzıma doğru nefes veriyor. "Çok iyi hissettiriyor."

Boynundan, köprücük kemiğinden, elbisesinin askısının kaydığı omzunun üst kısmına doğru öpücükler konduruyorum. "Çok seksi görünüyorsun."

Başını geriye atarak bana daha iyi erişim sağladı, parmakları saçlarımın arasından geçti. "Kahretsin, çok yaklaştım."

"Bana saldırmaya kalkışabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," diyor, dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına doğru çekerek ve bu hissin içinde tamamen kaybolmuş durumda. Elleri kemerimi, düğmeyi yokluyor ve fermuara uzanıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım boğazına doğru.

"Ben de seni seviyorum." Sesi nefes nefese, elleri pantolonumu aşağı çekmek için çabalıyor, böylece içine girebileyim. "Lütfen, bana ver..."

Kapı açılıyor.

Zaman duruyor.

Antrenör Hart, eli hâlâ kapı kolunda, kapı aralığında duruyor. Yüzündeki gülümseme soluyor ve kaşları sanki kısa devre yapıyormuş gibi çatılıyor. Kendall elbisesini aşağı çekip kıyafetlerini düzeltmeye çalışırken ben de pantolonumun fermuarını çekiyorum, taş gibi sertleşmiş penisimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Kimse hareket etmiyor veya konuşmuyor.

Klima hafif bir vızıltıyla çalışmaya başlıyor. Koridorun bir yerinde, asla duymayacağımız bir şakaya biri gülüyor.

Antrenörün yüz ifadesi önce şaşkınlık ve inanmazlık arasında gidip geliyor, sonra daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüşüyor. Neredeyse ürperiyorum.

"Baba." Kendall'ın sesi boğuk çıkıyor.

"Bu da neyin nesi?" diyor antrenör Hart.

Kendall masadan kayarak ayağa kalktı, parmakları kayışıyla beceriksizce oynuyordu. Uzandım ve onun yerine kayışı ben tuttum.

Koç kapıyı gürültüyle çarparak kapatır, sonra odanın içine doğru ilerler. Genellikle takımın işi bittiğinde ortaya çıkan kafasındaki damar, tamamen belirgindir. İşte o zaman işimizin bittiğini anlıyorum.

Önce Kendall'a dik dik bakıyor, sonra da burnunu iyice açarak doğrudan bana odaklanıyor.

"Bu iş şimdi bitiyor," diyor ses tonunda zehirli bir üslupla. "Tam şimdi." Sanırım bu kadar.

Bu benim için gerçeğin ortaya çıkacağı an. Ya kazanacağım ya da her şeyi kaybedeceğim an.

Babam gözlerini ikimiz arasında gezdiriyor, yüzünde daha önce bana yöneltildiğini hiç görmediğim duygular beliriyor. Bu, ihanet ve tiksinti.

"İkiniz de midemi bulandırılıyorsunuz," diye tükürdü, sonra arkasını dönüp gitti. Bağırmadı.

Bu sefer kapı çarpıyor. Öfkesinin olmaması, olmasından çok daha kötü.

Patterson bana doğru uzandı ama ben çoktan hareket halindeydim, onu iterek koridora çıktım. Babamın sırtı ofisine doğru geri çekiliyordu ve ona yetişmek için koşarken topuklarımın zeminde çıkardığı ses çok yüksekti.

"Baba. Baba, bekle. Lütfen."

Hızını hiç düşürmüyor ve beni tamamen görmezden geliyor.

"İzin verin açıklayayım," dedim ona.

Ofis kapısının önünde durdu, eli kapı kolundaydı ve bana döndü, yüzü kıpkırmızıydı. Floresan ışıklar bıyığındaki gri telleri, çocukken olmayan göz çevresindeki çizgileri aydınlatıyordu.

Ne zaman bu kadar yaşlandı?

"Aklını mı kaçırdın?" diye soruyor, kapıyı açıp içeri girmeme izin verirken.

Onun masasının önündeki sandalyeye oturuyorum, çocukluğumda da oturduğum sandalyeye. Burada pek bir şey değişmemiş. Ofisi her zaman kahve ve çekmecesinde sakladığı ve şeker gibi yediği naneli şekerlerin kokusuyla dolu. Duvarlarda şampiyonluk fotoğrafları sıralanmış ve otuz

yıldır topladığı motivasyonel sözler ucuz çerçeveler içinde aralarında duruyor. Masasının üzerinde, ziyaretçilerin görebileceği şekilde dışarıya dönük, paten kıyafetimle çekilmiş bir fotoğrafım çerçevelenmiş halde duruyor. Gençtim, safdım ve Olimpiyatlara katılacaktım. Bu, sakatlanmamdan ve tüm hayatımın değişmesinden bir yıl önceydi.

O fotoğrafı eskiden çok severdim. Şimdi ise sanki hiç var olmamış bir benliğim gibi geliyor.

Babam masasının arkasına geçiyor ama oturmuyor. Kollarını kavuşturuyor—oyuncularla binlerce kez yaptığı bir pozisyon bu. Bu, hayal kırıklığına uğramış koçun duruşu. "Hata yaptın ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin" duruşu. Yıllar içinde ben de epey azar işittim ama bunun kesinlikle en kötüsü olacağını hissediyorum.

"Bitti, Kendall. Hemen şimdi. Onu bir daha görmeyeceksin," diye emrediyor.

"Buna katılamam," diyorum.

"Peki ya Jameson?" Kelimeler kısık bir sesle çıkıyor.

"Sahteydi," diyorum ona, yalan söylemeyi reddederek. Ne yaptığımızı inkar etmenin imkanı yok.

Babam bana dik dik baktı, Patterson ile sandığından daha uzun süredir birlikte olduğumuzu fark etti.

"Bu aylardır devam ediyor." Bunu küçümseyerek söylüyor. "Birkaç aydır oyuncularımın biriyle gizlice görüşüyorsun. Artık seni tanımıyorum, Kendall."

"Sana söyleyecektim. Sezon bittikten sonra, sonra—"

"Yapma." Elini kaldırıyor. "Orada oturup bana yalan söylemeyi planladığını söyleme."

"Seni korumak için. Onu korumak için. Baba, eğer—"

"Yapma dedim. Ama anlaşılan kurallara uyamıyorsun." Avucu masaya çarptı ve ben irkildim. "Bunun sadece kendini korumakla ilgili olduğunu iddia etme. Sonuçlarıyla yüzleşmeden eğlenmek istedin. Olay buydu."

"Bunun geçici bir ilişki olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Evet." Masanın etrafından dolaşp yaklaştı. "Annen yaptıklarını öğrenince neler olacak göreceksin. Çok bencilsin."

Sözler adeta fiziksel bir darbe gibi iniyor. Gerçekten de bedenimde hissediyorum, kaburgalarımın altında sıcak, burkucu bir acı.

"Mutluyum." Gözlerimi ondan ayırmadım. "Hep istediğin de bu değil miydi?"

“Kendall, en iyi oyuncularımdan biri. Ligin en iyilerinden biri.” Bunu sanki aptalmışım gibi, bu bariz gerçeği bir şekilde kaçırmışım gibi söylüyor. “Ne yaptığını gayet iyi biliyordun. Ve bu adamların nasıl olduğunu da biliyorsun. Kendi gözlerinle gördün.”

“Patterson öyle biri değil.”

“Evet, öyle.” Artık o kadar yakın ki, stresten yanaklarındaki çatlamış kılcal damarları görebiliyorum. “Her birini. Bunu yüzlerce kez izledim. Güzel kız onların dikkatini çekiyor; istediklerini elde edene kadar peşinden koşuyorlar, sonra da bir sonrakine geçiyorlar. Sen Koç Hart'ın kızıydın. Bir kupa. Bir fetih. Soyunma odasında övünecek bir şey.”

"Bana hiçbir zaman bir kupa gibi davranmadı."

“Öyleyse neden bu gizlilik? Neden gizli saklı işler?” Ellerini havaya kaldırıyor. “Eğer bu kadar gerçek, bu kadar safsa, neden ikiniz de bana gelmediniz? Çünkü bunun yanlış olduğunu biliyordunuz.”

“Hayır, çünkü sen de böyle, akıl sağlığını yitirmiş gibi davranırdın!” Sözler ağzımdan patlayarak döküldü. “Aklını kaçırr, kariyerini tehdit eder ve ona berbat davranırdın. Bunu saklamamızı istedim çünkü sen aşırı korumacısın ve bak”—aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum—“işte buradasın, haklı olduğumu kanıtlıyorsun.”

“Sakın planını bana yüklemeye kalkma.” Acı bir şekilde gülüyor. “Yalancı olman benim suçum değil.”

Bu sözler canımı acıttı. Yalancı. Daha önce bana hiç böyle dememişti.

“Yalan söylediğim için özür dilerim. Bunu sakladığım için özür dilerim. Ama ona aşık olduğum için özür dilemiyorum. Bunun için özür dilemeyeceğim.”

"Bunu hemen şimdi bitirelim, hepimiz bu işten sıyrılalım ve ben de hiç yaşanmamış gibi unutayım," diyor.

Ona bakıyorum, yüzünde bir gülümseme belirmesini bekliyorum. Ama belirmiyor.

“Yapamam,” diye mırıldanıyorum. “Yapmayacağım.”

"Hayır mı?" Kaşları kalktı.

“Hayır. Kesinlikle hayır. Patterson benim için pazarlık konusu değil.” Oturarak, ona bir çocuk gibi bakarak bu konuşmayı yapamayacağım için sandalyeden kalkıyorum. “Kimi seveceğimizi seçemeyiz.”

Yüz ifadesi değişti; önce şok, sonra daha ağır bir duygu yerleşti.

“Ama onu ailenizin yerine tercih ederdiniz.”

“Ciddi olamazsın,” diye fısıldıyorum. “Gereksiz bir seçimi dayatıyorsun.” Ona doğru bir adım atıyorum. “Patterson’ı sevebilirim ve yine de senin kızın olabilirim. Ona sahip olabilirim ve sana da sahip olabilirim.”

“Yapamazsın. Bu ilişki koçluk yapmamı etkileyecek.”

Benden yüzünü çevirip, antrenman pistine bakan pencereye doğru döndü. Buz patenini onun elini tutarak, onun rehberliğinde öğrendiğim aynı pistti. Onun kızı olmaktan her zaman çok gurur duydum.

"Bu projeyi asla hayata geçirmemeliydim," diyor pencereye.

"Baba-"

“Sana her gün bu binada bulunman için asla güvenmemeliydim,” diye itiraf ediyor. “Kariyerine yardımcı olduğumu sanıyordum. İyi bir baba olduğumu sanıyordum.” Avucunu cama bastırıyor. “Bu benim hatam.”

Bir an için görüyorum onu—zırhındaki çatlağı. Sonra omuzları dikleşiyor ve kayboluyor. Sırtı bana dönük, elleri ceplerinde orada dururken cevap vermiyorum. Babam her zaman çok sıcakkanlıydı ve beni ittiğini görmek canımı yakıyor.

“Bu tesise girişiniz iptal ediliyor,” diyor. “Sizi hiçbir maçta görmek istemiyorum. Oyuncularımın beş mil yakınına bile yaklaşmanızı istemiyorum.”

“Baba, lütfen—”

“Şu an sana bakamıyorum, Kendall.” Kapıya doğru yürüyüp açarken sesi titredi. “Gitmen gerekiyor.”

“Baba.” Bu kelime, ham ve çocuksu bir şekilde, içimden kopuyor. Bileğim kırıldıktan sonra beni buzdan indirdiğinden beri, hastanede göğsüne yaslanıp hıçkırarak ağladığımda beni kucakladığından beri ona böyle seslenmemiştim. “Onu seviyorum.”

Kapı eşiğinde duruyor. Sırtı bana dönük ama omuzlarının gerildiğini görebiliyorum.

“Ona aşığım,” diye onaylıyorum ve özgüvenim biraz artıyor. “Ve biliyorum ki bunun beni, bir hokey oyuncusuna aşık olan diğer tüm kızlar gibi, saf biri yaptığını düşünüyorsun. Ama aramızdaki şey gerçek. Ve bunu anlamanı istiyorum, şu anda kabul edemesen bile.”

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor.

"Oyuncularım ve sizin aranızda seçim yapmamı asla istememeliydiniz," diyor.

"Kızınızın yerine gururunuzu seçiyorsunuz," diyorum.

"Çık dışarı," dedi sert bir sesle, beni görmezden gelerek masasına geri dönerken. "Burada işimiz bitti."

Onun kayıtsızlığı kalbimin bir köşesini öyle küçük parçalara ayırdı ki, sanırım bir daha asla bir araya getiremeyeceğim.

Bu benim en büyük korkumdu. Bütün hayatım boyunca kazanmak için çalıştığım babamın saygısını resmen kaybettim. Yüzümü elimin tersiyle sildim ve güçlü olmaya çalışarak ofisinden çıktım.

Patterson koridorda bana doğru hızla yaklaşıyor.

"Kendall." Bana doğru uzandı ve ellerimi tutmasına izin verdim. "Ne oldu?"

"Beni her şeyden men ediyor." Bunu sesli söylemek artık inanmamı sağlamıyor. "Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Bunu yapamaz." Patterson'ın çenesi kasıldı.

"Evet, yapabilir," diye fısıldadım, giderek daha da sinirlenerek. "Şu anda bunu yapamam."

Beni kollarına çekip o kadar sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım. Yüzümü göğsüne gömdüm ve kendimi tamamen bıraktım. Keder, öfke ve sonunda kendimizle ve herkesle dürüst olmanın getirdiği o korkunç rahatlamayı hissettim.

Yardımcı antrenör yanımdan geçiyor ve ben Patterson'dan uzaklaşıyorum.

"Gitmek gerek."

"Ben de seninle geliyorum."

"Yapamazsın." Ellerimle yüzünü kavradım.

"Takımdan ayrılacağım," diye fısıldıyor. "Söyle artık."

"Hayır." Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Sakın yapma. Zaten yeterince büyük bir hata yaptım. Gerçekten buradan gitmem gerek. Sonra konuşuruz," dedim tamamen yıkılmadan önce.

Kendimi geri çekip koridorda hızla ilerliyorum. Bacaklarım jöle gibi olmuş. Duvarlarda asılı duran, benim gidişimi izleyen portrelerim var: Callan'ın kararlı bakışı, Hunter'ın küstah sırtışı, Patterson'ın yoğunluğu.

Arkamda, babamın ofis kapısının açılıp o kadar sertçe kapandığını duydum ki, ses boş koridorda yankılandı.

Ardından bağırış çağırışlar geliyor. Babamınkiyle Patterson'ınki arasında.

Dışarı çıkana kadar yürümeye devam ediyorum, temiz havayı içime çekiyorum.

Çirkin hıçkırıklar, ardından nefes nefese kalmalar geliyor. Sesleri bastırmak için elimi ağzıma bastırıyorum ama dalga dalga gelmeye devam ediyorlar. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey babamın hayal kırıklığı. Bana bakmaya bile cesaret edemedi.

Bunu ben seçtim. Her şeyimi kaybetmeme neden olabileceğini biliyordum, yine de yaptım. Bu duyguyu yaşamaya hiçbir şey beni hazırlamazdı.

Telefonumu elbise cebimden çıkarıp Addison'ı aradığımda sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi geliyor.

İkinci çalışta telefonu açıyor. "Garip. Tam seni düşünüyordum."

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdan tanımadığım bir ses çıkıyor.

"Kendall? Ne oldu? Neredesin?"

"Yanına gelebilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette. Sizinle tanışmamı ister misiniz?"

"Hayır. Geliyorum."

Oraya gidiş yolu bulanık geçti. Sokak lambaları gözyaşlarımın arasından aydınlandı. Onun binasının önünde bırakıldığında, uyuşmuş haldeydim. Kapıyı çalmadan önce, o kapıyı açtı.

"Aman Tanrım. Ne oldu?"

"Ben... ben..."

Beni içeriye yönlendirip kanepesine götürüyor. Köşeye kıvrılıyorum, dizlerimi yukarı çekiyorum, rimel yanaklarımdan siyah nehirler gibi akıyor. Addison'ın kucagında bir kutu mendil var ve bana birer birer uzatıyor. Soru sormuyor ya da kendimi açıklamamı istemiyor. Ben dağılırken sabırla bekliyor.

En kötü günler geçtiğinde, nefesim hıçkırma yerine kesik kesik gelmeye başladığında, ona bakıyorum.

"Sen ve Jamie ayrıldınız mı?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Ve senden nefret edeceğinden çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum, tekrar ağlayarak.

Addison'ın yüz ifadesi endişeden daha temkinli bir hale dönüşüyor. Ama gözlerini kaçırmıyor ya da geri çekilmiyor.

"Asla. Şimdi bana her şeyi anlat."

Kendall'ın binadan hızla çıktığını izliyorum ve içgüdülerim bana onu takip etmem gerektiğini söylüyor. Ama benden bunu yapmamamı istedi ve önce yapmam gereken bir şey var.

Antrenörün ofis kapısı hâlâ açık. Ona doğru ilerliyorum ve kapıdan içeri girdiğimde, antrenörün sırtı odaya dönük, masasının arkasında durduğunu görüyorum. Sanki son bir saati silmek istiyormuş gibi antrenman sahasına bakıyor.

Kendall orgazmının ortasındaydı, parmaklarımın arasında kasılıyordu ki kapı açıldı. Onun bunu böyle öğrenmesini hiç istememiştim.

Kahretsin.

Arkamdan kapıyı hızla kapatıyorum. Kapı gürültüyle kapanıyor, ama bunu istememiştim.

Arkasını döndü ve yüzü sertleşti. Yıllar boyunca Koç Hart bana bağırды, yedek kulübesine oturttu, cezalandırdı ve kusana kadar buzda kaymamı sağladı. Ama bana hiç bu kadar aşağılayıcı bir bakışla bakmamıştı.

"Şu anda sana bakamıyorum."

"Öyleyse gözlerinizi kapatın."

Kaşları yukarı kalktı.

Daha önce ona hiç karşı gelmemiştim. Buzda, soyunma odasında, her takım toplantısında onun sadık askeriydin ve sadece emirlerini yerine getirdim. Güvenini kazanmak için neredeyse on yıl harcadım, ancak bir dakikadan kısa sürede kaybettim.

"Ne yapmaya çalıştığını sanıyorsun bilmiyorum," diyor. "Ne halt ediyorsun Cross? O benim kızım! Sınırı aştın resmen."

Ona dik dik bakıyorum. "Öfkeni bitirmedin mi?"

Gülüyor. "Bu durumda herhangi bir gücünüz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Resmen takım tarafından cezalandırıldınız. Sezonun geri kalanında oynamayacaksınız."

"Neden?"

Burun delikleri genişledi ve kafasındaki damar zonklamaya başladı. "Antrenörüne itaatsizlik ettiğin için."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ah, demek beni böyle cezalandıracaksın. Tamam. Stanley Kupası senin elinde."

"Bunun için rekorundan vazgeçeceğine inanamıyorum. Bu kariyerine leke sürecek. Bunu anlıyorsun değil mi? Kazandığın tüm rekorların, yaptıkların sayesinde sana verildiğini söyleyecekler. Kayırmacılık."

Kıkırdıyorum. "Şüpheliyim. Herkes benim ve Kendall'ın yakın zamana kadar birbirimizden nefret ettiğimizi biliyordu. Ama yine de, iyi geçinmemizi istediğini hatırlıyorum. Yani, sınır nerede?"

"Kızımın iç çamaşırının dışındaydı."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Öfkesinden kudurmuştu. "İkiniz de beni imkansız bir duruma soktunuz." Masanın etrafından dolaşıp benden bir metre uzakta durdu ve bir askeri eğitmen gibi yüzüme bağırdı. "Tek bir telefonla kariyerini bitireceğim, Cross. Bu ligdeki her genel menajer bana bir iyilik borçlu. Hiçbir takımın sana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim. Yaptığın şey affedilemez."

"Ne isterseniz yapın, Koç. Ama unutmayın, eğer artık oynamazsam, kızınızla daha çok vakit geçirebilirim."

"Sabrımı zorluyorsun."

"Peki, evlendiğimizde sana Baba mı diye seslenebileceğim yoksa..."

Bu onu neredeyse çıldırttı ve yemin ederim saçları uçacak gibiydi. Elleri yanlarında yumruk oldu ve bir an gerçekten bana vuracağını düşündüm, ama bunun yerine parmağını yüzüme doğru uzattı.

"Onunla oyun oynuyorsun. Burada oturup Kendall'ı kullanarak kardeşinden intikam almana izin vermeyeceğim. İkiniz arasındaki bu rekabeti herkes biliyor—"

"Bunun böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Kardeşimle rekabet etmek için benim için önemli olan her şeyi riske

atmaya razı olacağımı mı sanıyorsun?” Soruyu rahatsız edici bir süre boyunca zihnimde tuttum. “Aslında, beni hiç tanımıyorsun. Bu, öfkenden daha çok canımı acıtıyor.”

Sanırım onu ikna etmeyi başarıyorum.

“Patterson, bir seçim yapmak zorundasın. Ya kariyerin ya da kızım. İkisini birden elde edemezsin.”

“Yanılıyorsunuz. İstediğim her şeye sahip olabilirim.”

"Kendine fazla güveniyorsun."

“Bu senin fikrin. Ben bu tesisten çıktığımda senin kontrolün sona eriyor. Bu yüzden, sezonun geri kalanında beni kadro dışı bırak çünkü yapabileceğin tek şey bu. Ama bil ki, bu sezon hepimiz ne kadar çok çalıştıktan sonra Angels takımı kaybeden olarak etiketlenirse, bu senin suçun. Oynamaya hazırım, ama sen kendi duygularınla meşgulsün.” Gözlerine bakıyorum, kontrolü kaybettiğimiz maçlarda bize milyonlarca kez kullandığı kelimeleri kullanıyorum. “Öyleyse, diyorum ki, elinden gelenin en kötüsünü yap.”

Başını salladı. "Ofisimden çık."

"Memnuniyetle."

Arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm, sonra elimi kapı koluna koyarak durdum. “Kendall’la tanıştığımız andan beri ona aşığım. Başka erkeklerle çıktığını, ikiz kardeşimle nişanlandığını ve hatta başka bir ülkeye taşındığını gördüm. Şimdi geri döndüğüne göre, onunla birlikte olma fırsatını kaçırmayacağım. Bana yapabileceğin veya söyleyebileceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. O bitirmek zorunda kalacak.” Ona geri baktım. “Yani, tüm saygısızlığımla söylüyorum, Koç, defol git.”

O cevap veremeden kapıyı arkamdan çarparak çıkıyorum.

Callan yüzünde endişe dolu bir ifadeyle bana doğru yürüdü. "Patterson, o neydi?"

Koridorda çıkışa doğru ilerlerken, "Koç beni sezonun geri kalanında kadro dışı bıraktı," dedim.

Callan kolumu tutup beni durdurdu. "Ne? Neden?"

Cevap vermiyorum.

“Patterson.” Sesi alçak. “Benimle konuş. Yarın gece sana ihtiyacımız var.”

“Bunun sebebi Kendall.”

Bana bakıyor, olayları anlamaya çalışıyor.

"Bizi toplantı odasında şakalaşırken yakaladı."

Kolumu bıraktı ve bir adım geri çekildi, yüzündeki ifadeye ise hiç hazırlıklı değildim. Hayal kırıklığı.

"Takımı hiç düşünmedin," diyor. "Playoff'lara kalmak için mücadele ediyoruz ve sen sahip olduğumuz en iyi oyunculardan birisin. Kahretsin, Cross. Bencil bir herifsin."

Yaptıklarımın sonucu bu olduğunu bilerek derin bir nefes verdim. "Özür dilerim."

"Öyle misin?" Başını sallıyor. "Sana ihtiyacımız vardı, Patterson. Hâlâ da ihtiyacımız var. Ama görünüşe göre burada kontrolü ele geçirmişsin. Aklını kullan."

Bu sözler, koçun söylediklerinden daha çok etkiledi. Çünkü Callan haksız değil. Kendall'a, saklanmaya, sahip olduklarımızı korumaya o kadar odaklanmışım ki, bana güvenen diğer herkesi unutmuştum.

"Yarın maça gelmeyince takım arkadaşları sana sorular soracaklar."

"Biliyorum."

Sesi biraz yumuşadı. "Ona nasıl baktığını gördüm. Kör değilim. Ama Patterson, bu sana her şeyine mal olabilir."

Savunabileceğim bir şey yok. Haklı.

"Aynen öyle," diyorum ona. "Nedense umurumda değil. Sahip olduğumuz şey, insanların tüm hayatları boyunca aradığı şey."

Callan uzun bir süre gözlerime bakıyor.

"Bunu düzelteceğim," diyorum ona. "Söz veriyorum."

"Nasıl?" diye soruyor ben yürümeye devam ederken.

"Henüz bilmiyorum. Bir şey düşüneceğim."

Arkamı dönüp ona baktığımda, başını sallıyordu. "Umarım buna değer."

"O."

Yaptığım şeyin ağırlığı beni tüm şiddetiyle sarıyor. Tüm yetişkin hayatımı inşa ettiğim bir kariyeri bitirmiş olabilirim. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, ama bunun altında, herkese gerçeği söyleyebileceğim için bir rahatlama hissediyorum.

Kendall Hart benim.

Telefonumu cebimden çıkarıp ona mesaj attım.

PATTERSON

Merhaba. Neredesin? Konuşmalıyız.

Bir dakika daha yanıt bekledim ve yanıt alamayınca onu aradım. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

“Ken Doll, tesisten ayrılıyorum. Dairende misin? Benim evimde misin? Seni görmem gerek.”

Ondan haber alamayınca, dairesini deniyorum ve yorulana kadar kapıyı çalıyorum. Tekrar mesaj atıyorum ve tekrar arıyorum.

Sonra onun kendi kendine girip girmediğine bakmak için çatı katındaki daireme gittim. Boştu.

Endişelenmeye başlamadan önce, olabileceği yerlerin listesini gözden geçiriyorum. Belki bir şeyler atıştırıyordur, belki de Addison'dadır.

Hemen kız kardeşime mesaj attım.

PATTERSON

Merhaba. Yalnız mısınız?

Bu genel bir metin ve eğer öyleyse, onun Örümcek Adam duyularını harekete geçirmemeli.

Mesaj balonu beliriyor.

ADDİSON

Kendall burada. Telefonunun şarjının bittiğini söyledi. Ayrıca, açıklaman gereken ÇOK şey var. Ne oluyor Patterson?! Bana her şeyi anlattı! Ne saçmalık!!!

PATTERSON

O yöne doğru gidiyorum.

Asansörle lobiye inip ön kapılardan içeri giriyorum, içeride zaten bir araba bekliyor. İlkbaharın ilk havası tenime değdiğinde ceketimi içeride unuttuğumu fark ediyorum ama geri dönüp almıyorum.

Tribeca'daki Addison'ın binasına giden yol yirmi dakikadan fazla sürüyor ve Kendall'ın telefonunun kapalı olduğunu bilmeme rağmen her saniye telefonumu kontrol ediyorum. Yüzünü görmem lazım. İyi olduğundan emin olmam gerek.

Addison'ın katına vardığımda, kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum.

Ablam içini döküyor ve yüzündeki ifade beni arkamı dönüp gitmeye itiyor. Nadiren gördüğüm bir öfke içinde. Bu, her zamanki dramatik tavrı ya da üç gün sonra ne demek istediğini anladığınızda canınızı yakacak pasif-agresif yorumları değil. Bu farklı. Acısını öfkeyle örtmeye çalışıyor.

“Hey,” diyorum.

“Bana ‘hey’ deme.” Kapı girişini vücuduyla kapatıp kollarını kavuşturdu. “Bana yalan söyledin. Aylarca.”

"Biliyorum."

"Sana aranızda bir şey olup olmadığını defalarca, açıkça sordum ve sen de yüzüme karşı yalan söyledin. Jameson da öyle yaptı. Muhtemelen sen onu buna teşvik ettiğin için."

"Sadece kendi hatalarım için özür dileyebilirim. O ise tam bir ahmak olduğu için ikimize de bir nevi borçluymuş gibi davrandı."

"Özür dilediğini duymadım." Gülüyor ama gülüşünde hiçbir komiklik yok.

"Gerçekten çok üzgünüm. Bunu bilen üçüncü kişisiniz," diyorum. "Kendall'ın babası ve Jameson'dan sonra. Durun, dördüncüsünüz. Callan'a söylediğimi unutmuşum. Kesinlikle ilk beştesiniz. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kendimi kaptırmıştım ve özellikle sezon boyunca dışarıdan herhangi bir baskı istemiyordum."

"Öyle mi? Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?" Addison bana tam bir ukalalık yapıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, belki on üzerinden dört. Daha iyi olabilirdi," diyorum ve o da şakayla karışık bana vurmaya çalışıyor.

"Beni aptal gibi gösterdin. Herkese Jameson'ı savunuyordum, ne kadar aşık göründüklerinden bahsediyordum. İkizlerin yer değiştirmesi mi? Gerçekten mi?" Sesi hafifçe titriyor ve öfkesinin altında yatan acıyı seziyorum. "Ama sanırım sana teşekkür etmeliyim çünkü onu bu kadar mutlu eden tek kişi sensin."

Kenara çekilip içeri girmeme izin verdi.

Daire, Addison'ın sürekli yaktığı elma kokulu mumun kokusuyla doluydu. Köşede tek bir lamba yanıyor, açıkta kalan tuğla duvarlara yumuşak gölgeler düşürüyordu. Kendall, omuzlarına bir battaniye sarmış, dizlerini göğsüne çekmiş halde kanepede kıvrılmıştı. Makyajı dağılmış, gözleri ağlamaktan şişmişti.

"Ah," diyorum ona tatlı bir gülümsemeyle.

Bana bakıyor.

"Merhaba," diyor.

"MERHABA."

Odanın karşısına geçiyorum ve o da bana doğru yaklaşırken beni izliyor ama kıpırdamıyor, sanki daha kötü bir haber almaya hazırlanıyor. Göz hizasına gelecek şekilde önünde diz çöküyorum.

"Seni seçim yapmaya mı zorladı?" diye soruyor. "Benimle hokey arasında mı?"

"Evet," diyorum gülümseyerek.

Gözleri hüzünlü görünüyor. "Peki, ne olmuş yani?"

"Seni seçiyorum, sevgilim."

"Patterson." Gözleri tekrar yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm. Bu tamamen benim hatam."

"Hadi ama." Ona hafifçe gülümsedim ve baş parmağımla yanağını sildim. "Artık birlikte daha çok zaman geçireceğiz. Bir yerlere seyahat etmek ister misin?"

"Ama senin geçmişin... Eğer senden uzak dursaydım—"

"O zaman yine mutsuz ve yalnız olurum, her gün ve gece seni düşünmediğimi iddia ederdim." Ellerini ellerime alıyorum. "Bunların hiçbirini umursamıyorum. Sadece seni."

"Kariyerini mahvetmene izin veremem."

"Her şey yoluna girecek." Parmaklarını sıkıyorum. "Kız kardeşimin dediği gibi..."

Addison mutfaktan cümleyi tamamlayarak, "Bütün boklar suyun yüzeyine çıkar," dedi.

Kendall yüzünü buruşturdu. "İğrenç. Bunu ondan hiç duymamıştım."

"Sekiz yaşındaydım!" Addison, Kendall'ın yanındaki kanepeye oturup ikimize de bakışlar atarak başını salladı. Kollarında bir kase patlamış mısır vardı. "Vay canına. Sizi ikinizi böyle görmek çok garip... canım."

Aşağıya doğru bir göz attım. "Gerçekten mi?"

"Şu anda en sevdiğim diziyi izliyorum," diyor bize bakarak. "Hadi bakalım. Sanki ben burada değilmişim gibi davranın."

Kendall hafifçe güldü. Sesi kırılğan gibiydi ama yine de bir şeydi. Ellerini dudaklarıma götürüp parmak boğumlarını öptüm.

"Babanıza 'git kendini becer' demiş olabilirim," diye itiraf ediyorum.

Alt dudağı titriyor.

"Dur, Ken Bebek. Atlatacak bunu. Nasıl bildiğimi biliyor musun? Çünkü seni seviyor. Çok kızgın. Yıllar içinde onu çok öfkeli gördüm ve biraz zaman alıyor ama sonunda affediyor."

"Bana babam hakkında tavsiyelerde mi bulunuyorsunuz?" diye soruyor.

Addison biraz daha patlamış mısır yiyor. "Haklı."

Ona gözlerimi devirdim.

"Yani, kendinizi Koç Hart'ın yerine koyun. Kesinlikle ihtiyacı olan yıldız oyuncusunu, gözünde hiçbir yanlış yapmayan kıymetli küçük kızıyla birlikte izledi," diyor Addison.

Kendall ona öfkeli bakışlar fırlattı.

"Kendi kızınız olsaydı nasıl olurdu diye düşünün," diyor.

Bunu hayal etmeye çalışıyorum. Neden üzgün olduğunu anlamak benim için zor değil. Kendall için en iyisini istiyor, ama beni öyle görmüyor.

"Ah, çok sinirli. Sanırım bu yüzden itibarımı zedeleyeceğini ve bir daha asla oynamayacağımı söyledi." Omuz silktim. "Denemeye çalışsın bakalım."

Kendall kollarını bana doladı ve yüzünü omzuma gömerek özür diledi. Onu tuttum ve içini dökmesine izin verdim, bu sırada Addison omzumu bir kez sıktı, sonra bize yer açmak için odadan çıktı.

Kendall derin bir nefes aldığında, dudaklarımı saçlarına bastırıyorum.

"Buz hokeyinde ağlamak yok," diyorum ona.

"Endişelenmiyor musun?" Geri çekiliyor ve gözlerinde yıldızlar parlayarak beni inceliyor.

Sırıttım ve başımı salladım. "Hayır. Hiç de değil. Hadi eve gidelim."

Bu söz üzerine kaşları yukarı kalktı.

"Yani, benimle birlikte yaşama fikrinden vazgeçmediysen tabii. Ama bil ki, bencilce de olsa, bugünden itibaren her sabah ve akşam seni yatağında istiyorum. Baban biliyor, bu yüzden artık gizli saklı işler yapmamıza veya bizi saklamamıza gerek yok. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Yanında uyanmak istiyorum. Eve sana dönmek istiyorum. Artık herkesin önünde senin Jamie'ye aitmiş gibi davranmayı bırakmak istiyorum." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Şu anda bunu herkese haykırmaya hazırım."

"Gerçekten mi?"

Ayağa kalkıp kız kardeşimin penceresine doğru yürüdüm, pencereyi açmadan önce Kendall'a şöyle bir baktım.

"New York Şehri!" diye bağırdım sokağa doğru. "Kendall Hart'ı çok seviyorum! O, hayatımın aşkı."

Ses, karşıdaki binadan yankılanıyor.

"Kimsenin umurunda değil!" diye bağılıyor biri.

"Siktir git," diye mırıldanarak pencereyi sertçe kapattım.

Arkamı döndüğümde kızım kocaman gülümsüyordu. Babasının bizi yakalamasından beri gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu.

"İşte buradasın," dedim ona doğru geri dönerken. "Bunu birlikte atlatacağız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Beni seçtiğiniz için," diyor.

"Hayır, hayır, hayır. Teşekkür ederim. Zevk gerçekten benim için. Sensiz geçen bir ömür gibi geldi bana. Ve bu gerçekten çok kötü. Seni, bizi ve bunu haftanın her günü seçeceğim."

"Ah," diye sesleniyor Addison yatak odasından.

Kendall tekrar güldü, bu sefer sesi daha da yüksekti.

"Özür dilerim, gerçekten sizi duymuyormuş gibi yapmaya çalışıyorum. Lütfen romantik anınıza devam edin. Çok tatlı. Biraz iğrenç. Ve biraz kıskanıyorum."

İşte bunun için savaştım. Her şeyimi bunun için riske attım: Onu mutlu etmek için.

Kendall'ı öptüğümde dudaklarında tuz tadı alıyorum. Gözlerine baktığımda ise, ardında başka bir şey daha var: Umut.

"Çok şanslıyım," diye fısıldıyor.

Alnımı onun alnına dayıyorum. "İkimiz de öyleyiz."

Üç gün önce babam Patterson'la beni yakaladı. Şimdi ben kıyafetlerimi katlayıp Patterson'ın şifonyerine yerleştirirken o da yatağından, beline kadar toplanmış çarşaflarla beni izliyor. Bu ışıktaki bir heykel gibi görünüyor. Onun alanında olmaya, artık birlikte yaşadığımız için bizim alanımızda olmaya hâlâ alışmaya çalışıyorum.

"Bütün çekmeceyi al, sevgilim," diyor.

"Belki yaparım."

"Bekle." Başını yana eğdi. "Bunlar kırmızı dantelli tanga mı?"

"Belki."

"Hım. Lütfen bunları en kısa zamanda benim için modelleyeceğine söz ver."

"Kesinlikle olacak. Yeter ki onları kaldıracağınıza söz verin."

"Anlaşma tamamlandı."

Ellerim katlama, istifleme ve düzenleme hareketlerini yapıyor, ama beynim arıza veriyor. Rastgele bir şekilde pencerelerden Central Park'ı görüyorum ve nerede olduğumu unutuyorum. Onun çatı katı dairesi, mermer tezgahları ve şimdiye kadar yaşadığım tüm dairelerden daha büyük bir oturma odasıyla lüksün ta kendisi. Her şey koyu ahşap ve deriyle şık ve erkeksi. Bu sabah Patterson bana kahvaltı hazırladı ve sonra büyük soyut resimlerimden birini şöminenin üzerine astık. Israr etti, sonra geri çekilip beni kollarına aldı.

"Burası ilk defa kendimi evimde gibi hissettiğim bir yer," diyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi dikkatimi dağıtarak.

Yanına gidip yatağın kenarına oturdum. "Bu yeri neden satın aldın?"

Gülüyor. "Çünkü o zamanlar havalı bir şeydi. Önemli herkes Park'ta yaşıyor."

"Burada milyarderler yaşıyor, Patterson," diyorum, sanki bilmiyormuş gibi.

Yatak başlığına yaslanmış, beni kendine doğru çekiyor. "Sevgilim, ben milyarderim."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve geriye doğru çekilerek ona baktım. "Bekle, ne?"

"Bu kadar şaşırmış gibi yapma, Ken Bebek."

"Ben... ben..."

Sanki saçma bir şey söylemişim gibi gülüyor. "Canım, babam profesyonel bir sporcuydu. Anne babam daha yürüyemez hale gelmeden her birimiz için vakıf fonları kurdular."

"Yani, siz..." diye sözümü yarıda kesip çatı katına göz gezdirdim.

Şehrin en pahalı binalarından birinde yaşıyor.

"Normal mi görünüyor?" diye sırtıyor. "Yatım olmadığı için mi?"

Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum. "Yani, hokey sözleşmeleri, sponsorluk anlaşmaları..."

"Gerek bile yoktu, hepsi yatırıldı. Dyson portföyümü yönetiyor." Sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi omuz silkti. "Bir ömür boyu harcayabileceğinden daha fazla param var."

Ona bakıyorum.

"Jameson neden bana bunu söylemedi?" diye soruyorum.

"Çünkü umursamadığınızı biliyordu," diyor. "Cross ailesinin hiçbir üyesi mali bilgilerimizi dünyaya ifşa etmiyor. Ya biliyorsunuzdur ya da bilmiyorsunuzdur, çoğu kişi bilmiyor. Böyle olması daha iyi."

"Oyunu sevdiğin için oynuyorsun," diye fısıldıyorum ve bunun aslında başka bir şeyle ilgili olmadığını neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum.

"Ve miras için de," diye ekliyor. "Bu genel menajerlerin ve antrenörlerin çoğu, oyuncuları motive etmek için parayı bir araç olarak kullanmaya çalışıyor. Bu taktik benim için asla işe yaramadı. Beni mutlu etmiyor. Zaten yeterince param var."

İsteddiği zaman çekip gidebilirdi, yatırımlarından ve miras fonundan geçinebilirdi, ama bunun yerine her gün işe geliyor ve yaralanma riskini göze alıyor.

Çenemi yukarı kaldırarak ona bakmamı sağlıyor. "Hokey benim yaptığım şey, bebeğim. Ama bu benim kimliğim değil ve beni tanımlamıyor. Yaşlandıkça, paranın gerçekten istediğim şeyleri satın alamayacağını daha çok fark ediyorum."

"Beğendin mi?" diye soruyorum.

"Dostluk. Aşk. Zaman. Sen."

Boğazım düğümleniyor ve tekrar ağlamaya başlamadan önce gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum çünkü bu hafta yeterince ağladım zaten.

Beni göğsüne çekiyor ve dış dünyadan saklanarak, birbirimize sarılıp öylece kalıyoruz. Ama komodinin üzerindeki telefonumda cevaplamaya hazır olmadığım mesajlar yanıp sönüyor. Eminim annemden ya da Addison'dandır.

"Dışarı çıkmalıyız," diyor Patterson.

Başımı kaldırdım. "Dışarıda mı? Yani herkesin içinde mi?"

"Evet, dışarıya, dünyaya. Sen ve ben," diyor. "Akşam yemeğine ne dersin?"

Kaşlarım kalktı. "Beni randevuya mı davet ediyorsun, Patterson Cross?"

Beni kollarına çekiyor. "Kesinlikle evet, öyleyim."

İki saat sonra, genellikle galalar için sakladığım bir kokteyl elbisesi giymiştim ve Patterson elimi tutarak West Village'deki şık bir İtalyan restoranına giriyorduk. Hostes onu tanıyordu ama profesyonelce davranarak bizi tuğla duvarlı bir köşe masaya götürdü. Masada mumlar titriyordu.

"Vay canına, burası gerçekten gizli bir hazine," diyorum, onun karşısındaki masaya otururken. "Romantik."

"Güzel bir kızı getireceğiniz türden bir yer," diyor göz kırparak. "Etkilendin mi?"

"Belki," dedim alt dudağımı ısırarak.

Masadan uzanıp parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Lanet olsun, çok güzelsin."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, tam o sırada bir garson geliyor.

Patterson menüye bakmadan bir şişe şarap sipariş ediyor. Tekrar yalnız kaldığımızda, kendimi gülümserken buluyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Bu... güzel. Buna ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyorum.

"Ben de."

Şarap geldi ve menü İngilizce olmadığı için Patterson benim için sipariş verdi. Günlerdir ilk defa nefes alabiliyormuş gibi hissediyorum. Saçma sapan şeylerden konuşuyoruz ve her şey yolunda gidiyor. Bana Angels'taki ilk yılında yaşanan çaylaklara yapılan şaka ritüellerinden bahsediyor. Ben de Paris'te Fransızcam berbat olduğu için yanlışlıkla bir galeri sahibini nasıl incittiğimi anlatıyorum. Gerçekten gülüyor ve bu ses tonunu çok seviyorum.

Makarna geldiğinde muhteşemdi. Beyaz sos, taze fesleğen ve sarımsaklı bir lezzetle zengin ve kremalıydı.

"Peki?" diye soruyor.

"Bu inanılmaz."

"Şehrin en iyi saklanan sırrı."

Sırıttım. "Bizim gibi mi?"

"Artık değil, sevgilim."

"Madem konu açıldı," dedim çatalımla ince spagetti makarnayı çevirerek, "ailenize söylemeli miyiz? Resmi olarak yani."

"Zaten yapıldı."

Az kalsın boğulacaktım. "Ne?"

"Birkaç gün önce annemi aradım. Magazin basını haberi yayınlamadan önce onun ve babamın benden duyması gerektiğini düşündüm."

Bu beni çok mutlu ediyor. Ailesini çok seviyorum.

"Annem ağladı." Bir yudum şarap içti. "Senin bir şekilde ailenin bir parçası olacağını her zaman bildiğini söyledi."

"Onu bunu söylemeye iten neydi?" diye soruyorum.

"Ona senin doğru kişi olduğunu söyledim," diyor kayıtsızca.

Çatalımı bıraktım. "Patterson."

"Bu doğru." diye sırttı.

Gülüşüm o kadar geniş ki neredeyse canım acıyor. "Sakın değişme."

"Böyle bir plan yapmayın," diyor.

Şişenin yarısını bitirmiştik ki telefonu titredi. Telefona şöyle bir baktı, sonra kimin aradığına bakmadan sessize aldı.

"Bu gece çok popüler," diyorum.

"Her zaman." Makarnadan bir lokma daha alıyor. "Callan yarınki maçla ilgili sürekli mesaj atıyor. Hunter buzda takla attığı bir video gönderdi, bunun hiçbir şeyle alakası yok. Smiley ise ölüp ölmediğini soruyor."

"Onlara neler olup bittiğini anlattın mı?"

“Biliyorlar.” Omuz silkerek, “Baban bir açıklama yaptı. Callan onlara gerçeği söyledi.” dedi.

Mum ışığında onu izliyorum ve bunun ne kadar farklı bir his olduğunu düşünüyorum.

"Bana öylece bakıyorsun," diyor tabağından başını kaldırmadan.

Elimden bir şey gelmiyor.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Ken Bebek," diyor. "Bana böyle gözlerle taciz etmeye devam edersen tatlıya kadar gelemeyiz."

"Belki de istediğim tek tatlı sensin."

Sırıtarak, "O çiftin yediği tiramisuyu gözünüze kestirmiş olmanıza rağmen mi?" diye sordu.

"Harika görünüyor, değil mi?"

Boş tabaklarımız masadan kaldırılırken, Patterson gözlerini benden ayırmadan söze başladı: "Bir tiramisu ve iki espresso alacağız."

Sunucu başını sallayıp ortadan kayboldu.

Patterson masanın benim tarafına yanıma geliyor. Eli masanın altından bacağımı buluyor ve avucu ince elbisemin kumaşından bile sıcak geliyor. Parmakları tenimde tembelce daireler çizirken, dikkatimi zorlukla toplayabiliyorum.

"Sen baş belasısın," diyorum ona.

"Ve nedense bundan zevk alıyorsunuz."

"Suçluyum," diye fısıldıyorum. "Bana dokunduğunda tüm vücudum alev alıyor."

Eli yukarı doğru kayıyor. "Öyle mi?"

Daha fazla ilerlemesine izin vermeden bileğini yakaladım. "Uslu dur."

"Asla."

Sesindeki meydan okuma bana heyecan veriyor.

"Köşe bir bölmede, masa örtülü bir alanda, gözlerden uzak bir şekilde oturuyoruz. Kimse bizi göremez," diyor kalın bir ses tonuyla.

"Çocukça bir oyun," diyorum kısık bir sesle.

"Ken Bebek." Beni mükemmel bir şekilde taklit ediyor, sonra nefes almakta zorlandığımda gülüyor.

Odaya şöyle bir göz attım ve kimsenin bize dikkat etmediğini gördüm. Hepsi kendi küçük dünyalarıyla meşguldü.

"Açık alanda olmamız, gizlice bir şeyler yapamayacağımız anlamına gelmiyor," diyor kulağıma. "Rahat ol."

Parmakları elbisemin etek ucunun altına kayıyor ve ben de masanın kenarını kavıyorum. Nefes alışverişimdeki her titremeyi ezberliyormuş gibi beni izliyor ve bundan fazlasıyla zevk alıyor. Kahretsin, ben de öyleyim ve ses çıkarmamak için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Onu durdurmalıyım. Ama durdurumuyorum. Durdurmak istemiyorum.

"Bacaklarını biraz daha aç benim için," diye fısıldıyor kulağıma ve sesindeki emir beni canlandırıyor.

Fazla düşünmeden yapıyorum, tam da olması gerektiği kadar yer değiştiriyorum. Parmakları ince danteli yana doğru çekiyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz.

"Ben de senden nefret ediyorum," diyor, parmağını vajinamın içine doğru kaydırırken.

Hiçbir şeyden dolayı neredeyse boğuluyordum.

"Ama, aman Tanrım, sırlıslık olmuşsun."

"Biliyorum," dedim kısık bir sesle.

"Bütün bunlar biraz makarna ve mum ışığından mı kaynaklanıyor?"

"Bütün gece bana sanki beni yiyip bitirmek istiyormuşsun gibi bakmandan dolayı."

"Evet, öyleyim."

İki parmağını içime sokuyor ve neredeyse yıldızları görüyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Kendini ele verme," diyor alçak sesle, ense tüyleri boynuma sürtünerek.

Garson tiramisumuzla masanın kenarına geldi ve ben donakaldım, ama Patterson kıpırdamadı. Parmakları içimde kıvrılırken, garsona kayıtsızca sırıttı.

"Teşekkürler," diyor Patterson, hiç de rahat bir tavırla.

"Eğlence."

Garson tatlıyı masaya bırakıp uzaklaştı ve ben o kadar derin bir nefes verdim ki bayılmadığıma şaşırdım.

"Sınırları zorlamayı seviyorsun," diyorum.

"Sen de öyle." Klitorisimi okşuyor ve nefes nefese kalışımı öksürük gibi gizlemek zorunda kalıyorum. "Tatlını ye, bebeğim."

O, boşta kalan eliyle bir çatal alıp tiramisudan bir lokma koparıp dudaklarıma götürürken içimden bir inilti çıkmasını diye kendimi zor tutuyorum.

"Ağzınızı biraz daha açın."

Bir şekilde, ağzımdan bahsetmediğini biliyorum, bu yüzden bacaklarımı daha da açıyorum ve o beni beslerken ona tüm benliğimi veriyorum. Dilimdeki zengin mascarpone peyniri ve içimde yükselen zevkin birleşimi neredeyse dayanılmaz.

"Nasıl?" diye soruyor.

"Çok güzel." Sesim bana aitmiş gibi gelmiyor.

"Daha fazla?"

Yalvarmaya hazırlanarak başımı salladım.

Bana bir lokma daha, sonra bir lokma daha yediriyor, bu sırada parmaklarıyla beni sürekli beceriyor ve ben de normal görünmeye çalışıyorum. Dudaklarımı peçeteyle siliyorum, o sırada başparmağı klitorisimi yavaşça, düşünmemi imkansız hale getiren dar daireler çizerek okşuyor.

Her yaklaştığımda geri çekiliyor, hızını yavaşlatıyor, ta ki çığlık atmak isteyene kadar. Sonra beni tekrar tahrik ediyor, her seferinde biraz daha yükseltiyor, beni uçurumun kenarına yaklaştırıp sonra geri çekiyor. Bu bir işkence, ama aynı zamanda şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey. Çok fena tahrik oluyorum.

"Senin gelmeni izlemek istiyorum," diyor kulağıma, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Tam burada. Benim için sessiz kalabilir misin?"

Şu an kelimeler yetmiyor.

Hızını artırıyor ve ben mum alevine bakıp titremesini izliyorum, bacaklarımın arasında oluşan baskıdan başka her şeye odaklanmaya çalışıyorum. Patterson'ın parmakları hareket etmeye devam ederken, bir çift tuvalete giderken masamızın yanından geçiyor.

Çöktüğümde, o kadar şiddetli bir darbe alıyorum ki görüşüm bulanıklaşıyor. Patterson'ın ağzı benimkini kapatıyor, tutamadığım inlemeyi yutuyor ve masanın altında onun uyluğunu o kadar sıkı tutuyorum ki morluklar bırakabilirim. Bütün vücudum parmaklarının etrafında kasılıyor ve o hala içimde hareket ediyor, şimdi daha yavaş, her nabzı uzatıyor, ta ki birinin nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını ayırt edemeyene kadar.

Kalabalık bir restoranda değilmişiz gibi, beyaz bir masa örtüsünün altında dağılıyormuşum gibi değilmişim gibi beni öperken, vücudumda minik titremeler hissediyorum. Başparmağı bir kez daha klitorisime dokunuyor ve ben ona doğru irkiliyorum ama o geri çekilmiyor. Beni orada

tutuyor, iki parmağı derine kadar giriyor, ağzı benimkine değdikçe ben de boşalıyorum. Şarap, espresso ve onun tadını alıyorum ve öpüşme bittiğinde, nasıl nefes alacağımı hatırlamam gerekiyor.

“Hım. İşte benim kızım.” Elini çekip parmaklarını dudaklarına götürüyor ve gözlerime bakarken dudaklarını yalıyor. “Tiramisudan daha güzel.”

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Hâlâ bu gezegende olup olmadığımı bile emin değilim.

Tatlıyı bitirdikten sonra garson güler yüzle yanımıza geldi. "Başka bir şey ister misiniz?"

Patterson bana baktı. "Başka bir şey ister misin, tatlım?"

"Tamamen memnunum," diyorum tatlı bir gülümsemeyle.

Hesabı ödüyor ve beni ayağa kaldırıyor, dizlerim titreyince de dengemi sağlıyor. "Nasıl geçti?"

"Bir deneyim," diye fısıldıyorum. "Bu benim için bir ilk."

"Beş üzerinden beş yıldız mı?"

"Evet," diyorum.

İçimde olan parmağını burnuna götürüp içine çekti, sonra parmaklarını benimkilerin arasına geçirip beni kapıya doğru yönlendirdi. "Ve düşünsene, eğlence daha yeni başlıyor."

Dışarı çıktığımızda, hâlâ havada süzülüyordum, hâlâ artçı şokların vücudumda yankılandığını hissediyordum. Patterson'ın kolu belime dolandı ve ona yaslandım, nasıl görüldüğümüzü umursamadan, vücudumun hâlâ titreşmesinden başka hiçbir şeyi umursamadan.

Sonra flaşlar parlamaya başlar.

"Karşıya geçin! Buradan!"

"Kendall Hart! Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Bu durum ne zamandır devam ediyor?"

On tane, belki daha fazla, her açıdan bize doğrultulmuş kameralar var. Patterson'ın şoförü yirmi metre ötede park etmiş, siyah SUV kaldırımında rölantide çalışıyor, ama bu kadar çok fotoğrafçı yolumuzu tıkadığında yirmi metre sanki bir mil gibi geliyor.

Daha fazla zamanımız olacağını sanıyordum. Tek istediğim bir geceydi. Sirk başlamadan önce kendimiz olabileceğimiz bir gece.

Patterson beni kendine doğru çekiyor. "Yürümeye devam et."

Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Jameson'la iki yıl geçirdim, hayır etkinliklerinde, hokey maçlarında ve birileri onu akşam yemeğinde

tanıdığında rastgele salı akşamlarında kameralara gülümsedim. Ama Patterson, Jameson'dan çok daha büyük bir haber ve bu sorular daha acımasız, kışkırtmak için tasarlanmış.

"Koç Hart, kızıyla birlikte olduğun için mi seni cezalandırıyor?"

"Kendall! Jameson Cross ile nişanlı değil miydin? Aile içinde kalmasını mı istiyordun?"

Yüz ifademi nötr tutuyorum ve gözlerimi ileriye dikiyorum. Tepki vermiyorum. İletişime geçmiyorum. Onlara manşet yapabilecekleri hiçbir şey vermiyorum.

"Daha da yaklaşırsan seni yere sererim." Patterson'ın sesinde, genellikle pervasız bir şeyin öncesinde gelen o keskinlik var, bunu hemen anlıyorum.

Şoförü şimdi SUV'den indi ve bize doğru geliyor, ama fotoğrafçılar yerlerinden kıpırdamıyor. Güvenliğe alışkınlar. Yasal sınırı aşmadan ne kadar yer kaplayabileceklerini tam olarak biliyorlar.

"Kendall, babanın bu ilişkiyi desteklemediği doğru mu?"

"Jameson'ı aldattın mı?"

Patterson'ın beni kavrayışı sıkılaştırırken ben başımı dik tutuyorum.

"Onları görmezden gel," diye fısıldıyorum. "Yürümeye devam et."

Şoförü bir kolunu uzatarak yol açıyor. Patterson beni arka koltuğa yönlendiriyor ve ardından kendisi de oturuyor. Kapı kapanıyor ve sesleri ile flaşlar aniden kesiliyor.

SUV araç kaldırımdan uzaklaşırken, fotoğrafçıların dikiz aynasında küçülerek, biz trafiğe karışıp gözden kaybolana kadar fotoğraf çekmeye devam ettiklerini izliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Patterson.

"İyiyim." Bu bir yalan değil. "Buna alışkınım."

"Kardeşimle birlikte olduğun zamandan farklı. Jamie, antrenörünün kızıyla birlikte olmuyordu." Gülüyor ama kahkahasında hiçbir espri yok. "Hikaye çok güzel. İkiz kardeşler. Antrenörün kızı. Yıllarca süren bir geçmiş. Bundan sonuna kadar faydalanacaklar."

"Biliyorum." Başımı omzuna yasladım. "Ne derlerse desinler umurumda değil. Yeter ki sen ve ben iyi olalım."

"Dünyaya karşı biz karşı karşıyayız, Ken Bebek." Elime uzanıp parmaklarını benimkilerle kenetledi ve parmak boğumlarımı öptü.

SUV, Midtown'da süzülerek ilerliyor ve ben de şehrin bulanık görüntüsünü renkli camlardan izliyorum. Akşam yemeğinden aldığım keyif azalıyor, yerini gerçeklik baskısı alıyor.

İçeri girdiğimizde çatı katı sessizdi. Patterson arkamızdan kapıyı kilitledi ve ben de yorgunluktan umursamıyordum, topuklu ayakkabılarımı antrenin ortasında çıkardım.

"İçki ister misin?" diye soruyor.

"Lütfen."

İkimize de viski dolduruyor ve kanepeye oturuyoruz, bacaklarım onun kucağına uzanmış, eli de ayak bileğimin üzerinde. Uzun bir yudum alıyorum ve yakıcı hissin geçmesini bekliyorum.

Telefonu titriyor. Sonra tekrar. Sonra art arda üç kez daha. Ekranı bakıyor ve geriliyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Fotoğraflar zaten yüklendi.

Telefonu bana gösterecek şekilde çevirdi. Tüm magazin sitelerinde restorandan çıkarken çekilmiş aynı fotoğrafımız vardı; kolu benim etrafımda, yüzüm kızarmıştı.

Başlık şöyle: ANTRENÖRÜN KIZI, ANGELS HOKEY TAKIMININ YILDIZIYLA GİZLİCE ÇIKIYOR.

"Çok hızlı oldu," diye fısıldadım.

Patterson telefonunu ekranı aşağı bakacak şekilde sehpanın üzerine fırlattı. "Gelecek hafta konuşacak yeni bir şeyleri olacak."

Ama eli ayak bileğimi daha sıkı kavıyor ve biliyorum ki o da benim kadar buna inanmıyor.

Kendall'a medyanın konuyu bırakacağını ve takıntı haline getirecek yeni bir şey, yerden yere vuracak başka birini bulacağını söyledim. O bitkin ve korkmuştu ve umut verici bir şey duymaya ihtiyacı vardı, bu yüzden medyanın tahmin edilemez olmasına rağmen ikimize de bunu verdim.

Fazlaca umutluydum.

Salı sabahı, akşam yemeği randevumuzdan üç gün geçti ve yüzüm hala şehrin her yerindeki ekranlarda. Jameson, sürekli mesaj bombardımanına maruz kaldığı için sinirli. Bu tam anlamıyla bir felaket.

Artık uyuyamadığım için şafak sökmeden mutfaktayım. Zihnimi sakinleştirmek umuduyla bu sabah koşu bandında beş mil koştum ve ağırlık kaldırdım, ama işte buradayım, görmezden gelmem gerektiğini bildiğim haber başlıklarına bakıyorum.

PUCK BUNNY Mİ YOKSA POWER PLAY Mİ: ANGELS'IN ÇÖKÜŞÜNÜN ARKASINDAKİ ŞEYTAN

Kendall'ın peşine düşüyorlar, geçmişini, kariyerini ve Jameson'la olan ilişkisini didik didik inceliyorlar. İşte bu kısım telefonumu duvara fırlatmak istememe neden oluyor çünkü onların birlikte çekilmiş fotoğraflarını görmek beni hâlâ unutmak istediğim bir döneme götürüyor.

Bensiz takım üç maç kaybetti. Her birini bu koltuktan, Kendall'la birlikte, karşı takımda oynarken, nefesimizi tutarak, sonucun değişebileceğini umarak izledim. Ama değişmedi.

Telefonumu tezgahın üzerine yüzüstü koydum ve kahve makinesini çalıştırdım çünkü başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu. Çatı katı sessizdi ve sabahın erken saatlerindeki ışık pencerelerden içeri sızıyordu. Kendall hâlâ yukarıda, yatak odamızda uyuyordu. Son zamanlarda çok uyuyor, bu da beni endişelendiriyor. Çünkü Kendall mutlu olduğunda resim yapıyor, mırıldanıyor, daha çok gülüyor. Uyku onun saklanma şekli.

Kahve hazır oluyor, ben de bir fincan dolduruyorum ve uyandığında içmesi için tezgahın üzerine bir kupa bırakıyorum. Dizüstü bilgisayarımı kanepeye yerleştiriyorum.

Birkaç saat içinde, halkla ilişkiler sorumlumun gönderdiği özel bir ESPN röportajım var. O ve menajerim, ezberlemem gereken konuşma noktalarını ve şu gibi talimatları içeren bir liste verdiler: Sakin ve tarafsız kalın, kişisel hiçbir şeyi doğrulamayın. Mümkün olduğunca hokeye geri dönün. Bunları iki kez okudum ve durumu daha da kötüleştirmemeyi umarak dizüstü bilgisayarı kapattım. Dikkatler üzerimde olduğu için, sözlerim çarpıtılacak ve kavgayı sürdürmek için kullanılacak.

Kendall saat sekiz civarında merdivenlerden aşağı indi, üzerinde benim tişörtüm vardı, başka hiçbir şey yoktu. Saçları başının tepesinde dağınık bir topuzdu. Ona bıraktığım kupaya kahve doldurdu ve yanıma gelmeden bir saniye önce üfledi. Hiç beklemeden kucığıma oturdu, bacaklarını üzerime attı.

"Günaydın," diyor.

"Günaydın." Onu öpüyorum. "Nasıl uyudun?"

"Tamam aşkım."

Yalan söylüyor. Gözlerinin altındaki gölgelerden bunu görebiliyorum ama biliyorum ki onu rahatsız eden şey hakkında, yani babası hakkında konuşmaya henüz hazır değil.

"Röportaj saat onda," dedim ona. "İzlemek zorunda değilsin."

"İstiyorum." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Söyleyeceklerini prova ettin mi?"

O bana sürtünüyor ve ben de gülümsüyorum, onun altında sertleşiyorum.

"Babanızla benim aramızda görüş ayrılığı olduğunu, onu bir antrenör olarak saygı duyduğumu ve özel hayatımın özel olduğunu" belirtmek isterim.

"Bu çok kişisel bir konu," diyor.

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum. "Onu ulusal televizyonda kötülemeyeceğim. İçimden bir ses bunu yapmak istese bile."

Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra kahvesini kanepenin yanındaki küçük sehpaye bıraktı. "Annem aradı."

"Bunu bana söylemedin." Ellerimi kalçalarına koydum.

"Cevap vermedim." Ellerini göğsümde gezdirdi. "Sürekli mesaj atıp bu sorunu ailece çözmemiz gerektiğini söylüyor. Ama benimle konuşmak isteseydi, kendisi arardı. Aramadı."

"Ken Bebek—"

"Onun bu durumu düzeltmeye çalışmasını dinleyemem, çünkü o telefonu bile açmıyor"—sesi titiyor—"kendi kızına ulaşamayacak kadar gururlu."

Ona annesinden kaçınmanın işleri daha da zorlaştıracaklarını söylemek istiyorum, ama aynı zamanda incindiğini de biliyorum. Konuşmaya zorlanmadan, bu durumu atlatması için zamana ihtiyacı var.

"Kendimi suçlu hissediyorum," dedim onu öperken. "Bu karmaşanın sebebi benim. Senin kaybedeceğin benden daha fazlaydı."

Bana doğru eğildi ve birlikte oturup pencerelerden şehrin uyanışını izledik.

"Benimle seviş," diyor ve ben onu tekrar kanepeye yatırıyorum.

Sabahın geri kalanında hiç konuşmuyoruz. Bunun yerine, birbirimize ve zevke dalıyoruz. Saat dokuzu gösterdiğinde giyiniyorum ve şoförüm beni toplantıma götürüyor.

Mikrofonumu takıp televizyona hazır hale gelmem on beş dakika sürüyor. Halkla ilişkiler sorumlum bana "ulaşılabilir ama başarılı" görünmemi sağladığı için (bu ne anlama geliyorsa) dik duruyorum, omuzlarımı geriye atıyorum. Tam saat onda, röportajcı içeri giriyor ve yirmi yıldır hokey haberleri yapan muhabir Diana Walton ile yüz yüze geliyorum.

Her zamanki gibi nezaket sözleriyle vakit kaybetmiyor. "Patterson, görevden uzaklaştırılmanızla ilgili çok fazla spekülasyon var. Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Koç Hart ile görüş ayrılığımız var. O bunu itaatsizlik olarak görüyor." Sesimi sakın tutuyorum. "Söylemeye hazır olduğum tek şey bu."

"Bazı kaynaklar bunun kızıyla ilgili olduğunu söylüyor. Kendall Hart ile bir ilişkiniz olduğunu doğrulayabilir misiniz?"

"Özel hayatımın özel olduğunu teyit edebilirim," diyorum ve bu sözler ağzımdan kolayca dökülüyor.

“Yani, Kendall Hart ile çıkmıyorsunuz? Ama bu hafta sonundan fotoğraflar—”

“Fotoğraflarımız, özel bir akşam yemeğinden sonra bizi takip eden fotoğrafçılar tarafından iznimiz olmadan çekildi. Söyle bana Diana, akşam yemeği yediğin her kişiyle mi çıkıyorsun?” Sesime hafif bir sertlik kattım çünkü kolay lokma olmadığımı bilmelerini istiyordum.

Diana ustaca bir şekilde konuyu değiştiriyor. "Peki ya takım? Angels sensiz üst üste üç maç kaybetti. Bunun için herhangi bir sorumluluk hissediyor musun?"

Buz hokeyiyle ilgili sorular düşündüğümde daha zormuş aslında. Ona dik dik bakıyorum. "Buz üzerindeyken elimden gelenin en iyisini yapmak benim sorumluluğum. Şu anda buz üzerinde değilim." Omuz silkiyorum.

“Takım cezanız kaldırılırsa oynar mıydınız?”

Bu soruyu uzunca bir süre düşünüyorum. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

Kamera operatörlerinden birinin nefesini tuttuğunu duyuyorum, bu da herkesin o yorum hakkında konuşacağı anlamına geliyor.

"Bekle, emekli mi oluyorsun? Kişisel rekorunu kırmaya çok yaklaştın, ama aynı zamanda Nick Banks'in lig rekorunu da geçtin."

Adı geçtiğinde gülümsüyorum. "Geleceğe dair kararlarım şu an için belirsiz."

“Ama siz şu anda sözleşme yenileme görüşmelerinin ortasındasınız.”

“Haklısın. Bu da Dennis ile benim aramda bir mesele.”

Uzun bir süre beni izledi. "Koç Hart'ın yanlış bir karar verdiğini düşünüyor musun?"

Soruyu düşünmek için bir an duraklıyorum. "Bence o, kendisine pahalıya mal olsa bile istediğini yapan bir adam. Aslında bu özelliğine saygı duyuyorum. Sözünün eri. Artık bunu yapan çok fazla antrenör yok. Yine de bu, onunla aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor."

Röportaj birkaç dakika sonra sona eriyor.

"Medya eğitiminiz mi? Vay canına," diyor. "Kimse sizi tuzağa düşüremez."

"Buzun üzerinde ya da dışında," diyorum ona ayağa kalkıp gerinirken.

"Anla bakalım evlat. Hokeyin ilgi çekici kalması için senin gibi bir yıldızla ihtiyacı var," diyor bana ve uzaklaşıyor.

Mikrofonu elimden aldılar ve ucuz bir eğlenceymiş gibi binadan dışarı çıkarıldım.

Eve doğru giderken Kendall, şövalesinin başında ağız ve boğaza benzeyen bir şey resmediyordu.

Ağzım. Boğazım.

Ona doğru yaklaştıkça, onu ve sanat eserlerini hayranlıkla izlerken gülümsüyorum.

"Bu, sizin ve Addison'ın birlikte kurduğu galeri için mi?"

"Evet, sanırım başladığım koleksiyona daha fazla parça eklemeye çalışacağım. Belki de odayı sizin parçalarınızla doldurabilirim."

"Bu fikre bayıldım," diyorum.

"Peki, nasıl geçti?" diye soruyor.

"İzlediğini sanıyordum," diyorum ona.

"Evet, öyleydi. Ama televizyondaki Patterson benim erkek arkadaşım değil. Onu tanımıyorum. Nasıl geçtiğini soruyorum."

"Hızlı. Sinir bozucu. Dürüst olmak gerekirse, röportaj yapmaktan nefret ediyorum."

"Ama bu konuda çok iyisin," diyor.

"Yaptığım her şeyde iyiyim," diyorum ona, bir öpücük çalarken.

"Katılmıyorum." Fırçasını bırakıp resim yapmaya başladı.

Haber öğlen saatlerinde spor kanallarında yayınlanmaya başladığında, Kendall resim yapmak için misafir odasına çekilmiş oluyor ve ben de yalnız başıma, bir bağımlı gibi sosyal medyayı sürekli yeniliyorum. Manşetler birkaç dakika içinde gelmeye başlıyor.

PATTERSON CROSS, GÖREVDEN UZAKLAŞTIRILMASI
KONUSUNDA SESSİZLİĞİNİ BOZDU
"O, İSTEDİĞİNİ YAPAN BİR ADAM": CROSS, ANTRENÖR HART
HAKKINDA KONUŞTU
ANGELS YILDIZI, ANTRENÖRÜN KIZIYLA OLAN AŞK
İLİŞKİSİNİ DOĞRULAMAYI REDDETTİ

Yorumlar ikiye bölünmüş durumda; bir yarısı beni kibirli ve hak iddia eden biri olarak nitelendirirken, diğer yarısı Koç Hart'ı kendi takımını sabote eden bir tiran olarak adlandırıyor. Diğerleri ise Kendall'ı Cross kardeşlerle ilişki kuran bir fahişe olarak nitelendiriyor.

Callan'dan bir mesaj geldi, soyunma odasının bu akşamki maç için gergin olduğunu ve herkesin diken üstünde yürüdüğünü söylüyordu. Ona cesaret verici sözler gönderdim ve telefonumu koltuğun minderine fırlattım.

Bu beni çıldırttı. Spor salonuna gidip bu huzursuz enerjiyi atmalıyım ama bunun yerine Kendall'ı buldum.

"Sanırım sana ihtiyacım var," diyorum ona.

Yaptığı işi hemen bırakıyor ve hem hiçbir şeyden hem de her şeyden konuşuyoruz.

Saat iki civarında Addison'dan bir mesaj aldım.

ADDISON

Spor haberlerini açın. Hemen şimdi.

Kendall'a gösteriyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Merakıma yenik düştüm ve kumandayı kapıp kanalı değiştirdim. Röportajımın tekrarını veya beden dilimi inceleyen bir başka yorumcu panelini bekliyordum. Bunun yerine, Damien Blackwell'in yüzü ekrana geldi ve tüm vücudum kaskatı kesildi.

Bir stüdyoda bir yerlerde, Cobras kapüşonlusu giymiş ve onu tanıdığım günden beri yüzünden silmek istediğim o kendinden memnun sırtışıyla oturuyor. Alttaki çubukta şunlar yazıyor: DAMIEN BLACKWELL, ÇAPRAZ ASKIYA ALMA HAKKINDA KONUŞUYOR.

"...Cross'un özel muamele gördüğünü başından beri söylüyordum," diyor Damien. "Ve şimdi nedenini biliyoruz."

Röportajcı öne eğildi. "Bunu biraz daha detaylandırabilir misiniz?"

"Herkesin Kendall Hart ile Jameson Cross'un birlikte olduğunu sandığı fotoğraflar mı?" Damien'in sırtışı daha da genişliyor. "O Jameson değil. O Patterson. Kendall ve Patterson'ın aylardır birlikte olduklarını doğrulayabilirim. Koç bunu biliyordu ve onları korudu."

Yüzümden kan çekildi.

"Yani Koç Hart'ın bu ilişkiden haberdar olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Nasıl olmasın ki? Bütün durum bir şaka. Patterson kuralları çiğniyor, herkesin arkasından koçun kızıyla çıkıyor ve bu ortaya çıktığında ne oluyor? Biz playofflar için mücadele ederken o kız arkadaşıyla takılmak için küçük bir tatile çıkıyor." Damien, ellerimi yumruk yapmama neden olan bir tiksintiyle başını sallıyor. "Cross'u buzda, dürüstçe yenmek istiyorum. Koç Hart'ın kızının aşk hayatını kontrol edememesi yüzünden rekorlarının bana verilmesini istemiyorum."

Röportajcının kaşları birden yukarı kalktı. "Bunlar ciddi iddialar."

"Bunlar doğru. Herkese sorun. Patterson Cross yıllardır dokunulmazdı. Kabul etmekten nefret etsem de, ligin en iyilerinden biri. Cezası, itibarını

kurtarmaya çalışan Koç Hart için bir hasar kontrolü,” diyor, bunun her saniyesinin tadını çıkararak. “Herkes bunu biliyor. Belki de emekli olma zamanı gelmiştir?”

Damien'in bu uzaklaştırma kararının da saçmalık olduğunu söylemesini duyduğumda ağzım açık kaldı. Ama gerçekleri yalanlarla karıştırıyor ve işte o zaman durumun bağlamı karmaşıklaşıyor. Tahmin yürütüyor, dedikoduları, magazin fotoğraflarını ve Kendall hakkında kötü konuştuğum için yüzünü dağıttığım zamandan kalma incinmiş egosunu bir araya getiriyor.

“Patterson Cross'un tekrar buz pistine çıkarılması gerekiyor ve Antrenör Hart'ın derhal emekli olması gerekiyor.”

Kendall da benim kadar şokta.

"Bunu duydun mu?" diye soruyorum.

“Alacakaranlık kuşağında yaşıyoruz ve Damien seni geri kazanmaya çalışıyor.” Başını sallıyor. “Babamın sporu bırakması gerektiği fikrini yaymasından hoşlanmıyorum.”

"Evet. Bu kısım beni çok sinirlendiriyor."

Ekranı bakıyor, Damien hâlâ ağzını açıp duruyor. Benim onu nasıl dövdüğümün tekrarını gösteriyorlar ve Damien daha da canlanıyor. Elleri hareket ediyor ve yüz ifadesi sahte bir endişeye dönüşüyor.

Röportaj, olayı on iki farklı yöne doğru yorumlamaya başlayan bir yorumcu paneline geçiyor.

“...Burada Romeo ve Juliet durumu yaşanıyor; arabacının kızı babası ve annesi arasında kalmış durumda—”

“... kayırmacılık ve Cross'un ayrıcalıklı muamele görüp görmediği konusunda ciddi soruları gündeme getiriyor—”

“...eğer bu iddialar doğruysa, Koç Hart'ın güvenilirliği tamamen sarsılır —”

Tekrar sesini kapatıyorum çünkü bir saniye daha dinleyemiyorum. Kendall kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı, sadece orada oturmuş, hayatının yabancılar tarafından paramparça edilmesini izliyor.

“Ken Bebek—”

“Böyle olmaması gerekiyordu.” Sözler ağzımdan hızla döküldü. “Bütün bunlar. Ceza. Kayıplar. Şimdi de Damien. Manşetler. Babam. Ne zaman bitecek bu?”

Ona verecek bir cevabım yok.

“Seni kıskandırmak için yılbaşı gecesini Damien'ı öpmemeliydim. Ona koz verdim. Ben—”

“Hey.” Yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmasını sağladım. “Damien Blackwell, sürekli olarak önemli her istatistikte onu yendiğim için sinirlenmiş, ikinci bir pislik. Bunu senin yaptığın bir şey yüzünden yapmıyor. Bana zarar vermek için bir fırsat gördü ve bunu değerlendirdi.”

“Ama babam—”

“Baban kendi seçimlerini yaptı. Seni yasaklamayı ve beni yedek kulübesine oturtmayı seçti. Bana sorun diyerek bir açıklama yapmayı seçti. Gururunun takımının playoff şansını mahvetmesine izin vermeyi seçti.” Gözlerine bakıyorum ve beni duyduğundan emin oluyorum. “Bunların hiçbirisi senin suçun değil.”

“Bu öfkenin onu her şeyini kaybetmeye sürükleyeceğinden çok korkuyorum.” Gözleri şimdi yaşlı. “İtibarı. Kariyeri. Playofflar. Eskiden en sevilen antrenörlerden biriydi ve şimdi sanki ona sırt çeviriyorlarmış gibi hissediyorum.”

“Bu durumda kimse güvende değil. Odak noktası hızla değişiyor, ne tıklanma ve bağlılık sağlayacaksa o oluyor. Hokeyin dışındaki dünyada gezinmek hala bir oyun.”

“Her şeyini kaybedecek.”

“Biliyor musun, asla kaybetmeyeceği şey ne?” Baş parmağımla yanağından bir damla gözyaşını siliyorum. “Seni. Çünkü bu olayda ne olursa olsun, sen her zaman onun kızı olacaksın ve o da her zaman baban olacak. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Peki ya işi? Belki. Ama bunlar onun verdiği kararlar. Senin değil. Benim değil. Onun.”

Gözlerini kapatıyor ve gözyaşları akıyor. “Babamı çok seviyorum ve onu böyle üzgün görmek hoşuma gitmiyor.”

“Biliyorum. Bunun yaşanmasına çok üzıldüm.”

Onu göğsüme çekip ağlarken tutuyorum. Vücudu titriyor ve konuşmuyorum çünkü söyleyecek bir şey yok. Onu tutuyorum, dağılmasına izin veriyorum ve kendime söz veriyorum ki, bu bittiğinde, bir daha asla üzülmemesini sağlayacağım.

Televizyon sessiz modda çalışmaya devam ediyor, ekranın alt kısmında haber başlıkları sonsuz bir döngü halinde kayıyor. Bunu görmezden gelip kollarımda tuttuğum kadına odaklanıyorum.

Nefes alışverişi düzene girdiğinde, pencerelerin dışındaki ışık altın rengine bürünmüştü. Başını kaldırıp elinin tersiyle yüzünü sildi, gözleri

kızarmış ve şişmişti.

"Özür dilerim," diyor.

"Özür dileme."

"Gömleğini tamamen ıslattım."

"Çıkarmamı isterseniz, söylemeniz yeterli."

Bu beni güldürüyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

"Bekleyip nasıl gelişeceğini göreceğiz." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ve bunun bizi mahvetmesine izin vermeyeceğiz. Medya kaos istiyor. Dedikodu siteleri bizim öfkelenmemizi istiyor." Gözlerine baktım. "Yapabileceğimiz en iyi şey beklemek."

Başını salladı. "Addison'ı aramalıyım. Bana on beş kere mesaj attı."

"Malısın."

"Belki de..." Tereddüt ediyor. "Belki de annemi geri aramalıyım."

"Ancak hazırsanız."

Telefonuna uzanıp uzun süre ona bakıyor, baş parmağı rehberindeki kişilerin üzerinde geziniyor. Sonra telefonu bırakıp başını sallıyor.

"Buna ayıracak enerjim yok. Bunu gecenin geri kalanında unutabilir miyiz? Yemek sipariş edelim, inanılmaz bir seks yaşayalım ve birlikte çürüyelim? Yarın yeni bir gün."

"Benim dilimi konuştuğunda çok hoşuma gidiyor." Kumandayı alıp televizyonu kapatıyorum. "Ne yemek istersin?"

Omuz silkti.

"Sana bir sürpriz yapacağım," diyorum ona.

Yemeği beklerken bedeni benimkine yaslanıyor. Happy Gilmore izliyoruz ve her güldüğünde ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum.

Onu besliyorum, mutlu ediyorum ve sonra birlikte sıcak bir banyo yapıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır geçirdiğimiz en güzel gecelerden biri. Bazen dünyayı dışarıda bırakmamız gerektiğini hatırlatıyor.

Yatağa girdiğimizde, bana sokulup sıkıca sarılıyor. Karanlıkta uzanıp, uykuya dalana kadar nefes alışverişini dinliyorum ama ben uykuya dalamıyorum. Tavana bakıp Damien'in yüzünü, Koç'un gururunu ve bunun daha da kötüye gidebileceği tüm yolları düşünüyorum, ama bir şeylerin değişmesi gerekiyor.

Patterson'dan önce uyanıyorum, bu neredeyse hiç olmaz.

Yatak odası loş ışıklıydı ve o, yatağın üzerine yayılmış, bir kolunu da benim olmam gereken yere atmıştı. Ayaklarımı yatağın kenarına doğru uzattım ve bir dakika boyunca onu uyurken izledim, ne kadar yakışıklı görüldüğünü fark ettim. Dudaklarındaki çukurluğu, kirpiklerinin kıvrılışını hayranlıkla izledim.

Telefonumu alıp banyoya gidiyorum.

Bugünkü manşetler daha da kötü.

CROSS KARDEŞLERİN AŞK ÜÇGENİ: LİĞİ SARSIP GEÇEN
SKANDALIN İÇ YÜZÜ

ANTRENÖRÜN KIZI, BABASININ YEDEK KUTUSUNA ALDIĞI
OYUNCUYLA YAKALANDI

PATTERSON CROSS, İKİZ KARDEŞİNİN ESKİ NİŞANLISIYLA
BİRLİKTE GÖRÜLDÜ

ANGELS, ANTRENÖR HART'IN GÜÇ OYUNUNA DEVAM
ETMESİYLE ÜST ÜSTE DÖRDÜNCÜ MAÇINI DA KAYBETTİ

KAYNAKLAR SOYUNMA ODASINDAKİ MORALİN TÜM
ZAMANLARIN EN DÜŞÜK SEVİYESİNDE OLDUĞUNU

SÖYLÜYOR

PLAYOFF'LARA KATILMAK İÇİN GURUR GEREKLİ Mİ? KOÇ HART'IN TARTIŞMALI KARARININ İÇ YÜZÜ

Beni kötü adam gibi göstermelerine bayılıyorum. Sayfayı kaydırmaya devam ederken, babamın tesisten ayrılırken çekilmiş bir fotoğrafına rastlıyorum. Üzgün görünüyor ve onu böyle görmek beni bağırarak, ağlamak ya da ikisini birden yapmak istememe neden oluyor.

Son bir haftayı saklanarak, babamın kariyerinin televizyonda yerle bir oluşunu izleyerek ve bunun benim suçum olmadığını kendime telkin ederek geçirdim. Ama bunun bir kısmı, Patterson'ın peşinden kasten gitmemden kaynaklanıyor. Patterson bile beni rahat bırakmamı söyledi, ama dinlemedim. İstedğim ve arzuladığım şey buydu.

Patterson kıpırdanıyor. "Ken Bebek mi?"

Banyoda işimi bitirdikten sonra tişört ve külotla dışarı çıkıyorum. Yatağa oturduğumda eli kalçamda sıcacık bir şekilde bana doğru uzanıyor.

"Hadi yatağa geri gel. Birlikte sarılalım."

"Artık uyuyamıyorum." Ona doğru döndüm ve yüzümden anlamış olmalı ki kıpırdandı. "Bugün Westchester'a gitmemiz gerekiyor."

"Şu anda?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Artık oturup hiçbir şey yapmamaktan bıktım."

"Mmm. Senin bu kadar hırçın olmana bayılıyorum." Yorganı üzerinden atıp bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Hoş geldin bebeğim. Neredeydin lan?"

Böyle bir şeyin olacağını bilerek kalkıp güne başlaması, ona olan sevgimi daha da artırıyor.

"Son zamanlarda kendim gibi olmadığının farkındayım," diyorum ona banyoya doğru giderken.

"Bazı zorluklardan geçmek normal. Bunların üstesinden birlikte geleceğiz, her zaman, tamam mı?"

Beni de duşa çekiyor ve rekor sürede birbirimizi yıkıyoruz. Babamın ciddi olduğumu görmesini istediğim için kot pantolon ve kazak giyiyorum, makyajımı da çok az yapıyorum. Patterson ise kumaş pantolon ve gri bir tişört giyiyor. Çok seksi. Bana baktığımı fark edince kaşını kaldırıyor.

"Hazır?"

"Mahvoldu." Çantamı kapıp kapıya doğru yöneldim.

"Aynı şekilde," diyor bana anahtarlarını alırken.

Otoparka doğru ilerlerken, annemlerin evine gelirken kullandığı Range Rover'ını görüyorum. Yanında ise mat siyah bir Porsche 911, lacivert bir Jaguar, beyaz bir Mercedes G-Wagon ve kiraz kırmızısı bir Ferrari gibi birkaç araba daha var.

"Bunlar sizin mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor kapımı açarken ve ben de içeri giriyorum.

"Senin hakkında bilmediğim çok şey olduğunu öğreniyorum," diyorum.

"Önemli şeyleri biliyorsun," diyor bana.

Trafik yüzünden yolculuk neredeyse bir saat sürüyor. Patterson'ın eli bacağımın üzerinde, ikimiz de fazla konuşmuyoruz ama bu sessizlik rahatsız edici değil.

Söylemek istediklerimi, tüm gerekçelerimi ve savunmalarımı kafamda gözden geçiriyorum, ama babamın hayal kırıklığına uğramış yüzünü hayal ettiğim anda her şey uçup gidiyor.

"İçeride ne olursa olsun," diyor Patterson, anne babamın sokağına dönerken, "ben senin yanındayım."

"Sensiz bunu başarabileceğime emin değilim."

Bugün, hiçbir şeyi umursamadan uyandım.

"Yapabilirsiniz. Unutmayın, eğer bağırırsa, bizi dışarı atarsa, sizi çileden çıkaracak şeyler söylerse, gideriz. Siz bir barış eli uzatıyorsunuz. Eğer kabul etmezse, bu sizin suçunuz değil."

"Haklısın."

Gülümsüyor. "Bak sen, ne kadar olgun davranıyorsun. Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, Ken Bebek."

Şakayla karışık ona hafifçe vurdum. "Dur. Çok gerginim."

"Patlamak üzereyken belirginleşen damara odaklan. Bazen senin için dans eder," diyor alnına dokunarak. Sonra yaklaşıp beni nazikçe öpüyor. "Şans getirmesi için."

"Buna ihtiyacım var," diye fısıldadım eve doğru dönerken.

Her şey tıpkı eskisi gibi görünüyor. Arkada, annemin çiçek bahçesinin çiçek açmaya başladığını görüyorum. Gözüm lastik salıncağa takılıyor ve uzakta, eskiden donduğunda cesurca üzerinde buz pateni yaptığım bir gölet vardı. Yeni konut ek binası yapıldığında gölet doldurulmuştu.

Patterson arabayı garaj yoluna park ediyor ve biz de bir dakika boyunca orada oturup ön kapıya bakıyoruz.

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” diyor. “Şehre geri dönebiliriz.”

“Yapmalıyım.” Derin bir nefes alıp kapımı açıyorum.

“Hâlâ üçlü axel yapabilirsin Kendall. Ve mükemmel bir şekilde indirebilirsin. Bu, inatçı, dik başlı babanla uğraşmaktan çok daha zor,” diyor. “Ne olursa olsun onu sevdiğini söyle. Seni itip uzaklaştırmayacak. İnan bana, Addison her berbat durumdan böyle kurtuldu.”

Gülerek, “İyi bilmek. Ama bunu muhtemelen abilerinden öğrenmiştir.” dedim.

“Kesinlikle,” diyor. “Şimdi git ve babana neden sana ‘Yıkıcı’ dediklerini göster.”

Bir dakika sonra, ellerimiz kenetlenmiş halde verandada duruyorduk. Patterson rahattı, sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibiydi ve belki de gerçekten yoktu. Ona gülümsedim ve konuşmak için ağzımı açtım ki annem kapıyı açtı. Ellerimizin kenetlenmiş olduğunu fark etti ve genişçe gülümsedi.

"Biliyordum."

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordum, ünlü pantolon takımlarından birini giydiğini fark edince.

"En yakın arkadaşım la mimosa içmeye gidiyordum," diyor.

Gülerek, "Anne, saat sabah sekiz," dedim.

"Biliyorum, ama geleceğinizi bilmiyordum. Babanız yukarıda, ofisinde." İkimize de göz gezdirdi. "Keyfi yerinde değil."

"Ahhh," diyor Patterson. "Antrenmana böyle gelmesinden nefret ediyorum. Takım arkadaşlarıma neredeyse acıyorum."

Kapıyı açıyor. "Koç, ben çıkıyorum. Shannon'la buluşmaya gidiyorum."

"Tamam. Seni seviyorum," diye sesleniyor babam yukarıdan.

Annem ikimizi de onun yanından geçirip, arkadaşlarıyla buluşmak için ayrıldı.

"Bu sabah keyfi yerinde değil," diye alaycı bir şekilde uyarıyor Patterson.

"Başka ne yenilik var?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Öfkeni nereden aldığını biliyorum."

"Sus," dedim, şakayla karışık bir şekilde ona vurarak. "Ciddi olmalıyız."

"Ha, doğru." diye tersledi Patterson ve gülümsemesini yüzünden sildi. En azından denedi. Ama gülümsemesi hemen geri geldi.

Saniyeler sonra, ofisinin kapısında durmuş, onun maç videolarını izlediğini görüyorum. Patterson arkama geçiyor ve babam masasından

başını kaldırıyor. Bir an için bize bakıyor.

"Beni burada mı öldüreceksiniz ikiniz birden?"

"Aman lütfen," diyorum. "Böyle bir şeyle asla paçayı kurtaramazdım."

Gülümsemiyor ama içten içe gülümsemek istediğini biliyorum. İçeri girip masasının önündeki sandalyeye oturuyorum ve Patterson'ı da yanımda çekiyorum. Diğer sandalyeye oturuyor ama zar zor sığıyor. Babam yakasında delik olan eski bir Angels sweatshirt'ü giymiş. Her yere dağılmış kağıtlar ve masasında yarısı yenmiş bir Yunan yoğurdu var. Annem onu yemeye zorluyor ve babam bundan nefret ediyor.

"Baba, bunun hakkında konuşmamız gerek. Hemen şimdi. Bana korkularıyla yüzleşmemi söylemiştin." Yutkunuyorum. "Ve eğer darbe alırsam daha sert karşılık vermemi söylemiştin. Beni bu kadar inatçı yapan sensin, tamam mı?"

Sessizlik uzuyor. Bütün bir konuşma metni hazırlamıştım. Sakin ve mantıklı olacaktım, tıpkı bir avukatın delil sunması gibi davamı savunacaktım. Ama şimdi burada oturmuş, babamın hayal kırıklığına uğramış yüzüne bakarken, bunların hepsi uçup gidiyor.

"Özür dilemeye gelmedim," diyorum. "Özür dilemeyeceğim."

Kaşları kalktı. "Senden bunu istemedim. Ve sahte bir özür de istemiyorum. Bu saçmalıkları kendinize saklayın. İkiniz de."

"Harika. Ben—" Konudan sapıp her şeyi açıkça anlatmaya hazır olduğum için kendimi durduruyorum, ama stratejik olmalıyım. "Baba, son bir haftadır bir şey kanıtlamak için sezonunu mahvettin ve artık buna bir son vermek gerekiyor."

"Affedersiniz lütfen?"

"Dört mağlubiyet. Kendinize kızmalısınız. Bu kabul edilemez bir davranış. Dört maçta da takımınız en iyi oyuncusundan yoksun kaldı çünkü siz benim hayatımı kontrol etmeye çalışmakla meşguldünüz? Bu saçmalık!"

"Bana karşı ses tonuna dikkat et, genç bayan." Okuma gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Neden hâlâ bunu yapıyorsun? Kafanın içindesin. Çık artık." Olimpiyatlara katılmak üzereyken buzda bana söylediği aynı sözleri tekrarlıyorum. "Bu senin Olimpiyat şansın baba. Bunu boşa harcıyorsun." Sesim titriyor, ki bundan nefret ediyorum çünkü güçlü olmak istiyordum ve şimdiden dağılmaya başlıyorum.

"Senin için en iyisini istiyorum ve—"

“Öyle. Anlamadığınız şey bu. Benim için en iyisini istiyorsanız, lütfen durun. Herkes için durumu daha da kötüleştiriyorsunuz ve bu sizden başka kimse için hiçbir şeyi değiştirmeyecek.” Bağırıyorum ama neredeyse bağırıyorum. “Aşık olduğum için ölümcül bir suç işlemişim gibi beni cezalandırıyorsunuz. Hakkımda neler söylediklerini gördünüz mü? Melekleri yok eden şeytan? Bunu mu düşünüyorsunuz?”

Babam başını salladı. "Hayır."

Patterson hiçbir şey söylemiyor.

"Kariyerim boyunca programımdan yüzlerce oyuncu geçti. Çoğu son derece yetenekli ve hırslıydı. Bu takımda, bu ligde oynamak için her şeyi yaparlardı, ama bana karşı gelmeye cesaret edemediler. Çünkü bir Melek olmak bir onurdur. Ve sonra sen varsın," diyor Patterson'a. "Hepsinin en istisnası."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Koç," diyor babama küstah bir sırıtışla.

“Öyle değildi.” Babam sandalyesine yaslandı ve bir süre Patterson'ı inceledi. “Kendall gittikten sonra o gün ofisime geri döndüğünde, kariyerini bitirmeye hazırdım. Elimde telefon vardı. Ligdeki her genel menajeri arayıp bir daha asla profesyonel hokey oynamamanı sağlayacaktım.”

Patterson'a bakıyorum ve yüz ifadesi değişmiyor.

"Sizi ne durdurdu?" diye soruyor Patterson.

"Karakterin," diyor. "Saçmalama yapmadığımı biliyorum."

O alaycı gülümseme daha da genişliyor. "Haklısın."

Babam bir an daha onu izledi, sonra içini çekti ve bana baktı. "Hâlâ çok kızgınım. İkinizin de bunu bilmesini istiyorum. Ama yorgunum."

"Sizi kandırdığım için özür dilerim," diyorum.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor Patterson. "Ciddi söylüyorum. Bu berbat bir durumdu. Kontrol den çıktı."

"Beni şu an affetmek zorunda değilsin, sadece eninde sonunda affetmelisin," diyorum ona.

"Bunu yapabilirim," diyor babam ve Patterson'a dönüyor. "Yarınki maçta ol. Kazanabilirsek, yine de play-off'lara kalırız."

Patterson'ın evet demesini bekliyorum.

Bunun yerine, "Üzerinde düşüneceğim," diyor.

Babam ona sanki aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Ne dedin Cross?"

"Beni yedek kulübesine oturtunuz ve medyaya beni sorunlu biri olarak gösterdiniz. Bir hafta boyunca muhabirlerin karakterimi sorgulamasına ve

hakkımda oldukça kötü şeyler söylemesine izin verdiniz.” Patterson omuz silkerek, “Böyle davranan biri için oynamak isteyip istemediğime karar vermem gerekiyor.” dedi.

Sessizlik dayanılmaz hale geliyor ve kalbim yeniden hızla atmaya başlıyor. Babamın yüzü, kızgın bir saygıyı andıran bir ifadeye bürünüyor.

"Ciddi misin?" diyor babam.

"Ah, evet. Sanırım istemiyorum," diyor Patterson ona. "Ama düşünceğim."

Babam cevap vermeden önce Patterson ayağa kalktı. "Aslında Koç, bağırmaya başlamadan önce, ikimiz konuşabilir miyiz?"

Ona baktım. "Ne?"

"Aşağıda bekle, Kendall," diyor babam.

Patterson bana tatlı ama son derece küstah bir gülümsemeye bakıyor.

Ne yaptığını anlamaya çalışıyorum ama hiçbir ipucu vermiyor.

"Pekala. Güzel bir sohbet oldu baba. Seni seviyorum."

"Özür dilerim Kendall. Bu kadar sert davrandığım için," diyor ben ayağa kalkarken.

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim." Ona gülümsedim ve kapıya doğru yöneldim, bir kez de arkama döndüm. Patterson başını salladı ve ben de koridora çıktım, kapıyı arkamdan kapattım.

Aşağıya inip onlara mahremiyet sağlamalıyım.

Bunun yerine, bir çocuk gibi kapının yanında oyalanıyorum.

Sesleri tahtaların arasından boğuk geliyor, bu yüzden ne söylediklerini duymak zor. Patterson'ın sesinden parçalar yakalayabiliyorum. Babamın sesi kaba ama öncekinden de daha kısık.

Sonra onu duyuyorum.

"...evlenmek..."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve sessizce koridordan aşağı, merdivenlerden indim. Bu adam babama yarın oynamayı düşünmesi gerektiğini söylemişti, şimdi de benden evlenmek için izin istiyor gibi geliyor bana. Ne cüret! Ama tabii ki, çelik gibi sağlam bir adamla birlikteyim. Başka biriyle işe yarayacağını sanmıyorum.

Merdivenin en alt basamağına oturup, kontrol edemediğim aptalca bir sırtışı bekliyorum.

Birkaç dakika sonra, ofis kapısının açıldığını ve arkamdan ayak sesleri duydum. Patterson merdivenlerin başında belirdi, memnun görünüyordu, sanki babamı daha da kızdırdığını biliyormuş gibiydi.

"Hazır mısın?" diye soruyor, sanki o her neyse onu hiç yapmamış gibi.

"Ona ne söyledin?"

"Bilmek istemez miydin?" Elimden tuttu ve beni kapıya doğru çekti.

"Ona bizim adımıza veda ettim bile. Hadi eve gidelim."

Kıkırdadım. "Pekala."

Range Rover'a doğru yürüyüp içine bindik. "Ciddi misin, ikiniz ne konuştunuz?"

"Eninde sonunda öğreneceksin." Sırıttı ve elini bacağıma koydu.

"Sabırlı ol, Ken Bebek. Yani, babana seninle evleneceğimi söylediğimde kulak misafiri olmadıysan tabii."

Onunla bir ömür geçirmeyi hayal ederken dudaklarımı içeri çekiyorum.

"Onu felç geçirmesine mi sebep olmaya çalışıyorsun?"

Omuz silkerek, "Bunu şimdi ortaya koyayım da, hepsini birden değerlendirmeye başlasın diye düşündüm." dedi.

Ona doğru başımı yana eğerek sordum: "Yani, bana evlenme teklifi etmeyi mi planlıyorsun?"

"Bir gün," diyor, öne eğilip bir öpücük çalarken. "Eğer uslu bir kız olursan."

O uzaklaşmadan önce dudaklarını hafifçe ısııyorum.

"Eğer durmazsan, seni anne babanın evinin önünde becereceğim."

"Sanırım bugün şansımızı yeterince zorladık," diyorum.

Arabayı garajdan çıkarırken omuz silkti. "Bir gün o da olacak."

"Anlaştık. Peki, yarın oynayacak mısın?" diye sordum, merakım ağır basmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence playoff maçını kaçıramayacak kadar hokeyi seviyorsun."

Bana şöyle bir baktı. "Evet, ama sanırım babanı daha çok terletmeyi seviyorum."

Nefesim kesildi. "Sen kötü ikizsin."

"Ve sen melekleri deviren şeytansın," diye karşılık veriyor.

"Cehennemde yapılmış bir evlilik," diyorum ona ve o da parmak boğumlarımı öpüyor.

"Seni seviyorum, Ken Bebek."

"Ben de seni seviyorum, Pattycakes."

Bakışlarımız kesişti ve babamın bunun için çaba sarf etmesinin verdiği memnuniyeti görebiliyordum. Ayrıca, her halükarda yarın gelip o maçı

kazanacağına ve sonunda benimle evleneceğine olan kesin inancını da görüyordum.

Bacağımyı hafifçe sıkıyor ve tekrar yola odaklanıyor, ben de eve kadar yol boyunca gülümsüyorum.

Bunların hiçbirini mükemmel değil ve babamın işleri zorlaştırmaya devam edeceğini biliyorum, ama en azından aramızdaki köprüler küle dönmedi. Patterson ve ben bunun üstesinden geleceğiz, olması gerektiği gibi. Çünkü öyle olması gerekiyor.

Bu tür maçlardan önce soyunma odası her zaman son derece sessiz olur. Ama tamamen sessiz de değil.

Adamlar sopalarını bantlıyor, esneme hareketleri yapıyor, rutinlerini uyguluyor, zihinlerini hazırlamaya çalışıyorlar. Ama kimse şaka yapmıyor ya da son ses müzik dinlemiyor. Şu anda söz konusu olan şeyin önemini görmezden gelmek imkansız.

Kazanırsak play-off'lara kalırız. Kaybedersek sezonu bitirip eve döneriz. Şu an bile bu kadar geride olduğumuza inanamıyorum. Play-off'lara kalmamız neredeyse garantiydi, ama şimdi her şey hangi takımın sahaya çıkıp daha iyi oynayacağına bağlı.

Şu anda, Nick Banks'in tüm zamanların lig rekorunu egale etmeme bir gol kaldı. Rekoru kırmama ise iki gol kaldı.

Bu düşünce, daha önce binlerce kez yaptığım gibi, sopamı yere bantlarken zihnimde dönüp duruyor. Dün, antrenörün ofisinde oturup onun için oynamak isteyip istemediğimi düşünmem gerektiğini söyledim, ama zaten burada olacağımı biliyordum.

Ama koçun ona nasıl davrandığı konusunda bir mesaj vermek için, değerimi artıracak bir hokey rekorunu elimden kaçırmaya razıydım. Eğer bir daha onunla hokey arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, hiç tereddüt etmeden onu seçerdim.

Callan yanıma, banka oturdu. "Oyuna geri döndün mü?"

"Her zaman."

“Fazla fazla düşünme.” Omzunu benimkine çarptı. “Koçla, Kendall'la ilgili ne olup bitiyorsa, tünelde bırak. Bu gece hokeyle ilgili. Bu gece bizimle ilgili.”

"Biliyorum."

“Senin için de aynısı geçerli. Doksan bir gol, Patty. Ligde ikinci sıradasın. Bir gol daha atarsan rekoru egale edersin. İki gol daha atarsan tarih yazarsın.” Sırıttı. “Ama biliyorsun, hiç baskı yok.”

Genişçe gülümsüyorum. "Lütfen defolup gidebilirsiniz."

"Geri döndüğüne sevindim," diyor ve sırtımı sıvazlıyor.

"Ben de."

Gülüyor ve başka birini rahatsız etmeye gidiyor, ama sözleri hâlâ akıllarda kalıyor. Haklı. Bu gece her şey hokeyle ilgili. Skandal, ceza, kaos dolu hafta gibi her şey, buzun üzerine çıktığım anda ortadan kalkmalı. Bu oyun bittiğinde bile beni bekliyor olacak.

Öte yandan, koçun saha dışındaki aktivitelerimle ilgili hiçbir zaman bir sorunu olmadı. Takımdaki herkesten daha iyi kendi sorunlarımı hallettiğimi biliyor. Benim için hokey, dünyamdaki gerçek sorunların önemsiz olduğu tek zaman.

Kendall hariç. O benim her şeyim.

Koç sonunda maç öncesi konuşması için içeri giriyor ve oda sessizliğe bürünüyor. Yorgun görünüyor—çünkü çok uzun bir sezondur—ama oyun planını anlatırken sesi sakin. Standart bir konuşma—daha önce duymadığımız bir şey değil. Ama taktikleri bitirdiğinde duraklıyor.

“Birçok takıma koçluk yaptım,” diyor. “Birkaç şampiyonluk kazandım, birçoğunu da kaybettim. Ama sizden daha çok mücadele eden bir gruba hiç koçluk yapmadım.” Gözleri odanın içinde dolaşıyor, her birimize odaklanıyor. “Bu gece ne olursa olsun, bu takımın gurur duyuyorum.”

Bakışları bende durdu.

“Hepiniz.”

Bu bir özür değil çünkü antrenör özür dilemez. Ama yine de bir şey ve çıkmadan önce ona karşılık vermesi için başımla işaret ediyorum.

Hunter kısık bir sesle ısıklık çaldı. "Koç duygusallaştı mı?"

Callan, "Sus ve kaskını al," diyor. "Kazanmamız gereken bir maç var."

Tünel, kalabalığın kükremesiyle yankılanıyor ve ısınmak için buz pistine çıktığımızda, gürültü adeta bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Arena tıklım tıklım dolu, her koltuk dolu ve binanın her yerinden yayılan

enerjiyi hissedebiliyorum. Taraftarlarımız neyin söz konusu olduğunu biliyor, ama aynı zamanda nelerin mümkün olduğunu da biliyorlar.

Tembel tembel daireler çizerek kayıyorum ve kalabalık çılgına dönüp adım haykırıyor. Onlara gülümsüyorum ve onu bulana kadar tribünleri tarıyorum.

Kendall aile bölümünde, benim formamı giymiş halde oturuyor ve buradan bile beni izlediğini görebiliyorum. Yanında Addison, annem ve babamla birlikte Jameson da var. Birkaç koltuk ileride, Nick Banks'i karısı Julie'nin omzuna atmış halde görüyorum. Emekli olana kadar bana ağabey gibi akıl hocalığı yapan adam. Bana başıyla selam veriyor ve ben de sopamı buzun üzerine iki kez vuruyorum.

Şans için. Onun için. Her şey için.

Korna çalıyor ve açılış yüzleşmesi için sıraya giriyoruz. Washington Kodiaks'ın pivotu, Volvo ya da ona benzer bir isimde, tüm sezon boyunca ağzı bozuk konuşan iri yarı bir herif. Çemberin karşısından bana sırtıyor ve ön dişlerinden üçü eksik.

"Boğulmaya hazır mısın, Cross?"

"Kaybetmeye hazır mısın?" diye sırttım.

Callan bana başını salladı.

Volvo sinirlenir ve cevap vermeye fırsat bulamadan buz hokeyi topu oyuna girer.

Kodiaks oyuncuları fiziksel oyun oynuyorlar, her fırsatta beni hedef alıyorlar. Kenarda aldığım bir darbe kemiklerimi sarsıyor, köşede aldığım bir diğer darbe ise beni döndürüyor. Puk'a her dokunduğumda üzerime geliyorlar, skor tabelasına adını yazdırmamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

İşte o zaman anlıyorum ki, karşı takımda benim gol atmamı isteyen tek bir kişi bile yok.

Yedi dakika sonra, tek başıma bir pozisyon yakaladım. Kalabalık ayağa kalktı ve sola doğru hareket edip şut için geriye çekilirken onların çığlıklarını duyabiliyordum. Kaleci, topu savuşturmak için bacağına bir kısmıyla topa yeterince dokundu.

Kahretsin.

Süre 0-0'da sona eriyor ve aldığım darbelerden dolayı şimdiden ağrılarım var.

İkinci periyotta her şey altüst oluyor. Sanki birlikte oynadığım takımı tanıyamıyorum, ama bunu kafamdan atıyorum.

Kodiaks beş dakika içinde iki gol attı ve salon çok sessizleşti. Enerjinin tükendiğini hissedebiliyordum ve takım arkadaşlarımdan yüzlerindeki şüpheyi görebiliyordum. Maçın bitimine bir buçuk periyot kala 2-0 gerideyiz. İmkansız değil, ama iyi de değil.

Orta bölgeden puck'ı taşıırken darbenin geldiğini görüyorum—Kodiaks'ın 1.93 boyunda ve 90 kiloluk defans oyuncusu, kör noktandan bana doğru geliyor. Kendimi korumaya çalışıyorum ama zaman yok. Omzu tam göğsüme çarpıyor ve sert bir şekilde yere düşüyorum, kaskım buzda sekip sopam elimden fırlıyor.

Bir an için nefes alamıyorum, hareket edemiyorum. Dödüğün sesini duyuyorum, oyuncuların etrafımda döndüğünü duyuyorum, arenanın sessizliğe büründüğünü duyuyorum.

Uyanmak.

Hareket etmeye çalışıyorum ve kaburgalarımda şiddetli bir ağrı hissediyorum.

Kalk lan ayağa.

Angels takımının antrenörlerinden Gregory, üzerimde belirip sorular soruyor ve gözlerime ışık tutuyor. Onu savuşturup dirseğimin üzerinde kendimi yukarı doğru itiyorum, sonra yavaşça ayağa kalkıyorum. Kalabalık kükrüyor ve ne kadar acı çektiğimi belli etmemeye çalışarak yedek kulübesine doğru kayıyorum.

"İşiniz bitti," diyor eğitimci.

"Nefesimi kesti. Ama iyiyim."

"Patterson—"

"Ben gayet iyiyim dedim."

Oturup bir su şişesi alıyorum ve nefesimi toparlarken ağzıma biraz su sıkıyorum. Kaburgalarım ağrıyor. Morarmış mı? Kesinlikle. En kötü ihtimalle çatlamış. Daha önce kırık kaburgalarla da oynamıştım.

Hunter yanıma, banka oturdu. "Patty, iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Öyleyse tekrar sahaya çık ve şu lanet olası golü at," diyor Hunter sırtarak.

O, tahtaların üzerinden atlıyor ve ben orada oturup acıya dayanmaya çalışıyorum. Antrenör beni izliyor ve ne yapacağımı bekliyor.

Bu kadar yakın bir skorla öndeyken oyundan çıkmayacağım.

Zil çalıyor ve sezonun bitimine yirmi dakika kala 2-0 gerideyiz, devre arası için soyunma odasına gidiyoruz. Oyuncular sessiz, hayal kırıklığına

uğramış, bazıları ise çoktan yenilmiş gibi görünüyor.

Ayağa kalkıyorum ve oda bir anda sessizleşiyor.

"Bana bakın," diyorum. "Hepinize tek tek."

Evet, öyleler.

"Bu kadar yolu kaybetmek için gelmedik. Bu saçmalığı atlattıktan sonra üçüncü periyotta pes etmek için de değiliz." Her biriyle göz teması kuruyorum. Callan. Hunter. Smiley. Wyatt. Köşedeki, dehşete kapılmış çaylaklar. "İki sayı öndeler. Ne olmuş yani? Daha kötülerinden de geri döndük. Bundan daha iyi takımları yendik."

"Patty—" diye başlıyor Callan.

"Lanet olası Kodiak takımı!" Derin bir nefes alıyorum ve kaburgalarım ağrıyor ama görmezden geliyorum. "Bu odadaki herkes bu sezon elinden gelenin en iyisini verdi. Her antrenmanda, her maçta, her lanet olası değişimde. Ve şimdi pes edemeyiz." Kapıyı işaret ediyorum. "Yirmi dakika daha hokey var. Eve mi döneceğiz yoksa play-off'lara mı çıkacağız, bunu seçmek için yirmi dakikamız var. Kim olduğumuza ve ne olacağımıza karar vermeliyiz. Kazanan mıyız yoksa kaybeden mi?"

Oda tamamen sessiz.

"İşte olacaklar. Sahaya çıkacağız ve canımızı dişimize takarak oynayacağız. Daha önce hiç oynamadığımız gibi hokey oynayacağız. Hareket eden her şeye vuracağız ve goller atacağız. Her şeyimizi vereceğiz ve bunu değerlendireceğiz."

Odayı bir kez daha şöyle bir gözden geçirdim.

"Kim benimle?"

Önce Callan ayağa kalkıyor, ardından Hunter, Tyler, Wyatt, Jacob, Smiley ve sonra da odadakilerin geri kalanı. Teker teker ayağa kalkıyorlar ve sonunda tüm oda ayağa kalkıyor, sopalarla yere vurma sesleri giderek yükselerek kükremeye dönüşüyor.

Antrenör bize moral verici bir konuşma yapıyor ve konuşması bittiğinde, biz de coşmuş ve kazanmaya hazır hale geliyoruz.

"Hadi siktir olup gidelim," diyor Callan ve biz de buzun üzerine geri dönüyoruz.

Üçüncü periyodun başlangıcıyla birlikte, bambaşka bir takım olarak sahaya çıkıyoruz. Her oyuncu, hayatı pahasına buzun her santimetrekaresi için mücadele ediyor. Kalabalık enerjimizden besleniyor ve arena yeniden canlanıyor. Yirmi bin kişinin ayakta çılgılık atmasını duymak asla eskimeyecek bir şey.

Dört dakika sonra Hunter bana kale önünde bir pas verdi ve ben hiç tereddüt etmedim; hemen tepki verdim. Ne yaptığımı bile anlamadan tek vuruşla kaleye doğru şut çektim. Puck sopamdan fırladı ve kalecinin eldiveninin yanından uçup gittiğini izledim. Ağlara girdi ve kalecinin arkasındaki kırmızı ışık yanıp söndü.

Korna sesi yankılanıyor ve kalabalık çıldırıyor. Ben de öyle.

Takım arkadaşlarım bana ulaşmadan önce tribünlere doğru döndüm, karmaşanın içinde onun yüzünü aradım. Kendall ayaktaydı, ellerini ağzına bastırılmış, yanaklarından çoktan gözyaşları akıyordu. Gözlerimiz buluştu ve bana öpücükler gönderiyor, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu.

Bastonumu ona doğrultup, "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

O da aynı şeyi sessizce tekrarladı.

Dev ekran yanıp sönüyor:

PATTERSON CROSS—92 GOL—NICK BANKS İLE BİRLİKTE TÜM ZAMANLARIN LİG REKORUNU EŞİTLEDİ.

Nick Banks bu rekoru kırdığında yirmi beş yaşındaydı ve ona bunu asla başaramayacağını söylemişlerdi. On beş yıl sonra, bu unvan artık benim.

Takım arkadaşlarım kutlamak için etrafımı sarıyorlar ve ben de onlara izin veriyorum, ama sürekli tribünlere göz atıyorum. Kendall formamın koluyla yüzünü siliyor. Nick ayakta alkışlıyor, bana işaret ediyor ve bir şey iletirmiş gibi başını sallıyor. Annemi ve babamı görüyorum, babamın kolu Addison'ın omzunda.

Sonra da Jameson var, sırtarak ve yumruğunu havaya kaldırarak kalabalıkla birlikte "Haç! Haç! Haç!" diye bağıyor.

Callan beni kafa kilidine almışken kulağıma "Birinci oldu!" diye bağırdı. "Sadece bir tane daha, ve senin olacak, sonra da berabere kalacağız. Hadi yapalım şunu."

Kodiaks sert bir şekilde karşılık veriyor, ama biz de onlara kafa kafaya karşılık veriyoruz çünkü buraya kadar gelip şimdi kaybetmek istemiyoruz. Skor 2-1 ve tüm salon nelerin mümkün olduğunu biliyor. Enerji, fırtına sırasında şimşek çakmaları gibi arenada yankılanıyor. Her topa dokunduğumda, yemin ederim ki kalabalığın nefesini tuttuğunu duyabiliyorum.

Maçın bitimine sekiz dakika kala Callan orta sahada puck'ı çaldı. Ben zaten hareket halindeydim, kaleye doğru ilerliyordum çünkü takım

arkadaşlarımı tanıyordum ve ne olacağını biliyordum. Bana pas verdi ve birdenbire, aramızda sadece buz olan kaleciyle baş başa kaldık.

Bire bir görüşmeler benim favorim.

Kalabalık ayağa kalkıyor ve gürültü o kadar yüksek ki, kemiklerimde, dişlerimde, kafatasımın içinden titreşerek hissediyorum. Sola, sonra sağa hareket ediyorum ve kaleci korkuyor diye çok erken hamle yapıyor - ki haklı da olmalı. Disk eldiveninin üzerinden uçuyor ve sanki eve dönüyormuş gibi ağların arkasına doğru süzülmesini izliyorum.

Korna sesi yankılanıyor.

PATTERSON CROSS—93 GOL—TÜM ZAMANLARIN LİG GOLCÜ REKORU.

Ben başardım. Birçok insan bunun yapılamayacağını söyledikten sonra, ben yaptım. Ve tribünlerde aradığım tek kişi Kendall. Ağlıyor, ellerini kalp şeklinde birleştirmiş. Ben de ellerini ona geri veriyorum.

Arena coşuyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. Oyun henüz bitmedi.

Maçın bitimine sekiz dakika kala skor 2-2 berabere ve tüm zamanların rekorunu kırmış olsam da henüz hiçbir şey kazanmadık. Kutlamaya başlayamayız. Bu maçı kaybedersek, ismimin yanına bir numara yazacağım ama başka hiçbir şey kazanamayacağım.

Kişisel rekor elbette önemli, ama bundan sonra olacaklar daha da önemli çünkü buraya tek başıma gelmedim. Attığım her gol, başkasından gelen bir pas, takım arkadaşımın yaptığı bir perdeleme veya kalecimizin bizi oyunda tutan bir kurtarışı sayesinde geldi. Eğer playofflara kalamazsak, bu büyük başarıyı mümkün kılan arkadaşlarımla kutlayamayacağım.

Kaykayımla banka doğru geri döndüm ve Callan kaskımı aldı.

“Bir maç daha, Patty. Bir maç daha ve play-off'lara gidiyoruz.”

"Sonra bir tane daha alıyoruz." Bunu sanki önemsiz bir şeymiş gibi söylüyorum ama çok büyük bir olay.

Dakikalar azalıyor ve her iki takım da umutsuz durumda. Vücutlar tahtalara çarpıyor, sopalar savruluyor, ama kalecimiz üst üste kurtarışlar yapıyor.

Spiker, "Angels'ın kalecisi Joseph Killian günü kurtardı!" diye duyurdu.

Kodiaks üç dakika kala bir sayı üstünlüğü elde etti ve ben de ceza azaltma görevinde buzdaydım. Kaburgalarım acıdan kıvrınmasına rağmen

şutları engelliyordum, ama acıyla yarın ilgilenirim. Şu anda önemli olan tek şey, o lanet olası kaleye girmesini engellemek.

İki dakika kala işi bitiriyoruz. Bir dakika. Otuz saniye.

Maçın bitiş düdüğü çaldı ve skor hala berabere. Uzatmaya gidiyoruz.

Bu, ani ölüm usulü bir maç, yani bir sonraki golü atan takım kazanır. İşte bu kadar.

Derin bir nefes aldım ve diğerleriyle bir araya gelirken Kendall'ı tribünde buldum.

Antrenör öne eğildi. "Bunu daha önce sorunsuz bir şekilde yaptınız. Her biriniz sahaya çıkıp ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Akıllıca oynayın, hızlı olun ve şu lanet olası diski kaleye gönderin."

Sopalarımızı yere vurup dışarı çıkıyoruz. Herkes ayakta ve binada gergin bir enerji dalgalanıyor. İşte bu adrenalin için yaşıyorum.

Puck yere düştü ve ikimiz de sert bir şekilde sahaya çıktık. Maç karşılıklı ataklarla geçti, her iki uçta da fırsatlar doğdu. Kodiaks kalemize her yaklaştığında kalbim ağzıma geldi. Üç dakika sonra Hunter, tek başına yakaladığı pozisyonda neredeyse gol atıyordu, ancak kaleci inanılmaz bir eldiven kurtarışı yaptı.

"Saçmalık!" Hunter sopasını tahtalara sertçe vurdu.

Kaskına hafifçe vuruyorum. "Sıradaki senin."

Beş dakika. Altı. Yedi. Her vardiya sonsuzluk gibi geliyor.

Sonra Callan orta sahada diski çaldı ve ben zaten hareket halindeydim, kaleye doğru ilerliyordum. Birdenbire disk bende idi.

"Yine mi başlıyoruz?" diye mırıldandım, sırtırken.

Ama kaleci aynı harekete iki kez kanmıyor. Sabırla kale çizgisinin derinliklerinde bekliyor, önce benim hamle yapmamı bekliyor. Ben de hamle yapıyormuş gibi yapıyorum ama o kanmıyor, bu yüzden geri çekilip başka bir seçenek arıyorum.

Hunter sol taraftan kaleye doğru hücum ediyor. Pukı ona doğru kaydırıyorum ve o da tek vuruşla golü atıyor, ancak kaleci puck'ı bacağıyla uzaklaştırıyor. Seken puck bana doğru geliyor ve düşünmeye, nişan almaya vaktim yok; sadece sopamı savuruyorum ve vuruyorum.

Gözlerim kapalıyken ateş etsem de aynı şey olurdu. Bin kere attığım bir şut. Ama bu sefer, diğerlerinden daha önemli.

Her şey ağır çekimdeymiş gibi, diskin kaleye doğru hızla ilerlediğini izliyorum. Kaleci, Hunter'ın şutunu engellediği için hala yerde yatıyor. Her yerde insanlar birbirine karışmış durumda.

Sonra... top üst köşeye, direğe çarpıyor ve hayatımda duyduğum en muhteşem ses oluyor.

Bir anlığına arena tamamen sessizliğe bürünüyor, sonra da düdük çalıyor. Daha önce hiç duymadığım bir kükreme.

Şimdi şapkalar geliyor. Her yerden yüzlercesi yağıyor, buzun yüzeyini kaplıyor, takım arkadaşlarım da üzerime yığılıyor. Ben en alttayım, deli gibi gülüyorum, kaburgalarım acıyor ama acıyı umursamıyorum çünkü başardık.

Başardık işte!

Ben değil. Biz.

Ayağa kalkmama izin verdiklerinde, önce Hunter'ı bulup ona sarıldım. "O ekran her şeydi."

"Zor kısmı sen hallettin." O kadar geniş gülümsüyor ki her dişini görebiliyorum. "Playoffları kazanmak için uzatmalarda hat-trick yaptın. Sen tam bir efsanesin, Patty. Seninle oynamak benim için bir onur."

Ardından Callan'ı yakalıyorum. "Sensiz bunu başaramazdım."

"Kesinlikle yapamazdınız." Ağlıyor. "Playofflara gidiyoruz!"

"Bu kupa bizim!"

Skor 3'e 2.

Kazandık.

Doksan dört gol. Beraberliği sağlamak için bir gole, skoru değiştirmek için bir gole daha ihtiyacım vardı ve bir gol daha ekleyerek skoru artırdım.

Buz pistinde sopamı havaya kaldırarak yavaş bir tur atıyorum, buzun üzerini kaplayan şapkaları inceliyorum. Taraftarlar çılgına dönmüş durumda; skorboardda adım ve doksan dört numarası yanıp sönüyor.

Adımı haykırıyorlar ve bu ses binanın içinde gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

"ÇAPRAZ! ÇAPRAZ! ÇAPRAZ! ÇAPRAZ!"

Tribünlere doğru bakıyorum ve onu bulana kadar karmaşanın içinde arıyorum.

Kendall iki eliyle korkuluğa tutunmuş, rimeli yanaklarından aşağı akmış, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyor. Bastonumu doğrudan ona doğrultuyorum.

Dev ekranda beliriyor ve aniden "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Sanırım yirmi bin kişi benim formamı giyen kadına bakmak için döndü. Cep telefonları anında havaya kalktı.

Tünele doğru patenle ilerlerken o çoktan hareketlenmiş, kalabalığın arasından sıyrılıp ilerliyordu. Girişe vardığımda, o oradaydı, bana doğru

koşuyordu. Onu yakalayıp yerden kaldırdım ve kendime o kadar sıkıca çektim ki, koruyucu pedlerim ona battı, ama umursamadı. Bacaklarını belime doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Başardın," diyor tenime doğru. "Lig tarihinin en golcü oyuncususun."

"Sonuncusu senin içindi." Geri çekilip ona baktım ve eldivenli başparmaklarımla gözlerinin altındaki rimeli sildim. "Hepsi senin içindi."

O gülüyor ve takım arkadaşlarım tünele doğru akın ederken beni umutsuzca öpüyor. Biri ıslık çalıyor ama umurumda değil.

Arkamızdan bir öksürme sesi duyduğumda dağıldık.

Antrenör birkaç adım ötede, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyor.

Uzun bir süre bana baktı, sonra hâlâ bana sarılı olan Kendall'a, sonra tekrar bana baktı. Onu ayaklarının üzerine indirdim ve o da kızardı.

"Muhteşem bir maçtı, Cross."

"Oynamaya izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Sanki bir seçeneğim varmış gibi." Duraksadı. "94 gol. Fena değil."

"Fena değil mi? Koç, tüm zamanların rekorunu kırdım."

"Tamam, fazla kendini beğenmişlik yapma." Ama neredeyse gülümsüyor. Elini uzatıyor. "Pazar yemeği?"

"Elbette, orada olacağım," diyerek elini sıktım.

Başını sallayıp Kendall'a baktı. Bıyığı seğirdi. "Eğlendin mi?"

"Bu en iyi maçtı baba. Gurur duymalısın. Ligin en iyilerini çalıştırdın."

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız." Kıkırdar ve soyunma odasına doğru yürür, girişte durup arkasına bakar. "94 golle yeni tüm zamanların rekoru." Başını sallar. "Gelecekteki damadım. Tanrım bana yardım et."

Sonra o gitti ve ben gülüyordum, Kendall da öyle. Kendall'ı öpmek için yaklaştığım sırada, Nick Banks karısı Julie ile yanımda belirdi. Beni sıkıca kucakladı.

"Seninle inanılmaz gurur duyuyorum, Patty," diyor Nick. "O gollerin her birini hak ettin."

"En iyilerden öğrendim."

"Kesinlikle yaptın." Geri çekilip sırtıttı. "Doksan dört gol. Deli herif."

"Birinin seni o kaideden indirmesi gerekiyordu."

"Seninle görüştüğüme sevindim, evlat."

Annem, babam, Jameson ve Addison hemen etrafımızı sarıyor. Herkes bana sarılıyor ve hepsi birbirinin sözünü kesiyor. Kutlama coşkusu bizi de

beraberinde götürüyor. Soyunma odasında şampanya var ve zar zor hatırladığım birkaç röportaj yapıyor. Sonraki birkaç saat mutluluktan bulanık ve aceleyle geçiyor.

Kendall ile nihayet yalnız kalabildiğimizde, bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı: "Seni seviyorum, Pattycakes."

Aylar önce, "nefret" kelimesini kullanırdı. Hakaretleri para gibi takas ediyorduk, birbirimizi yiyip bitirmek istemiyormuş gibi davranıyorduk. Şimdi o benim adımlı sırtında taşıyor, ben de onun adını tenimde taşıyorum ve bunun korkulacak bir şey olduğunu neden düşündüğümü hatırlamıyorum bile.

"Ben de seni seviyorum, Ken Bebek." Alnından öpüyorum. "Şimdi, yapmamam gereken bir şey yapmadan önce buradan gidelim."

ÜÇ HAFTA SONRA

Cumartesi gecesini Diamond tıklım tıklım doluydu, ama ligin tüm zamanların en yüksek skor rekorunu kıran kişi olmanın avantajları da vardı. Birkaç tanıdığımı kullanarak son dakika rezervasyonları yaptırabildim.

Playoffların ortasındayız ve zamanım çok kısıtlı, ama şimdi kardeşimle vakit geçirmek için çaba gösteriyorum. Yıllardır yapmadığım bir şey bu. Jameson ve ben arka köşedeki bir kabine götürülüyoruz, böylece özel bir konuşma yapabiliyoruz.

Yolda üç farklı kişi beni durdurup playofflar hakkında konuşmaya başladı. İkinci turda 2-1 öndeydik ve tüm şehir çıldırmıştı. Rastgele bir adam fotoğraf çektmek istedi ve ben de onunla fotoğraf çekttirdim.

Oturduktan sonra Jameson, "Ne güzel olmalı," diyor.

"Ne?"

"Ünlü olmak."

"Ne saçmalıyorsun? Sen ünlüydün."

"Ben Brooklyn'de ünlüydüm. Sen New York'ta ünlüsün. Arada çok büyük bir fark var." Garsona el salladı. "İki viski, en kaliteli. Hesabı o ödeyecek."

"Sorun değil, benim hesabım," dedim adama.

Kardeşim sırtıttı ve bana döndü. "Altmış milyon dolarlık bir sözleşme imzaladıktan sonra, hayatımızın geri kalanında içkilerimi sen

ısmarlayacaksın."

Onun ne kadar parası olduğunu bildiğim için gözlerimi devirdim. "Ah, bunu kesinlikle karşılayabilirsiniz. Zengin birisiniz."

"Patty Cross kadar zengin değil."

Odaya şöyle bir göz attım. Diamond, senatörlerin pop yıldızlarından üç masa ötede oturduğu ve kimsenin gözünü bile kırpmadığı bir mekân. Kubbeli tavanlardan kristal avizeler sarkıyor ve aydınlatma, samimi bir hava yaratacak kadar loş ama kiminle tanışmaya değer olduğunu görebilecek kadar da parlak.

Bu akşamki müşteriler arasında haberlerden tanıdığım bir hedge fon yöneticisi ve yüzünü hatırlayamadığım ama kesinlikle dergi kapaklarında yer almış bir aktris var. Kimse personelin izni olmadan masamıza yaklaşmıyor. Zaten bu tür bir yerin amacı da bu.

Garson, viskilerimizi gümüş bir tepside, sipariş etmediğimiz küçük bir tabak karides şişle birlikte getirdi.

Ben bir şey söyleyemeden adam söze girdi.

"Ev sahibi olarak size ikramda bulunuyoruz, Bay Cross," diyor. "Playofflardaki başarınızdan dolayı tebrikler."

"Vay, teşekkür ederim."

Adam ortadan kaybolunca Jameson kaşını kaldırır. "Gerçekten de hayatın tadını çıkarıyorsun."

"Şampiyon olmanın avantajları."

"Henüz kazanmadınız."

"Evet, kazandık. O kupa bizim."

Jameson viskisini eline alıyor. "Eee, neler oluyor? Özel olarak konuşmak istediğini söylemiştin."

Bir yudum aldım ve bardağı yere bıraktım. "Kendall'a evlenme teklifi edeceğim."

Jameson, sanki ona hava tahminini söylemişim gibi başını salladı. "Tamam."

"Tamam mı? Bu kadar mı?"

"Ne dememi istiyorsun? Şok oldum mu? Bunun geleceğini hiç tahmin etmemiştim mi?" Bir yudum alıyor. "Onun için kariyerinden vazgeçmeye razıydın."

"Evet, ama benim eski nişanlına evlenme teklif etmem de büyük bir olay."

“Yıllardır aşık olduğun kadına evlenme teklif ediyorsun. Teknik olarak eski sevgilin olabilir ama Kendall her zaman senindi.” Bardağını yere bırakıyor. “Yüzüğün var mı?”

Kutuyu cebimden çıkarıp masanın üzerine kaydırdım. Jameson kutuyu açtı ve zümrüt kesimli elmasa bakarak kısık bir ısıklık çaldı.

"Kahretsin, Patty."

"Çok fazla?"

“Hiç de değil.” Gülümsedi, kutuyu kapattı, sonra geri itti. “Mükemmel.” Kabine yaslandı. “Koça da söyledin mi?”

"Evet, haftalar önce. Elimi sıktı ve işi batırmamamı söyledi. Sonra da beni tehdit etti."

“Bu, Koç Hart'tan gelen altın bir bilet gibi.” Jameson bir an sessiz kalıyor, elindeki bardağı çeviriyor. “İyi bir adam.”

"Tam bir pislik olmadığı zamanlarda öyle."

Kardeşim gözlerime baktı. "Birçok kişi senin hakkında da aynısını söylerdi."

"Makul," diyorum bardağımı dudaklarıma götürürken.

Uzun bir süre bana baktı. "Bunu beklediğimi biliyorsun. Evlilik teklifini değil. Bunu. Gerçekten benimle konuşuyor olmanı."

"Biliyorum."

"Patty, ben her zaman senin yanındayım."

"Ben de senin için buradayım Jamie. Kötü bir kardeş olduğumu biliyorum. Kendall olayları ve senin sakatlığın, sonra da Boston'a taşınman... aramız açıldı."

“Ve bundan nefret ediyorum.” Başını sallıyor. “Sen benim diğer yarımısın, Patty. Ve biliyor musun, yıllar önce Kendall'a karşı bir şeyler hissettiğini bana söyleseydin ve beni spekülasyon içinde bırakmasaydın, senin için ilişkiyi bitirirdim. Çünkü önce erkek kardeş, sonra kadın.”

"Teşekkür ederim, ama yakında nişanlanacağım kişi de bir fahişe değil."

“Hayır, değil.” Adam sırtırken viskisini eline aldı. “Benim de sana söyleyecek bir şeyim var.” Bir yudum aldı.

Kaşlarını kalktı.

“New York’a geri dönüyorum. Gelecek ay.”

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve ona doğru yaklaştım. Birbirimize sıkıca sarıldık.

"Senin adına çok mutluyum. Benden bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye," diye vurguluyor, "ben buradayım, senin için."

"Bu karşılıklı geçerli," diye karşılık verdim, uzaklaşarak. "Yani, benim sağdıcım olman senin için de garip olmayacak, değil mi?"

Sırıttı. "Hayır. Neredeyse yer değiştirmiş gibi olduk."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen bana bunu hatırlatma."

"Peki, ne zaman planlıyorsunuz—"

Girişin yakınındaki bir hareket dikkatimi çekti. Addison, hemen arkasından Kendall ile birlikte içeri girdi; ikisi de aşırı heyecanlı görünüyordu. Altı hafta sonra gerçekleşecek sanat sergisi hakkında galeri sahibiyle ilk resmi görüşmelerini yapmışlardı. Bizi hemen fark ettiler ve yanımıza kadar eşlik edildiler.

"Sizi gelişmelerden haberdar edeceğim," diyorum.

"Daha iyi."

Addison, Jameson'ın yanındaki masaya oturdu ve hemen viskisine uzandı. "Geçirdiğimiz öğleden sonraya inanamayacaksınız."

"İyi mi, kötü mü?" diye soruyorum.

"Harika. Aslında muhteşem." Uzun bir yudum alıp bardağı geri verdi. "Galeriye sanatçıların son listesini verdik. İsimlerimiz tabelada yer alacak. Gerçekten oluyor."

Kendall yanıma oturdu ve ben de onu kendime çekip şakağına bir öpücük kondurdum.

"Sizi özledim," diyor, vanilya ve boya kokusuyla karışık bir halde; bu da toplantıdan önce çalıştığı anlamına geliyor.

"Seni daha çok özledim," dedim ona. "Nasıl geçti?"

"Konseptlerimizi çok beğendi ve tüm biletlerin satılmasını bekliyor. Ana katın tamamını kiralyoruz." Kendall'ın gözleri heyecanla parlıyor. "Bir tarafta Addison'ın metro serisi, diğer tarafta benim koleksiyonum. Sahibi bunun yazın en büyük açılışlarından biri olacağına inanıyor."

"Bu inanılmaz, sevgilim."

"Hâlâ bunların gerçek olduğuna inanamıyorum." Gözlerinde yıldızlar parlayarak bana bakıyor. "Her şey gerçekten yolunda gidiyor."

"Elbette öyle," diyorum, bir öpücük daha çalarken. Bana doğru eğiliyor. "Sergilenmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Bu resim koleksiyonu tamamen onu ve beni yansıtıyor. Gölgede kalmış yüzlerimizi, birbirine dolanmış uzuvlarımızı ve ikimiz de buna aşk demeye cesaret edemeden önce yakaladığı anları içeriyor. Bütün şehir o galeriden geçecek ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi tam olarak görecek.

"Ben de sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum, çünkü onun bu esere resimler eklemek için ne kadar çok çalıştığını biliyorum.

Garson içecek siparişlerini alıyor gibi görünüyor. Kendall için şarap, Addison için viski.

Addison beni işaret ederek, "Yani, seninle bir hesabım var," dedi.

Jameson kıkırdadı. "Aman Tanrım."

"Şimdi ne yaptım?" diye soruyorum.

"En yakın arkadaşımı çaldığın için gerçekten çok sinirleniyorum."

Kendall gülmeye başlar. "Bunu bütün gün duydum. Keyfini çıkarın."

Ablama suratımı astım. "Onu ben çalmadım. Aksine, o beni çaldı."

"Saçmalık. Senin programınla, onu görmek için neredeyse randevu almam gerekiyor."

"Bu doğru değil," diyor Kendall başını sallayarak.

Jameson, "Doğru," diyor ve Addison başını sallıyor. "Ama zaten her zaman böyle olmuştur."

"Özür dilerim?" dedim alaycı bir şekilde, kız kardeşime sırtarak. "Haklısın. Ama Ken Doll'a kızmalısın çünkü o benim için senden daha iyi bir en iyi arkadaş."

Kendall nefes nefese kaldı. "Sakın bunu kışkırtmaya kalkma!"

Jameson kıkırdadı. "Savaş çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet, beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?" diye ekliyor Addison.

"Tamam, tamam." Kendall ellerini kaldırıyor. "Yapmayalım mı? On dört saattir resim yapıyorum ve ikinize hakemlik yapacak enerjim yok."

Addison kazanmış gibi sırıtıyor. "Playofflar nasıl gidiyor?"

"Her maçta oradaydın," diyorum ona.

"Elbette orada olacağım. Olmamak gibi bir niyetim yok, ama bunu senden kendi ağzından duymak istiyorum, abi," diyor.

"Harika. Hayatımın en güzel zamanını yaşıyorum," diyorum.

Masaya şöyle bir göz gezdirdiğimde içtenlikle gülümsüyorum.

Jameson kabine geri yaslandı. "Peki ya sen, Addy? 1 Temmuz'dan sonraki planın ne?"

Addison gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Galeri açılışından sonra ne yapmayı planlıyorsunuz? Sırada ne var?"

Bir an sessiz kalıyor, viskisini kadehinde çeviriyor. "Aslında bilmiyorum."

"Senin her zaman bir planın var," diyorum ona bakarak.

“Bu sefer değil.” Ruh halinde bir hafiflik var. “Yılın geri kalanında akışa bırakacağım kendimi. Tahmininiz benimki kadar doğru. Umarım galeri bana yeni kapılar açar. Sanırım hayatımda biraz heyecana ihtiyacım var.”

Jameson uzanıp onu imdikleği.

"Ouch, bu da ne içindi?"

"Robot gibi biri olmadığınızdan emin olun. Akıntıya kapılmayın. Asla."

“Belki de yeni bir şey deniyorum.” Bir yudum içki alıyor. “Uzun zamandır sanat eserleri retiyordum, sıkı bir programa uyuyordum ve kariyerim konusunda aşırı stratejik davranıyordum. Yıllardır ilk defa istediğim için sanat üretiyorum. Bu, tarif edemeyeceğim bir özgürlük duygusu.”

"Evet, yle," diyor Kendall sesinde gururla. "Seninle gurur duyuyorum."

“Harika bir his.” Kadehini kaldırıyor. “İçimizden geldiği gibi resim yapmaya ve hiçbir şeyi umursamamaya kadeh kaldırıyoruz.”

Kendall şarabını Addison'ın viskisinin üzerine tokuşturdu. "İstediğiniz sırayla."

Konuşma her zaman olduğu gibi playofflara kaydı ve Jameson, nc periyotta kolay bir şutu kaçırdığım ikinci maçla ilgili bana takıldı.

"Aı kötüydü," diyorum.

"Boş bir kaleydi."

"Kaleci şanslıydı."

“Kaleci, fazladan bir hücum oyuncusu için yedek kulbesindeydi. Kaleci yoktu.”

"Sus artık," dedim ona gülerek. "Zaten bir sürü nitelikli antrenörüm var. Senin lafına ihtiyacım yok."

Kendall gülüyor ve masanın altında bacağımı sıkıyor. "Bütün hafta bunun için kendini suçluyor."

"Haklı da," diyor Jameson. "Bu, Cross ismine leke süren bir durumdu. Ama antrenörlerden bahsetmişken, işler nasıl gidiyor?"

Kendall, "Babam yavaş yavaş ikna oluyor," diyor. "Geçen hafta sonu akşam yemeğinde gerçekten komik bir espri yaptı."

Gözlerimi devirdim. "Bunu bir daha tekrarlama."

"Anlatın bakalım," diyor Addison, çünkü sık sık alışılmışın dışında davranmayı seviyor. Bu aileden gelen bir zellik.

“Buz hokeyi oyuncusu neden maça merdiven getirdi?” Kendall duraksadı ve etrafına baktı. “Çünkü daha üst seviyede oynamak istiyordu.”

Jameson ona bakıyor, sonra bana göz atıyor. "Bu korkunç."

“Biliyorum. Ona komik olmadığını söylemeye gönlüm el vermedi,” diyorum. “Ama yine de ona gülümsedim.”

"Biraz komikti," diyor Kendall.

"Baba şakaları," diye yanıtlıyor Addison.

Bir ay önce koç bana bakmaz bile. Şimdi pazar akşam yemeklerinde babacan şakalar yapıyor ve playoff stratejimi soruyor. Çok yakın arkadaş değiliz ama bir şeyimiz var. Belki de aile gibiyiz. Ya da en azından o yöne doğru gidiyoruz.

“Ah,” diyor Jameson. “Madem hepimiz buradayız, size bir haberim var.”

Addison'ın ilgisi uyandı. "Ne tür haberler? Biriyle mi çıkıyorsun?"

Kadına yüzünü buruşturarak baktı. "Resmen New York'a geri dönüyorum."

“Resmi olarak mı?” Addison neredeyse çığlık atıyor, sesi o kadar yüksek ki birkaç kişi bize doğru dönüyor. Diamond gibi bir yerde bu çok şey ifade ediyor. Kollarını Jameson'ın etrafına sarıyor ve onu çok sıkıca kucaklıyor. “Çok mutluyum!”

“Boston sıkıcı ve değer verdiğim herkes burada.” Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. “Gelecek ay The Park'taki çatı katı daireme geri taşıyorum.”

“Jamie! Bu duyduğum en güzel haber!” Addison neredeyse içeceğini devirecekti.

"Tepkilerin her zaman en iyisi," diyor ona gülerek.

"Harika! Belki artık yabancı olmayacaksın," diyor Kendall ona.

"Ah, lütfen, Ken Bebek. Sana baksam bile o sinirleniyor," diyor beni işaret ederek.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ona baktığın için sinirlenmiyorum. Beni asıl sinirlendiren şey, sakın olman gerekirken, kız arkadaşımın ağzına dilini sokman. Arada fark var," diye açıkladım.

"Var mı?" diye soruyor ama şaka yaptığını anlayabiliyorum.

Kendall omuz silkerek, "Bunun için bir daha asla endişelenmenize gerek yok," dedi.

"Hiç mi?" diye sordu Jamie, kaşlarını oynatarak.

"Hiçbir zaman," diye onaylıyorum.

Jameson, "Peki, galeri açılışına yanımda birini daha getirmek için kiminle iletişime geçmem gerekiyor?" diye soruyor.

Addison kaşını kaldırdı. "Yani, biriyle görüşüyorsun?"

"Hayır. Ama altı hafta, çekici bir sevgili bulmak için fazlasıyla yeterli bir süre," diyor. "Çok çekici, büyüleyici eski bir hokey oyuncusu arayan arkadaşların var mı?"

Addison kıkırdadı. "Çok özel birisin. Ama çekici mi? Bu biraz abartı olur."

Hepimiz hafifçe sarhoş olana kadar iki tur daha içki sipariş ediyoruz. Kendall esnemesini bastırmaya çalışıyor ama biliyorum ki bu sabah işe başlamak için çok erkenden kalktı.

"Cumartesi gecesi ve ikiniz de uyuyakalmış gibi görünüyorsunuz," diye itiraz ediyor Addison.

Ona orta parmağımı gösterdim. "Playoffların tam ortasıyım."

"Peki ya?" Addison Jamie'ye baktı. "Partiye devam etmek istiyor musun?"

"Kesinlikle," diyor.

"Sanırım dışarı çıkacağız," dedim ona.

"Evet, çok yorgunum," diyor Kendall.

"İşte bundan bahsediyorum," diyor Addison. "En yakın arkadaşımı çaldın!"

Hesabımız kapatılırken ona gülmekten başka bir şey yapamıyorum. Dördümüz kapıya doğru yürüyoruz ve kaldırımda birbirimize sarılıyoruz. Addison ve Kendall bir şeyler hakkında fısıldaşıyorlar.

Jameson beni kucaklıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, her zaman yanımdayım," diyor sessizce.

"Bu durum karşılıklı geçerlidir."

Geri çekilip gözlerime baktı. "Bunu sakın berbat etme."

"Yapmayacağım."

Omzuma hafifçe vurdu. "Güzel. Şimdi kız arkadaşını eve götür. Çok yorgun."

Kendall bana doğru yaklaşıyor ve birlikte arabaya biniyoruz.

"Bu gece güzeldi," diyor başını omzuma yaslayarak.

"Evet?"

"Evet. Bunu seviyorum. Hepimiz bir arada."

"Öyle," diyorum.

Araba kaldırımından uzaklaşıyor. Arka camdan, Jameson ve Addison'ın karartılmış camlı bir SUV'ye doğru yürüdüklerini izliyorum; muhtemelen bütün gece parti yapacaklarını biliyorum. Bir şey hakkında tartışıyorlar ve Addison, Jameson gülerken şakayla karışık omzuna vuruyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı bana doğru eğilerek.

"Seni seviyorum," diyorum onu sıkıca kucaklayarak.

Kendall'ın nefes alışverişi yavaşlıyor ve birkaç dakika içinde kucağında uyuyakalıyor. Onu kucaklıyorum, pencereden geçen şehir ışıklarını izliyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Yedi yıl boyunca onu bekledim ve şimdi birlikteyiz.

Yakında eşim olacak.

Kendall Cross.

Bu kulağa harika geliyor.

Bir buçuk hafta önce, Patterson'ın Stanley Kupası'nı zaferle başının üstüne kaldırmasını izledim. Angels başardı—o da bunu sağladı. Addison ve Jameson ile birlikte tribüneydim, hepimiz çok yüksek sesle bağıryorduk. Son düdük çaldığında boğazım tahriş olmuştu. Ondan sonra iki gün boyunca sesim çıkmadı ama kesinlikle buna değdi. Binlerce insanla dolu arena, tavandan gümüş renkli konfeti dalgaları yağarken adeta sallanıyordu. Patterson, kupayı yüksekte tutarak zafer turunu atarken, Noel sabahı bir çocuk gibi sırtıyordu, tam bizim bölümümüzün önünde durdu ve bana doğru işaret etti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

O kadar çok ağladım ki, gözlerimi silmek için formamı kullandım.

Stanley Kupası şampiyonu. Ligin tüm zamanların en çok gol atan oyuncusu. Ve bir şekilde, imkansız bir biçimde, benim.

Patterson, en iyi olduğu konusunda pek mütevazı olmasa da, beni her zaman etkilemeyi başarıyor. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Başardıklarından sonra, övünmesi de gayet doğal.

Derin bir nefes alıyorum, kokteyl kıyafetleri içindeki seçkinlerle dolu galeriye şöyle bir göz atıyorum. Patterson henüz gelmedi ama burada olacağını biliyorum. Şampanya kadehleri ışığı yansıtıyor ve yüksek tavanlı mekânı bir sohbet uğultusu dolduruyor. Addison'ın metro serisi sol duvarı kaplıyor ve yabancıların ham portreleri kutsal bir his uyandırıyor. Bunlar,

asla bilemeyeceğimiz hayatlara dair samimi bakışlar. Ve bu etkinliği onayladıktan sonra iki tane daha ekledi. Yeteneğine hayranım.

Koleksiyonum arka duvarı ve odanın sağ tarafının tamamını kaplıyor. Açlıkla başlayıp daha yoğun bir şeyle biten bir sıralama içinde düzenlenmiş yirmi tablo var. Her bir tablo, ilişkimin bir temsili. Ama burada kimse bunu bilmiyor.

Dördüncü eserin önünde duran bir çifti izliyorum; damarlı, güçlü elleri bir yatak başlığını sıkıca kavramış, kolları gergin bir halde olan eser. Kadın koleksiyonun başlığını okuyor.

"Gizli Sevgili," diye fısıldıyor ve partneri başıyla onaylıyor.

Sonraki tuvale geçiyorlar. Mutfak tezgahına yaslanmış iki figür, yüzleri gölgede, bedenleri ise sadece birine duyduğu aşırı özleminden dolayı çaresiz kalanların anlayabileceği bir dil konuşuyor.

Gözleri yumuşuyor. "Saf tutku. Bunları çok seviyorum."

Geri çekilip, onlara eserlerimle baş başa kalmaları için bir an veriyorum. Gözlerim onları tarıyor ve her biri beni farklı bir zamana götürüyor. İlk birkaçı tamamen sıcaklık ve arzu, umutsuzluk ve öfke dolu. En sevdiklerimden biri, kalça kemiklerine saplanan, neredeyse hiç kendini tutmayan parmakları gösteriyor. On ikinci resim, sabahın erken saatlerindeki ışıktaki parlayan, çarşaflara dolanmış bacakları gösteriyor. On sekizinci ise nazik, kirpikler ve alın öpücükleri. Son eser, en büyük olanı, birbirine sarılmış iki figürü gösteriyor; bu hiç de seksle ilgili değil. Tutunmayı, kalmayı temsil ediyor.

Şehvet. Aşk. Güven. Patterson'a aşık olmanın tüm süreci renk ve gölgelerle gözler önüne seriliyor. Ve bundan inanılmaz gurur duyuyorum.

Addison, elinde iki kadeh şampanya ile yanıma gelerek, "Biliyorsun işte," dedi.

Elimle kalbimi kapatıyorum. "Kahretsin."

"Birisi tedirgin," diyor. "Resimlerinizi ilginç buluyorum."

Uzattığı bardağı alıyorum. "Hım. Bunu açıklamanın bir yolu bu."

"Bu senin aşık olma hikayen." Koleksiyona işaret ediyor. "Gerçek olan bu ve gerçekten çok güzel. Ama başka bir şey daha fark ettim."

"Evet?" diye soruyorum.

"Kardeşim her zaman senin ilham kaynağın oldu," diyor. "Yaralandıktan sonra onun sayesinde kurtuldun. Bu..." Başını sallıyor. "Kendini aştın. Ve seni en iyi arkadaşım olarak adlandırabildiğim için çok onur duyuyorum."

Artık kendimi tutamadığım için gözyaşlarıma hakim olamadım.

"Hayır, hayır, hayır," diyor bana dönerek. "Şu an ağlayamazsın çünkü beni de ağlatacaksın."

Şimdi ikimiz de aynısını yapıyoruz.

"Kahretsin," diye fısıldadım, gülerek ve gözyaşlarımı silerek. "Çok mutluyum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Hayaller işte böyle gerçekleşir," diyor Patterson galeriye girerken.

Gözlerimiz buluştuğunda dünya dönmeyi bırakıyor, sonra bana gülümsüyor. Ardından odanın karşısına doğru bana yaklaşıyor ve dudaklarımız birbirine çarpıyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Hayır, hayır, özür dileme. Geleceğini biliyordum," dedim ona.

Addison kolumu sıktı. "Sizin için çok mutluyum. İkiniz için de. Şimdi, izninizle, biraz sohbet etmem gerekiyor."

Omzumu çevirip girişe doğru baktığımda, eski zenginlerin cazibesini yansıtan muhteşem bir kadın görüyorum. "Bu kim?"

Patterson gülüyor. "Montclair Prensesi Delphine Adrian. Ağabeyi arkadaşım ama aynı zamanda tam bir pislik."

"Bekle, onu tanıyor musun?"

"Montclair'in veliaht prensi, tahtın varisi Prens Louis Adrian. Tanıyor musun?" Gözlerini devirdi. "Bilardoda onu o kadar çok yendim ki, bana borcu var."

Babamın kahkahalarını duyuyorum ve bu, benim ve Patterson'ın dikkatini dağıtıyor.

"Sarhoş mu?" diye soruyor Patterson.

Omuz silkiyorum. "Belki? Ya da belki de sadece mutludur?"

"Evet, tabii," diyoruz ikimiz de ve başımızı sallıyoruz.

Babam bizi birlikte görmeye daha alıştı. Stanley Kupası da yardımcı oldu tabii. Babam, Patterson'ın bir sezonda en çok gol atma rekorunu kırdığını öğrenince çok yumuşadı. Sanırım Patterson'ın, ilişkimizin performansını olumsuz etkilememesi için ne kadar çok çalıştığını gördü.

"Şey, Avrupa'da resim yapmış ünlü bir sanatçının burada eserleri olduğunu duydum," diyor kolunu belime dolayarak. "Gösterir misin?"

"Elbette, Pattycakes."

Kalabalık galerinin Addison tarafına doğru kaydı ve koleksiyonum geçici olarak sessizleşti. Patterson'ın elini tuttum ve onu odanın en iyi

yerine, tam ortasına çektim.

"Buradan başla," diyorum ona. "Sonra da sonuna kadar takip et. Bu bir atlıkarınca, bir hikaye."

Gülümsüyor, elimi öpüyor ve her bir tabloyu dikkatlice inceliyor. Bir sonrakine geçerken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor, sanki o da her anı yeniden yaşıyormuş gibi.

Son esere, yani birbirine tutunmuş iki figürün yer aldığı parçaya geldiğinde, uzun bir süre sessiz kalıyor.

"Kendall," diyor sesi titrek.

"Evet?"

"Anlamıyorum."

Ona doğru başımı yana eğip yüzümü buruşturdum.

"Şaka yapıyorum. Kahretsin," diyor beni kollarına çekip öperken. "Bayılıyorum buna."

"Bazen senden nefret ediyorum," diyorum gülerek. "Kendi kendime, 'Tanrım, bu adam aptal bir sporcu değil, değil mi?' diye düşünüyordum."

Alaycı bir şekilde, "Buna gücendim! Sözünü geri al!" dedi.

"Sözümü geri alıyorum," dedim ona. "Senden asla nefret edemezdim."

Koleksiyondaki en büyük parçaya, sonuncusuna dönüyor. Beş fitlik bir tuval üzerine yapılmış. İki figürü birbirlerinin etrafına mükemmel bir şekilde yerleştirmek, sanki birbirlerine tutunuyorlarmış ve birlikte düşüyorlarmış gibi, iki haftamı aldı.

"Vay canına," diyor, sesi titreyerek.

"Bana karşı yumuşamaya mı başladın, tatlım?" dedim, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Beni kollarına çekiyor. "Bunlara baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?" diye soruyor.

"Söyle bana."

"Sen." Bana doğru dönüyor. "Kalbin."

"Patterson—"

Yanaklarımdan tuttu ve alçak sesle konuşurken yüzümü inceledi. "Bir konuşma planlamıştım." Sonra beni öptü. "Duşta yaptığımız şeyden sonra bu sabah aynanın karşısında prova yaptım. Hatta Jameson'a çok uzun olup olmadığını sordum. Evet dedi. Sonra çok kısa olup olmadığını sordum, o da can sıkıcı olmamamı söyledi."

"Neyden bahsediyorsunuz?" diye soruyorum gülerek, sanki rastgele bir sohbetin ortasına bırakılmış gibi hissediyorum.

Ceketinin cebine uzanıp küçük, kadife bir kutu çıkardı.

“Ama burada durup sana bakıyorum ve bunların hiçbirisi doğru gelmiyor, bu yüzden senaryonun dışına çıkıyorum.” Ellerimi sıkıyor. “Çünkü her şey geçmişle ilgiliydi. Seni ne kadar zamandır istediğimle. Buraya gelmek için neler yaşadığımızla. Kaybettiğimiz yıllarla.”

O, galerinin ortasında, etrafımızda bizim resimlerimizin olduğu tuvalerin arasında, tek dizinin üzerine çöktüğünde nefesim kesildi.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve bu sefer onları durduramıyorum.

“Ama aklımdan geçen tek şey, iyi bir şey olduğunda ilk söylemek istediğim kişinin sen olman. Girdiğim her odada seni arıyorum ve seni bulduğumda tüm dünya yok oluyor.” Sesi titriyor. “Böyle olabileceğini bilmiyordum. Senden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamıyorum.”

"Patterson," diye fısıldıyorum elimi tutarken.

“Sen olağanüstüsün, Kendall. Sana her baktığımda nefesim kesiliyor.” Titrek bir nefes alıyor. “Geleceğimi asla başka biriyle hayal etmedim. Bir kere bile. Yaşlanmayı düşündüğümde, sen oradasın. Hayatımın on yıl, yirmi yıl, elli yıl sonra nasıl görüneceğini düşündüğümde, her versiyonunda sen varsın. Sen hayatımın aşkıydın ve bunu gözlerimiz ilk karşılaştığında anladım.”

Yüzüğü bana doğru kaldırıyor, elmas ışığı yansıtıyor.

“Her şeyi seninle istiyorum, Kendall. Hayatımın geri kalanında her sıradan, her olağanüstü günü seninle geçirmek istiyorum. Ne dersin, Ken Bebek? Benimle evlenir misin? Ve sonsuza dek seninle birlikte olmama izin verir misin?” Son kelimelerde sesi titriyor.

Ceketinden tutup onu yukarı çekerken ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken konuşamıyorum çünkü aklımdaki tek kelime "evet".

"Evet. Milyon kere evet."

"Teşekkür ederim," diyor dudaklarıma doğru, gülerek. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Onu tekrar öpüyorum.

Gülüşüyor, ağlıyor ve titriyorduk, o da yüzüğü parmağıma taktı. Mükemmel uydu. Geri çekildi ve başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi.

“Sen benim karım olacaksın.” Bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı, “Ve bu, hayatımın en büyük başarısı.”

"Rüya görüyorum," diye fısıldıyorum.

"Hayır," diyor dudaklarımdan. "Tamamen uyanıksın, bebeğim."

Etrafımızda alkışlar koptu ve işte o zaman bir kalabalık topladığımızı fark ettim. Duygudan adeta uçarak yüzümü onun göğsüne gömdüm. Haklıydı; yakın olduğumuzda dünya gerçekten de kayboluyordu.

Addison kalabalığın kenarında, eli göğsünde duruyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve ne koşuyor ne de olay çıkarıyor. Orada duruyor, şimdiye kadar gördüğüm en gururlu gülümsemeyle bizi izliyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Ben de aynısını söylüyorum.

Annem ve babam birlikte kalabalığın arasından geçiyorlar. Annem çoktan ağlamaya başlamıştı ve babamın bıyıkları da duygularıyla boğuşurken olduğu gibi seğiriyordu.

"Uzun zaman aldı," diyor baba Patterson'a.

"Doğru yapmak istedim, Koç."

"Evet, öyle yaptın," diyor.

Annem beni öyle sıkı kucakladı ki nefes almakta zorlandım. Saçlarıma fısıldadı: "Bu sefer doğru yaptın. Senin için çok mutluyum."

"Teşekkürler anne."

Beni bıraktığında, babam boğazını temizleyip elini Patterson'a uzattı. "Ailemize hoş geldin oğlum."

"Oğlum?" diye soruyor Patterson. "Artık sana Baba diyebilir miyim?"

"Sadece tesisin dışında," diyor ona bakarak.

Patterson'ın anne ve babası daha sonra geliyor. Annesi beni kucaklıyor ve resmen kızı olarak adlandırabildiği için ne kadar mutlu olduğunu fısıldıyor.

Babası, Patterson'ın omzuna hafifçe vurarak, "Seninle gurur duyuyorum," dedi.

Jameson, Patterson'ı kucaklayarak, "Bunun bu gece olacağını bana söyleyebilirdin." dedi.

"Ve yüzündeki o ifadeyi özledim mi?"

"Haftalardır sağdıç notlarım hazır. Ne zaman çıkarmam gerektiğini bilseydim güzel olurdu," diyor ve ikisinin de yüzünde gerçek bir mutluluk var.

"Gelecek hafta görüşelim," diyor Patterson ona.

Addison yanıma gelip beni sıkıca kucakladı. "Nedime misin?"

"Evet, doğru. Başka kim olabilir ki?"

Gecenin geri kalanı tebrikler ve şampanya eşliğinde geçti. Bir ara, bir koleksiyoncu eserlerimden birini satın almak için bana yaklaştı.

"Üzgünüm," diyor galeri görevlisi ona. "Gizli Aşık koleksiyonunun tamamı satıldı."

Patterson'a döndüm. "Hepsi mi? Şimdiden mi?"

"Tebrikler," diyor. "Bu harika."

Galeri asistanına yöneldim. "Sattılar mı?"

"Evet," diyor. "Teklif beş milyonu."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ciddi misin?"

"Evet," diyor ve başka bir misafire yardım etmek için yanına gidiyor.

Ağzım açık bir şekilde Patterson'ın yanına geri döndüm. "Birisi tablolarımı o saçma fiyata satın aldı."

Genişçe gülümsüyor.

"Patterson."

"Hmm?"

"Sen miydin?" Geçenlerde öğrendim ki, müzayedede sattığım tablolarımı satın alan kişi oymuş.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten bunları elden çıkaracağımı mı sandın? Hepsine iki katını bile öderdim. Kusura bakma Ken Bebek. Senin en büyük hayranım ve en büyük koleksiyonerin de olacağım. Buna alış. Eğer biri senin sanat eserlerini istiyorsa, milyarlarca doları olmalı. Hepsine sahip olmak istiyorum."

Ona başımı salladım ve onu sertçe öptüm.

"Avrupa'da yüzlerce resim var, Patterson."

"Farkındayım. Onları bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. "Bu gidişle hokeyden emekli olmak zorunda kalabilirim."

"Bekle, benim sanat eserlerimi mi arıyorsun?"

"Elbette, öyleyim. Açgözlüyüm," diyor bana ve ben de kendi iyiliğim için fazla heyecanlanıyorum.

Beni kollarına çekip galerinin ortasında benimle dans ediyor. Yukarıdan gelen klasik müziğe eşlik ederek sallanırken insanlar etrafımızda dolaşıyor.

"Çok saçmalıyorsun," dedim ona gülerek.

"Buna bayılıyorsun, değil mi?" diyor beni döndürürken.

"Evet, hem de çok."

Bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Vaftiz töreni yapabileceğimiz bir yer var mı?"

"Çok kötüsün." Dudaklarımı ısırdım. "Ama bunu hiç sormayacağını sanmıştım."

"Önden gidin," diyor.

Uzun koridordan geçerek küçük bir ofise giriyoruz. İçeri adım atıyoruz ve ben kapıyı kilitliyorum. Gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor.

"Ne?" diye sordum ona gülümseyerek.

"Hiçbir şey." Bana sanki çok kıymetli bir şeymişim gibi hayranlıkla bakıyor. "Bunu hatırlamak istiyorum. Tam şu anı. Bu anı."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Öyle mi?"

"Her şey burada başlıyor." Dudaklarını benimkine değdiriyor. Sıcak, tutkulu ve ihtiyaç dolu. "Buraya gelmemizin sebebi daha önce olan her şeydi. Ama şu an, sen ve ben? İşte bu bizim gerçek başlangıcımız."

Ona bakıp sııttım.

"Seninle bu hayatı seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına doğru, kemerini çekiştirerek. "Şimdi, lütfen nişanlınla birlikte ol."

"Mmm," diyor boğazıma doğru hırlayarak. "Yakında Kendall Cross olacak. Kulağa hoş geliyor."

"Ben de," diye fısıldadım nefes nefese, eli külotumun içine girerken.

Bunu gizlice, çalınmış anlarla ve kilitli kapılarla, sanki istediğimiz şey bu değilmiş gibi davranarak başlattık. Ama gerçek şu ki, kimi seveceğimizi biz seçemeyiz. Kalbimiz bizim için seçer. Ve onu seçtiği için çok mutluyum.

Hikayemiz işte burada başlıyor.

SON SÖZ

ADDISON

"Unuttuğumu sanma. Şimdi, öde bakalım," diyor Jameson elini uzatarak.

Çek defterimi çıkarırken içimden bir ah çektim. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Bahis bahistir, Addy."

"Bu bahsi beş yıl önce yapmıştın. Beş yıl önce! Kendall Avrupa'ya taşındığında ve Patterson tam bir pislikken. O benim en iyi arkadaşımdı ve onların asla, asla, asla bir araya gelmeyeceklerine her şeyimi bahse girerdim. İnan bana, ondan gerçekten nefret ediyordu."

"Umurumda değil. Ne gördüğümü biliyordum." Jameson çeki alıp inceliyor ve genişçe gülümsüyor. "Bir milyon dolar. Bu doğrudan vakfa gidecek. Çok, çok, çok cömert bağışınız için teşekkür ederim."

"Sorumu cevaplamadın." Jameson'dan hiç hoşlanmadım.

Ceketinin cebine soktu. "Kardeşimi tanıyorum. İkimizin de yüzü aynı. Kendine itiraf etmeden önce bile ona aşık olduğunu biliyordum. Ondan nefret ediyor olmalıydı."

"Çünkü sen onu ondan alan bir pisliktin."

"Kendall'ı gerçekten sevdim." Omuz silkti. "Patterson ona bayılırdı. Arada büyük bir fark var."

"Aslında en kötüsü sensin. Annemle babam senin kötü ikiz olduğunu söylediklerinde haklıymışlar."

"Bakın, bunu ikiniz de bana yakın zamanda söylediniz. Ben kötü biri değilim. Sadece ikinizin de saçmalıklarına tahammül etmiyorum. Arada

fark var."

İçimden bir ah çektim. "Acaba önceki hayatımda ne yaptım da bu kadar berbat ağabeye sahip oldum?"

Kıkırdıyor. "Kesinlikle berbat bir şey olmalıydı. Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi git, sosyalleş. Şu an dünyanın en üzgün sanatçısı gibi görünüyorsun."

"Hayatıma biraz heyecan katmam gerekiyor. Şehirde olmaktan deliriyorum," diyorum ona, buradan uzaklaşmak isteyerek.

Belki de en yakın arkadaşım en sevdiğim kardeşime aşık olmakla meşgulken ben de yaz tatiline çıkarım.

"Öyleyse bir şeyler yap," diyor bana. "Seni durduran ne?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimelerim boğazıma düğümleniyor. "Bu akşamki bir kaşık dolusu gerçek için teşekkürler. Keyfimi kaçırdın, Jamie."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Şimdi, izninizle, barda sohbet edeceğim ateşli bir kızıl saçlı var."

"İyi eğlen," diyorum ona, uzaklaşırken.

Beş yıl önce, Patterson ve Kendall'ın asla birlikte olmayacağına dair tüm paramı bahse girerdim. Nefret gerçektir. Gözyaşları da öyle. Ve görünüşe göre, yıllar önce yaşadıkları bir öpüşme de vardı. Bunu bilseydim, kötü kalpli ağabeyimi bile bahse girer miydim emin değilim.

Yanımdan geçen bir garsonun uzattığı taze bir şampanya kadehini alıyorum ve gözlerimi galeride gezdiriyorum.

Herkes eşleşiyor. Herkesin kendine uygun bir partneri var.

Şampanyadan uzun bir yudum alıyorum.

"Konsantre olmuş gibi görünüyorsun."

Döndüğümde yanımda uzun boylu, yakışıklı bir adam duruyordu. Ve inanılmaz derecede güzel kokuyordu. Koyu, dağınık saçları ve birçok kalp kırıklığına neden olmuş gibi görünen mavi gözleri vardı. Smokinini sanki tanrılar dikmiş gibi giymişti ve odadaki en ilginç şey benmişim gibi bana bakıyordu.

"Belki de öyleyim," diyorum.

"Gerçekten mi? Aklında ne var?" Yanından geçen bir garsonun elinden bir kadeh şampanya alıyor.

"Dünya barışı," diyorum ona.

"Çok komik," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Buradaki en sevdiğin koleksiyon hangisi?"

"Sanki cevabını zaten biliyormuş gibi soruyorsun."

"Evet." Duvara doğru başını salladı. "Bu. Metro serisi beni büyüledi ve ondan uzaklaşamadım."

Şampanyamdan bir yudum alıyorum ve yüzümde sıkılmış bir ifadeyi koruyorum. Resmi benim yaptığımı bilmediğinden eminim. "Gerçekten mi? Bu akşam galeride bir sürü inanılmaz sanatçı var."

"Elbette, ama bu beni büyüledi." Bir yudum alıyor. "Sanki sanatçı, kimsenin izlediğinden habersiz insanları resmetmiş gibi. Neredeyse rahatsız edici, sanki ruhlarının parçaları çalınıp tuvale aktarılmış gibi. Her bireyin içinde taşıdığı, görünmez sandıkları hayatlarının tüm ağırlığını neredeyse hissedebiliyorsunuz. Eğer benden önce biri almasaydı, tüm koleksiyonu satın alırdım."

"Ah, ne yazık," diyorum.

"Bu bir trajedi. Bu konuda çok üzgünüm." Bunu gerçekten içtenlikle söylüyor.

"Bu koleksiyona ben de bayılıyorum," diye itiraf ediyorum, neredeyse ayrılmak beni üzüyor. Ancak kazanılan para hayır kurumuna bağışlanacak, bu da beni mutlu ediyor.

Kadehini benimkine tokuşturdu. "Mükemmel bir zevkiniz var."

"Belki de zevkleriniz sıradandır." diye itiraz ediyorum ona.

Gülüyor. "Dürüstlüğün için teşekkürler."

"Her zaman."

Alınmış gibi görünmüyor. Aksine, eğleniyor gibi. "Bu resimlere baktığınızda ne görüyorsunuz?"

"Hayat. İnsanları savunmasız hallerinde görmüyorum. Duyguları renklerle görüyorum. Herkes bir yüzü boyayabilir, ama gerçek gözlerde saklıdır."

Bana doğru başını eğerek, merakla baktı. "Bence en iyi sanat, duyguları uyandırır ve kelimeler olmadan bir hikaye anlatır." Duraksadı. "Bunda bir güzellik var, ama aynı zamanda bazı şeylerin evrensel olarak güzel olduğunu ve yoruma ihtiyaç duymadığını da savunurum, gün batımları ve okyanus gibi." Kendine baktı. "İyi dikilmiş bir takım elbise giymiş bir adam."

"Mütevazı." Gözlerimi deviriyorum.

"Her zaman." Gülümsedi ve elini uzattı. "Ben Louis."

"Addison."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Bardağını benimkine tokuşturdu ve bir yudum aldı.

Bir an sessiz kalıyor, sanki çok fazla şey söylemişim gibi beni inceliyor.

"Ne?" diye sordum, fazla heyecanlanmış olup olmadığımı merak ederek.

"Hiçbir şey." Başını salladı. "Bu gece yılın en ilginç sohbetini yapacağımı beklemiyordum."

Rahatlıyorum. "Hayat sürprizlerle dolu."

"Kesinlikle öyle." Gülümser ve bu gülümseme öncekinden farklıdır. Daha az cilalıdır. "Sanırım içinizde bunlardan bolca var."

"Hiçbir fikriniz yok."

Aksanında dikkatimi çeken bir şey var. Söylediklerine o kadar odaklanmışım ki, ancak şimdi fark ettim.

"Nerelisiniz?" diye soruyorum.

Avrupalı bir resmiyet havası var ama yakından bakınca farklı bir yanı olduğunu fark ediyorsunuz.

"Tahmin etmek."

"Birleşik Krallık mı?"

Gerçekten de gücenmiş görünüyor. "Ben İngiliz değilim."

"Biraz İngiliz aksanıyla konuşuyorsun."

Alaycı bir şekilde, "Benim geldiğim ülke on üçüncü yüzyıldan beri Fransızca konuşuyor. Biz Akdenizliyiz." dedi. Sanki tüm soyuna hakaret etmişim gibi kol manşetlerini düzeltti. "İngilizler keşke bu kadar güzel konuşabilselerdi."

"Duyduğum tek şey süslü Avrupa tarzı."

"Ve duyduğum tek şey Amerikan cehaleti, ama bunu söylemek için fazla kibarım."

Onun bu kadar açık sözlü olmasına şaşırarak güldüm. Bu tür etkinliklerdeki çoğu erkek beni etkilemeye çalışmakla meşgulken, o öyle değildi. "Bana cahil mi dedin?"

"Bunu söylemeyecek kadar kibar olduğumu söyledim." diye sırtıyor. "Aralarında fark var."

"Beni rahatsız eden şey, yapılan çıkarım."

Bir an orada öylece duruyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz, aramızda elektrik akımı hissediliyor. Galeri gürültüsü azalıyor. Nedense, onu beş dakikadan daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Senin gibisiyle daha önce hiç karşılaşmadım," diyor, gözleri bir an dudaklarıma inip sonra tekrar bakışlarına dönüyor.

"Bu çok kötü bir laf," diyorum şampanyamdan bir yudum alarak.

"Bu bir gözlem." Başını yana eğdi. "Benden pek etkilenmiş görünmüyorsunuz."

Ona son derece alaycı bir bakış attım. "Öyle mi olmalıyım?"

"Çoğu insan öyledir."

"Kadınlar ayaklarınızı öpmek için can atıyorlar mı?"

"Bir bakıma evet," diyor. "Ama sen değil."

Ben cevap veremeden Prenses Delphine yanı başımda belirdi. "Addison, işte buradasın. Seni her yerde arıyordum." Louis'ye baktı. "İşte buradasın! Harika! Kardeşimle tanışmış olmana sevindim."

Gözlerimi kırpıyorum. "Kardeşin mi?"

"Montclair Hanedanlığı'ndan Prens Louis Adrian." Delphine, sanki bir müze sergisi sunuyormuş gibi ona işaret ediyor. "Tahtın varisi. Tam bir baş belası."

Ona dik dik bakıyorum. "Kraliyet ailesinden misin?"

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Sürpriz."

"Şey, eee... Size reverans yapmalı mıyım? Bu iş böyle mi yürüyor?" diye soruyorum.

Louis içten bir kahkaha atıyor. "Kesinlikle hayır. Buradaki ilgiden nefret ediyorum."

Telefonu cebinde titriyor, ekranına kısa bir bakış attıktan sonra içini çekiyor. "Bunu cevaplamam gerek."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde Delphine'e döndüm. "Onu tanıyamadım."

"Şey, sohbetten keyif alıyor gibiydi, bu onun için çok nadir bir durum." Kolunu benimkine doladı. "Eğer kaba davrandıysa şimdiden özür dilerim. Normal insanların yanında nasıl davranacağını genellikle bilmiyor. Prens kompleksi."

"Gayet normal bir insandı," diyorum ona.

"Bundan gerçekten şüpheliyim. Güzel Amerikalılarla nasıl anlaştığını biliyorum." Bana anlamlı bir bakış attı, sonra ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Benimle yürür müsün?"

Beni kalabalığın arasından uzaklaştırıp galerinin تنها bir bölümüne götürüyor.

"Size bir teklifim var," diyor.

“Pekala,” dedim merakla.

“Biliyorsunuz, kraliyet ailesi elli yıldır aynı portre ressamıyla çalışıyor: Henri Beaumont. Büyükannem ve büyükbabamı, annem ve babamı, Louis'i ve beni çocukken o resmetti.”

“Eserlerini gördüm. O bir usta.”

"Evet. İnanılmaz bir insandı, ama üç ay önce vefat etti."

"Ben çok üzgünüm."

“Teşekkür ederim.” Derin bir nefes alıyor. “Ailem, kral ve kraliçe, bir yedek arıyorlar. Bir yarışma düzenlediler. On sanatçı, bu pozisyon için yarışmak üzere kaleye davet edildi. Kazanan, resmi kraliyet portre sanatçısı olacak ve özel bir proje verilecek. Bu, ülkemizdeki en büyük onurlardan biri.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Bu inanılmaz geliyor."

"Tüm masraflar karşılanacak. Yarışma süresince arazide bir kır evi tahsis edilecek. İlham almak için kraliyet koleksiyonuna erişim sağlanacak," diyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

“Çünkü sizi davet etmek istiyorum.” Gözlerime bakıyor. “Değerlendirilmenin tek yolu, kraliyet ailesinden birinin davet göndermesidir. O kadar özel bir davet. Ve ben de size bir davet göndermek istiyorum.”

Tüylerim diken diken oldu, kollarım ürperdi. Bu, sanatçıların sahip olmayı hayal ettiği bir fırsat. Kariyerleri ve hayatları değiştiren türden bir fırsat.

"Neden ben?" diye soruyorum.

"Çünkü son beş yıldır sanat eserlerinizi takip ediyorum ve yarattığınız her şeye bayılıyorum. Bencilce de olsa aileyi resmetmenizi istiyorum. Ve bence arkadaş da olabiliriz," diyor.

"Ah," diyorum ona.

“Lütfen düşüneceğini söyle.” Kolumu sıktı. “İnanılmaz yeteneklisin Addison. Ve yarışacak tek kadın sen olacaksın. Bir şey daha var.”

"Evet?" diye soruyorum.

Galeride bir hareketlilik dikkatimi çekiyor. Patterson ve Kendall koridordan çıkıyorlar, yüzleri kızarmış, sanki kıyafetlerini aceleyle giymişler gibi. Kendall'ın ruju dağılmış, Patterson'ın gömleği ise dışarı sarkmış. Bazı şeyler asla değişmiyor.

“Gitmeden önce bu akşam bilmem gerekiyor. Biliyorum, çok kısa bir süre ama daveti göndermeden önce bu galeriyi görmek istedim. Çok etkilendim,” diyor.

Odaya şöyle bir göz atıyorum ve hayatımdaki herkesin bir şeye, birine, bir yöne sahip olduğunu hissediyorum. Şu anda akışa bırakıyorum kendimi, ama son beş yıldır da temkinli davrandım.

Delphine'e dönüp gülümsedim. "Bu fırsatı değerlendireceğim."

"Biraz daha düşünmek istemiyor musun?"

"Hayır," diyorum ona.

Yüzü aydınlandı ve beni kucakladı. "Çok eğleneceğiz. Gelecek hafta uçağa binebilir misin?"

Odanın diğer ucunda, Louis göz göze geliyorum. Telefon görüşmesini bitirmiş ve yüzünde çözemediğim bir ifadeyle bana bakıyor. Belki meraklı ya da ilgili, ama ben bunun ardındaki tehlikeyi hissediyorum.

"Kesinlikle," diyorum, hâlâ ona bakarak.

Delphine bakışlarımı takip etti ve sanki bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırttı. "Ah, bu ilginç olacak." Birisi adını seslendi ve elimi sıktı. "Size tüm detayları göndereceğim. Yakında, 'Montclair'e hoş geldin, Addison Cross' diyeceğim."

Kalabalığın içinde kayboldu ve Patterson ile Kendall yanıma geldiler. Tamamen bitkin görünüyorlardı ve birlikte bir yerlerde bulunmadıklarını gizlemeye çalışıyorlardı.

"İkiniz de birbirinizi alt üst etmiş gibi görünüyorsunuz," diyorum onlara.

Kendall hiç utanmadan sırttı. "Eve gidip başladığımız işi bitireceğiz."

"İğrenç," diyorum ama sonra gülüyorum. "İyi eğlenin. Ha, gitmeden önce size bir haberim var."

"Hamile misin?" diye soruyor Kendall.

"İğrenç. Hayır. Bir iş fırsatı yakaladım," diyorum.

"Bu gece mi?" Kendall'ın gözleri kocaman açıldı ve benim için heyecandan yerinde duramıyordu.

Sesimi alçaltarak, "Prenses Delphine beni kraliyet portre ressamlığı pozisyonu için yarışmaya davet etti. Şatoda. Montclair'de. Gelecek hafta yola çıkıyorum." dedim.

"Addison, bu harika!" Kendall bana sıkıca sarıldı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Prens Louis'den uzak durun," diye araya girdi Patterson, kaşlarını çatarak.

Ona suratımı astım. "Neden?"

"Çünkü o bir çapkın." Kollarını kavuşturdu. "Ciddi söylüyorum."

"Garip davranıyorsun ve aşırı korumacısın," diyorum kardeşime.

"Biz arkadaşız. O senden sekiz yaş büyük," diyor Patterson. "Ve çok çekici. Prens seni kullanacak ve sonra kaybedecek. O zaman da onun kraliyet kışına tekme atmam gerekecek."

"Yani bana onun gerçekten de Prens Charming olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Bu onu neredeyse çıldırttı.

"Hayır, hayır, onu kızdırma," diyor Kendall, elini onun koluna koyarak. "Pattycakes, kimsenin canını yakmana gerek yok çünkü Addison buna kanmayacak. O, serserilere karşı tamamen bağışıklıdır. Onları kahvaltıda yer."

"Doğru. Teşekkür ederim," diye kibarca başımı sallayarak Kendall'a cevap verdim.

"Her zaman arkada olacağım," diyor bana.

Sonra kardeşime dik dik baktım. "İnancını kaybetme, Patty. Of. Hep büyük abi olmak zorundasın."

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorum," diyor Patterson bana. "Sana zarar verecek." Bu bir ihtimal değil. Sözlerinde açık ve net.

"Neyse, biz gidiyoruz. Seni ararım," diyor Kendall, kardeşimi sürükleyerek götürürken.

Patterson'ın kolu Kendall'ın beline sahiplenici bir şekilde dolanmış halde uzaklaşırken, onların gidişini izliyorum. Çok mutlular. Sonsuza dek mutlu yaşayacaklar.

Galeriye geri dönüyorum. Kalabalık azalıyor ve gece sona eriyor. Kabul ettiğim şey için heyecanlıyım.

Louis odanın diğer ucundan göz göze geldik. Şampanya kadehini sessizce kaldırdı ve ben de ona karşılık kadehimi kaldırdım.

"Montclair'de görüşürüz, Prensim," diye mırıldandım içeceğimden bir yudum alırken.

Gelecek hafta Montclair'de olacağım, bir resim yarışmasına katılacağım ve yarışmada kendi iyiliği için fazla çekici olan bir çapkın prensle karşı karşıya geleceğim.

Belki de akıntıya kapılıyorum ama bu adam adeta bir akıntı gibi geliyor.

Addison ve Louis'in aşk hikayesine devam edin.

KRALİYET DURUMU

<https://books2read.com/theroyalsituation>

Patterson ve Kendall'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Onların yer aldığı özel bir bonus sahneyi buradan indirebilirsiniz:

<https://bit.ly/thehockeysituation-bonus>

DAHA FAZLA LYRA MI İSTİYORSUNUZ?

Milyarder Durumları Serisi

Eş Durumu

Arkadaşlık Durumu

Patron Durumu

Koruma Durumu

Flört Durumu

Hokey Durumu

Kraliyet Durumu

Sonbaharı İstiyorum (bu dünyayla bağlantı kuruyorum)

Valentine Texas Serisi

Kalbinize sağlık

Tatlı Çayı Dökün

Bisküvimi Tereyağla

Viski kadar pürüzsüz

Benim Olacak Gibi

Acele etmeyin

Bana Canım diyebilirsiniz

Çok Neşeli Seri

Çok Neşeli Bir Hata

Çok Neşeli Bir Dadı

Çok Neşeli Bir Düşman

Her kitap bağımsız olarak okunabilir, ancak Lyra Parish deneyimini tam olarak yaşamak için serinin 1. kitabından başlamanız önerilir, çünkü kitaplar birbirleriyle bağlantılıdır.

İLETİŞİMİ KOPARMAMAK

Lyra Parish ile ilgili her şeyden haberdar olmak ister misiniz? Bültenine abone olun! Kapak tanıtımlarına, ipuçlarına ve hediyelere özel erişim elde edeceksiniz.

lyraparish.com/bulden

Sosyal medyada arkadaş olalım:

TikTok Instagram Facebook
@lyraparish her yerde

Lyra Parish'in buluşma yerini mi arıyorsunuz?

Lyra Parish'in Facebook'taki Okuyucu Salonuna katılın:

<https://bit.ly/lyrareadergroup>

TEŞEKKÜRLER

Beni desteklemeye devam eden okurlarıma çok teşekkür ederim! Harikasınız ve burada olduğunuz için sonsuza dek minnettarım. Kurgusal dünyalarımda benimle birlikte kaçığınız için teşekkür ederim. Bunu kısa ve öz tutacağım!

Bu eğlenceli süreçte bana inanılmaz derecede yardımcı olan Erica ve Amber'e çok teşekkür ederim! Bu kapağı ve bu serinin tüm kapaklarını tasarlayan Bookinit! Designs'a (Talina ve Anthony) teşekkürler. Kelimelerimi ıslıl ıslıl yapan editörüm Jovana'ya ve bu kitabı ustaca kontrol eden Marla'ya da teşekkürler.

Ve her zamanki gibi, beni cesaretlendirdiği ve en büyük destekçim olduğu için eşim Will'e (@deepskydude) çok teşekkür ederim!

LYRA KİLİSESİ HAKKINDA

Lyra Parish, Hallmark tarzı romantik hikayeler yazmaya takıntılı, umutsuzca romantik biridir. Kurgusal dünyalara dalmadığı zamanlarda, kocasıyla birlikte karavan hayatı yaşıyormuş gibi davranırken ve balkabağıyla selfie çekerken bulunabilir. Lyra buzlu kahveye, internet mizahına (meme'lere), samimi insanlara ve hayatının tadını çıkarmaya bayılıyor. Kendisi The Seymour Agency'den Lesley Sabga tarafından temsil edilmektedir.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM